

ДЖОН КЕЙС ТАНЦУВАЩИЯТ С ДУХОВЕ

Превод от английски: Милена Илиева, 2009

chitanka.info

*На Пако Игнасио Тайбо, Хусто Васко и екипажа на
„Семана Негра“.*

ПРОЛОГ

ЛИБЕРИЯ

Чу се едно... дзън.

Единичен самотен звук в до мажор — дзън! — и това беше. Идваше някъде отзад, откъм задната част на фюзелажа, и за миг напомни на Майк Бърк за генералната репетиция на братовата му сватба. Същият звук се бе разнесъл, когато баща му почука с лъжица по чашата си, за да вдигне тост в чест на младоженците.

Дзън!

Смешно, като си помислиш.

Само че не беше. Макар хеликоптерът да беше френски (и точно едномоторен „Екюрюил В-2“), на борда му нямаше кристални чаши за шампанско. Звукът беше знак за нещо друго — например, че една от перките на задния ротор е била ударена от деветмилиметров куршум, пречупила се е надве и е изхвърчала. Поне за това се сети Бърк. Дзън!

Обърна се, свъсил вежди, към пилота, новозеландец на име Рубини.

— Ти не?...

Красивият новозеландец се ухили.

— Нямай грижа, брато!

В същия миг хеликоптерът се килна силно надясно, започна да губи височина и да се върти по спирала. Лицето на Рубини пребледня, а ръцете му заиграха по контролните уреди. Бърк ахна и стисна до болка страничните облегалки на седалката си.

Само за миг животът му — целият му живот — се изниза като на лента пред очите му на фона на шеметния кръг от гора и небе. Стотици сцени се изредиха една по една, докато хеликоптерът се спускаше с друсане по невидима стълба към стената от дървета.

За няколко секунди, през които машината изгуби сто и петдесет метра от летателната си височина, Бърк си спомни всичките

си домашни любимци, всички момичета, които беше целувал, всяка къща, апартамент, учител, приятел и пейзаж, които беше виждал някога. „Не се сърди, човече“ и „Монопол“. Коледни лампички и тамян, меланхоличният джаз на Чет Бейкър и сергиите по брега на Сена. Собственото му минало го заля като вълна, която сякаш никога нямаше да се отлее. Докато хеликоптерът цепеше низходящо въздуха, той си спомни зората, сипваща се зад Адамс Пийк в Шри Ланка, спомни си и трите точки, които беше отбелязал срещу колежанския отбор на „Парк Хай“, как топката разтърси обръча две секунди преди края на срещата... и купона след това. Късметлийски изстрел, да, но... благодаря ти, Господи!

Лицето на майка му се появи като дъждовна пелена между него и висотомера, отдавна забравени стихове притичаха през главата му, а кабинката се изпълни с ухание на гардении... Гардении?

Пилотът крещеше. Не, по-скоро пищеше. „Пилотът пици“, помисли си Бърк.

Не че можеше да направи нещо по въпроса. Спускаха се твърде бързо, буквално падаха, и само чудо можеше да ги спаси. Бърк не вярваше в чудеса, затова седеше на мястото си и слушаше като хипнотизиран тънкото гласче, което изчиташе в главата му текста на некролог:

Майкъл Лий Бърк...

Тридесетгодишен, родом от Вирджиния...

Уважаван фотограф с множество награди...

Загинал в самолетна катастрофа...

на осемдесет километра от границата на Сиера Леоне...

Ще ни липсва много...

Когато колесникът на хеликоптера обърса върховете на дърветата, Бърк видя как бъдещето му се смаява шеметно от петдесетина години до пет секунди. Въпреки това спомените продължаваха да прииждат... но по-скорошни.

Снощи беше излязъл да удари по няколко бири с Рубини. Накрая се озоваха в караоке бара на хотел „Мамба Пойнт“. Бърк изпя „Звездите на Калифорния“ и бе освиркан от неколцина типове в униформи на либерийската мисия към ООН. Но явно се беше представил прилично, защото се прибра с агрономка от славянски произход на име Урсула, която се славеше (и с право) като последната

естествена блондинка в Монровия. Сигурно още спеше в стаята му, точно както я беше оставил, с извити над главата ръце като филмова звезда, която позира пред фотоапаратите.

Вихрушка от клони шибна предното стъкло и Бърк преживя катарзис. Не деветмилиметров куршум щеше да го убие. Застигнала го беше приливна вълна от лоша карма, натрупана през годините, в които бе фотографирал хора при ужасни обстоятелства. Каквито и да бяха намеренията му, а те бяха добри — да покаже и да обясни, — оставаше простишкият факт, че си беше изкарвал хляба от хорското нещастие.

Колкото по-измъчени бяха уловените от апарата му образи, толкова по-добре се продаваха. А това неизбежно му се отразяваше. Копторите в Рио, сиропиталището в Букурещ, кварталът на червените фенери в Калкута — смятал бе, че прави услуга на обществото, а всъщност ставаше дума за обикновено, макар и доброжелателно, воайорство.

Дори днес, няма и седмица преди тридесетия му рожден ден, беше тръгнал да снима бежански лагер за деца с ампутирани крайници, станали жертва на диамантените войни.

Само дето... нямаше да стигне дотам. Нямаше да стигне никъде, освен право долу.

Хеликоптерът пропадна още по-надълбоко в зеления балдахин на гората и Бърк с потрес осъзна, че повече снимки няма да прави. Нито една.

„Господи!“

Нещо проби с трясък предното стъкло, челото на Рубини избухна и опръска кабинката с кръв и мозък. Пръски попаднаха и в устата на Бърк, но не му остана време да ги изплюе, защото хеликоптерът пропадеше като метеор през дърветата, тресеше се, хлъзгаше се, накрая се заби в подгизналата почва на заблатената местност.

„Значи това е да си умрял“, помисли си Бърк. Само че не звучеше логично. Ако си умрял, няма как да се чувстваш мъртъв. Следователно може би не беше съвсем умрял, а само умиращ. Това изглеждаше възможно, още повече че всички кости го боляха като счупени. В устата му имаше вкус на кръв. Тресеше се целият. А светът се въртеше бавно.

Отвори рязко очи и разбра какво става. Хеликоптерът се въртеше около оста си като муха лайнарка в предсмъртна агония. Горният ротор

косеше клони, вдигаше пръски вода и кал, а после се пръсна като граната и шрапнелите се разхвърчаха във всички посоки. Двигателят се задави и нададе вой, искри припламнаха в кабината.

Бърк посегна да разкопчае предпазния си колан. Трудна задача, защото и най-малкото движение му причиняваше болка. Тялото му беше торба, пълна с натрошени стъкла и тръни. Беше облян в кръв — стичаше се по бузите му, а ризата му беше подгизнала в горната си част. Не, твърде много беше, за да е само кръв. Бърк си пое дълбоко въздух и се задави. Авиационно гориво!

Пръстите му дърпаха неистово колана, механизмът най-после щракна, но вече така или иначе беше късно. Чу се тихият специфичен съсък на подпален керосин и само за част от секундата пламъците обхванаха кабината. Ризата му лумна като факла, стори му се, че едната половина на главата му също гори. Бърк изскочи с препъване от хеликоптера, съдра ризата от гърдите си и се зацура слепешката, докато кракът му не закачи повалено дърво и той цопна презглава в плитката вода.

Там лежа часове или дни, трескав и гноящ. Незнайно как и защо изгарянията му привлякоха вниманието на рояк пчели, които си харесаха прозрачната течност, която сълзеше от раните му. От време на време идваше в съзнание, но бързо припадеше отново. Най-вече заради болката, разбира се. Но също и при вида на кошера, израснал върху гърдите му.

„Лоша карма? О, да...“

1.

ЗАПАДЕН БЕЙРУТ

ДВЕ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Седяха на въртящи се столчета около малка пластмасова маса под собственическия поглед на полковник Сандърс — симпатичния дъртак от емблемата на Кей Еф Си. През големите прозорци се лееше слънчева светлина. Зад крайбрежния булевард плажът се виеше като златна панделка, а Средиземно море блестеше като огледало.

Хаким, по-възрастният мъж, седеше със събрани на масата ръце като ученик в началните класове, който чака да започне часът. Ръцете му бяха красиви, с дълги изящни пръсти и грижливо оформени нокти.

— Твърде много! — каза той и кимна към прозорците.

По-младият мъж, чието име беше Бободжон Симони, присви очи и кимна.

— Знам. Много е светло.

По-възрастният мъж поклати глава.

— Имах предвид стъклата. Ако избухне бомба в кола...

Бободжон гризна от пилешката хапка, после изтри ръце с книжна салфетка.

— Това беше отдавна. Вече никой не се бие. Различно е. — Смачка салфетката и я остави на подноса.

Чичо му изсумтя.

— Винаги е различно — каза той, — докато нещо не гръмне.

Бо се изкиска. Е, сигурно би могъл да отвърне нещо остроумно, но това не беше по неговата част, а и в ресторанта беше твърде шумно. На една от централните маси вресеше бебе. Зад тезгяха управителят гълчеше разстроена касиерка, а по вътрешната уредба звучаха ретро ритмите на Тони Бенет и Оум Калтоум.

По-възрастният мъж вирна брадичка към образа на прочутия полковник, лепнат на витрината.

— Дали е бил евреин, как мислиш?

Бо се огледа.

— Кой?

Чичо му кимна към рекламата.

— Собственикът. Устата му е като на евреин.

Бо сви рамене. Облечен беше с черна тениска и грижливо изгладени маркови дънки. Скъпи мокасина и още по-скъп часовник допълваха тоалета му. Всичко беше купено преди седмица от търговски център на няколко пресечки от новия му апартамент в Берлин.

— Ако е евреин — продължи чичо му, — месото сигурно е от позволеното и по нашите изисквания.

„На кого му пука“, помисли си Бо. Но на глас каза само:

— Сигурно.

Бо всъщност не знаеше много за евреите. Чувал беше, че в „Алънуд“ имало двама-трима, но...

— Хайде да се поразходим — каза чичо му, сякаш изведнъж му беше писнало от ресторанта и всичко останало.

Вън Зеро и Халид седяха в беемвето и пушеха. Като видяха Аам Хаким да излиза от ресторанта с племенника си, изскочиха от колата. Деветнайсетгодишни, двамата бяха облечени в ризи с къс ръкав, кецове и дънки. Зеро държеше хартиен плик с мазно петно от едната страна. Халид пристъпяше до него, понесъл спортен сак през рамо. Понеже вече бяха обядвали, а и не отиваха на футболен мач, Бо предположи с голяма доза увереност, че в книжния плик и в сака носят нещо доста по-тежко от сандвичи и спортна екипировка.

Денят беше прекрасен. Но в Бейрут всички дни бяха такива. Малко по-надолу по плажа, близо до курортния комплекс „Самърленд“, сърфисти пореха вълните под безоблачното небе.

Двамата с чичо му тръгнаха под ръка, свели глави в разговор. Вървяха бавно към виенското колело покрай улични продавачи на кокосови орехи и варена царевица. Беше неделя и крайбрежният булевард гъмжеше от народ. Деца с ролери, влюбени двойки, хора, излезли да потичат за здраве. Момичета със забрадки и дълги роби, момичета с къси поли. Сирийски командоси се подпираха на крайбрежната стена и се перчеха с тигровите ивици на униформите си.

— Е, харесва ли ти Берлин?

Бо кимна.

— Става.

Чичо му се усмихна.

— Кое ти харесва най-много?

— Работата.

— Естествено, че ще ти харесва работата — каза чичо му. —

Имах предвид извън нея.

Бо сви рамене. Накрая каза:

— Архитектурата.

— Сериозно?

— Да. Харесва ми. Модерна е.

Чичо му вървеше, забил поглед в земята, челото му бе набраздено от дълбок размисъл.

— А фустите?

Бо едва не се задави. Чичо му се усмихна.

— Фустите в Берлин са много разпасани! — каза той и хвана племенника си за ръката. — Така съм чувал.

Бо не можеше да повярва, че си говорят за това. Усети, че се изчервява. Отклони поглед и измърмори нещо, което сам не разбра.

Чичо му се засмя високо и го дръпна по-близо. После изведнъж стана сериозен.

— Намери си приятелка — нареди той. — Германка, холандка... няма значение. Води я на кино, на ресторант. Нека те видят с нея. И махни брадата.

Бо се изуми за пореден път.

— Но... това е забранено!

Чичо му поклати глава.

— Прави каквото ти казвам. И стой далеч от джамиите. Гъмжат от доносници.

Мина секунда, преди да проумее. После се усмихна.

— Добре.

— Онзи твой приятел... Уилсън... той неверник ли е?

— Ами... — започна Бо, но не довърши — имаше и по-любезни начини да се каже, че Уилсън не е мюсюлманин.

Чичо му го изглежда нетърпеливо.

— Имаш ли му доверие?

— Да.

Хаким изопна скептично лице.

— Християнин?

— Не е християнин. Никакъв не е.

Чичо му се намръщи.

— Всеки е някакъв.

Бо поклати глава.

— При него е различно. Не е религиозен.

— Което означава, че господин Уилсън е... какъв?

Бо се замисли. Накрая каза:

— Бомба.

Хаким се усмихна. Харесваше мелодрамата.

— Каква бомба?

— Умна бомба.

Отговорът, изглежда, допадна на възрастния мъж, защото той спря пред количка за сладолед и купи по един на клечка и за двамата. Когато продължиха нататък, Хаким попита:

— Та тази твоя бомба... защо иска да ни помогне?

— Защото е ядосан.

Хаким изсумтя.

— Всички са ядосани.

— Знам, но... гневът на Уилсън е праведен. Целим едно и също.

Чичо му изпухтя пренебрежително, сведе поглед и поклати глава.

— Не мога да повярвам, че се доверяваш на американец.

— Той не е американец. Тоест е, но и не е. Хората на Уилсън са като нас.

— Искаш да кажеш, че са бедни.

Бо поклати глава.

— Не просто бедни... — Спряха да проследят с поглед един израелски реактивен самолет, който проточи дирята си по небето извън обхвата на противовъздушните оръдия, скрити в бедняшките квартали. Ято гълъби се спусна към стара жена недалеч от тях, и по-точно към торбичката с царевича, която старицата държеше. — Те са... каквито сме били ние преди. Хора на пустинята.

Чичо му изсумтя.

— Живели са в шатри! — настоя Бо.

— Гледаш твърде много филми.

Племенникът му сви рамене.

— Било е много отдавна. Но те не са забравили. Точно като нас.

Бо не беше от красноречивите, иначе би могъл да добави „образно казано“. Защото никой от неговото семейство не беше живял в шатра, ако не се броят палатките в бежанските лагери на Червения кръст. Бащата на Бо беше работник от Кайро, емигрирал в Албания след войната от шейсет и седма^[1]. Израснал бе в двустаен апартамент в едно от бедняшките предградия на Кайро. Беше арабин, да, но не от онзи вид араби, които яздят коне и ловуват със соколи. Колкото до майка му... тя беше петата дъщеря на албански селянин. Мюсюлманка — да. Арабка — не. Въпреки това той не беше забравил.

Аам Хаким отхапа от шоколадовата глазура на сладоледа и продължи бавно напред.

— Този Уилсън... я пак ми кажи от колко време го познаваш.

Никакво колебание този път:

— От четири години, осем месеца и три дни.

— Значи не от много отдавна.

Бо се изхили. Горчиво.

— На мен пък ми се струва, че го познавам от векове. Пък и бяхме заедно двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Все едно бяхме женени.

Ред беше на чичо му да вдигне рамене.

— Ще трябва да го изпитаме. Не искам да работя с луд човек!

— Той не е луд.

Хаким изгледа скептично племенника си.

— Дори малко?

Бо се ухили.

— Е, мъничко може би.

Чичо му изсумтя, доволен, че преценката му се е оказала правилна.

— В какъв смисъл?

— Дребна работа — обясни Бо, — но...

— Какво?

— Ами понякога си мисли, че е герой от роман.

Хаким го зяпна сащисан. Не беше съвсем сигурен какво има предвид племенникът му.

— От роман? — попита той.

Бо кимна.

— Нещо като онзи тип Махфуз? Египтянинът, дето спечели Нобеловата награда за литература? Романи като неговите ли?

Бо отхапа от сладоледа си. Шоколадовата глазура и ваниловият пълнеж пленително се смесиха в устата му.

— Не, чичо. Де да бяха като неговите.

[1] Израело-арабска война, известна като Шестдневната война (05.06. — 10.06.1967 г.), в резултат на която Израел завладява Западния бряг на река Йордан и Голанските възвишения. — Бел.ред. ↑

2.

ВАШИНГТОН

17 ДЕКЕМВРИ 2004

Първото нещо, което Джак Уилсън направи, когато пристигна във Вашингтон, беше да се изкъпе. А това си беше донякъде странно. Защото къпането не беше по неговата част. Но след като девет години си взимал душ под погледа на надзиратели, перспективата за дълга гореща вана насаме беше просто неустоима.

Лежеше във водата с полузатворени очи и слушаше, хипнотизиран от тишината и парата, как кранът капе. Дните и нощите в затвора бавно започнаха да се отлюспват от него като ледени блокове от глетчер.

„Трябва да ида да се топна в някой горещ извор, помисли си той, като онези в Уайоминг. Само аз, скалите, водата, дърветата и потокът. Борови иглички. Казват, че било като да попаднеш в друг свят. Свят като... Тогава.“

Денят се извъртя пред вътрешния му взор на своя собствена скорост. Първо му взеха пръстови отпечатьци в затвора в Пенсилвания, после попълниха документите и му дадоха да ги подпише, накрая му върнаха цивилните дрехи. Последното си беше майтап. Лош майтап. Нищо не му ставаше, освен обувките и часовника. А часовникът дори не работеше.

Не че имаше значение. В „Алънуд“, а и във всеки затвор, нещата се случваха бързо, с неумолима тенденция към прогресивно сговняване. Нямахме какво друго да правиш, освен да си излежаваш присъдата, а надзирателите те вдигат на зазоряване всеки ден, да не би да пропуснеш и секунда от нея. Така че не ти трябваше часовник. Трябваше ти таймер. Нещо, което да отмерва назад в години, месеци и дни.

Онази сутрин, когато и последната блиндирана врата се плъзна по релсите си, беше час след зазоряване. Камионетка на Федералното бюро по управление на затворите чакаше зад оградата и бълваше дим под стоманеното небе. Шофьорът ги закара — него и още един тип — до автобусна спирка пред селски магазин в покрайнините на Уайт Диър. Навън беше поне минус пет градуса, а Уилсън нямаше друга връхна дреха освен сакото, с което беше влязъл в затвора.

Побърза да влезе в магазинчето, но не остана дълго там. На тезгяха имаше табелка „Тук не е чакалня“, а по лицето на касиерката се четеше: „Това се отнася за теб.“

Затова Уилсън и другият тип излязоха навън и зачакаха на студа като улични кучета, стрелкаха се изпод вежди и потропваха с крака пред входа на магазинчето. Местните селяндури дори не ги поглеждаха.

Толкова ли беше очевидно какви са?

Ами да, като си помислиш. Първо — камионетката с инициалите на Бюрото по управление на затворите. (По-очевидно от това, здраве му кажи.) А и маратонките. Никой не носеше маратонки през зимата, особено когато има сняг. „Багажът“ им също ги издаваше — кашон с хартиено тиксо. Нищо чудно, че хората отклоняваха поглед. (Не че гледането настрана щеше да ги спаси. Нищо нямаше да ги спаси. Не би могло.)

Накрая автобусът все пак дойде. В пристъп на остроумие спътникът му рече:

— Глей, глей. И т'ва ако не е Дълго куче! Схващаш ли? Щото автобусът е на „Грейхаунд“^[1], а хрътките са си дълги.

Купиха си билети до Порт Оторити в Ню Йорк, който се оказа истински кошер, също като всеки федерален затвор, в който Уилсън беше попадал. Но беше и вълнуващо в същото време, защото за пръв път от години насам Уилсън можеше да похарчи пари — истински пари — в магазин. Купи си хотдог и вестник. След това се качи на друг автобус за Вашингтон.

Пристигна малко след четири часа и взе такси до хотел „Монарх“, където — благодарение на Бо — имаше резервация. (Което беше добре, защото наличните му авоари възлизаха на по-малко от петдесет долара.)

— Всичко е предплатено. Румсървис, минибар, Нинтендо... —
Рецепционистът се усмихна на малката си шега, после плъзна
формуляр към Уилсън. — Само попълнете това, ако обичате...

Уилсън написа името си, но когато стигна до празното място за
адреса, се поколеба. Имаше шанс, макар и малък, рецепционистът да
се усети, че пощенският код е фалшив. Но пък единственият истински
пощенски код, за който се сецаше Уилсън, беше кодът на пощенската
кутия до поискване към „Алънуд“, а той нямаше да му свърши работа.
Така че Уилсън промени последната цифра, а останалото си го съчини:
ул. „Пайн“ № 12, Ренде, Пенсилв. 17886. Рецепционистът не реагира,
което вероятно означаваше, че никога не е бил в затвора. В противен
случай щеше да се усмихне, защото „ренде“ беше жаргонна дума за
затворник, който е изперкал.

— Ще ви трябва ли помощ за багажа?

Уилсън вдигна глава. Тоя тип поднася ли го? Кашонът с всичките
му вещи чакаше на пода.

— Не, благодаря. Ще се справя сам.

Рецепционистът кимна учтиво, после пъхна карта за електронна
ключалка в прегънатия на две формуляр, написа отгоре номера на
стаята и плъзна всичко към Уилсън. После смръщи вежди, замисли се
и вдигна пръст.

— Мисля, че пристигна нещо за вас — каза той. Обърна се,
хлътна през някаква врата, след няколко секунди се върна и връчи на
Уилсън пакет с опаковката на „Федекс“, все едно беше възглавничка за
коронация. — Добре дошли в хотел „Монарх“...

Уилсън кисна във ваната половин час, като регулираше притока
на гореща вода с леки движения на левия си крак. В един момент
температурата на водата се изравни с неговата и той изгуби представа
къде е водата и къде — собственото му тяло. Все едно се беше
разтворил като захар в чаша чай.

На ръба между съня и реалността той се носеше между два свята
и множество самоличности. Затворническият свят и Вашингтон.
Затворник и гост в скъп хотел. Светлинки танцуваха от вътрешната
страна на затворените му клепащи.

В главата му прошепна глас: „Не бива да се отпускат така. Отпуснеш ли се, ще свършиш като Марат.“

Мислеше за картината, онази на Жак-Луи Давид, която изобразява френския революционер мъртъв във ваната. Отпуснат. Обезкървен. Преподавателят на Уилсън по история на изкуството в „Станфорд“ се беше пошегувал, че картината придавала ново значение на израза „кървава баня“. (Коего му напомни, че имаше работа за вършене.)

По пода се разплиска вода, когато Уилсън скочи, излезе от ваната и отиде до мивката. Прав пред огледалото, строен, зачервен и лъскав от водата, той се почувства като змия, която току-що е изпълзяла от старата си кожа.

Но татуировките по гърдите му говореха друго. Със счупена игла и писалка с мастило съкилийникът му го беше нашарил, обличайки го с ризата на духовете. Полумесец на едното рамо, звезди на другото. Птици и една мечка, водно конче и груба скица на мъжа, с когото носеха едно име, прекопирана от дагеротипна фотография в една книга. А отдолу се мъдреше надпис от точки и наклонени черти, който в превод от езика на паюта гласеше:

Когато земята трепери, не бой се.

Той беше Танцуващият с духове.

Докато прокарваше самобръсначката по бузата си, на Уилсън му хрумна — и не за пръв път, — че тази история с татуировките може и да беше грешка. От онези мъжкарски простотии, с които затворът беше пропит толкова, колкото и с вездесъщата миризма на почистващи препарати.

А той и без татуировките се набиваше на очи. Първо, беше висок метър и деветдесет и през всичките години в клетка беше работил на открито и се беше опитвал да води здравословен живот. Лицето му беше потъмняло до цвета на мед, плоско и широко. Орловият нос стърчеше като кука между очите, които също като косата му бяха тъмни, почти черни.

Като всички мъже от народа си и той имаше рядка брада, затова не използваше крем за бръснене. Няколко движения с бръснача бяха

достатъчни. Уилсън метна евтината самобръсначка в кошчето за боклук и посегна да вземе белия халат от закачалката на вратата. Беше толкова мек, че все едно се уви в облак.

Пакетът от „Федекс“ лежеше на леглото до вратата на банята. Уилсън разкъса опаковката и извади кутия за видеокасета и зимния брой на „Документа математика“. С лека усмивка той отвори списанието и отгърна на съдържанието:

Дж. Уилсън:

ИЗОТРОПИЯ И РАЗЛАГАНЕ ПРИ ФАЗОВО СПРЕГНАТИ СКАЛАРНИ ДВОЙКИ

Изпръхтя доволно и се изстреля към минибара, където намери изстудена бутилчица хубаво френско шампанско. Тапата изскочи с тих пукот и той отпи дълга глътка от ароматната течност. „Колко федерални затворници, запита се той, са публикували през последната година статии в научни списания? Дали има друг освен мен? Едва ли.“ А не беше и плод на щастлива случайност. Това беше третата му публикация за последните четири години — постижение, на което биха завидели не един и двама щатни университетски преподаватели. А магистърската му степен дори не беше по математика!

Уилсън метна списанието на леглото и насочи вниманието си към кутията от видеокасета. Отвори я и намери вътре тесте стодоларови банкноти, стегнати с метален клипс, и син паспорт с червеникави букви: Republica de Chile. И без да го отваря, знаеше какво ще намери вътре — своя снимка и, с малко късмет, името, което беше поръчал на Бободжон. Отвори паспорта със смесица от надежда и опасения.

И ето го. Името. Д’Анкония. Франсиско Д’Анкония. Доза адреналин се плисна във вените му. „Започва се. Наистина се започва“, даде си сметка той и мисълта го удари като юмрук в корема. Зави му се свят и за миг му се стори, че гледа от ръба на пропаст. Сърцето му биеше трескаво. Стаята се завъртя около него... беше точно както го описваше Ницше. Бездната гледаше в него.

„Може би, помисли си той, може би идеята не е толкова добра. Може би ще е по-разумно просто да тегля чертата и да започна отначало. Да взема парите и да си бия камшика.“ Би могъл да се установи в Мексико и да се заеме с нещата си сам. Да изгради плана си тухла по тухла. За това Бо не му трябваше. Никой не му трябваше. Но определено му трябваха пари. Много пари. Точно затова се нуждаеше от Бо, от Бо и неговите партньори.

Отпи от шампанското, седна на леглото и махна хартиеното тиксо от кашона, който носеше от „Алънуд“. Вътре имаше купчина стари патентни удостоверения, очукан уокмен и копия от съдебни искиове, внесени от неговите адвокати. Имаше и две аудиокасети (Разговорен сръбски, I и II), както и малка колекция парцаливи книги: „Hari Poter i kamen mudrosti“, „Atlas je zadrhtaо“^[2] и Платоновите „Диалози“.

Уилсън струпа книгите на нощното шкафче и пяхна в уокмена касетката с разговорен сръбски, част втора. Ще я чуе по-късно. Преди това ще отиде на пазар. Има нужда от едно-две неща, колкото да изглежда нормално. Палто най-вече, както и свестни обувки. И хубав часовник.

Докато се обличаше, погледът му попадна върху кутията на видеокасетата. Обложката показваше гърдеста блондинка с разширени от ужас очи, която бягаше пред приливна вълна с великански размери. Между блондинката и вълната имаше обречен, пък макар и футуристичен, метрополис, върху който с кървавочервени букви се мъдреше заглавието на филма: „Атлантида — население 0!“

Уилсън се запита дали изборът на кутията не е нещо като майтап, но реши, че едва ли е така. По-вероятно разкриваше представата на Бо за „проучване“. И защо не? Дори историята за потъналата цивилизация да беше мит и нищо повече, връзката беше повече от очевидна.

Докато лежаха будни в килията нощем, двамата си говореха за много неща, включително за книгите, които четяха. Уилсън запозна Бо с Ницше, а Бо му се отплати с мислите на един арабски революционер на име Кутб. Темата за Атлантида изникна във връзка с един сериал по телевизията и двамата често я обсъждаха. Понеже легендата за Атлантида произхождаше от самия Платон, Бо настояваше, че трябва да е вярна. Уилсън беше по-скоро скептичен, но пък митът можеше да

бъде полезен — внушаваше мисълта, че цивилизацията е крехко начинание.

Когато Уилсън излезе от хотела, навън беше тъмно, но не и късно. Взе такси през река Потомак до мола „Пентагон сити“, където, с част от парите на Бо, се отдаде на коледни покупки за себе си. Хареса си чифт обувки на Алан Удмъндс, кашмирено палто и комплект дрехи от „Нордстром“. В едно бижутерско ателие смениха батерията на часовника му, от друг магазин си купи тоалетни принадлежности. Вече беше късно да се подстриже, но не и да си купи лаптоп. Откри евтин модел в магазинче на „Съркют сити Експрес“ в самия мол. Не беше за вярване, но лаптопът струваше два пъти по-малко от стария му компютър, онзи, който правителството беше конфискувало, а беше десет пъти по-мощен и с петдесет пъти по-голяма памет.

По обратния път към хотела попадна в жестоко задръстване, но това не му пречеше. Да седи в таксито, затрупан с подаръци, му напомняше за доброто старо време, когато от инвестиционната банка „Голдман Сакс“ му звъняха по два пъти на ден с преработени варианти на... как му викаха? „Предстоящото финансово събитие“.

Изобщо беше страхотно да е отново на свобода и да се движи из Вашингтон, този политически тематичен парк. Пентагонът от едната страна, „Арлингтън“ от другата. Река и мост. Мемориалът на Линкълн. Мизансцен, който му създаваше усещането, че е звезда в свой собствен филм.

А после се озова отново в „Монарх“. Трябваше да го признае на Бо — хотелът беше истински дворец, стъклена кула с огромен атриум, пълен с фонтани и тропическа растителност, мраморни настилки и персийски килими. Жени в скъпи костюми отпиваха мартини на белите канапета във фоайето, а бизнесмени и високопоставени чиновници си говореха тихо, свели глави над купички с ядки.

Имаше време, когато би приел всичко това като нещо нормално. Но то беше отдавна, когато още обикаляше със самолет страната в търсене на рисков капитал. Сега не приемаше нищо като „нормално“. Дори купичките с ядки.

Асансьорът беше постижение на вътрешния дизайн, истинско светилище с приглушено осветление, ламперия от истинско дърво и

тиха джазова мелодия, която се сливаше с жуженето на кабелите. И едва доловимо ухание на парфюм във въздуха. С други думи, нищо общо с мъртвешката бяла светлина, светлозелената мазилка, постоянната врява и вездесъщата смрад от последните няколко години.

Когато влезе в стаята си, Уилсън разопакова лаптопа и го включи в малкия контакт до телефона. Отне му десетина минути да нагласи настройките, а после за пръв път от доста време се гмурна в интернет.

Влезе в „Яху“ и се логна с предварително уговорените потребителско име („уовока“) и парола („тунгуска“). Страницата започна да се зарежда, отначало бавно, а после — като приливна вълна. Уилсън отвори пощата, после кутията с чернови. Там имаше само едно съобщение:

До:

Относно: четвъртък

Съобщение: чакай в стаята, не излизай

Уилсън изтри текста и го замени с: „Това и ще направя.“ Запомети го и излезе.

Идеята беше негова. Имейл акаунтите на „Яху“ бяха безплатни и достъпни за всеки, който има връзка с интернет и знае паролата. Акаунтите се създаваха лесно и още по-лесно се изоставяха, имаха и кутия с „чернови“, където да складираш съобщенията си, докато решиш да ги изпратиш, което в случая с „преписката“ между Уилсън и Бо нямаше да стане никога. За тях кутията с черновите беше като табло за обяви, защитен чрез парола съобщителен център, който беше невидим за всички останали. Съобщенията бяха чернови, а черновите никога нямаше да бъдат изпратени, следователно никога нямаше да се появят на нечий чужд екран.

Или такава поне беше идеята.

„Чакай в стаята, не излизай.“

С други думи — *„идвам“*.

Добре, помисли си Уилсън. Колкото по-бързо започнем, толкова по-добре. А междувремежно разполагаше с интернет. Не беше сърфирал из нета от години и сега го обземаше неподправено вълнение. Този „Гугъл“... такава неща не беше виждал. Написа

собственото си име в търсачката и получи близо двеста хиляди резултата. Повечето не бяха за него. Делеше името си с много хора, сред тях бейзболист от „Питсбъргските пирати“, търговец на коли от Флорида и ректора на Масачузетския университет, да не говорим за прочутия му адаш. Така че добави „затвор“ като ключова дума и броят на резултатите спадна до хиляда четиристотин и осем. Би могъл да стесни търсенето още повече, добавяйки думи като „патент“ и „конспирация“, но друго нещо го интересуваше повече.

Изтри предишните търсения и написа ключовите думи, които го интересуваха в момента: „руски булки“. Търсачката моментално изплю близо милион резултати. Избра уебсайт с име ukrainebrides.org и заразглежда по бързата процедура снимките и текстовете под тях на „украинските булки“: *Марина... Олга... Руската жена е женствена... Людмила... Една истинска дама. Татяна... Рускинята не се интересува от еманципацията. За нея съпругът е на първо място! Кариерата — на второ!*

Това с булките беше идея на Бо. През последната си година в „Алънуд“ двамата често лежаха будни нощем и си говореха тихо какво ли ще бъде „след това“. Според Бо „след това“ щяло само да се погрижи за себе си, *иншаллах*. Но Уилсън не беше мюсюлманин и не можеше да разчита безрезервно на „волята божия“. За него „след това“ изискваше много работа. И за разлика от Бободжон, той планираше да оцелее и след „след това“.

Съкилийникът на Уилсън мислеше за себе си като за покойник и интересът му към рая беше предсказуем. От приказките му Уилсън остана с впечатлението, че раят е нещо като спа-център в облаците, където оскъдно облечени девизи те гощават с вино и нямат търпение да вкусят за пръв път от телесните наслади.

Въпреки това именно Бо го открехна за руските булки. Само че явно не бяха само руски. Човек може да избира булки от различни страни — Колумбия, Филипините, Тайланд. Можеш да си поръчаш каквото момиче искаш. Достатъчно е да кликнеш на малката иконка с надпис „добави в количката“ и получаваш имейл адреса на жената. След това от теб зависи да я поухажваш, да се срещнеш с нея и да се ожениш.

Страницата, която Уилсън разглеждаше в момента, съдържаше десетина снимки на симпатични, макар и щедро гримирани, жени с

дълги коси и предизвикателни усмивки. До всяка снимка имаше кратко резюме с основните им характеристики.

Людмила например тежеше петдесет и седем килограма и беше висока сто шестдесет и осем сантиметра. На двадесет и четири години. Руса коса, сини очи. Технолог по професия. „Топлосърдечна.“ Нямала нищо против алкохола, но в умерени количества и от време на време. Пушачка? Не. Хобита? Да! Обичала да шие, да плете и да украсява торти. „Гърси почтен западен джентълмен с добро сърце.“

Е, помисли си Уилсън, значи аз не ставам.

Облегна се назад и си спомни, че в четвъртък имаше уговорена среща със социален работник, който щял да му „помогне“ с адаптацията към живота извън затвора и за намирането на работа, на квартира, щял да му даде съвет по всички въпроси и прочие. За част от секундата се замисли дали да не отиде на срещата. Ако не друго, би било интересно да види дали онези от Пентагона внимават в картинката. Знаят ли, че е на свобода? Ще му правят ли спънки при намирането на работа? Ще ограничат ли пътуванията му? Може би.

Но само ако знаят, че е излязъл. Само ако внимават в картинката.

Това всъщност няма значение. Води се война и не само в Ирак. От гледна точка на Уилсън истинската война беше започнала едва тази сутрин. Започна в мига, когато той излезе от „Алънуд“ като свободен човек.

Но на това може да се погледне и по друг начин. В известен смисъл войната беше стара колкото танца на духовете. И по-стара дори.

Така че няма никакъв смисъл да се среща с правителството, за да говорят за бъдещето на Джак Уилсън. Той нямаше такава.

Правителството — също.

[1] Greyhound (англ.) — хрътка. — Бел.ред. ↑

[2] Дадени на сръбски заглавия съответно на „Хари Потър и философският камък“ от Джоан Роулинг и „Унизеният Атлас“ от Айн Ранд. — Бел.ред. ↑

3.

Не можеше да заспи. Работата беше там, че не знаеше какво ще поискат от него. Знаеше само, че много хора ще си изпатят. Иначе какъв би бил смисълът? И все пак...

Нощта бавно отстъпваше пред зората. По някое време го обори неспокоен сън, от онези, след които се събуждаш по-уморен и отпреди. И наистина се събуди с чувството, че току-що е заспал. Но часовникът показваше обедно време.

Взе си бърз душ, обади се на румсървиса и се облече с дрехите, които беше купил предната вечер. Закуската пристигна на количка — приличаше на подвижно африканско селце, а похлупените съдини лъщяха като посребрени колибки. Яйца с бекон, препечени филии и курабийки. Портокалов сок и кафе.

„Чакай в стаята, не излизай.“

Отхапа от ароматния препечен хляб. При вида на останалата храна стомахът му се сви. Препечен хляб и кафе. Изпи цялата каничка, като крачеше из стаята с чинийката в едната ръка и чашката в другата. Мерна дистанционното, взе го и без да мисли, натисна копчето за включване, а после побърза да го изключи, когато откъм телевизора го заля вълна от аплодисменти.

Обедното токшоу на Регис и Кели. Нямаше нужда да си поглежда часовника.

В Китай хората се ориентират за часа по миризмата. Заради тамяна с подправки и билки, чийто аромат се променя според продължителността на горенето. Сандалово дърво, ливан, лавандула, пачули. Процесия от аромати, които бележат часа.

Същия феномен го имаше и в затвора, но там телевизията играеше ролята на китайския тамян. Каскада от записан смях, саундтракове и токшоута създаваше фонен шум навсякъде около теб. След известно време вече нямаше нужда да си поглеждаш часовника, за да разбереш кое време на деня е. Познаваше се по звуците.

Освен в строгия тъмничен.

В строгия тъмничен беше различно. Беше лежал четири години във федералния административен затвор в Колорадо. Алкатрасът на Скалистите планини^[1], така го наричаха. През първите две години беше затворен по двадесет и три часа в денонощието. Като в изолатор. Лежеше на бетонен нар в бетонна килия и зяпаше малък черно-бял телевизор. Телевизорът беше вграден в стената и предаваше само една програма — лекции за контрол на гнева и други подобни. Високо на едната стена имаше нещо като прозорец — десет на сто сантиметра, през който се виждаше отрязък небе. Неоновото осветление не се изключваше дори през нощта.

През повечето дни надзирателите го водеха окован в една по-голяма килия, където имаше бетониран в стените лост. Това представляваше фитнес салонът и беше на негово разположение за шейсет минути на ден. Уилсън чакаше с нетърпение разходката до там, защото понякога се разминаваше с друг затворник по пътя. Например с онзи англичанин с бомби в обувките, който изглеждаше съвсем откачен. Или с Тед Качински Унибомбера. Онзи, който години наред пращал бомби по пощата до университети и авиолинии (оттам и прякора, който му лепнаха медиите) като протест срещу ерозията на човешката свобода в модерното технологично общество.

Присъствието на Качински му вдъхваше надеждата, че когато го прехвърлят от Ниво 1 на Ниво 2, ще има някой, с когото да си говори. Но междуременно минаха две години и когато най-сетне го прехвърлиха в Ниво 2, не видя Качински нито веднъж. Жалко. Защото те двамата мислеха еднакво в много отношения.

„Чакай в стаята, не излизай.“

Уилсън изръмжа и се просна в един фотьойл до стъклената стена с изглед към атриума. Осем етажа по-надолу фойето се къпеше във фалшивия сумрак на лошото време.

Чакаше. Гледаше. Дремеше. Мислеше — ами ако е капан, тогава какво? Ами ако е... На вратата се почука тихо.

Уилсън се стресна, защото не беше видял Бо да влиза в хотела, нито да минава през фойето. Скочи от стола, отиде до вратата и я отвори, но там го чакаше втора изненада. Не беше Бо. Нито приятел на Бо. А някакъв младеж, латиноамериканец, застанал до количка за багаж. На количката имаше два куфара, стегнати в плътен целофан.

— Багажът ви пристигна — каза пиколото.

Уилсън примигна и се постара да скрие изненадата си.

— Какво? А, да. Да.

— Да ги оставя ли в ъгъла?

— Ами да. Няма значение.

Хлапето вдигна куфарите и ги сложи на рафта за багаж до шкафа за телевизора и минибара. Уилсън бръкна в джобовете си за дребни, намери една десетдоларова банкнота и я даде на пиколото.

— Благодарско! — каза момчето. — Ако ви трябва нещо, само попитайте за Роберто!

Когато вратата се затвори, Уилсън седна на ръба на леглото и впи поглед в куфарите. Бяха от модела с колелца и телескопична дръжка. Хубави куфари. И не особено леки, ако се съди по сгърбените рамене и лепнатите към тялото лакти на хлапето, докато ги внасяше в стаята. Сигурно бяха по десетина килограма всеки.

Уилсън си пое дълбоко дъх. „Това е то — помисли си той, — остатъкът от живота ми. Увит в целофан.“ Отиде при компютъра, влезе в адреса в „Яху“ от предната вечер и отвори кутията с черновите. Връзката беше бавна. Страницата сякаш никога нямаше да се зареди, а когато най-после се отвори, в кутията го чакаше само едно съобщение. Редовете с „относно“ и „до“ бяха оставени празни.

Добра среща с приятел. Ти и аз демонстрираме благонадеждност, те ни уреждат работата. Окей? Следвай инструкциите:

Махни целофана.

НЕ издърпвай дръжките!!!

Закарай куфарите на някой терминал на „Дълес“.

Сега вече можеш да издърпаш дръжките.

Отдалечи се.

Имаш десет минути.

Аз ще съм на платения паркинг от шест до шест и половина.

Търси нов модел джип на петнайсети ред.

Ако не дойдеш? Ако не дойдеш, аз ще си тръгна. Но ти ще имаш проблем.

Дано не се стига до това.

Уилсън четеше и препрочиташе текста със свъсени вежди. Съобщението беше автентично, в това не се съмняваше. Кутията за чернови даваше достатъчно сигурност, но за всеки случай двамата с Бо бяха уговорили допълнителен знак за автентичност на кореспонденцията си. Първото изречение на всеки текст трябваше да се състои от четири думи. Нито повече, нито по-малко. Простичък трик, но вършеше работа.

Облегна се назад и вдигна поглед към тавана. „Една цел би трябвало да е достатъчна. Една жертва — твърде много. Помощник-секретар на нещо си или някоя запустяла сграда. Запустяла сграда най-добре, защото няма да се вдигне шум... а ще свърши работа. Всичко по-голямо би било пълна глупост. Всичко по-голямо би довело до ненужни жертви.“

Колкото повече мислеше за цялата история, толкова повече се тревожеше. Как щеше да се измъкне? Не само от летището, а изобщо? Федералните ще опоскат целия район. Освен... освен ако не е „самоубийствен атентат“.

Уилсън се замисли над това. „Имаш десет минути.“ Щеше ли да ги има? Наистина ли щеше да има десет минути? Ами Бо? „Търси нов модел джип на петнайсети ред.“ Добре. Ще потърси. Ами ако там няма никакъв джип нов модел?

В стаята беше неприятно топло. Усети капка пот да се стича на зигзаг по гърба му. Сърцето му блъскаше като мотоциклет на червен светофар.

„Я се стегни.“

Думите се отрониха шепнешком от устните му:

— Трябва да направиш така, че да се получи.

После си пое дълбоко дъх, наведе се напред и изтри съобщението на Бо, буква по буква. Когато кутийката се изпразни, написа следното:

Гледай да не закъснееш.

Облегна се отново назад. „Ще ми трябва някои неща, помисли си той, ръкавици и шапка...“

Продължи да мисли.

„И шина...“

[1] Алкатрас — остров в близост до Сан Франциско и разположен там легендарен затвор, където е лежал Ал Капоне. — Бел.ред. ↑

4.

„Аман от тъжни истории, — мислеше си Уилсън, докато пътуваше с такси към летището, една след друга. — Човек трябва да обръгне, защото историите вече нямат значение. Лицата вече нямат значение. Остава единствено събитието. Както при...“

Като кораба „Аризона“, изгубил почти всичките си хиляда и двеста моряци екипаж при японското нападение над Пърл Харбър. Вече никой не се сеца за моряците, горящи, давещи се, умиращи, преди да са станали от койките си. Или за жителите на Дрезден, изпепелени от въздуха. За улиците на Хирошима и Нагасаки — мъртвите са навсякъде. Значи можеш да го наречеш всякак. Можеш да го наречеш клане. Но накрая всичко се свежда до едно. Всичко се превръща в история.

Колкото до мъртвите, техните имена никой не ги помни. Но Менсън^[1] и Мохамед Ата^[2] — те са част от нас, познати като мрака нощем. Истината е, че след време шокът избледнява и дори майстор на масовото клане като Кортес е честван като герой. Като носител на култура, като велик изследовател. Един облян в кръв Прометей.

„Времето смекчава.“ Онова, което започва като клане, се превръща в новина и се консумира като развлекателна информация. И свършва като телевизионен минисериал.

„Но не и този път. Този път няма да има възстановки. Нито новини всъщност. Само събитието. После нищо.“ Тази мисъл го накара да се усмихне.

Никой не помни жълтите панделки на надеждата, които американците връзват на дървета и стълбове, нито плюшените мечета, оставяни сред руините на взривени сгради в памет на жертвите, каза си той. Снимките и написаните на ръка бележки, които се появяват отникъде като гъби след дъжд. Всичко това вече е забравено. Стените и подовете са измити с маркучи. Кланицата се превръща в мемориал. В туристическа забележителност.

Като онази английска принцеса, която загина в Париж. По онова време той беше в Колорадо на строг тъмничен режим като затворник от Ниво 1. Но между възпитателните програми по телевизията показаха и репортаж от Лондон. Хиляди хора стояха с часове под дъжда и чакаха реда си да напишат по нещо в някаква „възпоменателна книга“ на погребението ѝ. Уилсън дълго мисли за това. Защо чакаха онези хора, какво щяха да получат в замяна? Накрая реши, че са искали частичка от смъртта на Даяна, парченце от славата ѝ.

— Ще искате ли фактура? — попита таксиджията.

Уилсън се отърси от мислите си.

— Не, няма проблем.

Пое си дълбоко дъх. „Сложи си шапката.“

Трябваше да си го напомня, защото никога не беше носил шапки. Но сега беше различно. Днес беше денят, а районът на летището беше тъпкан с камери. Затова нахлупи меката шапка с периферия на главата си, отвори вратата на таксито и излезе под суграшицата.

Мокрият сняг се въртеше из въздуха. Летищни служители и пътници влизаха и излизаха със сакове, куфари на колела и дечурлига. „Добре — помисли си Уилсън. — Пълно е. Добре е да е пълно. Те това искат — да е пълно. В това е цялата работа — да е пълно.“

Уилсън заобиколи бързо колата и изчака шофьорът да отвори багажника, после пристъпи напред.

— Аз ще ги извадя — каза той.

Шофьорът вдигна учудено вежди, защото ръката на пътника беше обездвижена с шина, но после сви рамене.

Уилсън бръкна в багажника със „здравата“ си ръка и измъкна куфарите, като ги държеше за допълнителните колани.

— Да ви извикам ли носач?

Уилсън поклати глава.

— Не, благодаря — каза той и подаде на шофьора две банкноти от по двайсет долара и една от десет.

Стоеше до бордюра, наметнал палтото на раменете си като плащ. На врата си имаше шал от фин вълнен плат, пак там беше праметната и копринената лента, която придържаше „шинираната“ му лява ръка. Таксита, автомобили и пикапи спираха и потегляха около него, бълвайки пътници под голямата светеща табелка „Заминаващи“. На

няколко метра от Уилсън млад бял полицай крачеше по средата на платното и подканяше шофьорите да действат по-живо.

Температурите бяха минусови. Дъхът на Уилсън се кълбеше във въздуха, докато стоеше под суграшицата и гледаше куфарите. „Изтегли ги. Изтегли дръжките. Но...“

Ченгето го гледаше.

„Какво пък“, помисли си Уилсън, посегна и изтегли дръжката на единия куфар със стегнат на топка стомах. Нищо не избухна. Той изтегли и втората дръжка. Пак нищо! С въздишка на облекчение повдигна маншета на дясната си ръка и погледна часовника, който си беше купил специално за случая.

Часовникът не се връзваше с кашмиреното му палто. Беше евтин електронен часовник с тъмна пластмасова каишка. Нагласен на таймер, часовникът показваше 10:00:00. Уилсън натисна бутончето в основата с надпис „старт“ и цифрите започнаха да се менят. Девет минути, петдесет и четири секунди... девет минути, петдесет и една секунди... девет минути...

Уилсън вдигна глава и се огледа, докато не срещна погледа на един носач. Мъжът притича.

— Накъде?

— Б-А.

— Готово!

Носачът, слаб чернокож мъж с блестящи очи и идеални зъби, се наведе, прибра дръжките на куфарите, натовари ги на количката и се обърна, готов да потегли.

— Първа класа, нали?

Уилсън се изсмя, но реакцията му не прозвуча много убедително.

— Де да беше — каза той.

Гласът му прозвуча кухо дори в собствените му уши. Носачът изсумтя и забута количката към автоматичните врати. Блъсна ги вълна от топъл въздух и множество гласове и след миг се озоваха в терминала, погълнати от характерния за такива места хаос. Носачът кимна към опашка от пътници, виеща се между лабиринт от въжета, опънати зигзагообразно пред билетните каси.

— Може да се позабавите тук, като гледам.

Уилсън сви рамене.

— Ще ги оставя отпред — каза носачът. — Така поне няма да ги подритват, докато сте на опашката.

Уилсън измъкна петдоларова банкнота от джоба си, благодари на мъжа за помощта и се нареди на опашката пред касата на „Бритиш Еървейз“. Пред него имаше петдесет или шестдесет души, отегчени и нетърпеливи, уморени още преди да е започнало пътуването им. Приличаха на бежанци с куфарите и саковете си. Уилсън проследи с поглед носача, който се придвижи до началото на опашката, спря и свали куфарите от количката. После извика нещо на една от касиерките и кимна по посока на Уилсън. Касиерката вдигна поглед, видя обездвижената ръка и кимна.

Ризата на Уилсън беше подгизнала от пот, побиваха го студени тръпки, но лицето си чувстваше зачервено и горещо. Стомахът му се бунтуваше, но най-лошо беше вълнистото сияние, оформящо се в ъгъла на дясното му око, сребристо трептене като сляпо петно в периферното му зрение. Уилсън знаеше, че много скоро сиянието ще засегне и другото му око и ще го ослепи. Или почти ще го ослепи. Най-малкото ще го дезориентира.

Като членове на танцова трупа хората пред него вдигнаха багажа си. Пристъпиха напред. Спряха. Оставиха куфарите и подхванаха отново разговорите си.

За пръв път му се случи, когато беше на деветнайсет или двайсет години. Не знаеше какво е, нито какво да прави. Беше уплашен до смърт. Реши, че има мозъчен тумор. Че ослепява. Направиха му скенер в болницата и резултатите бяха нормални. Докторът обясни, че страдал от офталмична мигрена, рядко състояние, което, изглежда, било свързано с нивата на стрес. Не било проучено добре, но се смятало, че има нещо общо с интелигентността, защото само хора с изключително висок коефициент на интелигентност страдали от този вид мигрена.

Така че това с очите не беше проблем. По-скоро неудобство. Поне не го болеше, нищо, че диагнозата му беше мигрена. И не продължаваше дълго. Половин час най-много и само два-три пъти годишно. Достатъчно често, за да му хване цаката. Просто трябваше да изтърпи пристъпа и точка. Което не беше толкова лесно всъщност. Защото получаваше пристъп само в състояние на голям стрес.

Не че не можеше да се справи. В последния клас на гимназията изигра страхотен мач, нищо, че въздухът между него и топката

трептеше и се гънеше като изпаренията над нагорещен асфалт. Години по-късно, на срещата с правителствените юристи — когато го уведомиха, че планират да му разкатаят фамилията, — пак получи пристъп. И никой не забеляза. Никой не видя онова, което виждаше той — сияние, което танцуваше из въздуха между тях. Седеше си, сляп като прилеп и заобиколен от адвокати, и слушаше как представителят на Пентагона му обяснява така наречените „факти от живота“. Кодекс на САЩ 35/131. Държавата има суверенното право да отчуждава частна собственост, включително и интелектуална.

Следващият пристъп беше... кога? Когато съобщаваха присъдата му! А после по време на полета до колорадския „Алкатрас“. Където го погребяха жив заради нещо, което... евентуално си бил помислил. (Или както фигурираше в съдебното решение — за подбуждане към убийство.)

Но никой не разбра за очите му, никой не се досети. Нито надзирателите, нито другите затворници. Така че си беше просто едно от онези неща, които ти се случват от време на време.

Но пък не беше и нещо, което да подминеш без внимание. И ето че сега го връхлиташе отново, превръщаше периферното му зрение в лъскаво огледало с разширяващи се дупки. Хора и предмети започваха да изчезват. Скоро...

— ... ли ви е?

Уилсън примигна.

— Какво?

Жената пред него, момиче по-скоро, го питаше нещо.

— Просто попитах дали ви е за пръв път.

Направи опит да се фокусира, да погледне покрай аурата или през нея, но това нямаше как да стане, разбира се. Въпреки това разбра, че е младо момиче, на дванайсет или тринайсет, с червеникава коса, къса. С раница на гърба. Зелени обици, които се появиха за миг на фокус.

— Кое да ми е за пръв път?

— Да летите.

Въпросът беше толкова наивен, толкова встрани от собствените му мисли, че той едва не се разсмя.

— Не — каза той. — И преди ми се е случвало.

Момичето кимна замислено, а после попита:

— Страшно ли е? Не съм летяла досега.

— Сериозно?

Погледна часовника си. 5:48... 5:45... 5:43.

— На земята е много по-опасно — каза той. — Самолетите имат сериозни системи за сигурност.

Опашката се придвижи с няколко стъпки напред и Уилсън видя, че момичето пристъпва тронаво, помага си с бастунче и провлачва левия си крак.

— Май сте били на ски.

Тих, горчив смях.

— Никога не съм карала ски.

Уилсън си помисли, че момичето ще каже още нещо, но мигът отмина в мълчание. А после опашката помръдна още крачка напред и момичето заедно с нея. Нямаше гипс. Само бастунчето. „Значи е нещо вродено.“

— Ами вие?

В първия момент Уилсън не разбра какво го пита. После си спомни за обездвижената си ръка.

— О, това ли имате предвид? Ами да, бях в... Килингтън.

Зърна смутената усмивка на момичето иззад вълните на нагънатото огледало. След пет-шест минути това момиче вече нямаше да е между живите. Както и повечето присъстващи.

Не му беше трудно да си го представи — кръвта и изпочупените стъкла, разкъсани и димящи трупове по мраморния под. Оцелелите залитат през отломките, оглушали, кървящи, зашеметени от посттравматичен шок. И тишината — като при автомобилна катастрофа. Пълна тишина, поне в първите няколко секунди. А после тишината щеше да отстъпи пред воя на осъзнаването. Първо единични викове, които да запълнят вакуума, накрая всичко щеше да се слее в един проточен колективен писък. Потискайки импулса да си погледне часовника, Уилсън сведе глава към момичето и каза:

— Извинете?

Тя се обърна и вдигна поглед към него.

— Бихте ли ми запазили мястото?

— Ами добре — каза тя. — Разбира се.

— Няма да се бавя. — Постара се да вложи доза смущение в гласа си.

— Не се притеснявайте.

— Благодаря.

С гримаса, която трябваше да мине за усмивка, Уилсън тръгна към павилиона за вестници, оставяйки зад гърба си опашката, момичето и куфарите си. Впрегна цялата си воля да не поглежда през рамо и да върви със спокойна стъпка към тоалетните. Идеше му да хукне презглава.

Въпреки това продължи бавно напред.

Слезе с ескалатора, потен и останал без дъх, до багажния сектор на долното ниво. Погледна часовника си, но не различи почти нищо. 2:40? 2:10? 39 секунди? Можеше само да гадае.

Ускори крачка и мина през пасажа към изхода, напусна сградата и пресече пътното платно към платения паркинг. „Петнайсети ред.“

Джипа го нямаше там. Стомахът на Уилсън направи задно салто, паника стегна болезнено гърдите му. Бяха го прецакали.

Оглеждаше се трескаво — но нямаше къде да отиде, — оглеждаше се и чакаше светът да избухне, когато чу клаксон, обърна се и видя джипа един ред по-назад. А в джипа седеше Бо, смееше се и му махаше с ръка. Уилсън хукна между паркираните коли, отвори вратата и се метна на седалката до Бо.

Автомобилът вече потегляше, когато Уилсън си даде сметка, че не са сами. На задната седалка имаше някакъв тип, който приличаше на арабин — по-възрастен мъж, когото не беше виждал преди. И който се усмихваше. И кимаше одобрително.

Същото правеше и Бободжон — усмихваше се, кимаше и караше бързо към изхода, с картата за паркинга в скута и готови дребни банкноти. Въпреки това времето летеше. До будката на изхода беше спряло БМВ, а жената зад волана ровеше в чантата си и мърмореше извинения. Така че те си седяха в джипа и чакаха терминалът да избухне, чакаха да се възцари пълен хаос, докато тази алтава кучка си търси платинената кредитна карта.

Мъжът на задната седалка се наведе напред с пакет цигари в ръка. Уилсън си взе цигара, после и запалката, като правеше и невъзможното да прикрие треперенето на ръката си.

Издуха облак дим към предното стъкло и примижа към часовника си. 1:12... 1:08... 1:04.

Жената все така ровеше в чантата си.

Идеше му да я убие. Идеше му да изкрещи. Идеше му да я убие и да крещи.

Бо не изглеждаше нервен. Местеше поглед от Уилсън към жената. После се обърна към другия мъж и каза нещо на арабски. И се засмя.

След миг жената направи същото. Отметна глава назад с възклицание, което те не чува, и измъкна карта от чантата си. *Voilà!* Отегченият служител прокара пластиката през слота на четеца за кредитни карти и зачака принтирането на разписката. Това отне не повече от трийсет секунди, но всяка от тях беше като дълга, мъчителна минута. Най-накрая жената грабна картата си и потегли, като размаха ръка през прозореца.

Трийсет секунди по-късно Уилсън и приятелите му караха след нея по изходното шосе в посока Вашингтон. Бо беше толкова спокоен, че чак си подсвиркваше, но Уилсън не отлепваше поглед от часовника на китката си — все едно той щеше да се взриви, а не летището. 0:04... 03... 02... Космите по ръцете му настръхнаха, а мускулите на гърба му се стегнаха в спазъм.

Бо му хвърли поглед, после отново се загледа в пътя. Сърцето на Уилсън спря, когато часовникът оповести с бибиткане края на отброеното време и... В същия миг Бо се наведе рязко към него и изкрещя в ухото му:

— БУУУМ!

Мъжът на задната седалка се изкиска.

[1] Вероятно Чарлс Менсън — сериен убиец. — Бел.ред. ↑

[2] Един от заподозрените за атентатите на 11.09.2001 г. — Бел.ред. ↑

5.

ВАШИНГТОН

21 ДЕКЕМВРИ 2004

Неща като това тревожеха Рей Коваленко. Не дрънченето с ятагани по „Ал Джазира“, нито непрестанните заплахи по „Ал Фарук“. А нещата, които не можеше да обясни. Като онзи висок тип с шинираната ръка и куфарите.

Агентът на ФБР седеше в затъмнената стая и гризеше една от дръжките на слънчевите си очила. В другия край на съвещателната маса на деветнайсетинчовия монитор се въртеше черно-бял видеоматериал. В долния край на екрана светеха цифрите на датата и часа:

18.12.04

17:15

Резолюцията не е лоша, помисли си Коваленко, но контрастът за нищо не става. Мешавица от оттенъци на сивото и кажи-речи нищо друго. Службата по транспортна сигурност би трябвало да подsigури по-святна техника.

Записът беше направен на летище „Дълес“. Служител на „Бритиш Еървейз“ забелязал два куфара, които стояли пред билетната каса „половин час, може и повече“, и се обадил на транспортната сигурност. Когато никой не потърсил куфарите, от СТС отцепили района и вдигнали под тревога летищната полиция. Изпратен бил отряд за бързо реагиране и терминалът бил евакуиран.

Та тези „първи реагиращи“ (или първосигнално реагиращи, защото си бяха такива) решили, че ситуацията е подозрителна, и

поискали да пратят сапъори, които да унищожат куфарите на място. За щастие имало по-умни глави и те надвили.

Един носач си спомнил, че е закарал въпросните куфари до касата. „Човекът беше с обездвижена ръка, затова оставих багажа му отпред. Не е голяма работа. Правим го често.“

Представителката на ИЦТЗ — Интеграционния център по терористични заплахи — се изкашля, после още веднъж. Коваленко я погледна и веждите му се склчиха.

Андреа Кабът беше нещо като легенда, умна и привлекателна, на висок пост в ЦРУ, някъде около четирийсетте. Говореше се, че имала „свои пари“ — при това много. Израснала в Мароко (баща ѝ ръководел пристанищните власти в Казабланка), тя обичаше да се шегува, че английският ѝ бил „трети език“. Френският и арабският били първите два, китайският — четвърти.

Сега беше с тъмен костюм, с перлен наниз на шията, осемсантиметрови токчета и контактни лещи в неестествен син цвят — индигово, каквото можеш да видиш само в анимационните филмчета на Дисни. Също като на Коваленко, и на нея ѝ предстоеше преместване. В нейния случай — в Куала Лумпур, където да оглави местното управление.

Интересна жена, помисли си Коваленко. И не от срамежливите при това. Чувал беше, че веднъж изпяла химна пред четиридесет хиляди души на футболен мач на стадиона „Робърт Ф. Кенеди“ във Вашингтон. Явно не се стряскаше лесно. Дори една идея по-трудно от препоръчителното. Едно от момчетата, с които Коваленко играеше покер, офицер от контраразузнавателния отдел на управлението, разказваше как побесняла заради едно транспортиране на затворник, което лично уредила в Източна Турция. Отвлечането минало като по вода. Натикали обекта в малък хладилен камион и го карали триста мили до самолета, който трябвало да лети до военноморската база в Гуантанамо. Представете си всеобщата изненада, когато отворили вратата на хладилната камера и намерили затворника мъртъв. Някакъв проблем с въздушната циркулация.

Имаше още няколко такива истории — или не точно истории. Слухове по-скоро. Един полковник, работил с Кабът в Турция, се намръщи, когато Коваленко го попита за нея. „Интересна жена...“ „Какво имаш предвид?“, попита го Коваленко. „Ами, отговори смутено

полковникът, понякога става доста агресивна по време на разпит. Не че това непременно е лошо, побърза да добави той, просто... ти идва като гръм от ясно небе, когато го видиш с очите си.“

Нищо от чутото не тревожеше Коваленко. Ако питаша него, Андреа Кабът беше съвършена. Единственият ѝ недостатък — и единствената причина да не я е вкарал още в леглото си — беше онази история с китайския. Именно това го тревожеше. Затова се мръщеше и в момента. Защото щом Андреа говореше китайски, вероятно говореше с китайци. Така че, макар кашлицата ѝ най-вероятно да означаваше настинка или грип, като нищо можеше да е и нещо друго. Нещо китайско. Нещо като острия респираторен синдром или птичия грип.

Докато Коваленко прехвърляше тази мисъл през главата си, Андреа се наведе към монитора и присви очи.

— Спри тук — прошепна тя.

Коваленко натисна паузата. Образът показваше мъж, застанал в края на опашката пред касата на „Бритиш Еървейз“. С дълго тъмно палто и мека шапка. Чертите на лицето му се различаваха добре.

— Това ли е той? — попита Андреа.

Коваленко изсумтя. Мъжът на записа имаше шина на ръката, все едно е счупена. Може и да беше счупена. Но едва ли, ако питаша Коваленко. Превръзката най-вероятно беше трик, начин да пробута куфарите си на носача, така че самият той да не ги носи и да не бъде заснет в близост до тях. Нещо такова беше направил и Тед Бънди, преди да го приспят завинаги.

— Добре — каза Андреа.

Записът тръгна отново, а Андреа пак започна да кашля.

„Само това ми трябва, помисли си Коваленко, да се удавя в собствените си секрети.“

От единайсети септември караше на мускули и добро желание. Почти не слизаше от самолета — от Вашингтон до Хамбург, от Хамбург до Дубай. От Дубай до Манила. Джакарта, Исламабад. И навсякъде мръсотия, с изключение на Хамбург. Имунитетът му се беше сринал, биологичният му ритъм така се беше объркал, че не знаеше кога е ден и кога е нощ, и изобщо се чувстваше като пълен парцал. А тази сграда, свряна във Военноморския комплекс, беше голяма част от проблема. Като „обезопасен сграден фонд“ прозорците ѝ бяха зазидани с тухли още от седемдесетте, когато националната разузнавателна

служба се беше настанила тук, за да проучва сателитни изображения. Беше място, където „слънце не грее“, буквално. Често му се струваше, че всички работещи в сградата са болни или са на път да се разболеят. „Като мен — помисли си Коваленко. — Нещо ме гази от много, много време.“

На монитора мъжът с пострадалата ръка говореше с някого на опашката.

— Кое е това момиче? — попита Андреа, вперила поглед в монитора. — Знаем ли коя е?

Лаконичен глас с британски акцент долетя от сумрака в другия край на масата:

— Неееее. — Думата май няма да свърши никога, както я е проточил, помисли си Коваленко. — Боя се, че не.

— И защо? — попита Коваленко. — Самолетът е ваш. Имате списък с пътниците. Толкова ли е трудно да проверите?

Британецът изпълни дробовете си с положителни йони и въздъхна. Беше таен агент, казваше се Фреди и работеше като офицер за свръзка с МИ-6.

— Ами понякога е доста трудно всъщност! — каза той и се наведе напред. — На борда е имало сто тридесет и една жени, които фигурират в списъка с имената си. Не с възрастта, теглото или мястото си на опашката. Не разполагаме с достатъчно човешки ресурс, за да ги открием всичките. Особено при положение, че нищо особено не се е случило. — Спря поглед на Коваленко. — Може би когато отидете в Лондон...

— Лондон? — прекъсна го Андреа.

Коваленко вдигна рамене.

— Той е новият шеф там — обясни Фреди. — Не ви ли е казал?

— Не. — Андреа изглеждаше впечатлена.

— Още не е официално — измърмори Коваленко.

Мъжът на монитора обърна гръб на момичето, отдалечи се и излезе от обсега на камерата.

— Това е всичко — обяви Коваленко. — И нека бъде светлина. — Гледаше записа за девети път и знаеше, че няма какво повече да се научи от него.

Неоновите лампи на тавана се включиха с жужене. Коваленко стана и прекоси стаята до друга маса, където стояха отворени два

куфара на колелца. Във всеки имаше купчина вестници, овързани с канап. Отпечатъци нямаше. Никъде.

— Двадесет и два паунда — каза Коваленко. — Всеки.

— Десет килограма — пресметна Ферди.

— Нали и аз това казах.

Андреа се усмихна, като въртеше разсеяно между палеца и показалеца една от перлите на врата си. След миг каза:

— Двадесет и два паунда не звучат американски. Онзи, който е подготвил багажа, е мислил в метрични мерни единици.

Британецът се замисли върху казаното, после се изкиска.

— Е, ето че имаме напредък. Не само че нищо не се е случило, но... — Той присви очи и се огледа с театрална подозрителност. — Има основание да се смята, че зад това се крие чужденец.

Дори Коваленко се засмя. Но само за миг.

— Работата е там — каза той, — че нещо все пак се е случило.

Гласът на Ферди тежеше от скептицизъм:

— Така ли? И какво е то?

— Било е тест.

Британецът обмисли тази възможност.

— Това е — обяви Коваленко.

— Не е изключено — каза Ферди. — Или пък е безвкусна шега.

— Ако е било шега, на шегаджията му е излязло солено.

Куфарите са чистак нови и скъпи — обясни Коваленко.

— Прав си, разбира се, но... защо да си прави толкова труд? Ако искаш да убиеш куп хора на летището, защо ти е да правиш репетиции? Защо просто не... защо да не гръмнеш бомбата от първия път и да приключиш?

— Именно — отвърна Коваленко.

Агентът от МИ-6 изкриви лице в гримаса.

— А и защо точно летище? Железопътните гари са далеч по-лесна мишена. Ресторанти, кинозалони...

Коваленко се обърна наляво.

— Андреа?

Офицерът от ЦРУ прехвърли крак върз крак с тих статичен шум от триене на найлонови чорапи. Сви устни и се замисли, после каза:

— Ако не греша, Рей смята, че цялата тази история не засяга летището, а човека с обездвижената ръка. Някой е подлагал на тест

него — реши тя, — а не летищните системи за сигурност.

Фреди обмисли тази възможност. После попита:

— И защо ще го правят?

Андреа сви рамене.

— Сигурно са искали да разберат докъде е готов да стигне.

Коваленко кимна.

— Е, вече знаят. Готов е да стигне до края.

6.

ДЪБЛИН

24 ЯНУАРИ 2005

„Меко“. Така му викаха ирландците, когато времето беше такава — повече мъгла, отколкото дъжд. Майк Бърк стоеше до прозореца пред бюрото си и зяпаше улицата долу. От време на време вятърът менеше посоката си и обливаше с дъжд стъклото на прозореца, тогава Бърк фокусираше поглед върху стичащите се капки.

Кабинетът му беше просторна стая с висок таван в сграда от розови тухли в края на Темпъл Бар, прочутия лабиринт от тесни улички и алеи близо до река Лифей. От мястото си Бърк виждаше покрива на Търговската арка — покрития пасаж, където героят на Джойс от „Одисей“ Леополд Блум спира да купи книга — порнографски роман всъщност — за своята съпруга Моли.

Макар да беше студено и да валеше, на Бърк му се искаше да потича. Под бюрото си държеше спортен сак с всичко необходимо — освен възможността да го използва. Имаше уговорена среща с клиент — човек на име Д'Анкония, само че Д'Анкония закъсняваше. Беше се обадил по телефона тази сутрин. Искал да регистрира фирма. И бързал.

Нищо необичайно, помисли си Бърк. С това се занимаваме в крайна сметка. Но мислите му бяха другаде. Мислеше за бащата на Кейт — Стария, както го наричаше в себе си Бърк, неговото име беше гравирано върху медната плоча до тежките дъбови врати на кантората:

ТОМАС АХЕРН И СЪДРУЖНИЦИ

Което не отговаряше съвсем на истината. Нямаше други „съдружници“ освен Бърк. Нямаше от месеци. От... е, откакто Кейт умря.

Дори сега думите спираха сърцето му. Изпелтечени нечленоразделно в задните къшета на мозъка му, те намекваха за

изречение без край, за представа така невероятна, че можеше да е единствено мъртвородена. „Когато Кейт умря...“

Какво да правиш с мисъл като тази... с факт като този? Смъртта ѝ беше като лавина. В един момент се грееше на светлината ѝ и кроеше планове за годините, които им предстояха... в следващия земята пропадна под краката му. Скръбта го погребва жив, ослепи го. Накрая студът намери път към сърцето му и бавно го превзе. Тъгата постепенно изгуби енергията си, сърцето му претръпна и повече не усещаше нищо.

При Стария беше още по-зле. Уж удържаше фронта зад бюрото си в кантората, а после един ден вече го нямаше там. А уж всички казваха, че фирмата е целият му живот. „Вземи му кантората и го пиши бегал нашия Томи.“ Оказа се, че не е точно така. Фирмата беше начин на живот за Стария, негово хоби и тръпка, но Кейт... Кейт беше самият живот.

Отгледал я беше от парче месо (точно този израз употребяваше). Научил я бе да строи пясъчни замъци, да язди кон, да чете класиците и да се пази от момчетата. Радвал се бе, когато пред очите му Кейт бе разцъфвала с красотата на майка си — същата рижа коса, изумруденозелени очи и кожа като бял лист хартия; не бе крил гордостта си, когато бе завършила „Кеймбридж“ с отличие и се бе върнала в Дъблин за стажа си. А после Кейт беше направила немислимото — обърнала бе гръб на благородната и комфортна лекарска кариера в Ирландия и бе заминала на доброволни начала за една забравена от бога клиника в земя на малария и непрестанни войни.

И тук на сцената се беше появил Майк Бърк. Не веднага, разбира се, но скоро и по драматичен начин. Две години след като Кейт бе пристигнала в Либерия, Бърк падна от небето на няколко мили от нейната клиника. И остана да лежи там обгорен.

Открил го разузнавателен отряд на бунтовническата армия, предвождана от самопомазалия се полковник Убийство. Логично би било да го застрелят. Лежал в края на гората със счупен крак и откъснато наполовина ухо. По гърдите и раменете му имало жестоки изгаряния. Пчели се били загнездили в раните му, ту идвал в съзнание, ту припадал отново.

Според полковника със сплетена на тънки плитчици коса по всичко личало, че Бърк е лежал там с дни. „Видях му машината — купчина обгоряло желязо, че и изстинало вече! А т’ва бяло момче, лежи си в калта като лоша поличба, като знак от Исус, а пчелите го полазили целия. Йероним, той искаше да му земе моторчето. Сещаш се, да посегне и да му го изтръгне от гърдите, както правим понякога. Така си пращаме посланието. Само че в паспорта на туй момче пише Америка! Страната на свободните хора! Затуй решихме да постъпим хуманно. Да покажем положителната страна на борбата.“ С надеждата да получат награда полковникът с плитките и хората му завлекли Бърк до пикапа си (високопроходима машина с картечница в каросерията) и го метнали върху купчина патрондаши. После го откарали до клиниката на ирландската дама в Поркпа.

Потънало в мръсотия гето от колиби край черен път, Поркпа се гордееше с лазарета си. С дузина легла, миниатюрна лаборатория и своя собствена линейка, клиниката — бетонна сграда с ръждяващ ламаринен покрив и стени, боядисани в охра, розово и електриковосиньо — беше единственото подобно място в района. През първата си година в клиниката Кейт се занимавала основно с акушерство и педиатрични грижи, здравно образование и ваксинации. После бойните действия набрали сила и приоритетите на клиниката се променили. Когато се разби хеликоптерът на Бърк и пилотът загина, клиниката вече беше спешен травматичен център, а раните от огнестрелно и хладно оръжие бяха начело в списъка.

Със счупения си крак и изгаряния от втора и трета степен върху десет процента от тялото си Бърк остана в клиниката близо два месеца. Нямаше медицинска причина да остане там толкова дълго, но пък нямаше и къде другаде да отиде. Четири дни след злополучния полет на Бърк в столицата избухнаха жестоки боеве. Дори да стигнеше там, нямаше начин да се измъкне от страната. Пристанищата бяха затворени, посолствата не работеха. Болница „Възмездие“ беше в руини, разрушена от снаряди и плячкосана. За Бърк беше по-добре да остане в Поркпа.

Макар че „по-добре“ не значеше добре. Клиниката беше чиста импровизация и съществуваше постоянна опасност от инфекции. Медикаментите и консумативите бяха на изчерпване, а персоналът — недостатъчен дори в мирно време — се беше стопил допълнително

след усложняването на военната обстановка. Месец след пристигането на Бърк Кейт остана само с една медицинска сестра, в клиниката лежаха деветима пациенти, а охраната се състоеше от един пазач, дванайсетинагодишен. На Бърк не му оставаше друго, освен да оздравее или да умре.

Когато се изправи на крака, направи всичко възможно да бъде полезен — най-вече седеше нощем на прага с пушка в скута. После се научи да сменя превръзки и да помага в кухнята. Най-много се гордееше с генератора. Всички казваха, че бил безнадеждно повреден — „Черният пушек значи край!“, — но Бърк не се хвана. Отраснал беше във ферма, където човек се научава да поправя разни неща. Генераторът в клиниката беше „Джон Диъри“, по-голям от генератора на баща му в Нелисфорд, но работеше на същия принцип и имаше същите проблеми. Бърк го човърка половин час и откри повредата. След десет минути генераторът мъркаше като коте.

В свободното си време — а на него цялото му време беше такова — Бърк направи комплект за шах от гилзи, водопроводни части и празни шишенца от лекарства. Беше доста грозен, но вършеше работа. Вечер Кейт беше твърде уморена, за да играе сериозно, но понеже това беше единственото развлечение в града — буквално, — двамата играеха почти всяка вечер.

И докато играеха, си говореха. Бърк научи за детството ѝ в Ирландия, за гаджетата ѝ в „Оксфорд“ и за любовта ѝ към медицината. А за Африка?

— Къде другаде бих могла да израждам бебета единия ден, а на следващия да лекувам огнестрелни рани и СПИН... да не говорим за пациенти като теб!

Бърк се възхищаваше на ясения ѝ мироглед. Собствената му ситуация беше доста по-двусмислена и дори срамна. Само на трийсет години, през по-голямата част от съзнателния си живот той беше обикалял света, за да прави снимки в най-горещите точки. Това беше единственият начин да пробиеш в занаята — отиваш там, където другите не биха припарили. На места като Грозни и Алжир, Монровия и Порт о Пренс. Места, където най-добрият хотел в града е онзи с най-много чували пясък. Сътрудничеса на фотографското онлайн списание „Ф-стоп“ и през повечето време харесваше работата си, много. Харесваше начина си на живот. Хората. Снимките. Полетите

насам-натам. Местата, където ходеше. Слизаш от самолета в град като Алжир и всичко идва на фокус. Като по магия — на точното място в точното време! И ти си там. Страхотен начин да откриеш центъра на тежестта си, иначе като нищо можеш да свършиш в оранжева затворническа униформа и с нож в гърлото.

— Значи си като онези гмуркачи — подразни го Кейт.

— Какви гмуркачи?

— Онези в Акапулко, които скачат от скалите.

Той поклати глава.

— Не съм каубой — обясни Бърк. — Не става въпрос само за силни усещания.

— Да бе.

Не беше права! Работил беше като репортер и писането просто не беше същото. Каквото и да напишеш, все не уцелваш в десетката. Винаги има някой, когото си пропуснал да интервюираш, или нещо, което не си разбрал докрай. При фотографията беше друго. Всяка снимка е факт по начин, който думите не могат да предадат.

Разказа на Кейт как беше започнал в един седмичник във Вирджиния. Вестникът не членуваше в профсъюзите и Бърк поемаше всякаква работа — пишеше репортажи и анализи, правеше снимки, занимаваше се дори с предпечатната подготовка. Имаше полицейски скенер в един ъгъл на редакцията, който не се изключваше никога — пращеше и жужеше, светлинките му мигаха. При всяко съобщение за пожар, престрелка, катастрофа и прочие той грабваше фотоапарата и хукваше навън.

— Колко вълнуващо — каза с прозявка тя. — Катастрофа.

Ами да, вълнуващо си беше! В повечето случаи хукваше заедно с главния фотограф на вестника, мъж на средна възраст, който се казваше Сал и който често повтаряше неща като: „Никога не тръгвай, ако не си въоръжен“. С камера.

— Значи винаги си готов да направиш снимка.

Е, да, каза й Бърк, но не това беше главното. Главното беше, че когато си носиш фотоапарат — дори малък, — той те променя.

— Променя те?

Той кимна и обясни:

— Вдъхва ти смелост.

— Как?

Ако носиш фотоапарат, искаш да направиш снимка. И отстояваш позицията си. Повечето хора не го правят. Видят ли, че става нещо необичайно — врява, писъци и прочие, тръгват в обратната посока. Кое е нормалното, инстинктивното поведение. Но добрият фотограф остава, защото иска да запечата образа.

— А ако „образът“ е приливна вълна?

Бърк се засмя.

— Тогава би било добре, ако умееш да плуваш.

В действителност обаче Бърк винаги беше таил съмнения относно фотографията като поприще. Макар да беше спечелил купища награди и да беше снимал всичко, от циганска сватба в Сибир до състезание с драконови лодки в Макао, в голямата си част работата му беше свързана с катастрофи от един или друг вид. Земетресение в Турция, масов гроб в Косово, обезглавяване на Касапския площад в Рияд. След време претръпваш и всичко започва да ти се струва нормално.

„А това едва ли е добре за душата“, мислеше си Бърк. Едно е да си случаен очевидец, който е попаднал неволно на мястото, друго е да тикаш обектива си в лицето на умиращ човек — което той беше правил неведнъж. Има нещо срамно в такива снимки. Ставаш съучастник.

— Звучи ми като лоша карма — каза Кейт.

Бърк се усмихна.

— Мда, има нещо такова — отвърна той.

Шахът всъщност не беше единственото им развлечение. Имаше нещо като лятно кино сред руините и бурените на разрушената пощенска станция. Всяка петъчна вечер десетина сгъваеми метални стола се нареждаха пред единствената що-годе оцеляла и варосана в бяло стена от бетонни блокчета. Старовремският прожектор за осеммилиметрова лента се събуждаше с хъхрене и лъчът светлина подхващаше магията си сред сенките на мушици и летящи бръмбари. През втория месец от престоя на Бърк в Поркпа двамата с Кейт платиха по едно евро всеки, за да гледат Ричард Бъртън в „Бекет“, Джон Уейн в „Хатари“ и Майкъл Рени в „Денят, когато земята спря“.

Откъде се вземаха филмите, беше мистерия.

Не беше мистерия обаче привличането, което се появи между него и Кейт. Сигурно е било неизбежно. Бяха млади. Бяха в Африка. След филма с Майкъл Рени двамата се натискаха като гимназисти на една кушетка в клиниката. Продължи само няколко минути, после Кейт го избута и със срамежлива усмивка предложи да си лягат. Но не в едно легло. Кейт обясни, че ѝ трябвало време да помисли, после го целуна по бузата и излезе, като си тананикаше весело. Бърк разпозна със закъснение мелодията. „Просто едно от онези неща“ на Коул Портър.

Коего беше остроумно, но и неточно. Каквото и да имаше между тях — любов, похот или самота, — не беше „едно от онези неща“. Беше различно „нещо“, съвсем различно. Канеше се да ѝ го обясни подробно, когато се случи немислимото.

„Спасиха“ ги. Него, по-точно. Кейт беше отишла да акушира при раждане в едно селце нагоре по реката, когато в Поркпа пристигна конвой на ООН, ескортиращ камион със знака на Червения полумесец отстрани. Бронирани военни джип спряха пред клиниката, нигерийски капитан скочи на пътя и обяви, че всички ще бъдат евакуирани.

— Всички? — попита Бърк, оглеждайки малкия камион.

— Да — настоя капитанът. — Всички бели. Без изключение!

Бърк му благодари за загрижеността, но отказа поканата, на което му отговориха, че не било покана. Било заповед. Започна спор. Бърк не отстъпваше. Нямало да ходи никъде. Не и без лекарката.

Половин час по-късно се събуди на пода на камиона с вързани ръце. Откараха го до самолетната писта в Бел Йела, качиха го в хеликоптер на ООН заедно с други евакуирани и ги транспортираха до кораб на американския боен флот в крайбрежните води. Два дни по-късно пристигна във Вашингтон.

Живееше в едностаен апартамент на Кънектикът авеню, на две пресечки от зоологическата градина и сутрин чуваше маймуните да се надвикват с трафика. Рядко се застояваше в апартамента, но пък имаше постоянен адрес и място, където да държи книгите и дрехите си.

Направи опит да се свърже с Кейт, но това се оказа невъзможно. Късовълновите връзки се бяха сринали, а когато се опита да ѝ прати имейл, компютърът го уведоми, че писмото не може да бъде изпратено. В Монровия нямаше ирландско посолство. Със същия успех Кейт можеше да е на луната.

Знае ли какво е станало с него? Дали някой ѝ е казал? Или си мисли, че се е измъкнал при първия стоден случай, без да се сбогува дори? Сигурно точно така е изглеждало...

Откри нийоркски телефонен номер на „Лекари без граници“ и се обади. Насочиха го към парижката централа на организацията. Впрегнал докрай гимназиалния си френски, Бърк попита за клиниката в Поркпа.

— C'est ferme.^[1]

— Et la directeur?^[2]

Акцентът му явно е бил катастрофален, защото жената от другата страна на линията попита със зле прикрито раздражение:

— Имате ли нещо против да говорим на английски, моля?

— Чудесно! Казахте, че клиниката е затворена, така ли?

— Да, затворена е.

— Попитах ви за директора. Доктор Ахерн.

— Тя вече не е с нас.

Бърк застина.

— Какво?

— Да! Боя се, че вече не е възможно да работим в Либерия. Там е твърде опасно.

— О... — Бърк отново започна да диша. Ама и на тази английският ѝ е един... — Имате ли някакъв номер за връзка с доктор Ахерн?

— Да, но тази информация е поверителна. Бихме могли да ѝ препратим ваше писмо, ако искате.

Написа писмото същия следобед, а вечерта го скъса. На следващата сутрин седна за втори опит. Имаше толкова много да каже, да обясни. Не за изчезването си. Това беше лесната част. Трудната част беше за тях. За тях двамата.

Когато мислеше за Африка и за всичко случило се там, спомените му приличаха на халюцинации. Воят на пропадащия хеликоптер. Стремглаво приближаващата земя. Одеялото от пчели върху гърдите му. Кейт.

Накрая писмото излезе колкото до Кейт, толкова и до самия него. Пишеше страница след страница, ден след ден в опит да изясни не само чувствата си към Кейт, а и колебанията относно собствената си идентичност. Кой беше той? Кой искаше да бъде? Кое беше важно? И

кое не? Колкото повече мислеше за всичко това, толкова повече си даваше сметка, че отговорът е неразривно свързан с Кейт.

Междувременно звъня във всички дъблински болници. Работи ли при тях доктор Ахерн? Ами да, работи. Имат и Ахеерн също. Ортопедия, педиатрия и семеен лекар. Мери, Рори и Деклан. Кого има предвид господинът?

Откри я в болница „Мийт Стрийт“. Доктор Катрин Ахерн е насочена в спешното отделение. Договорът ѝ е вече подписан, но ще започне работа едва след седмица-две, а и тогава вероятно ще поема само нощни дежурства и през уикендите.

В известен смисъл Бърк изпита облекчение, че не е възможно да се свърже с нея. Имаше да ѝ казва толкова неща. Ами ако вземе, че му затвори? В писмото поне можеше да обясни какво изпитва. Когато най-после го напише както трябва.

Междувременно му направиха пластична операция в болница „Сибли“. За белезите от изгаряне по гърдите и раменете му не можеше да се направи нищо, но поне ухото му, или останките от него, лекарите оформиха в „козметично приемлив“ вид.

Беше странен период от живота му. Тръгна на фитнес, сутрин вдигаше тежести и играеше баскетбол. Следобед четеше вестник на чаша кафе на някоя от външните масички пред кафене „Фостър Брадърс“ или се мотаеше из музеите. Всеки четвъртък вечер играеха покер в апартамента на Джеймс Маклойд, но с това „социалният“ му живот се изчерпваше.

Мълвата за завръщането му вече се беше разпространила и започнаха да го търсят редактори. Във „Ф-стоп“ имаха поръчка за фотоалбум за Патагония — тридневно пътуване през чилийския национален парк „Торес дел Пайне“. Проявява ли интерес? Бърк обмисля предложението близо час. После хвана самолета.

Онази нощ седеше буден на място до прозореца и гледаше потъналия в мрак Атлантически океан далеч долу. На сутринта слезе на „Хийтроу“ и следобед хвана самолет за Дъблин. Уморен до смърт от смяната на часовите зони, той се регистрира в скъп хотел на улица „Графтън“ и се просна в леглото. Събуди се след пет часа, отиде в болница „Мийт Стрийт“ и седна в чакалнята на спешното отделение.

Направи същото и следващата вечер. И по-следващата. И по-следващата. Накрая една от сестрите се смили над него и спомена, че

доктор Ахерн живее в Долки.

— Като Боно — каза тя.

След това Бърк я намери лесно, но минаха няколко дни, докато оправи нещата, и още една седмица, в която да я ухажва. Две седмици след това се ожениха.

Стария им даде благословията си. Харесваше американците по принцип и Бърк конкретно — не на последно място, защото Бърк беше съгласен да остане в Дъблин толкова, колкото Кейт пожелае. Не след дълго Бърк започна работа за „Фирмата“ — помагаше на Стария с документацията. След година Кейт стана завеждащ на спешното отделение в болницата. Живееха си страхотно. Дори започнаха да говорят за дете.

А после — сепсисът.

[1] Закрита е. — Бел.ред. ↑

[2] А директорът? — Бел.ред. ↑

7.

„Когато Кейт умря...“

Стария просто спря да идва в кантората.

Скоро след това счетоводителят си намери работа в една новосъздадена софтуерна компания в Ратмайнс и напусна. Фиона, деветнайсетгодишната секретарка, замина за Ибиса и остави Бърк сам в кантората, където Стария вече не стъпваше.

„Не може да продължава така“, каза си Бърк. Стария се беше пропил и седеше сам в онази обитавана от призраци къща с твърде много стълбища и твърде много спомени. Приходите на фирмата бяха на минимум. А самият той газеше през дните като през застояла вода.

Истината беше, че Кейт я нямаше. Отиде си завинаги. Факт.

Но не беше просто факт. Беше обстоятелство така масивно, че имаше свои собствени измерения. За Бърк и Стария отсъствието на Кейт беше тяхната географска дължина и ширина, неосезаемо пространство, но съвсем истинско и съвсем празно. А за Стария, изглежда, беше и нещо повече. Черна дупка, която го всмукваше бавно, но сигурно.

Повей на вятъра обля с дъждовни капки стъклото.

Бърк примигна. Мислите му се пръснаха. На улицата долу едно такси се отдели от бордюра и остави пътника си на тротоара под дъжда. Мъжът се оглеждаше, сякаш търсеше нещо. „Д’Анкония — помисли си Бърк. — Той трябва да е.“

Махна се от прозореца и седна зад дървеното бюро с антикварна стойност, което технически беше на Стария. Документацията беше подготвена и прибрана в голям плик върху попивателната хартия. В ъгъла на плота имаше снимка на Кейт в сребърна рамка. С бяла престилка, тя стоеше в разкаляна локва пред клиниката в Поркпа и пушеше цигара.

Бърк се заслушваше за стъпките на Д’Анкония по стълбите, но не се чуваше нищо. После на вратата се почука тихо.

— Влезте.

Бърк стана на крака, очаквайки да види характерната физиономия на злодей във второстепенна роля. Но посетителят далеч не изглеждаше така. Само няколко години по-възрастен от Бърк, Д'Анкония беше достатъчно красив за главна роля. Косата му беше дълга и черна, сресана назад по грижливо небрежен начин. Квадратна челюст, бели зъби, орлов нос, маслинен цвят на кожата и покарала брада по страните, колкото да внушава впечатлението, че не се интересува от външния си вид. Но меката шапка издаваше обратното, както и кашмиреното палто в комплект с хубав шал в ярки цветове.

— Франсиско Д'Анкония — представи се посетителят и затвори вратата след себе си.

Здрависаха се.

— Майк Бърк. Да ви наля нещо?

Д'Анкония седна на стол до бюрото, бръсна дъждовните капки от шапката и я остави в скута си.

— Не, благодаря — каза той.

Огледа се, после кимна към няколкото снимки на стената.

— Хубави снимки.

— Благодаря.

— Вие ли сте ги правили?

Бърк кимна.

Д'Анкония наклони глава.

— Ами тази? — попита той и посочи живописен каньон, чиито обвити в мъгла склонове се събираха в нещо като каменен мост и образуваха канал, през който течеше буйна планинска река.

Бърк отговори веднага:

— Ждрелото Цангпо.

— Къде се намира?

— В Тибет.

Д'Анкония извади пакет цигари от джоба на палтото си и го потупа върху китката си.

— Едно от нещата, които харесвам в Европа — каза той. — Тук човек все още може да пуши спокойно. — Направи пауза. Запали. Вдиша. И се намръщи. — Очаквах да се срещна с... как му беше името. Човекът от табелата. Ахерн.

Бърк направи гримаса.

— Томи не е добре — каза той. — Вече не е млад.

Д'Анкония свъси вежди.

— А вие... какъв сте?

Бърк плъзна визитка по плота на бюрото.

— Съдружник.

— Не за това попитах — каза Д'Анкония. — Говорите като американец.

— Такъв съм. Имам двойно гражданство.

— Как става тая работа?

— Дядо ми е бил от Конемара.

— И това ви прави ирландец? — попита Д'Анкония.

Бърк сви рамене.

— Е, трябва да подадеш молба за гражданство, но в повечето случаи става автоматично. Пък и съпругата ми беше ирландка, така че... — Смени темата: — А вие? Отдавна ли сте тук?

— Не, току-що пристигнах.

— А. Но сигурно ще поостанете. Имате бизнес в Дъблин.

Д'Анкония поклати глава.

— Не точно. Просто междинен полет. Утре сутринта излитам.

— Е, тогава да се хващаме на работа. — Посегна към плика с формулярите. — Така и не ви попитах как ни открихте. Стария би искал да знае.

— Стария?

— Господин Ахерн.

Д'Анкония изсумтя.

— Видях реклама в списание „Аер Лингус“, в рекламната притурка.

— А, да! В рекламната притурка. Е, радвам се, че има някаква полза от това — призна Бърк. — Защото рекламите там са дяволски скъпи.

Извади формулярите от плика и ги остави на плота между двамата.

— Какво е станало с ухото ви?

Този напълно неочакван въпрос накара Бърк да се усмихне. Прозвуча му някак детински.

— Пострадах при катастрофа — каза той.

— Каква катастрофа?

— С хеликоптер. Горивото се разхвърча. — Направи жест с дясната си ръка все едно сее. — Получих изгаряния.

— Явно сте случили на добър пластичен хирург — каза Д'Анкония. — От пръв поглед нищо не се забелязва.

Бърк смени отново темата.

— По телефона казахте, че държите на поверителността.

Д'Анкония кимна.

— В такъв случай — каза Бърк — най-подходяща би била корпорация с ограничена отговорност, регистрирана на остров Ман.

— Остров Ман? — попита Д'Анкония.

— Намира се в Ирландско море. Най-старата юрисдикция в света. Хубаво място. Много исторически забележителности.

— Но е английска територия, нали?

Бърк наклони глава.

— Суверенна държава е, но Обединеното кралство има грижата за отбраната и външната политика.

Подозрение проблесна в очите на Д'Анкония.

— Мислех, че идеята е да регистрираме ирландска корпорация. Когато говорихме по телефона, останах с впечатлението, че...

— Ако държите на това, така и ще направим — каза Бърк. — Но ако държите на поверителността, остров Ман е идеалното място. А не Ирландия.

— Защо?

— Защото — обясни Бърк, — за разлика от тук, на Ман не е задължително в регистрите да се впише истинският собственик на корпорацията. По-дискретно от това здраве му кажи, защото няма как да се разкрие нещо, което не фигурира в регистрите.

Д'Анкония се замисли.

— Ами ако я регистрираме в Панама?

Бърк се усмихна.

— Е, може и в Панама. Или на Вануату. Има поне двайсетина подобни места, където с радост ще ви вземат парите, ще ви отворят банкова сметка и прочие. Само че всички те не вдъхват доверие, имат лоша слава и са под наблюдение. Остров Ман, от друга страна, е в Европа. И макар да не е официално британска територия, е под шапката на Великобритания. Ако разбирате какво имам предвид.

Д'Анкония замълча. Явно осмисляше информацията.

— Добре. Нека бъде Ман тогава.

Бърк взе химикалка и се наведе напред.

— Ще ми трябват някои данни... и чек за хиляда и триста евро.

— В брой става ли?

— Става.

— И какво ще получи срещу тях?

— Ще получите корпорация с ограничена отговорност, регистрирана на остров Ман с всички произтичащи от това защити. Ще получите регистриран агент в Дъблин — това сме ние — и безсрочен депозит с петстотин евро по сметката.

Д'Анкония изглеждаше доволен.

— В коя банка?

— „Кадоган“. — Произнесе го по британски — „Кадагин“.

— Която е... къде?

— На остров Джърси — обясни Бърк.

— А той е? Британски?

Бърк сви рамене.

— Толкова, колкото и остров Ман.

Д'Анкония се ухили.

— Трябва да попълним документацията — каза Бърк. — Сертификати за акции, устав, списък на материално отговорните лица...

— Материално... какво?

— Имена на хартия — обясни Бърк. — При регистрацията на фирмата ще бъдат вписани като нейни директори.

— Това го разбирам, но в реалния живот — кои са те?

Досега никой не му беше задавал този въпрос.

— Имате предвид с какво се занимават освен с това да са „имена“?

Д'Анкония кимна.

— Ами с много неща. Да си „име“ е нещо като страничен доход. Един вид допълнителна облага от факта, че си гражданин на остров Ман. — Бърк посочи един от пръснатите по плота документи. — Да вземем Аманда Грийн например. Доста интересна жена. Умна. Вдовица...

Д'Анкония махна с ръка да го прекъсне.

— Да, да, сигурен съм, че историята е интересна — каза той. — С други думи, на тази жена ѝ плащат, за да ѝ използват името, така ли?

За миг Бърк онемя. Грубата откровеност на Д'Анкония го изненада — почти като да откриеш петънце върху полиран диамант.

— Точно така — каза накрая той. — Вписват я като директор, а корпорацията ѝ плаща сто евро за услугата.

— Всяка година?

— Не — отвърна Бърк. — Еднократна такса.

Д'Анкония кимна замислено.

— И какво знае въпросната жена за корпорацията?

— Само името ѝ. Което ми напомня, че трябва да посочите някакво. Може да се окаже, че вече е заето, но ще си опитаме късмета.

Д'Анкония свъси вежди.

— Мислех си за... „Туентиет-Сенчъри Мотор Къмпъни“. Става ли?

— Ще пробвам — обеща Бърк и си записа името на лепящо листче. — „Туентиет-Сенчъри Мотор Къмпъни“, нали? С тиренце?

— Да.

— Звучи малко архаично, не мислите ли?

Д'Анкония сви рамене.

— Е, няма значение всъщност — каза Бърк. — Половината от фирмите, които регистрираме, са с неутрални имена, които не дават представа за предмета на дейност. Като „Корпорация 212“ или АВХ.

Д'Анкония се замисли отново, после попита:

— Споменахте за някаква декларация?

— Да. Декларацията гласи, че компанията е новосъздадена и че директорите нямат претенции върху активите ѝ. И няма да имат такива, ако бъдат уволнени. А тях винаги ги уволняват. При регистрацията ще получите молбите им за оставка, подписани и без дата.

— Ами банковата сметка? Могат ли директорите...

Бърк поклати глава.

— Не. Вие сте единственият наредител. Което ми напомня, че ще ми е нужен паспортът ви.

— Паспортът ми?

— За банката.

— Какво общо има банката?

— Трябва да знаят кой сте, за да ви открият сметка — обясни Бърк. — Иначе някой може да влезе от улицата, да се представи за вас... в банката трябва да са сигурни. Така е по-добре за вас, повярвайте ми.

Д'Анкония извади паспорт от вътрешния джоб на палтото си и го плъзна по плота.

Цветовете учудиха Бърк. Синьо и златно. „Чилиец?“

— Бързо ще стане.

Бърк отиде при ксерокса в ъгъла и го включи. Копира страницата със снимката и данните. После отгърна на страницата с адреса за спешна връзка, където беше вписан адрес в Сантяго, и копира и нея.

— Това ли е всичко? — попита Д'Анкония. — Готови ли сме вече?

— Почти — отвърна Бърк. Върна се при бюрото, подаде паспорта на клиента и седна. — *Diga me, es su primer viaje a Irlanda?*^[1]

В първия миг Д'Анкония не помръдна. После наклони глава и впи поглед в Бърк. Накрая каза:

— *Si, vale. Primer tiempo.*^[2]

Бърк се усмихна. Акцентът на този тип беше испански колкото калифорнийска кифла.

— Е — каза той, — Чили е прекрасна страна.

— Да приключваме, става ли?

Д'Анкония бръкна отново във вътрешния джоб на палтото си и извади натъпкан портфейл. Отброи тринайсет банкноти от сто евро и ги остави на бюрото, разперени като ветрило.

Бърк събра банкнотите и ги прибра в кутия със заключващ механизъм в най-долното чекмедже. После написа разписка и я даде на Д'Анкония.

— Значи да пратя всичко на адреса, който фигурира в паспорта ви? В Сантяго?

Д'Анкония се замисли за миг, после поклати глава.

— Известно време няма да се връщам там. Но номерът на банковата сметка и прочие ще ми трябва и бих искал да ми ги пратите възможно най-скоро. Най-добре ще е да ги получа в хотела си.

Бърк примигна и поклати глава.

— В хотел...

— Друго не мога да ви дам. Следващите две седмици ще бъда в Белград, в хотел „Еспланада“.

Бърк въздъхна и си записа.

— Работата е там, че ще има редовна кореспонденция.

Д'Анкония се намръщи.

— Неизбежно е — продължи Бърк. — Но мога да ви включа в списъка с еднопосочната поща.

Въпросният списък съдържаше имената на клиенти, които не желаят фирмата да се свързва с тях. Кореспонденцията и другите начини за връзка се осъществяваха единствено по инициатива на клиента. Хората в списъка с еднопосочна поща почти без изключение искаха да запазят в тайна активите си, било от съпругите си, било от кредитори или от данъчни и правораздавателни органи.

— Чудесно — каза Д'Анкония.

— Но ще трябва от време на време да се свързвате с нас. Има и годишна такса. Ако не бъде платена в срок, корпорацията губи законовия си статут — обясни Бърк, макар да виждаше, че Д'Анкония не го слуша.

Може би не му пукаше какво ще стане с компанията. Може би искаше да я използва за една-единствена транзакция и после да я зарече. Негова си работа. Бърк се усмихна и стана, давайки знак, че срещата е приключила. Двамата си стиснаха ръцете и Д'Анкония си тръгна.

Бърк поклати глава и застана до прозореца. Клиентът излезе от сградата с превити под дъжда рамене.

„Тоя тип очевидно иска да преметне данъчните“, реши той. Кое не засягаше Бърк по никакъв начин. Нека данъчните си свършат своята работа, а той ще си гледа своята.

Въпреки това в Д'Анкония имаше нещо, което го притесняваше. Не националността. Не, имаше нещо в името му, което глождеше Бърк. Звучеше му познато, като името на второстепенна или третостепенна знаменитост.

Може пък това да е, помисли си Бърк. Може да е актьор. Лесно можеше да си го представи в ролята на лекар в телевизионен сериал — гениален млад хирург, който убива по някой пациент от любов към спорта.

[1] Кажи, това първото ти пътуване до Ирландия ли е? (исп.). — Бел.ред. ↑

[2] Да, първи път. — Бел.ред. ↑

8.

БААБЛЕК, ЛИВАН

18 ФЕВРУАРИ 2005

Уилсън стоеше с гръб към стената и гледаше как чалмосаните потапят кутийките в кофи с бензин. Висеше в склада от сутринта и бензинът се беше пропилил в дрехите, в косата му, в кожата дори. Усещаше вкуса му в устата си. А му се пушеше ужасно. Не би могъл да запали дори да излезеше навън. Щракнеше ли запалката, щеше да се подпали като факла.

А си имаше и бавачки на всичкото отгоре — Зеро и Халид. По на двайсетина години, двамата бяха с кубинки, дънки и американски тениски („Поздравявай, не замърсявай!“) и разнасяха картечни пистолети „Хеклер и Кох“ все едно са чадъри. По нареждане на Хаким вървяха по петите му навсякъде и това започваше да му лази по нервите. Английският на единия не подлежеше на коментар, но другият го говореше прилично. Най-сериозният проблем беше, че тези типчета искаха да му бъдат приятели. Мечтаеха си да отидат в Америка! Така че непрекъснато му се хилеха безумно, размахваха пистолетите и кимаха с глави, все едно искаха да кажат „Смърт на Америка, но не и на теб, приятелю! За теб — фалафел! За нас — зелени карти!“

Беше казал на Хаким, че не му трябва бодигард, още по-малко двама, а още по-малко тъпите близнаци. Арабинът обаче настоя на своето и навярно с основание. Под повърхностния си блясък от галска и арабска цивилизованост Ливан беше барутен погреб. А в Баалбек беше... още по-зле.

Одрискан от мухи кръстопът в долината Бекаа, градът лежеше в подножието на голо възвишение, увенчано с казармите на шейх Абдула. Тук през осемдесетте бяха държали американските заложенници, оковани към радиатори и тръби. Хаким прояви желание да

му покаже килиите, но не остана време, а и арабинът нямаше вяра на хората от сирийското разузнаване, които бяха разквартирувани там. Което беше лошо, защото Уилсън знаеше това-онова за затворите и би му било интересно да разгледа килиите. Дали заложенниците са виждали руините от другата страна на пътя? Важен детайл, защото руините бяха колкото неочаквани, толкова и забележителни.

От инженерна гледна точка бяха феномен. В хотела имаше брошура на тази тема. В нея се казваше, че били останки от римско светилище. В средата се намирал храмът на Юпитер, колосална постройка върху толкова широк и дълбок фундамент, че погълнал повече камък от Голямата пирамида в Гиза. Сега тънеше в развалини. Петдесет колони се търкаляха в тревата като сечище на каменна гора.

Римляните го наричали Хелиополис — града на слънцето. Според брошурата именно тук, на търговския маршрут между Дамаск и Тир, апостол Павел видял светлината и чул гласа на Исус. Човек би помислил, че ще има паметна плоча или нещо подобно, но нямаше. Само евтин афиш на един телефонен стълб рекламираше летния музикален фестивал, който се провеждал ежегодно сред руините. Тази година — Бьорк и Стинг.

Складът, където Уилсън киснеше и мечтаеше за цигара, беше паянтова конструкция от сглобяеми елементи с изпочупени прозорци и ръждясващи спойки. Построен бе далеч от пътя върху един акър асфалт. Вътре беше студено, освен около местата, където работеха заварчиците.

Тук имаше един тон хашиш — качествена стока, отглеждана при местни условия под чадъра на Хакимовите контакти в Министерството на отбраната. Дори и с конвейер подготовката на стоката за транспортиране отнемаше време. Всяка „ръка“ тежеше по половин килограм и трябваше да бъде пакетирана така, че да убегне на митническите проверки. Слагаха стоката в малки найлонови пликосе, които след това обтриваха с гъба, напоена в бензин.

След това други работници ги товареха на колички и ги изтегляха в отсрещния край на склада, където почистените пликосе се преместваха един по един в метални кутии с дебели стени и размери тринайсет на осемнайсет сантиметра. По-нататък кутиите отиваха в друго помещение, където ги обтриваха с бензин и ги слагаха в по-големи кутии. Пълнеха с разтопен восък по-големите кутии и

запояха капаците им. Следваше последно потапяне в кофите с бензин, после нареждаха кутиите на дъното на трийсетлитрови барабани. После превозаха с мотокари барабаните до голямо помещение в дъното на склада и слагаха на всеки фалшиво дъно точно над хашиша. След това барабаните се допълваха с нарова меласа и се запечатваха. Накрая с шаблон и цветен спрей се полагаше надпис „MELASSE DE LIBAN“.

По сметките на Уилсън щяха да бъдат нужни повече от двеста барабана, за да поберат стоката. Но пък свършеха ли веднъж работата, никое полицейско куче на света нямаше да надуши хашиша.

Същия ден Уилсън вечеря с Хаким. Макар да беше в Ливан почти от седмица, досега не беше успял да разговаря с арабина за повече от пет минути. Пътували бяха до Баалбек в различни коли по протежението на долината Бекаа, която се виеше на север, суха и белезникава, между срещуположни планински вериги. След като пристигнаха, Уилсън бе оставен на собствените си грижи (в непрестанната компания на бавачките близнаци), докато Хаким се занимаваше с хашиша.

С този бизнес се захванали отскоро. Резултатите изненадващо не оправдавали очакванията. В „Алънуд“ Бо неведнъж го беше уверявал, че парите за неговия проект ще се намерят лесно — парите никога не били проблем. По онова време военните операции на Хаким били финансирани от високопоставен служител (с царско потекло, нещо като принц) на вътрешното министерство в Рияд. В замяна на финансовата му подкрепа Хаким обещал на принца, че ще ограничи операциите си до мишени извън Щастливото царство. Така и направил.

Но след единадесети септември всичко това се променило. Принцът загинал при автомобилна катастрофа (или така поне твърдяха саудитците) и финансирането на Хаким пресъхнало. Когато Уилсън излезе от затвора, операциите вече се финансираха чрез клонирани и крадени кредитни карти, банкови обири, отвличания и наркотици.

Точно както беше работил на времето с принца от вътрешното министерство на Саудитска Арабия, сега Хаким работеше с един генерал от ливанското министерство на отбраната.

Долината Бекаа беше нашарена от полета с марихуана, отглеждана в големи и модерни стопанства. Реколтата се прибираше с комбайни и се сушеше, после растенията се претриваха ръчно през платнени сита и така полученият едър прах се компресираще лесно в блокчета хашиш.

Задачата на Хаким беше да опакова стоката и да я транспортира — и тук в картинката се появяваше Уилсън. Би предпочел да му дадат куфарче с пари в брой и зелена светлина да действа по-нататък. Вместо това се оказа, че трябва да си спечели парите по трудния начин, гмурвайки се в търговията с наркотици, оръжие и диаманти.

Не страдеше от морални скрупули. Беше над това. Друго го притесняваше — оставяше живота си в ръцете на човек, който мрази американците. Знаеше за Хаким само онова, което му беше казал Бо. А Бо настояваше, че колкото по-малко знаят Уилсън и Хаким един за друг, толкова по-добре и за двамата. Все пак Уилсън беше научил това-онова за сътрапезника си.

Според Бо Аам Хаким бил йорданец ислямист. Учил бил в университети в Иран и Щатите. През осемдесетте воювал с талибаните срещу руснаците в Афганистан и с „Хизбула“ срещу американците в Бейрут. Когато ливанската гражданска война утихнала, Хаким създаде своя собствена организация, която работела по договор с чуждестранни разузнавателни агенции и други работодатели, които държали да запазят самоличността си в тайна.

Бяха ли Хаким и хората му част от „Ал-Кайда“? — попита Уилсън. Бо побърза да смени темата. „Ал-Кайда“ не действала така, обясни му той. Имало голяма „Ал-Кайда“ и малка „Ал-Кайда“. Голямата била по-скоро мрежа, отколкото организация. Нещо като интернет — мрежа с постоянно променящи се контакти, без централно командване, свободно общество на хора със сродни интереси. Някои се познавали помежду си, повечето — не.

— Чичо ти познава ли Бен Ладен — попита го Уилсън.

Бо избегна директния отговор.

— На него не му казват Бен Ладен. Наричат го Предприемача.

Уебсайтът на ФБР за най-търсените престъпници имаше своя версия за Аам Хаким. Според Бюрото сътрапезникът на Уилсън бе египтянин с рождено име Хаким Абдул-Бакр Мусауи, познат като Али Хюсеин Мусалаам, Ахмед Из-ал-Дин и с още половин дузина други

имена. Завършил счетоводство и се смятал за ръководител военни операции на „Коалицията на онеправданите по света“.

Уилсън беше разгледал линка на същия сайт, който разясняваше идеологията на различните групировки в рамките на „Ал-Кайда“. Коалицията се състои от сунитски джихадисти, които вярват, че „изкореняването на модерните порядки ще доведе до ислямски ренесанс, който ще върне мюсюлманите по целия свят към най-праведната пътека на исляма. Макар да не отхвърлят технологиите сами по себе си, сунитите осъждат западната (и най-вече американската) културна хегемония. Около истинските вярващи от ядрото на коалицията кръжи обичайният набор от наемници“. Според уебсайта коалицията била отговорна за „редица нападения върху американски мишени в Западна Африка и Далечния изток“.

Уилсън и Хахим седяха в трапезарията на хотел „Думас“, овехтяла реликва с високи тавани и прашни полилеи. Стаите за гости бяха в по-лошо състояние и от трапезарията, с дървени кревати, които скърцаха страховито. В дните на разцвета си хотелът бил образец за лукс и великолепиe, посрещал гости от ранга на Жозефин Бекер и Шарл дьо Гол. Но това било отдавна; сега прахолякът на Бекаа беше влязъл във владение и тук. Водопроводните тръби дрънчаха. Вратите виеха. Хавлиените кърпи и килимите бяха изтънели от употреба.

Но храната беше великолепна.

Ако не се броят Зеро и Халид, които сърбаха чай на маса до вратата, Уилсън и Хахим бяха сами. Изглежда, бяха единствените гости на хотела, макар че дали това се дължеше на случайност или на предварителна уговорка, не беше ясно.

Уилсън вече не се шокираше от наличието на бутилка вино на масата, нито от насладата, с която Хахим се отдаваше на ритуала. Въпреки ислямската забрана за употреба на алкохол, арабинът обичаше да изчита подробно етикета, да вдишва деликатно аромата на корковата тапа, поднесена му от сервитьора, и да отпива преценяващо първата глътка вино.

Хахим млясна с устни, кимна и даде знак на сервитьора, че е свободен. После допълни собствената си чаша и наля на Уилсън. Сякаш прочел мислите му, вдигна чашата си към светлината и разклати

внимателно течността, така че да облее стените на кристала. Накрая отпи с наслаждение.

— Аз съм такфири — обясни той с делови глас. — Знаеш ли тази дума?

Уилсън поклати глава.

— Означава, че за нас правилата са без значение. Вино, момичета, дори свинско — всичко е позволено. Нищо не е *харам*^[1].

— Сладка работа — отбеляза Уилсън.

Хаким пренебрегна сарказма му.

— Не е „сладка“. За нас всичко е различно. По необходимост.

— Защо?

— Защото сме във война и защото сме на вражеска територия — каза Хаким все едно обясняваше нещо очевидно. — За нас грехът е един вид маскировка.

Уилсън кимна.

— Прави ни невидими — добави Хаким.

Уилсън разбираше какво има предвид, но не смяташе, че Хаким е докрай откровен. След една седмица в Ливан беше очевидно, че арабинът умее да се забавлява без значение какво казва Коранът по този въпрос. На втората им вечер в Бейрут Хаким се напи в бара на хотел „Сейнт Джордж“ и си тръгна с лъскаво момиче, достатъчно младо да му е внучка. И това ли беше прикритие?

Така или иначе, нито отдадеността на Хаким към каузата, нито дори към настоящия план не подлежеше на съмнение. Въпреки нескритата си неприязън към работата с американец и съмненията си относно плана на Уилсън и неговата осъществимост Хаким изпълняваше всички дадени обещания. А и защо не, като си помислиш? Не го правеше заради черните му очи в крайна сметка. Свършеха ли работата в Антверпен, Хаким щеше да си тръгне със седемдесет процента от печалбата. Така че дори операцията на Уилсън да отидеше по дяволите, арабинът щеше да изкара много пари, а всички рискове щеше да ги поеме Уилсън.

Хаким допи чашата си и си наля още вино. Сервитьорът се появи с широка усмивка и с изобилие от мезета в малки чинийки, остави ги на масата и си тръгна. Хаким завъртя отново виното в чашата си, толкова умело, че на пръв поглед ръката му дори не трепна.

— Не каза нищо за Белград — подхвърли той.

Уилсън сви рамене.

— Няма много за казване. Свърших онова, за което бях отишъл. Валеше сняг.

— А после дойде тук. — Не прозвуча като въпрос, но беше такъв.

— Не — отговори Уилсън, като се чудеше колко точно знае арабинът. — Първо се отбих до езерото Блед. После дойдох тук.

— Езерото Блед?

— В Словения.

Кимайки замислено, Хаким си отчупи малко парче от питата, загреба с него от бабагануша^[2] и го пъкна в устата си.

— И какво толкова има в Словения?

— Една тетрадка.

— А, да, прословутата тетрадка! Бо ми каза за нея. Намери ли я?

Уилсън кимна.

— Да. Много тетрадки.

Хаким се усмихна насърчително на мъжа срещу себе си. Не му беше докрай ясно какво е намислил американецът. Бободжон му го беше обяснил още преди месеци, но Хаким така и не откри смисъл в цялата работа. Операцията имаше нещо общо с един луд учен, Тесла, умрял преди половин век. Някакви изгубени книги. Бомба, която не била бомба. По думите на племенника му американецът щял „да спре мотора на света“. Хаким се разсмя. „Мотора на света!“

— Кое е толкова смешно? — попита Уилсън.

Арабинът поклати глава.

— Сетих се нещо друго — излъга той. Нямаше смисъл да го обижда. Дори да беше луд, Уилсън беше преминал теста успешно. Значи беше надежден и Хаким трябваше да му угажда известно време като услуга към Бободжон. Бободжон вършеше сериозна работа. А и Хаким имаше нужда от помощ, за да транспортира хашиша. Направи пауза, после каза: — Имам добра новина за теб!

— И каква е тя? — попита Уилсън, като се постара да прикрие подозренията си.

— Утре заминаваш за Триполи.

Уилсън се озадачи.

— Либия?

Хаким поклати глава.

— Не за либийския Триполи — каза той. — За Триполи в Ливан, на осемдесет километра северно от Бейрут. Голямо пристанище. Всичко минава оттам. Включително меласата.

Раздразнението на Уилсън се стопи.

— Уредил съм ти кола — продължи Хаким. — Тръгваш утре сутрин.

— Ами те? — Уилсън вдигна брадичка към копоите си.

Хаким се завъртя на стола и помахна на момчетата, чиито лица грейнаха в усмивки.

— Където отиват кутиите, там са и те.

— А след кутиите?

— Ходят навсякъде.

Уилсън загреба с парче пита от нахутения пастет.

— Как ще намеря кораба, когато пристигнем в Триполи?

— Лесно — каза му Хаким. — Пристанището, турски флаг, повече ръжда, отколкото боя. Казва се „Кралица Мармара“.

— И ме очакват, така ли?

Хаким сви рамене.

— Очакват „транспортния служител“ на „Асуан Експортс“. Това си ти. Меласата е твоя.

— Ами визи?

— Няма да ти трябват. Белов ще те посрещне на пристанището в Одеса. Всичко е уредено. Той ще те прекара през митницата.

Уилсън се намръщи.

— Какво? — попита Хаким.

— За този Белов — каза Уилсън. — Какво ще му попречи да ме измами? Да вземе стоката и да изчезне?

— Няма да го направи — каза Хаким.

— И защо? Кой ще го спре, Зеро и Халид ли?

— Може би не, но... на твоє място не бих ги подценявал. Те са добри момчета.

Уилсън се изсмя горчиво.

— Наясно си, че не разбирам нищо от оръжия, нали?

Хаким вдигна рамене.

— И какво? С Белов въртим бизнес отдавна — каза той. — Не би ни измамил. Би било глупаво. А Белов е умен, много умен. Руснак е, но бизнесът му е в Шариах, едно от седемте емирства на ОАЕ. Така че

имаме известно влияние над него. Самолетите му са там, както и два от складовете му. За него Шарилах е много удобно място. Не би го рискувал. Особено заради нещо толкова. — Хаким потри върховете на палеца и показалеца си. — Но ако греша, ти пръв ще разбереш.

— Точно това ме притеснява.

Хаким се усмихна, после пъкна една маслина в устата си, оглозга я и изплю костилката на пода.

— Аз заминавам за няколко дни — обяви той. — Така че е вероятно да стигнеш до Антверпен преди мен. И в двата случая трябва да се настаниш в хотел „Де Уит Лелие“. Ще запомниш ли? „Бялата лилия“. Сещаш се — цветето.

Уилсън кимна.

— А после какво?

— Когато пристигна в Антверпен, ще отидем в диамантената борса. Ти и аз. Там има един евреин, с когото работим. — Затвори очи и поклати глава, после пак ги отвори. — Той ще вземе диамантите и ще уреди паричния трансфер. Както се уговорихме — седемдесет на трийсет. Седемдесет процента за мен, трийсет — за теб. След това... оставаш сам.

Уилсън лапна парче агнешки кебап с превъзходен вкус.

— Ами Бо?

Хаким го погледна озадачено.

— Какво за него?

— Той ще бъде ли там?

— Не, разбира се.

— Защо? — попита Уилсън.

— Той работи по специална задача. Дори аз не се виждам с него.

Уилсън топна зальк в блюдо със сивкава каша и го пъкна в устата си.

— Това пък какво е?

— Агнешки тартар.

Уилсън остави питката настрана.

— Каква по-точно е тази „специална задача“?

Хаким обмисли въпроса му. Накрая се усмихна и каза:

— Племенникът ми е добър с компютрите и ни помага за комуникациите.

— Как?

Арабинът отпи от виното, после остави внимателно чашата на масата. Скръсти ръце в скута си и каза:

— Позволи ми да ти дам един съвет.

Уилсън вдигна брадичка.

— Ние работим заедно — продължи Хаким. — Ти, аз и Бободжон. Това е добре. Но ти не си един от нас. И както стоят нещата, по-добре ще е да възпираш любопитството си. Защото хората се изнервят. Аз се изнервям. А това не е добре за теб. — Уилсън мълчеше, затова арабинът се облегна назад и смръщи вежди. — Каж ми нещо. Защо правиш това?

Уилсън завъртя очи, все едно казваше: „Сложно е.“

Хаким му размаха пръст.

— Знаеш ли какво мисля аз? Мисля, че си интелектуалец.

Уилсън се ухили.

— Аз съм инженер — каза той. — Не е същото.

— Да, но... докато си бил затвора, все си четял разни книги. Така каза племенникът ми. Каза, че си чел Кутб^[3]. Вярно ли е?

— Да.

— Коя книга?

— „Километрични камъни“.

Арабинът кимна.

— И какво мислиш?

Уилсън сви устни. Преди Насър да го осъди на смърт чрез обесване, Саид Кутб бил революционер, който проповядвал връщане към исляма в чистия му вид и отхвърляне на корумпираните арабски режими. Теориите му повлияли силно на хора като Осама бен Ладен.

— Мисля, че Кутб е окей — каза той. — Ако си арабин.

— А ако не си?

— Ако не си, за препоръчване е да се огледаш за някой друг.

— Абсолютно — възкликна Хаким. — Всекиму — своето! Ами ти? Щом не е Кутб, кой тогава?

Уилсън сви рамене.

— Бободжон спомена, че във вените ти тече индианска кръв — настоя Хаким.

Уилсън не каза нищо.

— Ще прощаваш — продължи Хаким, — но аз не знам нищо за индианците. Само каквото съм гледал в старите филми. — Замълча,

после попита: — Твоето племе има ли си някой като Кутб?

— Моето племе? — повтори Уилсън. — Не, моето племе си няма никой като Кутб. Никакви трактати, памфлети и екзалтирани предупреждения за края на света.

Хаким се засмя.

— Тогава какво? Какво имате?

— Елегии.

— Елегии?

Уилсън кимна.

— Да, имаме много тъжни песни.

— И това е всичко?

— Не — каза Уилсън. — Имам си и танца на духовете.

Хаким се засмя и наля още вино в чашите.

— Тъжни песни и танци! Какъв народ само!

Сарказмът на арабина го жегна. Но макар кръвта на Уилсън да възвря, лицето му остана безизразно. След малко подхвана:

— Не познавам родителите си. Израснах в приемни семейства. Така че не знаех нищо за предците си. Някой каза, че съм индианец, а и приличам на такъв. Но това не значеше нищо за мен. Бях дете, когато за пръв път чух за танца на духовете. Заведоха ме на зъболекар. В чакалнята имаше списание със статия на тази тема.

— Да? — Хаким изглеждаше объркан, а навярно и алкохолът вече си казваше думата.

— Ами обикновена статия. И снимки на някакъв човек, когото наричали Уовока. На всички снимки беше с риза на духовете, със звезди и луни по нея.

Хаким се намръщи. Нямахше идея какви ги дрънка американецът. Духове?

Уилсън продължи:

— Оказа се, че сме адаши. Че имаме еднакви имена. Не Уовока, а истинското му име. Тогава ми се стори интересно, но после съм го забравил. Спомних си едва след като влязох зад решетките, през втората ми година в затвора със строг режим — Уилсън се изсмя на спомена. — Седях си и зяпах стената. И тогава ми светна! За името — че не е било обикновено съвпадение. А самата ми същност. Буквално! Моето минало и моето бъдеще. Всичко.

Хаким кимна разсеяно. Уилсън виждаше, че объркването му се превръща в досада, а досадата — в раздражение.

— За какво говориш? — попита арабинът, като се оглеждаше за сервитьора.

Уилсън килна глава настрана. Арабинът нямаше представа за какво иде реч. А после осъзна защо. Хаким не знаеше истинското му име, а и да му го бяха казали, явно беше забравил. За Хаким той беше Франк Д'Анкония — и нищо повече. Така че нямаше смисъл да му разказва за Джак Уилсън. За Хаким съпадението не съществуваше.

Накрая Уилсън каза:

— Говоря за танца с духове. Нашият вариант на Кутб.

Хаким се намръщи отново.

— Но ти така и не обясни какво представлява.

Уилсън се наведе напред.

— Уовока... получил видение. Видял как индианците започват да танцуват. Първо сами, а после заедно с предците си. След известно време земята започнала да се тресе, а танцьорите... във видението му танцьорите отишли на небето. Издигнали се във въздуха. А после земята погълнала всички останали. Тоест белите. Всички врагове на индианците. А после светът започнал да се изцелява.

— Да се изцелява.

— Да. Върнал се към предишното си състояние — обясни Уилсън.

Хаким го зяпаше и мигаше тъпо. Накрая каза:

— Май попрекали с виното, като те слушам.

Уилсън си пое дълбоко дъх. Дебелото копеле отсреща никога нямаше да разбере.

Изведнъж арабинът направи нещо неочаквано. Махна с ръка да сложи край на разговора и посегна към сака, който беше оставил на пода до стола си. Извади черна кутийка за бижута, сложи я на масата и я побутна към Уилсън.

— Това е за теб — каза той, сведе глава и сложи ръка на гърдите си.

Уилсън огледа кутийката. Беше от онези, кадифените, за годожни пръстени.

— Не знаех, че ме обичаш толкова.

Хаким се усмихна. „Отвори я“, казваше погледът му.

Уилсън се поколеба. После посегна към кутийката, повдигна капачето и откри кървавочервена капсула в коприненото гнездо за пръстена. Не бяха витамини.

Хахим се изкиска.

— Докато смъртта ни раздели. — Повдигна яката на ризата си отляво, колкото да се види пришитата там идентична капсула.

Уилсън се втренчи в него.

— И мислиш, че ще изпия това?

Хахим сви рамене.

— Твоя работа — каза той. — Но ако те хванат, ще ти разкатаят фамилията.

Уилсън затвори кутийката и я прибра в джоба си.

— Болезнено ли е?

Хахим поклати глава.

— Не. Виждал ли си снимки от масовото самоубийство на ония откачалки в Джоунстаун? Всички се усмихват.

Уилсън се наведе напред.

— Не бяха усмивки, а посмъртно вкочаняване.

[1] Харам (ар.) — грях. — Бел.ред. ↑

[2] Зеленчукова смес, подобна на къпоолу. — Бел.прев. ↑

[3] Саид Кутб — египетски философ и писател, екзекутиран през 1966 г. Трудовете му се смятат за основополагащи по отношение на съвременните принципи на ислямския фундаментализъм. — Бел.ред. ↑

9.

КРАЙБРЕЖНОТО ШОСЕ, ЛИВАН

19 ФЕВРУАРИ 2005

Автомобилът се изтегли от участъка с еднопосочно движение в покрайнините на град Джуниех и пое към Триполи. Шофьорът с каменно лице не обелваше дума. За разлика от него, Зеро и Халид плямпаха на задната седалка. На арабски и без прекъсване. Непознатият език обливаше Уилсън като бял шум, само вмъкнатите думи и фрази на английски привличаха вниманието му. „Окей! Фифти сент! Виагра... «Никс».“

Зеро и Халид трябваше да се грижат за сигурността му. Така поне твърдеше Хаким. Но Уилсън не беше толкова наивен. Да, сигурно щяха да го защитят, ако някой се опита да го ограби, но основната им задача беше да опазят дела на Хаким, в случай че Уилсън реши да духне с него.

След половин час друсане по разкъртената магистрала стигнаха прашните предградия на пристанището. Минаха покрай запусната овощна градина, обрасла с бурени между редиците с дървета, после покрай емигрантско селце от яркоцветни палатки.

— Сирийци — изсумтя Халид. — Крадат работата на хората.

Сирийското селце отстъпи пред жилищни блокове, които приличаха на гробници. Почвата и сградите бяха в еднакъв жълтеникав цвят. Хлапета тичаха след футболна топка сред облаци прах. Жена в бяла дреха размахваше метла.

От задната седалка Зеро повиши глас. Халид се изсмя и каза:

— Забрави.

На пропускателния пункт към пристанищните докове шофьорът отвори протъркан портфейл, извади сгънат лист и го подаде. Пазачът го погледна, сгъна го внимателно и го върна с някакви указания.

Подминаха два малки товарни кораба в процес на разтоварване, после заобиколиха голям хангар, най-вероятно сух док за ремонтни работи. А после — ето я и нея — „Кралица Мармара“. Брънките на котвената верига бяха дебели колкото китките на Уилсън. Плаваше под турски флаг — бели като сняг полумесец и звезда на яркочервен фон. Докато шофьорът паркираше в сянката на гигантския нос, голям кран завъртя стрелката си над палубата и започна да спуска контейнер в яркосин цвят.

— Вижте колко е голямо това нещо — каза Халид. — По-голямо от футболно игрище. — После кимна към контейнера. — Това наше ли е, как мислите?

Уилсън сви рамене. Едно нещо знаеше със сигурност. Хаким имаше много пари, така че ако не станеше нещо катастрофално, контейнерът щеше да е на борда, преди да са отплавали.

Задачата на Уилсън беше да придружи хашиша до Одеса, където щеше да го замени за оръжия. После щеше да потегли с оръжията към Африка и да ги замени за диаманти, които щеше да достави на Хаким в хотел „Бялата лилия“ в Антверпен. Което означаваше, че не е нищо повече от обикновено муле. Също като момичетата, които прекарват кока от Колумбия, и той щеше да си изкара надницата, поемайки огромен риск. Всеки етап от пътуването криеше опасности, все по-големи. Уилсън си даваше сметка, че има поне десетина неща, които могат да се объркат, най-вече в точките на прехвърляне. Докато не предадеше диамантите на Хаким, щеше да ходи по тънко въже.

Очертаваше се да натрупа доста неща в досието си за толкова кратко време — наркотрафик, незаконна търговия с оръжие, контрабанда на диаманти. Но печалбата беше съизмерима с риска. Може и да не беше най-безопасният начин да натрупаш много пари, но със сигурност беше най-бързият.

Корабът представляваше странна гледка — на огромната му палуба имаше поне стотина контейнера, различни по цвят, но всичките големи колкото малко бунгало. На две трети от разстоянието между носа и кърмата стърчеше белият и чист мостик с много прозорци, като замък, надвиснал над бедняшко селце.

Шофьорът кимна отсечено, после им даде знак да слизат.

Зеро и Халид носеха старите си раници, както и спортните сакове с оръжията. Куфарът с колелца на Уилсън се набиваше на очи,

докато се качваха по мостчето. Той прибра телескопичната дръжка и го понесе на ръка.

Дълга метална стълба, разделена от пет площадки, водеше към мостика. Халид, който пушеше много, се задъха на половината разстояние.

В кабината завариха първия офицер — пиеше кафе и тракаше на компютъра. Мъжът се здрависа енергично с Уилсън, широката му усмивка разкриваше едри бели зъби. На измъчен английски обясни, че той отговаря за товара, от който и те били част, технически погледнато.

Зеро попита нещо на арабски. Първият офицер го погледна, сякаш едва сега го беше забелязал и видяното не му е харесало. Неприязън пробяга за миг по лицето му, после мъжът поклати пренебрежително глава.

— Може би два часа — отговори на английски той.

Настаниха телохранителите на Уилсън в резервна офицерска каюта №3, а Уилсън — в резервна офицерска каюта №4.

— Не е лошо — каза Халид, когато придружаващият ги моряк отвори вратата на спартански обзаведеното помещение. — Виж, има телевизор.

— Само турско видео — поясни морякът. — Тоалетната е в края на коридора. Или идете сега, ако ви се ходи, или ще чакате, докато дойде някой да ви придружи. — Размаха пръст да подчертае казаното, после поведе Уилсън към неговата каюта и повтори инструкциите със същия тон.

Уилсън огледа стаята — легло, мивка, огледало, вграден гардероб и скрин с чекмеджета, телевизор, си ди плейър, — после се изтегна на леглото. Имаше нещо затворническо въпреки наличието на прозорец.

Уилсън усещаше товаренето на всеки пореден контейнер не със слуха, а с тялото си. Корабът потреперваше под тънкия матрак на леглото и му напомняше за подобни моменти в затвора, когато решетките се затваряха с трясък или масивните електронно контролирани врати се плъзгаха по релсите си.

Понеже за пръв път се качваше на кораб, Уилсън би искал да излезе навън и да види как екипажът подготвя отплаването. Би му било

приятно да разгледа и самия кораб. Освен това му се пушеше.

Вместо това трябваше да чака, но това той го умееше до съвършенство. И да бе страдал на времето от някакво нетърпение, затворът се беше погрижил да заличи без остатък тази емоция. В паузи като тази и при отсъствието на каквото и да било напрежение той можеше да забрави за кратко тъгата си.

Извади от портфейла си разпечатана на принтер снимка на Ирина. Беше малка, кажи-речи колкото пощенска марка, и нямаше нужда от прегъване. Пасваше идеално в едно от отделенията за кредитни карти. Уилсън знаеше от опит колко повреди може да причини многократното сгъване и разгъване — дори на писмо, какво остава за фотография.

А тази снимка дори не беше с добро качество, принтирана на обикновена хартия в едно фотостудио. Беше изтеглил снимката на Ирина от сайта с украински момичета (тридесет и две на страница), всичките в търсене на американски ухажори, всичките усмихнати. Тези жени не търсеха любов и той го знаеше. Търсеха билет. Еднопосочен.

Беше се спрял на Ирина заради малката снимка с посредствено качество, но въпреки това, когато се загледаше в лицето ѝ, долавяше проблясък на душевна щедрост. Беше ѝ пратил два имейла през ukrainebrides.org, който действаше като брокер и посредник. Сайтът предлагаше членство, като цената зависеше от броя на жените, с които би искал да се свържеш. Публикуваше снимки и биографични данни на наличните момичета. Обясняваше и определяше стъпките на ухажването, от размяната на писма до доставките на шоколадови бонбони и цветя, които един ден евентуално биха довели до „романтична визита“. Сайтът се задължаваше и да уреди подробностите по временните визи за предбрачните срещи, както и за сватбените церемонии, ако се стигне дотам.

Човек можеше да избере и по-пряк път, записвайки се за „романтично пътешествие“, по време на което заинтересуваният мъж заедно с още двайсетина други „ухажори“ щеше да присъства на партита — в местни заведения от Ялта до Киев — в компанията на стотина налични жени.

Уилсън следваше традиционния маршрут на „ухажване“, който започваше с размяна на писма. Първият му имейл съдържащо кратко

описание на самия него — Франсиско Д'Анкония, заможен трийсетгодишен бизнесмен, който понастоящем се занимава с внос-износ. В отговора си, някак срамежлив и колеблив, жената обясни, че работела като сервитьорка в едно кафене в Одеса. Живеела с родителите си и с двете си сестри. Макар да му беше ясно, че езиковите неточности на изказа ѝ се дължат на неадекватната компютърна програма за превод, а не на детска наивност, Уилсън все пак остана очарован.

Второто му послание беше в стила на любовните писма. Възхваляваше красотата ѝ и излагаше собствения си копнеж по „някого, с когото да сподели живота си“. Което си беше вярно. След като приключи с *онова*, не би искал да остава сам. Достатъчно време беше прекарал сам. След като приключи с *онова*, искаше да сподели живота си с някого. С жена. Искане да създаде семейство. Отговорът ѝ преливаше от поетичен копнеж, още по-трогателен заради грешките в синтаксиса.

Прибра снимката обратно в портфейла си. Шансът да срещне достойна партньорка в живота посредством услугите на платен сватовник като ukrainebrides.org би бил равен на шанса да спечели джакпот от лотарията. И той го знаеше.

От друга страна, Уилсън не вярваше в съвпаденията. Нима единствено случайността го беше довела на борда на „Кралица Мармара“, която щеше да го откара заедно с „меласата“ на десетина километра от дома на Ирина?

Разбухна възглавницата, изрита обувките си на пода и затвори очи, но усмихнатото лице на Ирина остана пред очите му. Заспа в мекия пашкул на въображаемо домашно блаженство.

Събуди го вибрация, придружена от силен и равномерен звук. В първия миг се стресна. Усещането сякаш идваше от тялото му, някакъв разрушителен вътрешен резонанс. Когато осъзна на какво се дължи вибрацията — корабните двигатели се бяха включили, — той се изсмя сам на себе си. Бяха отплавали.

След малко дребен енергичен човек потропа на вратата. Пращал го първият офицер за обещаната обиколка. Обясни, че той е третият

офицер на кораба и се казва Хасан. Усмихна се обезоръжаващо и разкри два златни зъба — предни, в средата.

— Корабът е много добър. Хасан ще се радва да ви го покаже.

Първо — спасителните лодки. Халид се почеса по главата и смръщи вежди, оглеждайки разстоянието между лодките и водата.

— Хасан обещава, че няма да потрябват.

На Зеро се падна да послужи като модел за спасителните жилетки и не спря да се киска, докато Хасан стягаше каишките.

Продължиха към пожарогасителите и Хасан им демонстрира как се работи с тях. След като приключиха с въпросите на безопасността, третият офицер им показа кухнята, столовата, а после и игралната зала. Очите на Халид светнаха при вида на спартанското помещение с мишена за дартс, маса за шах, джаги и пинг-понг.

През цялото време Хасан ги засипваше с подробности за кораба. Заведе ги на мостика, който предлагаше широка гледка към хоризонта над претъпканата с контейнери палуба, после ги свали в машинното — просторно помещение, чисто като аптека, с огромни медни бутала в постоянно движение и силна миризма на машинно масло.

Върнаха се на палубата и Хасан им показва нещо като пътечка между контейнерите, по която се стигаше до носа. Но ако искали да се поразходят, първо трябвало да го уведомят. А когато се върнат — да му се обадят.

Отидоха при парапета и се загледаха в разпенената вода долу. Денят беше студен и влажен и от гледката на бурното море на Уилсън му прилоша. Корабът под краката им се движеше като живо същество.

— Нужен е повече от километър, за да спре корабът — каза Хасан, — така че гледайте да не падате зад борда. — Халид преведе думите му и Зеро се дръпна инстинктивно от парапета.

— Два дни са до Истанбул, един ден в пристанището там, после още три до Одеса. Няма да слизате в Истанбул?

Уилсън кимна.

— Нямаме необходимите за това визи.

— Хасан съжالياва. Велик град.

Уилсън кимна отново.

— Мога ли да си проверя електронната поща? — попита той.

— О, да. Хасан ще ви даде по половин час на ден, става?

Уилсън се усмихна и вдигна ръце при тази неочаквана щедрост, а в отговор Хасан го удостои със златната си усмивка.

— Най-удобно след вечеря, да? Но — побърза да го предупреди турчинът, — компютърът работи от сателит. Понякога сигналът е добър, друг път — лош. — Сви рамене. — Хасан не може даде гаранции.

Зеро и Халид бързо се отегчиха и отидоха да играят джаги. След всичките години в затвор със строг режим за Уилсън скука не съществуваше. Той бързо се адаптира към морския ритъм — чистия въздух, чайките, безкрайната водна шир, закуска, обяд и вечеря в точен час, всекидневната разходка до носа по пътеката между контейнерите.

Харесваше му на носа, защото беше тихо. Погледнеше ли през парапета, виждаше издутата предница на корабния корпус, която пореше водата. Векове наред корабните носове са били заострени. Вече не. Уилсън се замисли над този факт, а после разбра на какво се дължи. Издутата форма повдигаше носа. Това намаляваше съпротивлението на водата и правеше кораба по-ефективен и икономичен. Почуди се кой ли е авторът на тази новост и дали е получил полагащото му се признание.

Зеро и Халид.

Уилсън не намираше придружителите си за интересни, но пък през дългите години в затвора се беше научил да извлича информация от онези, чийто път се пресичаше с неговия. Беше добър слушател. Това оставяше у хората погрешното впечатление, че ги харесва. Нямаше нищо против да бъде нечие кошче за душевни отпадъци, да изслушва с привидно съчувствие гневни изблици, пристъпи на самосъжаление и оптимистични затворнически планове.

В действителност беше въпрос на инстинкт за самосъхранение. Обръщаше внимание на другите затворници — а и на надзирателите, — защото това му даваше предимство.

По същия начин успя да научи доста за бавачките си дори без да ги разпитва. Зеро беше на двайсет и две, Халид — на двайсет и четири. И двамата бяха отраснали в бежанския лагер Шатила в Бейрут. Халид

— онзи, който говореше английски — беше по-умният и по-злюбният от двамата. Зеро беше лекомислено хлапе с характерен пронизителен смях. За Уилсън най-интересен беше фактът, че и двамата не бяха фанатици. Работеха за „каузата“, защото не притежаваха никакви полезни умения, с които да си изкарват хляба. Но пък умееха да реагират бързо и да отстраняват проблеми. И двамата биха натиснали спусъка без колебание. Халид не хранеше илюзии за бъдещето си. „Ще умра на някой пропускателен пункт или друга такава глупост.“

Не примамливите обещания за задгробния живот на мъчениците — прекрасни девизи, вино и мед — ги бяха направили част от опасна кауза. Тяхното беше реакция срещу суката и беднотията в Шатила, както и съзнание, че войниклъкът е единственото достъпно занятие за млади мъже като тях със символично образование и още по-символични перспективи.

Ако загинеха в борбата — да не дава Господ, — щяха да станат мъченици. Това поне би им спечелило уважение. Семействата им щяха да бъдат компенсирани, а снимките им — разлепени по стените в Западен Бейрут. За седмица-две щяха да са знаменитости. Докато не завалеше или някой друг не бъдеше убит.

Междувременно си мечтаеха как ще емигрират в Канада или Америка — страните, на чието унищожение се бяха посветили (пък било и само на думи). Зеро, по-симпатичният от двамата, беше влюбен в Дженифър Анистън и се кълнеше, че добере ли се веднъж до Холивуд, със сигурност ще я свали. Халид беше по-сложен характер. Баща му беше инженер, майка му — фармацевт. И двамата не бяха упражнявали професиите си от години. Образованието на Халид беше в най-добрия случай откъслечно. Преди да свърже съдбата си с Коалицията, работел като носач на летище. След това воювал в Чечня, където един бръснар му извадил апендикса на дългата седалка в задния край на изоставен автобус. Когато Уилсън го попита защо работи за Коалицията, Халид вдигна рамене и каза:

— Работа като всяка друга. А и Аам Хаким е добър с нас.

Три нощи след отплаването корабът хвърли котва в Мраморно море сред светлините на Истанбул. Двайсетина обкичени с лампички

кораба придаваха празничен вид на пристанището, чакайки реда си да отплават на изток или на запад, към Черно или Егейско море.

Уилсън установи, че му липсва ритмичният бумтеж на корабните двигатели. Градът, със смога, джамиите и минаретата, беше колоритна гледка и той съжаляваше, че не може да слезе на брега.

Като всяка сутрин мюезинът призова правоверните на молитва, а високоговорителите працяха от статичния шум и виеха от микрофонията. Ефектът беше едновременно нелеп и странно романтичен.

След закуска Хасан почука на вратата на каютата му. Изглеждаше нещастен.

— Докерска стачка в истанбулското пристанище.

— Стачка?

— Хасан виждал много стачки. В пристанището на Пирея. На Неапол. Този път — в истанбулското.

— И колко време ще останем тук? — попита Уилсън, обзет от лошо предчувствие.

— Не се знае. Може би... няколко дни. Хасан съжалява.

Уилсън попита дали може да прати имейл на своите „бизнес партньори“ в Одеса. После отиде да съобщи лошата новина на Зеро и Халид. Те свиха рамене и се втрениха отново в телевизора. Хванали бяха „Ал Джазира“ — вървеше репортаж от нечий арест, осъзна Уилсън. Вкарваха мъж с качулка на главата в черен хамър.

— Какво е това? — попита Уилсън.

— Малайзия — отговори Халид. — Казват, че бил член на „Ал-Кайда“.

На екрана хамърът се движеше бавно сред тълпа от полицаи и войници. Те отстъпваха неохотно встрани, сякаш не искаха да пуснат мъжа.

Халид се обърна към Уилсън.

— Като арестуват някой, все е от „Ал-Кайда“. Гледай само колко ченгета са се събрали.

След няколко минути Хасан се появи отново и каза на Уилсън, че може да използва компютъра. Уилсън тръгна веднага към мостика.

Влезе в акаунта на „Яху“, чрез който държеше връзка с Бо, и написа паролата. Имаше няколко съобщения, всичките — спам.

Уилсън изтри две, после отвори кутията с чернови. Беше празна. Той побърза да напише своето съобщение:

Тук е много тихо. Стачка на пристанището ще ни забави. Не знам с колко дни. Моля те, уведоми посрещача, че ще закъснея.

Остави съобщението в кутията с чернови, излезе от програмата и пое към носа. Всичко е наред, каза си той. Закъснение и нищо повече. Ами ако онзи в Одеса не е в състояние да нагоди собствените си планове към промяната в разписанието? Какво щеше да прави Уилсън тогава с „меласата“? Хаким пътуваше и ако не успееша да се свържат с него, кой щеше да уреди транзакцията в Одеса?

А и Уилсън имаше свои собствени срокове. Смяташе да се върне в Щатите с парите до април. Дори да успееш, трябваше много работа и още повече късмет, за да подготви устройството до двадесет и втори юни, деня на танца с духове.

Повтаряше си, че с нищо не може да промени ситуацията. Да се тревожи за това, беше като турбуленция във физично уравнение, излишен разход на енергия. Въпреки това тревогата му беше толкова силна, че я усещаше като физически дискомфорт.

Впери поглед във водата долу. Гледаше как пенестите вълни връхлитат и се отливат. Движението им изглеждаше хаотично, но не беше. Като всичко останало и морското вълнение подлежеше на рационален анализ. Движението на водата беше функция от посоката и силата на вятъра, от формата на брега и от подводните течения, от температурата на водата и на въздуха, от лунната гравитация и от движението на останалите закотвени в пристанището кораби...

Не беше хаос значи, а Бог... или нещо подобно.

10.

КУАЛА ЛУМПУР

27 ФЕВРУАРИ 2005

Легнала на пода и заета с йогийските си упражнения, Андреа Кабът виждаше през прозореца кулите „Петронас“ да греят в далечината. Монументално модерни, те бяха еректиралото великолепие на града, неоспоримо доказателство в очите на малайците, че бъдещето принадлежи на исляма. Местните бързаха да уведомят всеки новопристигнал в Куала Лумпур западняк, че това са „най-високите кули-близнаци в света“. Недоизказана оставаше иронията, че сега вече кулите са по-високи и от Световния търговски център.

Жалко за което.

За Андреа, която беше наела малката едноетажна къща по-скоро въпреки гледката, а не заради нея, кулите бяха нещо като постоянно натякване. Издигнати на мястото на бивш хиподрум, високите сгради от стъкло и стомана отдаваха почит на исляма на едро и на дребно. Площадите около тях бяха разположени под ъгъл и оформяха звезда с осем лъча, пак там имаше шестетажен търговски център, джамия за шест хиляди богомолци, хотел и офиси на фирми като „Майкрософт“, „Ай Би Ем“ и „Блумбърг“. В изблик на архитектурна набожност писоарите бяха ориентирани по посока на Япония, така че хората в сградите пикаеха с гръб към Мека.

В посолството — на което Андреа дължеше дипломатическото си прикритие — съществуваше консенсус, че най-забележителната архитектурна характеристика на кулите е небесният мост, свързващ двете сгради на височина четиридесет и два етажа над улицата. Всички говореха, че било въпрос за безопасност. Ако някой лунатик блъснал самолет в една от кулите, хората можели да избягат по моста в другата. Което сигурно беше така, но ни най-малко не променяше факта, че в

тукашното сексуално репресирано общество отдалеч кулите приличаха на гигантски вибратори, насочени към небето.

Къщичката на Андреа се намираше в центъра на ограден и добре охраняван комплекс в края на луксозния квартал Ампанг. Построена по поръчка на ЦРУ през осемдесетте години за тукашния шеф на разузнавателната централа, тя си имаше палмова градинка, плувен басейн с вградено осветление и луксозно обезопасено помещение, което служеше и за баня.

Въпросното помещение не беше просто „безопасно“. В голяма степен беше един голям сейф. Под ленените тапети имаше сандвич-панели с решетка от подсилена стомана и пълнеж от кевлар, който да спира куршумите. Подът и таванът бяха от бетон, а вратата можеше да отрази всичко по-малокалибрено от гранатомет. Имаше и монитор със собствено хранване, който приемаше данни от множеството камери в къщата и двора, както и радиопредавател, свързан със скрита антена от другата страна на улицата. Също като телефона в дневната, радиопредавателят се следеше денонощно от дежурния свързочник в американското посолство.

Така че къщата предлагаше възможната максимална сигурност в един град, който служеше за сборен център на джихадисти от целия свят. Андреа едва ли щеше да я застигне съдбата на Уилям Бъкли, шефа на местния филиал, отвлечен в Бейрут през осемдесетте.

Държеше снимка на Бъкли в сребърна рамка на тоалетката в спалнята си заедно със снимките на семейството си — мама и татко, сестра й, племенницата... и Бил. Всеки би предположил, че мъжът на снимката със сребърната рамка е роднина, съпруг или приятел. А те дори не се бяха срещали. Бъкли се мъдреше на тоалетката й като всекидневно напомняне, като нагледен урок какво да не прави.

За краткото време, откакто пое ръководството на офиса на ЦРУ в Куала Лумпур, Андреа често мислеше за Бъкли. Патриот, който запълвал свободното си време с конструиране на триизмерни макети в миниатюр на битки от Войната за независимост. Той беше прекарал по-голямата част от живота си в чужбина, в движение между осрани от мухи мюсюлмански столици, водейки умела и мръсна война срещу явлението, което арабите бяха започнали да наричат „Ал-Кайда“ — Базата.

Мрачен и потаен човек, той така и не си беше купил нито къща, нито апартамент. Живеел на хотел в централен Вашингтон. И явно е бил най-лошият си враг. Ако се съди по докладите, Бъкли беше станал жертва колкото на отвлеклите го терористи, толкова и на собственото си високомерие. Чувството му за недосегаемост било толкова дълбоко, колкото и погрешно. Насред градска партизанска война, в град, където нападенията с картечници и огнехвъргачки били всекидневие, Бъкли се настанил в мансарда. В Западен Бейрут! Странен избор, откъдето и да го погледнеш.

Бейрут беше разделен на две от така наречената „зелена линия“, изорана от бомби ничия земя, която разделяше града на Източен и Западен, християнски и мюсюлмански. В Източен Бейрут хората се молеха на Исус. В Западен се молеха на Аллах. Къде му е бил умът? Мансарда в Западен Бейрут? Със същия успех е можел да опъне палатка на стрелбище.

Андреа премина към следващата асана. С ледено изящество изпълни Посрещането на слънцето, вдигайки лице към кулите „Петронас“. „Бъкли! — помисли си тя. — Големият мъжкар!“ Най-важният шпионин в Близкия изток ходел на работа без ескортиращ автомобил.

В крайна сметка отвличането му отнело броени минути. Колата му, бежова хонда, била паркирана пред жилището му на улица „Танукхи“. Тъкмо потеглял, когато го засякло бяло рено. От реното изскочили двама мъже, които размахвали оръжия и крещели. Единият измъкнал Бъкли от хондата, другият грабнал куфарчето му. Натикали го на пода на реното пред задната седалка и му казали да си затваря устата. Реното потеглило, завило в първата пресечка и поело към крайбрежния булевард. След минути го спрели на пропускателен пункт, охраняван от ислямската милиция. Въоръжените мъже на пункта махнали на въоръжените мъже в колата да продължават. От пункта до бедняшкия квартал било близо. Там хвърлили шефа от ЦРУ в мазе без прозорци, завързали му очите и го оковали към бетонирана в пода халка.

Според доклад от агент, внедрен в „Хизбула“, разпитите на Бъкли продължили месеци. Източникът твърдеше, че американецът бил измъчван със съдействието на палестински лекар, който го тъпчел с дрога и следял жизнените му показатели.

Разпитите били съсредоточени върху операциите на ЦРУ в Ливан, включително отвличанията и покушенията, които Управлението било възложило на свои съюзници от ливанските въоръжени сили и християнските милиции. След това се разширили към предишните назначения на Бъкли. Беше работил в Египет и Сирия, включително и като член на комисията, която оценявала работата на агентите в Близкия изток. Това само по себе си е трябвало да преустанови по-нататъшната му работа в района, защото в случай на издънка — както и станало — прикритията на всички агенти в Близкия изток щели да се смятат за компрометирани.

Върнали го в ковчег. Дали бе починал от мъченията или от глад, жажда и прочие, не беше установено със сигурност. Не се знаеше и къде е бил държан по време на пленничеството си, нито колко пъти е бил местен.

Андреа беше чела показанията на други заложници, които разказваха как са ги местили от един зандан в друг по възможно най-жестокия начин. Вързани и със запушени усти, пленниците били натиквани в сандъци, прикрепени към шасито на камион. Малкото въздух, който влизал в сандъците, бил смесица от бензинови пари и прах. Ако случайно си настинал, може и да умреш по пътя. Единственият начин да оцелееш при подобно изпитание е да се изключиш напълно. Андреа беше тренирала за точно такава ситуация. Като всеки друг офицер от ЦРУ, когото изпращаха на опасен пост, и нея я бяха подлагали на инсценирани разпити във Фермата — тренировъчния комплекс на Управлението близо до Уилямсбърг, Вирджиния. „Затварянето“ беше част от тренировъчната програма — вкарваха те в тесен сандък и те оставяха да премислиш положението си за час-два. Или за ден-два.

Пак като част от подготовката си упорстваше и с йога упражненията всяка сутрин. Не толкова заради разтягането, колкото заради дишането. Правеше го от години и вече успяваше да забави по желание пулса си до малко под трийсет удара в минута. Ако продължеше още малко, сигурно щеше да умре или да изпадне в нещо като зимния сън на мечките. А какво по-добро от това, ако се озовеш в сандък?

Часовникът на китката ѝ иззвъня тихо — знак, че трябва да тръгва. Имаше ангажимент в регионалния център за разпити предобед

и не искаше да закъснява. Щяха да разпитват един човек по нейна заповед. Ако не друго, трябваше да е там и да гледа.

11.

Докато мерцедесът на посолството се движеше през хълмистия район извън града, Андреа седеше на задната седалка с кръстосани крака и четеше доклад. Докладът беше отпреди четири дни, а тя го четеше за трети път. Зад волана сержантът от военноморските сили Нилтън Алварадо нагласи огледалото за задно виждане, уж за да следи пътя за опашка, а в действителност да оплакне окото с краката на шефката.

Докладът беше от СМП — Специалния отдел на кралската малайiska полиция. Засягаше съвместната операция на ЦРУ и СМП във връзка с бандит на име Ник Ауад, връзка между Кумпулан милитан Малайзия (малайзийска военна групировка, позната с инициалите КММ) и Джемаа Исламия (ДжИ). Двете групировки представляваха терористични мрежи, решени с цената на всичко да превърнат Малайзия в част от ислямска република с граници от Северен Тайланд до най-далечния остров на Филипините. Имаше данни, че Ауад готви нападение над американската военна база в Суматра.

Подслушан неотдавна телефонен разговор им беше дал интересна нишка. Повикването беше дошло от Берлин и Ауад беше помолен да съдейства за посещението на „приятел от Бейрут“. Знаеше се само, че приятелят се казва Аам Хаким и Ауад трябва да се срещне с него на летище „Субанг“.

Заповедта за задържането на Ауад вече била издадена, но от специалния отдел решили да изчакат пристигането на „приятеля“. Един-два дни не били от значение, а нищо не пречело да задържат Ауад на летището. Когато моментът настъпил, цивилни агенти на СМП се лепнали зад Ауад в морето от хора на терминала за пристигащи. А когато се ръкувал с излизащ от митническата проверка мъж, агентите задържали и двамата.

И тук започваше интересното. Аам Хаким пътувал със сирийски паспорт на името на Бадр Фарис. Паспортът изглеждал истински, а господин Фарис не фигурирал в нито един от списъците с издирвани

престъпници. От гледна точка на разузнавателната общност той бил дебютант. Току-що влязъл в страната, без да е нарушил законите по никакъв начин и без реално основание за задържането му, дори по силата на закона за вътрешната сигурност.

В специалния отдел останали разочаровани. Вместо да уловят в мрежите си голяма риба, бяха хванали бизнесмен, който твърдял, че търси терен да строи фабрика за кондоми. Имали съмнения относно версията му, но нищо не можели да направят. Политическите възгледи на задържания били неизвестни, а не изглеждал и особено религиозен. Дори напротив — Фарис бил гладко избръснат светски лъв, който очевидно обичал да си угажда. В куфара му имало бутилка марково уиски, списание за секстуризм с богат снимков материал и визитка на студио за еротичен масаж и компаньонки в Бейрут.

Колкото до обаждането от Берлин, Фарис твърдял, че не знае нищо за това. „Един приятел в Бейрут предложи да ме свърже с господин Ауад. Каза, че той щял да ми съдейства. И аз си помислих — защо не. Предположих, че приятелят ми ще се обади лично, но... явно не е станало така. А с кого се е свързал в Берлин нямам представа. Никога не съм ходил там.“

И как го е познал Ауад?

„Ами, знаете как е... Аз се оглеждах за него, той се е оглеждал за мен. Видяхме, че и двамата се озъртаме...“

Андреа вдигна очи от доклада. Защо го наричаха Аам Хаким, запита се тя. На арабски „Аам“ изразява почит и най-често се употребява за чичо по бащина линия. Ако Фарис беше чичото, то кой беше племенникът? Онзи, който се е обадил от Берлин може би? Или пък самият Ауад? Трябваше да е едното или другото, но Фарис твърдеше, че не познава нито Ауад, нито човека, който се е обадил. Следователно Фарис лъжеше.

Андреа се върна към доклада.

След едночасов разпит агентите от СМП се канели да го пуснат, когато един от детективите забелязал нещо странно на яката му. „Това пък какво е?“, попитал той и посегнал към яката.

И станало страшно. Фарис скочил от стола си, ритнал детектива в топките и хукнал към вратата. Не стигнал по-далеч. Едно ченге го повалило на пода, а друго приковало ръцете му. Стискал нещо в ръка и не искал да го пусне — докато детективът със сританите топки не

скочил върху лакътя му, счупвайки лакътната кост. На линолеума се търкулнало хапче и изведнъж станало ясно, че господин Фарис не е обикновен бизнесмен.

Досега Андреа беше ходила в центъра за разпити два пъти. Седеше пред стая № 11 и следеше със слушалки „дисциплиниращия разпит“, както го наричаха малайзийците. Ако имаше въпрос, го задаваше на Джим Банерджи, офицер за свръзка на СМП с ЦРУ, а той предаваше въпроса на колегите си, които водеха разпита в стаята. По този начин Андреа можеше спокойно да твърди, че не е взела участие в разпита (изтезанията) на господин Фарис.

Междувременно Фарис беше загубил голяма част от самочувствието, което беше демонстрирал на летището. Виковете „Аллах е велик“ бяха заглъхнали, заменени от тежко дишане. Въпросите се задаваха ту агресивно, ту с увещание. Отговорите идваха несигурно и понякога ги следваше пукот, когато разпитващите окуражаваха господин Фарис с доза от електрическата палка.

Дотук не бяха научили почти нищо. Затова пък проверката на пръстовите му отпечатъци даде резултат. Истинското име на задържания беше Хаким Абдул-Бакр Мусауи. Според архива на специалния отдел Мусауи бе петдесет и четири годишен египтянин, изключен от Мюсюлманското братство преди двадесет години заради екстремно войнолюбие. Оттогава е вземал дейно участие в дейността на КММ, Джемаа Исламия и Коалицията на онеправданите по света със седалище в Баалбек. В родината му и в още пет държави имаше заповед за арестуването му. Както вътрешното министерство в Оман, така и ФБР предлагаха награда за неговото залавяне.

Но ако зависеше от Андреа, щеше да мине известно време, преди въпросните организации да научат за залавянето на Хаким. Нямахме смисъл да се вдига шум — така само биха подплашили приятелчетата му. По-добре да запазят всичко в тайна. А с малко късмет Андреа би могла да използва Хаким по свой начин.

Центърът за разпити представляваше комплекс от модерни сгради на трийсетина километра от Куала Лумпур. Построен с американско финансиране след единадесети септември, той се простираше в края на двупосочно шосе зад поредица от бетонни бариери и бодлива тел, по която течеше ток.

Банерджи я чакаше на регистратурата в мецанина. Беше висок мъж, в началото на трийсетте, индиец по произход, с надупчено от шарка лице и белег от бръснач под брадичката — спомен от един крадец, опитал се да го убие. Андреа се беше запознала с него в Щатите преди две години, когато Банерджи караше тренировъчен курс по антитероризъм във Фермата. Лейтенант от специалния отдел, Банерджи обичаше да скача с парашут през уикендите заедно с опитомения питон Рузвелт, който навиваше около врата си, преди да се хвърли от самолета.

Даде ѝ пропуск на посетител.

— Ще участваш ли?

Андреа му отговори с усмивка ала Мона Лиза и поклати леко глава.

Банерджи вдигна рамене и прекара собствения си пропуск през четеца на една от малките въртящи се бариери, каквито имаше в метрото и в повечето големи магазини.

— След теб.

— Ами доктор Наджиб?

— Чака ни — отвърна Банерджи.

— Добре. Искам да пробвам нещо.

— И ти трябва лекар?

Андреа вдигна рамене.

— За всеки случай. Не искам да го убивам. — Замълча, после попита: — Той как е, между другото?

Банерджи завъртя очи.

— Както беше и вчера. Май шокът още го държи.

Стаите за разпит бяха в подземие. Банерджи влезе в асансьора и натисна бутона за ниво Б-2. Когато вратите се затвориха, откъм вътрешната уредба над главите им зазвуча тиха музика... „Живеем си в жълта подводница...“

— Искан да те питам... — подхвана Андреа. — Говори ли вече с ФБР?

— Още не съм.

Тази новина я зарадва.

— Значи да не ги броим в картинката.

— Е, знаят за Ауад. Изпращаме им всекидневни доклади за разпитите му. Но мисля, че засега никой не е споменал за Фарис.

— Фарис?

— Такова е името му по паспорт — каза Банерджи.

— Знам, но... Ами отпечатъците?

— А, това ли! Да, това е... противоречие, при това голямо. В момента работим по него.

Андреа го изглежда с усмивка.

— Значи...

— Значи, че не е нищо повече от поредния задържан. Засега поне.

Усмивката ѝ стана още по-широка. Банерджи си помисли, че не е виждал по-бели и равни зъби.

— Колко време ще удържите фронта? — попита тя.

Лейтенантът се замисли.

— Не много.

И двамата знаеха, че колкото по-дълго Хаким Мусауи остане под малайска юрисдикция, толкова повече ще измъкнат от него. Макар че след единадесети септември ЦРУ и военните бяха свалили кадифените ръкавици, наскоро ги бяха надянали пак. Разкритията около жестокостите в затвора „Абу Гариб“ се размиришаха и върху специалните техники за разпит бе наложена възбрана, освен ако нямаш специално съдебно разрешение — а такива разрешения се даваха твърде рядко, поне по мнението на Андреа.

Никой не искаше името му да се появи черно на бяло върху документ, който казва, че, да, няма проблем да пребиете до смърт затворника или да го изпържите с електрически ток. Такова нещо можеше да ти съсипе кариерата веднъж завинаги. След разкритията за изтезанията в „Абу Гариб“ бяха въведени нови методи за действие. Нямах проблем да измъчваш хора, стига да не ги нараняваш физически. Можеш да им скапеш психиката, но не и да ги биеш с камшик, да речем. Психическият натиск, дори „интензивният психически натиск“, беше позволен, макар и за кратко. Затворниците можеха да бъдат поставяни в условия на стрес, но и там си имаше граници. Само по един час без прекъсване и най-много четири пъти на ден. Това не би пречупило корав мъж. Затова беше по-добре да го унизиш, да го докараш до сълзи, заплашвайки негов близък човек. Но това отнемаше време и когато не разполагаш с такова, ти трябваше съюзник като Малайзия, която още не беше ратифицирала добавката

към конвенцията срещу изтезанията на ООН. Ако СМП искаше да играе по старите правила и да забива парчета стъкло или бамбук под ноктите на задържаните, това си беше вътрешен проблем. И докато Андреа задаваше въпросите си чрез посредник и извън стаята за разпити, ЦРУ можеше с основание да твърди, че няма нищо общо с изтезанията.

Най-смешното, мислеше си Андреа, бяха всичките глупости, които се изговориха на тема дават ли резултат изтезанията или не. Сенатор Маккейн твърдеше, че не дават, но Андреа можеше да му покаже цял куп вьетнамски видеоматериали, които доказваха обратното. Същото показваше и собственият ѝ опит — изтезанията даваха резултат и още как. Либералите го отричаха най-вече защото не искаха да имат нищо общо с това.

Ако изтезанията не бяха ефективни, защо Управлението се бореше толкова упорито да бъде изключено от забраната им при разпит? Ако изтезанията бяха неефективни, защо се прилагаха кажи-речи навсякъде? Истината беше, че ако изтръгнеш ноктите на човека, той най-вероятно би отговорил на въпросите ти — при това без да лъже и шикалкави, стига да е повярвал, че нещата ще загрубеят още повече, ако дадената информация се окаже невярна.

Имаше си граници, разбира се. Изтезанията стават безполезни, когато разпитваният си каже всичко. След това обектът започва да си измисля разни неща, за да избегне по-нататъшното мъчение. Но опитните разпитващи обикновено разбират кога са стигнали тази точка. Точката, когато обектът охотно се съгласява, че, да, именно той е стрелял по Джон Ф. Кенеди и пак той е подпалил Райхстага.

— След теб... — каза Банерджи и отстъпи встрани, когато вратите на асансьора се отвориха.

Влязоха във вестибюл в края на дълъг и широк коридор. Неоново осветление, облицовани с плочки стени. Центърът приличаше донякъде на болница, само дето тук хората влизаха здрави и излизаха болни — ако излезеха въобще.

Офицер по сигурността ги погледна иззад сиво метално бюро.

— Аз ще подпиша — каза Банерджи.

Охранителят му даде химикалка. Банерджи драсна нещо в дневника за посетители, погледна си часовника и вписа времето. В графата „задържан“ отбеляза името „Фарис“.

Мъжът погледна в дневника, после махна към коридора.

— Номер единадесет — каза той. — Ще уведомя доктор Наджиб.
— Вдигна слушалката на телефона и набра вътрешен номер.

Банерджи тръгна в указаната посока, Андреа го следваше. Пред тях мъж в камуфлажна униформа се опитваше да вкара инвалидна количка през прага на една от стаите. Банерджи спря да му помогне с вратата и Андреа видя, че в инвалидната количка седи жена, окована към стола. Брадичката ѝ беше сведена към гърдите като в молитва. После вратата се затвори и те продължиха към стая номер единадесет.

Коридорът наистина е много широк, помисли си Андреа, почти като коридорите в Ленгли. И пак като коридорите в Ленгли и този имаше цветно кодирана маркировка, която се точеше в хоризонтална ивица по едната стена, от край до край. Ивицата беше жълта, широка петнадесет сантиметра, целта ѝ беше същата като на ивиците в щабквартирата на ЦРУ. Най-просто казано, ивиците подсказваха от пръв поглед дали имаш право да си там, където си. Червен пропуск, жълта ивица — няма да стигнеш далеч.

Пред вратата на стая единадесет Андреа се поколеба. Прекрачеше ли веднъж прага, пресичаше линията. Вече нямаше да е просто наблюдател, а участник.

„Заслужава си“, реши тя.

Въпреки това се колебаеше. В стаята ще вони. Такива места задължително вонят. Страхът и гневът вкиселяват потта на всички присъстващи. А ако се стигне до сериозни изтезания, има и други миризми. Андреа бръкна в чантата си и извади кутийка със силно ароматизиран вазелин. Развъртя капачката, топна кутрето си в гъстата мазна субстанция и мазна по малко в ноздрите си. Беше научила този трик още в колежа, когато работеше почасово през уикендите в градската морга. Както винаги ментоловото ухание предизвика вълна от смътни спомени. За миг Андреа се върна в детството си — беше на десет, лежеше в леглото с тежка настинка, а овлажнителят пухтеше на нощното шкафче.

„Това пък какво общо има?“, помисли си тя. Банерджи почука. Влязоха.

Стаята беше чиста, добре осветена и миришеше лошо. В центъра ѝ Хаким Мусауи лежеше вързан на маса от неръждаема стомана под жужаща неонова лампа. Медицинска сестра включваше система към лявата му ръка. Когато Андреа и Банерджи влязоха, Хаким вдигна глава да ги погледне, после я отпусна безсилно назад.

Приблужи се възрастен лекар с бяла престилка и усмивка на лице.

— Аз съм доктор Наджиб — прошепна той.

Табелката с името му на джобчето на престилката беше покрита с парче лейкопласт. Разумна предпазна мярка, помисли си Андреа.

— Как е нашият пациент? — попита Банерджи.

— О, лошо момче е той — докладва доктор Наджиб. — Нищо не признава!

— Е, може би ще успеем да променим това — каза Андреа.

— Несъмнено — отвърна лекарят. — Но може да отнеме известно време. Костелив орех.

— Или пък не — каза Андреа. Бръкна в чантичката си, извади стъклена ампула и я подаде на доктора. — Използвали ли сте анектин досега?

Доктор Наджиб вдигна ампулата към светлината.

— В тази форма — не. Какво е активното вещество?

— Сукцинилхолин хлорид — каза Андреа.

Доктор Наджиб направи физиономия.

— В такъв случай смятайте, че познавам добре препарата. Използваме го в болницата. При трахеотомия и интубация. Улеснява вкарването на тръбата.

— И какво смяташ да правиш с това? — обърна се Банерджи към Андреа. — Да го успокоиш до смърт?

— Долу-горе — отвърна тя. — Работата е там, че когато прилагат сукцинилхолина в болница, пациентът е упоен. А аз искам доктор Наджиб да го приложи, докато нашият пациент е в съзнание.

Наджиб я зяпна.

— Сериозно! — възкликна той. — Но как ще го разпитате тогава? Тоест, можете да го питате какво ли не, но как очаквате да отговори?

— Е, прав сте, разбира се. Няма да е в състояние да говори. Но аз няма и да го питам нищо. Просто ще му кажа това-онова, а когато след

няколко минути ефектът на сукцинилхолина отmine, той вероятно сам ще поиска да сподели с нас тайните си.

Банерджи я изгледа с вдигнати вежди, все едно казваше: „Ти луда ли си?“ После тръсна глава, сякаш да прочисти мислите си. Накрая попита:

— Какво, предизвиква болка ли?

— Не точно — каза Андреа.

— Това пък какво означава? — продължи Банерджи.

— Означава, че е неприятно, но не и болезнено. — Обърна се към доктора. — Не би било зле да имате машина сърце-бял дроб подръка... за всеки случай.

Докторът кимна и излезе от стаята.

Андреа се обърна към Банерджи. Със снишен глас, така че мъжът на масата да не я чува, тя каза:

— Доктор Наджиб ще му бие инжекция анектин. Действа бързо, така че...

— Но какво прави?

— Ами, причинява парализа. Прогресивна. След трийсет секунди мускулите на лицето изтръпват. После безчувствеността обхваща гърлото и гърдите. Диафрагмата се забавя и след минута-две спира напълно.

Банерджи обмисли казаното.

— Значи...

— Все едно се превръщаш в дърво. Усещаш как мускулите ти отказват, как цялото ти тяло отказва. Не можеш да дишаш, а адреналинът ти е ударил тавана. Изпадаш в дива паника, а не можеш да помръднеш. Като лош сън. Кошмар найае.

Банерджи пребледня.

Андреа го удостои с една от блестящите си усмивки.

— Аверсивна терапия. Прилагане на неприятни стимули с цел да се изкорени лош навик. Нямах търпение да го изпробвам по време на разпит.

— Е, сигурно ще е интересно — измънка Банерджи. Изглеждаше притеснен.

Андреа тръгна към масата. Обектът лежеше по гръб със затворени очи. Личеше си, че не му е било лесно. Дясната му ръка беше шинирана, долната му устна се беше сцепила жестоко, смазана в

зъба отдолу. Лявата му буза потрепваше конвулсивно, а с ноктите на лявата му ръка нещо не беше наред.

Андреа повдигна ръката да я огледа отблизо. Палецът си беше на мястото, с идеален маникюр. Но ноктите на показалеца и средния пръст липсваха, а на безименния и кутрето бяха почернели от кръв. Някой — Банерджи или Наджиб — беше забивал остри предмети под тях. Пусна ръката му и тя падна с тупване на масата. Хаким Мусауи я погледна, после побърза да отклони поглед.

— Трябва да поговорим — каза му Андреа. — Разбираш ли английски?

Той все така не я поглеждаше. Не каза нищо. Андреа повтори въпроса си на арабски.

Банерджи се приближи към масата.

— Всъщност английският му е доста добър — съобщи той. — Учил е в колеж към Калифорнийския щатски университет. Проверих. Талисман им е дивата котка. Вие дива котка ли сте, господин Мусауи? — Банерджи стисна счупената ръка на затворника, вперил поглед в разкривеното му от болка лице.

Андреа поклати глава и Банерджи пусна ръката. После Андреа се обърна с тих глас към затворника:

— Хаким, искам да ме погледнеш.

Никаква реакция.

Вратата на стаята се отвори и затвори зад нея. Доктор Наджиб приближи апарата на колелца до масата.

— Колко тежи според вас? — попита лекарят.

— Деветдесетина килограма — предположи Банерджи. — Бая голямо му е шкембето.

Докторът извади спринцовка.

— Значи шейсет милиграма.

Докато Наджиб подготвяше инжекцията, Андреа заговори с тих глас:

— Хаким, искам да ме слушаш внимателно. Аз съм офицер от американското разузнаване. А ти си затънал до ушите в лайна. Но мога да те измъкна оттук. Мога да сложа край на това. Стига да ми дадеш нещо. — Млъкна, после продължи: — Разбираш ли какво ти казвам?

Никаква реакция.

— Готов съм — обяви Наджиб, хванал спринцовката като пищов с дулото към тавана.

Андреа въздъхна и се отдръпна да му направи място до масата.

— Не беше необходимо да правим това — каза тя на Хаким. — Мога само да се надявам, че няма да се наложи да го повторим. Пак. И пак.

Мусауи се размърда. Банерджи притисна ръката му.

— Мирувай!

Докторът вкара иглата в ръката на затворника.

Андреа погледна часовника си. Разполагаше с шест минути. Една, докато сукцинилхолинът подейства. Две, докато мускулите откажат. Още две, докато обектът се задуши. И една, докато ефектът отmine.

Всичко беше въпрос на време.

Часовникът ѝ беше ролекс, дамски модел, осемнадесеткаратово злато. Купи си го като подарък, когато я повишиха в шеф на местния филиал. Сега го гледаше с възхищение, докато секундната стрелка се движеше по циферблата, четвърт оборот, после още четвърт и още четвърт. Когато най-после вдигна очи от часовника, челюстта на Хаким беше започнала да се отпуска. Мускулният тик на бузата му беше изчезнал, а тревогата в очите му преливаше в паника.

Андреа произнесе името му с възхита и съжаление.

— Хаким, Хаким... не знам как си издържал толкова дълго. Явно си много смел човек. Но никой не може да издържи вечно. Никой.

Главата му се килна безжизнено настрани.

— Искам да склуча сделка с теб, Хаким. — „Три минути.“ — Но не знам дали ще мога. Работата е там, че не бих могла да ти помогна... освен ако ти не помогнеш на мен.

Анектинът вече вилнееше в кръвообращението му, изключваше вериги от невротрансмитери и обръщаше нервната му система с краката нагоре. Андреа посегна и обърна главата му, така че затворникът да я гледа в очите.

Странно. Не изглеждаше разтревожен. Напротив, приличаше на човек, който е издъхнал в съня си. Тя се вгледа в празните му очи — бяха кафяви, като рядка кал, оцъкдени и кръвясали. Пълна противоположност на нейните.

Не беше нужно да си ясновидец, за да се досетиш какво става в главата му и през какво преминава той. Парализа, задушаване, паника. Човекът умираше отвътре навън.

— Знам, че в миналото си действал срещу Съединените щати. Колегите от ФБР много биха искали да си поговорите. Но не е там работата. — Говореше спокойно и тихо, търпеливо и бавно, така че обектът да попие всяка дума и да чака отчаяно следващата. — Това няма да те изкара оттук — продължи тя. — Единствено аз мога да те изкарам оттук. Никой друг. Нищо друго. И както казах, аз съм офицер от разузнаването. Не съм ченге. Така че утрешните новини не ме интересуват. — „Две минути и петнайсет секунди.“ — Ако ми съдействаш, след половин час ще те изведе оттук. А ако не... неприятно ми е да го кажа, Хаким, но ако не ми съдействаш, това тук ще продължи вечно.

Андреа отстъпи крачка назад и зачака търпеливо.

Но не се случваше нищо. Обектът не помръдваше. Беше го убила. А после гърдите му потръпнаха и Андреа си даде сметка, че е затаила дъх в очакване дишането му да се възобнови.

Погледна часовника си и видя, че е преценила съвсем правилно продължителността на речта си.

Изведнъж тялото върху масата се сгърчи. Продран звук като ръмжене излезе от гърлото на обекта, после и подобие на глас.

— Има един американец! — каза той. — Строи машина. — Изплюваше думите насечено, с паузи. — Казва, че...

— Какво?

— Казва, че ще го спре.

— Ще спре какво?

— Мотора.

— Какъв мотор?

— Мотора на света.

12.

ИСТАНБУЛ

28 ФЕВРУАРИ 2005

Стачката на пристанищните докери продължи седем дни, седем дълги дни, като се има предвид, че Истанбул, с всичките му чудеса, беше толкова близо, че почти да го докоснеш. Ароматът на пържена риба и агнешко долиташе до тях откъм спирката на фериботите при Каракьой, където улични продавачи се трупаха да угодят на тълпите от пътници. Халид се пошегува, че можели да преплуват от кораба до брега. И навярно биха могли. Но не го направиха. Без входни визи за Турция бяха осъдени да останат на „Кралица Мармара“.

Затова Уилсън работеше. Ден след ден сядаше на бюрото в стаята си, включваше променливи в уравненията, които беше разработил в затвора, и преглеждаше бележките, които си беше нахвърлил, докато проучваше дневниците на Юри Чеплак край езерото Блед.

Един от проблемите, които още не беше решил, засягаше потока от фотони, който се появява, когато стоящата гравитационна вълна влиза във взаимодействие със своето електромагнитно съответствие при статично магнитно поле. След Тунгуския инцидент Тесла почти се вманиачил на тази тема. А в тетрадките на Чеплак имаше бележка, написана собственооръчно от Тесла, бележка, която превръщаше загадката в Богоявление. Тесла беше разрешил проблема! Сега Уилсън беше убеден, че ще може да фокусира лъча с максимална прецизност, след като включи в уравнението периодичната вибрационна честота на целта.

Най-напред обаче трябваше да конструира миниатюрен модел на оръжието, за да го тества на терен. Трябваше също да определи цели, които са леснодостъпни и без засилена охрана. Не Белият дом, а язовирът „Хувър“. Не оперативния център в Шайенските планини,

където се намира командването на военновъздушната отбрана, а мостът Голдън Гейт. Не Пентагонът, а... Калпепър.

Усмихна се при мисълта за щетите, които щеше да предизвика. Огромни, умело изчислени и абсолютно неочаквани, като гръм от ясно небе.

Работеше върху уравненията, когато чу викове откъм доковете. След минутка почукване на вратата потвърди догадката му.

— Хасан се радва да уведоми, че стачката свършила!

След четири часа бяха на път.

Спеше, когато корабът, преборил се успешно с бурното Черно море, приближи Одеса. Събуди го забавеният ритъм на двигателите. Пулсът му се беше синхронизирал с вибрациите им, затова когато ритъмът се забави, той скочи от леглото сякаш получил сърдечен пристъп.

Облече се бързо и излезе на палубата, хлъзгава от дъжда. Градът едва се различаваше зад пелена от гъста мъгла. Небето и морето се сливаха в сивкава вълна, нещо като моряшко затъмнение. Кое то беше разочароващо, защото Одеса, изглежда, беше интересен град. Според капитана, с когото Уилсън бе обядвал няколко пъти, на времето Одеса била най-голямото пристанище на Съветския съюз.

— Защото водата там е топла през цялата година — обясни капитанът. — В другите големи пристанища през зимата водата замръзва.

Без тласъка на двигателите корабът сякаш стоеше на място. Но тази неподвижност беше измамна. Зад кърмата ги следваше пътечка от стиропорени чашки и цигарени угарки.

Уилсън пристъпяше от крак на крак. Бо му беше оставил насърчително съобщение в кутията за чернови на общия им акаунт. Приятелят им в Одеса знаел за стачката на докерите в Истанбул и щял да нагоди плановете си според развитието на ситуацията. „*Спокойно, пишеше Бо, всичко е наред.*“

Същото си повтаряше и Уилсън, но не успяваше да прогони безпокойството си. Опипа с пръсти червената капсула, която Хаким му беше дал в Баалбек и която държеше под яката на ризата си. Капсулата

съдържаше вещество, което причиняваше кислороден глад в телесните клетки. Бърз начин да умреш, вярно, но не неговият начин.

Бавно и спокойно той отлепи капсулата от яката си и я пусна през борда.

Одеса вече се виждаше ясно. Доковете бяха в самия център на града, централата на пристанищната администрация се помещаваше в грозна бетонна сграда и закриваше „стъпалата на Потьомкин“ отстрани.

Уилсън беше чел за прословутите стъпала в пътеводителя и нямаше търпение да ги види с очите си. Широко стълбище със сто деветдесет и две стъпала, спускащо се надолу към Черно море, архитектурно чудо, построено така, че да изкривява перспективата. Погледнати отдолу, стъпалата изглеждали невероятно стръмни — ефект, постигнат чрез постепенното стесняване, от двадесет и три метра в основата до тринайсет на върха.

Стъпалата бяха увековечени в сцена от филма на Айзенщайн „Броненосецът Потьомкин“. Във въпросната сцена царските войски откриват огън по мирното население на Одеса. Една майка пада. Бебешката количка полита надолу по стъпалата, минава като по чудо между проснатите трупове, а невинното дете вътре лети към смъртта си. Кръв се лее навсякъде. Хубав филм, помисли си Уилсън. Нямаше търпение да види това стълбище.

Транзитните визи бяха уредени и прикачени към паспортите им. Уилсън и телохранителите му слязоха по мостчето. Там ги чакаше кльощав мъж с жълтеникав тен, който се представи с името Сергей.

— Господин Белов моли да го извините. Не е в града и ще се върне чак утре. Дъщеря му има... — Намръщи се и раздвижи пръсти сякаш свири на пиано.

— Концерт? — подсказа Уилсън.

— Да! — съгласи се ентузиазирано Сергей. — Позволете ми — каза той и грабна куфара на Уилсън. — Насам.

След десет минути вече бяха минали през митницата с все картечните пистолети и всичко.

— Експресно обслужване — каза Халид и Зеро се изкиска.

Половин час по-късно се регистрираха в първокласния хотел „Константин“. Зеро и Халид бяха на седмото небе при мисълта, че ще прекарат цял ден в такъв хотел особено когато се разбра, че в стаята им има плейстейшън 2 с „Grand Theft Auto“.

Уилсън също беше доволен, защото щеше да бъде в един град с Ирина. Въпреки фантазиите си за нея той не страдаше от излишни илюзии. Знаеше, че снимките на жените в уебсайта не отговарят докрай на истината и че в действителност момичетата изглеждат доста по-различно. Някои му приличаха на проститутки, с тежък грим и дълбоки деколтета, но може да беше и въпрос на културни различия. За разлика от тях, Ирина изглеждаше скромна като домакиня от стара ситуационна комедия. Като жена, която обича да сервира чай и да отглежда цветя. Уилсън не смяташе да ѝ се обажда, нито да говори с нея, но нямаше търпение да я зърне.

В три часа седеше на миниатюрна масичка в кафене „Маяковски“ на улица „Дерибасовская“. Кафенето беше голямо, имаше доста клиенти и поне десетина сервитьорки. Тази, която обслужваше неговата маса, беше едра брюнетка с розови бузи. Уилсън си поръча чай и докато чакаше, не изпускаше от поглед двойната летяща врата, през която сервитьорките влизаха и излизаха с поръчките, вдигнали високо подносите. Всички бяха с нагънати дантелени панделки в косите като касинки на медицински сестри, със зелени униформи на каре и бели престилки. Движеха се изящно и сръчно, дори по-възрастните и по-тежките, плъзгаха се между пълните маси и се разминаваха помежду си сякаш имаха вграден радар, прегъваха коляно да сервират горещите напитки и малките парченца торта. На Уилсън, който търсеше ред и модел навсякъде, движенията им изглеждаха почти като хореография с майсторския си ритъм и баланс и той ги гледаше с удоволствие.

Тогава я видя. Появи се през летящата врата, вдигнала високо натоварения поднос, с походка на танцьорка. Искра на чиста радост припламна у Уилсън, нещо като нисковолтажния удар, който те разтърсва при вида на приятел, когото не си виждал отдавна. Нещо като удовлетворението да откриеш важно уравнение, помисли си той, или да завиеш последния болт на машина.

Беше по-дребна, отколкото си я представяше, но извивки не ѝ липсваха. Което беше добре. Научни изследвания доказваха, че има връзка между съотношението талия-ханш и плодовитостта — биологично обяснение на факта защо мъжете харесват такива жени. За разлика от усмивката ѝ на снимката, сега лицето на Ирина изразяваше сериозна концентрация, докато си пробиваше път през препълненото заведение към една маса до прозореца.

Уилсън си поръча втори чай, като не изпускаше от поглед Ирина, която влизаше и излизаше през летящата врата към кухнята.

В момента тя разчистваше една маса, после вдигна подноса на рамо и спря за миг да огледа помещението — за клиент, който иска сметката, за нови посетители и за каквото там се оглеждаха сервитьорките, — когато погледът ѝ се сблъска с неговия.

Разбира се, момичето не реагира. Уилсън беше пратил чужда снимка. Въпреки това го разтърси искра на сексуално желание, което го свари неподготвен. Задържа погледа ѝ, докато тя не се обърна. Явно се беше смутила, защото се спъна в крака на една маса. Няколко лъжички и вилици паднаха от подноса ѝ и тя се наведе да ги събере. Уилсън се изкуши да скочи и да ѝ помогне. Вместо това даде знак на своята сервитьорка и плати сметката, като остави щедър бакшиш. Ирина погледна в неговата посока още веднъж точно преди да се отправи към кухнята с подноса си. Този път му се усмихна и той ѝ отвърна подобаващо, а помежду им прескочи искра на привличане, която като нищо можеше да подпали въздуха. Хрумна му, че би могъл да я изчака навън. Да я проследи до дома ѝ. Да намери начин.

„Не, не му е сега времето. Не още...“

13.

БЕРЛИН

1 МАРТ 2005

Бободжон Симони стоеше на бордюра и се оглеждаше наляво и надясно по Йоркщрасе за такси. Зад него нашарена с графити стена като страница на комикс показваше Джордж Буш, увиснал от улична лампа, докато Ню Йорк гори на заден план.

Над банката от другата страна на улицата имаше светлинно табло с времето и температурата — 16:03 0°C. Сумрак и студено. Поне според официалната прогноза. В действителност валеше — ту дъжд, ту сняг, ту нещо между двете. Каквото и да беше последното, жилеше лицето му, когато погледнеше срещу вятъра, присвил очи срещу студа, мигайки като идиот.

Сам си беше виновен. Забравил беше да донесе книгата и сега си плащаше. Виждаше я ясно, все едно е срещу него — масивно правоъгълно пакетче, грижливо увито в кафява амбалажна хартия, облепено с тиксо и вързано с канап — на масата в кухнята. Адресирана до магазина в Бостън, на книгата й трябваша само две марки и митнически формуляр, за да продължи по пътя си. Само че сега трябваше да се върне в апартамента да я вземе.

Беше излязъл преди три четвърти час със списък задачи в главата си: „Ускадар“, пощата, тоалетна хартия, молитви. Идеята беше да изпие чаша кафе в „Ускадар“ — малко кафене в една пресечка недалеч от джамията. Кафето беше турско — като повечето редовни клиенти на кафенето, — при това много добро. Собственикът обаче беше босненец и също като Бободжон — запален по футбола. Така че по телевизора на стената зад бара винаги вървеше някакъв мач, който работническата клиентела в кафенето зяпаше и коментираше.

Самото кафене беше на километър от апартамента му, но ако се върнеше пеша за книгата, пощата щеше да затвори. Уви, не беше

сигурно, че ще успее да хване такси, особено в този дъжд. Никога нямаше достатъчно таксите в SO36 — окаения квартал, който Бободжон делеше с още двеста хиляди гастарбайтери, предимно турци и кюрди. SO36 беше старият пощенски код на източната половина от квартал Кройцберг, където Чекпойнт Чарли — най-прочутият контролно-пропускателен пункт на Берлинската стена — беше туристическа атракция.

Така че можеше да се върне в кафенето. Книгата щеше да я прати утре. Взел решение, той се обърна да поеме назад, когато сякаш от нищото до бордюра спря такси. Чистачките му се бореха героически с дъжда. Шофьорът се наведе през пътническото място към прозореца и вдигна поглед към Бободжон.

— Wo zu?^[1]

Юрген предпочиташе да работи сам и обикновено организираше нещата така. Но днес беше различно. Днес му трябваше партньор.

Чакали бяха дващестина минути на половин пресечка от кооперацията, където живееше Симони, в едно черно БМВ с развален радиатор. Парата се кондензираше по предното стъкло и се стичаше на бавни капки. Двамата бършеха непрекъснато стъклото със заглавната страница на „Билд“. Челото на таблоида гласеше „Турбо оргазми“ и беше придружено от снимка на брюнетка със съответното изражение.

Всичко това беше леко смущаващо, още повече че Юрген държеше да впечатли жената до себе си. Клара беше нова в СЗК. Какво ли си мисли? Първо радиатора, а сега тази турбо шафрантия! Разбира се, тя се правеше, че не забелязва, но... mein Gott! Накрая се отказаха, отвориха прозорците, загърнаха се в палтата си и замръзнаха.

Проблемът с днешната задача беше, че не знаеха как изглежда обектът. Разполагаха само с име (Бободжон Симони), адрес и телефонен номер. Колкото до възрастта на хер Симони, той можеше да е на дващест години. Или на четиридесет. Или на шейсет. Можеше да е висок или нисък, дебел или слаб. Добре облечен и с брада. С изрусени кичури и гладко избръснат. Босенец или някой, който пътува с босненски паспорт.

Юрген не би могъл да се справи сам — просто нямаше как да е сигурен, че апартаментът е празен. Понякога хората не вдигаха

телефоните си. Понякога стояха на тъмно и дремеха на дивана. Затова прибягваше до номера със Свидетелите на Йехова. Отиваш при вратата и чукаш три пъти. Ако ти отворят, връчваш на човека няколко брошури. А после започваш да приказваш за Свидетелите на Йехова и за края на света. В деветдесет процента от случаите вратата се тряскаше в лицето му и толкова. Но невинаги. След две бири Юрген с охота разказваше как обърнал в християнството член на Червените бригади.

Погледна часовника си. Четири и пет. Скоро щеше да се стъмни съвсем. Набра телефона в апартамента за трети път. И сега не отговори никой. Обърна се към Клара.

— Ще си пробваме ли късмета?

Тя изкриви лице.

— Хайде — каза той. Слязоха от колата.

Беше хубава жена, десетина години по-млада от Юрген и той държеше да се представи в най-добра светлина — и себе си и службата. СЗК — службата за защита на конституцията — беше елитна разузнавателна агенция, чиято основна задача беше проследяването на екстремисти — леви, десни и религиозни. Преди да постъпи при тях, Клара беше работила в криминалната полиция. СЗК беше нещо различно. По-секси някак.

Докато пресичаха улицата към кооперацията с наведени срещу дъжда и вятъра глави, на Юрген му хрумна, че повечето хора биха ги взели за социални работници с очуканите им куфарчета и вълнени палта. И това беше добре, защото изглеждаше съвсем на място. Социалните работници бяха за Кройцберг това, което бяха работниците в стоманодобивната промишленост за Рур.

Клара щеше да инсталира подслушвателното устройство, докато той търси компютър. Ако откриеше такъв, щеше да клонира хард-диска на лаптопа в куфарчето си. Всичко това не би трябвало да отнеме повече от десет минути, които, разбира се, щяха да им се сторят като часове. Винаги ставаше така.

Единствената въпросителна беше самият Симони. Нямаха представа къде е, нито кога ще се върне. Преди два дни в СЗК се беше получило запитване от Малайзия и по-точно от шефа на местния офис на ЦРУ в Куала Лумпур. При разпита на чужденец, задържан по силата на малайзийския закон за вътрешна сигурност, била получена

информация, че се готви нападение срещу американска собственост и личен състав. Симони бил свързка в операцията.

СЗК реагира веднага. За двадесет и четири часа успяха да потвърдят, че хер Симони е влязъл в страната с босненски паспорт. Беше пристигнал в Берлин от Бейрут преди половин година и живееше под наем в двустаен апартамент на Ораниенщрасе № 54. Скоро след това си бе открил сметка в местния клон на „Дрезден Банк“, където месечният му баланс варираше между деветстотин и хиляда евро, макар че не работеше, нито получаваше социални помощи. Никой от информаторите на СЗК в джамията Мевлана не беше чувал за човек с това име. Разработката продължаваше.

До апартамента на третия етаж се стигаше единствено по стълбите и Юрген се задъха, докато се добере до вратата. Поспря да си поеме дъх. После отвори куфарчето и извади религиозните брошури. Даде две на Клара, след което разтегна лице в широка усмивка, разкривайки пожълтелите си от цигарите зъби, и почука силно на вратата. Доколкото им беше известно, Симони живееше сам, но кой знае. Може предната нощ да му е излязъл късметът. Може да имаше куче. А може и всичко да беше наред.

В апартамента цареше пълна тишина. Юрген даде знак на Клара да се дръпне встрани, извади комплекта си с шперцове и се зае с ключалката. След няколко секунди влязоха в жилището.

— Връщам се веднага! — обеща Бободжон. — Само да взема пакета и отиваме в пощата!

Шофьорът сви рамене. Бободжон изскочи от таксито и взе на бегом стъпалата пред кооперацията на Ораниенщрасе № 54.

Познатата миризма на кисело зеле висеше в коридора на сградата в компанията на арабска музика откъм апартамента на портиера в приземието. На Бободжон миризмата не му пречеше. Дори му напомняше за дома.

Качи стъпалата до третата площадка през едно, после спря да си поеме дъх. Беше в добра форма. Е, не като при излизането си от затвора, но биваше. Движеше се пеша из Берлин, дори през зимата, а четири вечери седмично тренираше в една зала за кикбокс. Така че стигна до вратата на апартамента си за секунди.

Разрови джоба на палтото си за ключа, извади го и го завъртя в ключалката. За негова изненада вратата не се отвори. Той завъртя ключа в обратната посока и този път вратата се отвори с лекота. Бободжон постоя за миг, смръщил вежди с мисълта, че съвсем му е отпуснал края. Как е възможно да е излязъл, без да заключи. И тогава му светна — не би могъл да направи такова нещо. Не го е направил. Затова извади малкия пистолет „Макаров“, с който не се разделяше, и влезе в апартамента.

Млада жена — на два̀сет и пет, два̀сет и шест, симпатична, с къса кестенява коса и мрежести чорапи — стоеше окаменяла до масата в кухнята с изопнато от ужас лице. Телефонът беше на масата пред нея — разглобен. До телефона се мъдреше опакованата книга, за която се беше върнал Бободжон. Той не губи време да задава въпроси. Пистолетът му се вдигна сякаш по своя воля и той я простреля в лицето. Дупка цъфна на бузата ѝ, жената се свлече и Бободжон стреля отново, този път във врата ѝ. Тя се завъртя като балерина, преди да тупне на пода. Кръв плисна навсякъде — по стените и по пода, отстрани на мивката. Дращейки по пода в отчаян опит да избяга, жената беше в епицентъра на кървавия водопад. На Бо му стана мъчно за нея, наистина. Въпреки това стреля отново, в гърба ѝ. Младата жена не помръдна повече. Сърцето му биеше като ковашки чук, толкова силно, че Бо чу със закъснение ахването отляво. Обърна се към новия шум и видя някакви брошури да падат в краката на мъж с глок в ръка. Нямаше време да реагира. Почти усети как мъжът натиска спусъка. Не отне и секунда — секунда, която се проточи сякаш вечно, секунда, в която Бободжон си спомни къде е виждал такива брошури. В „Алънуд“. А после свидетелят на Йехова натисна повторно спусъка. Бободжон усети как едната страна на лицето му избухва, инерцията на куршума го завъртя и той залитна. Заля го нечовешка болка. След миг краката му се подгънаха и той се свлече на пода. Свидетелят на Йехова продължи да стреля и всеки изстрел попадеше в целта, но Бободжон вече усещаше как тялото му спуска кепенците. Изстрелите звучаха все по-приглушено, все по-далеч зад червената мъгла, спуснала се като завеса пред очите му. „Ох, мамка му, помисли си той, умирам...“

[1] Накъде? (нем.) — Бел.ред. ↑

14.

ОДЕСА, УКРАИНА

3 МАРТ 2005

Уилсън седеше сам в хотелското фойе и пиеше чай, докато чакаше Белов. В средата на следобед фойето тънеше в зимна светлина. Зеро и Халид играеха табла на една маса близо до вратата и току поглеждаха отровно към група ортодоксални евреи, които спореха с рецепционистката на език, който Уилсън не разбираше. Двама бизнесмени седяха на бяло кожено канапе наблизо и четяха вестници.

Беше три часът, когато Максим Павлович Белов пристигна, изтупвайки снега от раменете си. Като го видя, Уилсън си помисли, че изглежда като два милиона долара закуп — което беше около два процента от нетната му стойност. (Беше го проучил в „Гугъл“ предната вечер.)

Бивш майор от КГБ, Белов бе облякъл костюм на Савил Роу, черно палто от вълна на лама и самурена ушанка. Снежинки искряха по черния самур. Според доклад на разузнавателен екип към ООН Белов беше на четиридесет и три години, с икономическо образование от Московския институт за обществени отношения. Освен това бил един от най-едрите търговци на малокалибрено оръжие в света, а началото на успешния му бизнес било положено с транспортирането на гладиоли от Южна Африка до Дубай, където цветята вървели на цена десет пъти по-висока от началната. Белов тръгна право към Уилсън, свали в движение ръкавиците си, тракна с токове и подаде ръка.

— Добре дошли в Империята на злото! — каза той с дрезгав глас. — Или каквото останало от нея. Добре ли прекарахте снощи?

Уилсън стана и се здрависа с руснака. Басово жужене долиташе от слушалките, провиснали на врата на Белов. Яркорозови слушалки!

А парчето май беше на онова пънк-блус дуо от Детройт — „Уайт Страйпс“.

— Мислех, че ще ни посрещнете на пристанището — каза Уилсън.

Белов се засмя.

— Никога не посрещам на пристанище. Може корабът ви да внася наркотици. И дори виагра! — Засмя се отново. — Само това ни липсва. Готов?

Уилсън кимна. Даде знак на Зеро и Халид и последва Белов на улицата, където два кадилака чакаха със запалени двигатели в снега, прозорците им — замъглени от пара. Малки флагчета се вееха на пластмасови държачи от пътническата страна на двете коли — сребърна шерифска значка (от онази с шестолъчна звезда) на черен фон.

Странно, помисли си Уилсън, както беше странно и спокойствието, с което се движеше руснакът — без бодигардове. А после видя, че не е точно така. Настани се на задната седалка в единия от кадилаците и видя как двамата „бизнесмени“ от фойето, онези на белия кожен диван, се качват в колата отпред. Бяха го наблюдавали повече от половин час, преди Белов да се появи лично в хотела.

Вратите се затръшнаха една по една. Белов удари по седалката пред тях — две бързи плясвания с длан — и колите се отделиха от бордюра.

— За пръв път в Одеса?

Уилсън кимна. Колата беше звукоизолирана, бронирана или и двете. Не можа да прецени, но така или иначе имаше усещането, че е затворен в какавида.

— Видяхте стъпалата?

— Да.

Белов се облегна удобно назад.

— Когато аз ги видях за пръв път, плаках. Не като бебе. Но... поплаках си. Сигурно вие изпитва същото, когато вижда Статуя на свободата. Да?

— Не.

Белов се засмя.

Скоро градът остана зад тях и автомобилът ускори. От двете страни на пътя се ширеше обработваема земя, угар под одеяло от сняг

и боклуци. Отдалечаваха се от морето по шосе, което плачеше за ремонт.

— Е, как ще го направим? — попита Уилсън.

Белов вдигна рамене.

— Лесно. Първо идем никъде.

Уилсън го стрелна с поглед.

— Не шега. Там, където отиваме... това място не съществува. — Погледна Уилсън изпод вежди. — Знаете Транснистрия?

Уилсън поклати глава.

— Ето, виждате ли? Трийсет-трийсет и пет километра. Все едно си на луна.

— Защо?

Белов се замисли, после каза:

— Перестройка! Помните? Значи „преустройство“, струва ми се.

Уилсън кимна.

— Първо — големи съкращения в армия. После Стената пада. Скоро всичко отива по дяволи. Вече няма Империя на злото, да?

Уилсън кимна отново.

— Да. И войници започнали да се прибират. От Куба, Германия, отвсякъде, изобщо — аста ла виста, бейби! Но имаме големи излишъци. Танкове, бронетранспортъори. Артилерия! Хеликоптери, ракети. Миномети, снаряди. Противовъздушни оръдия. Трябвало приберат някъде излишъци, да? И къде мислите? — Белов вдигна брадичка към предното стъкло. — Транснистрия.

Когато наближиха първия контролно-пропускателен пункт, руснакът обясни, че на времето Транснистрия била на територията на Молдова, която пък била част от Румъния до края на Втората световна война. Анексирана от Москва, Молдова обявила независимостта си след разпадането на Съветския съюз. Но руските войски не се изтеглили, а останали на молдовска територия, източно от река Днестър. Молдовците нямали нищо против, защото им допадала идеята за независима държава, която едновременно с това е съюзник на Москва. Така Транснистрия се превърнала в „географски факт“, както се изразяват дипломатите.

Единственият проблем (ако не се брояла крайната бедност) бил фактът, че кажи-речи никой не я признавал за суверенна държава.

Населението било на практика без държава. Според останалия свят Транснистрия просто не съществувала.

— Транснистрия е ничия земя — каза Белов. — Голям проблем. Няма държава, няма търговия. Няма търговия, няма пари. Всички бедни. Лошо. На други места, в нормални бедни страни, да си беден е добре. Виж Аржентина. Африка! Хората се редят на опашка да дават пари. Международният валутен фонд, Световната банка, Сорос. „Морган Станли“! Тук? Не! Няма държава! Няма помощ! Остава само да емигрираш. Но и това не може, защото ти трябва паспорт да емигрираш. А транснистрийския паспорт никой не го признава.

— И какво правят?

— Вадят паспорт на друго място. В Русия, да речем, или в Украйна. Или по интернет. Ще се изненадаш колко малтийски рицари живеят в Тираспол.

— Какво е Тираспол? — попита Уилсън.

— Столицата на Никъде — обясни Белов. — Още трийсетина километра. Но първо летището. Да покажа какво купуваш! — каза му Белов. — Да видиш с очи!

Уилсън вдигна рамене.

— Достатъчно е да гарантирате, че всичко е там.

Белов шляпна Уилсън по коляното и избухна в смях.

— Аз не правя така бизнес! Иначе, какво става? Кацаш в Конго. Клиент отваря сандъци. И — ох-ох! Пълни с грейпфрути! Тогава какво?

— Ами, ще си имам проблем — призна Уилсън.

— И още как!

— Но това няма да стане — каза Уилсън, — защото после вие ще си имате проблем.

Белов, изглежда, се изненада.

— С тебе? — попита той. Въпросът прозвуча почти през смях.

— Не, разбира се. Аз вече ще съм мъртъв.

— Ами да! Ще имаш червена дупка. — Руснакът почука три пъти с пръст по челото си. — Точно тук.

— Знам.

— Е... значи не виждам проблем.

— Ще имаш един наистина базов проблем — каза Уилсън, заигравайки се с кажи-речи единствената арабска дума, която знаеше.

Белов го изгледа озадачено за миг, после се изкиска.

— Добре шега. „Базов“. Имаш предвид „Ал-Кайда“.

— Ами Хаким има доста приятели.

Белов кимна.

— Вярно. — После нацупи устни. След миг продължи: — Е! Отиваме на летище. Ти може не познаваш добре оръжия, но можеш да различиш гранати от грейпфрути, да?

Уилсън се усмихна широко.

— Различавам ги, да — каза той. — Грейпфрутите са розови отвътре.

— Добре. Значи ще видиш сандъци, а после може да се обадиш на Хаким и да му кажеш, че не са розови!

Летището на Тираспол го изненада. Представял си беше нещо като пистите на Карибите — асфалтова лента, проточила се край терминал от бетонни блокчета. А тук откри военна база с казарми, хангари и писти, които можеха да поемат и най-големите товарни самолети.

Два реда мрежи с бодлива тел обточваха базата. Кадилаците намалиха пред охранителна будка и изключиха двигателите си. Един войник тръгна към колата и даде знак на шофьора да смъкне стъклото. В същото време друг войник оглеждаше шаситата на автомобилите с помощта на огледалце, прикрепено към алуминиева щека.

Белов и войникът си размениха няколко изречения на руски, после войникът отдаде чест и им махна да продължат. Автомобилите напуснаха шосето и продължиха по черен път покрай оградата. След близо километър стигнаха до хангар в далечния край на летището. Белов даде знак на Уилсън да го последва, но вдигна ръка да спре надигналите се Зеро и Халид.

— Само ти — каза руснакът. Дъхът му се къдреше като дим на студа.

Уилсън се поколеба, после даде знак на бодигардовете си да чакат. Изглеждаха разочаровани. И премръзнали до кости. Ако се изключи един пуловер, с който Зеро се беше сдобил на кораба, двамата носеха същите дрехи, които бяха носили и в Баалбек. Тениски и дънки. Евтини якета.

„Пада им се, като са толкова глупави“, помисли си Уилсън и тръгна. Напорът на вятъра изкара сълзи на очите му.

Почти целият хангар беше зает от средногабаритен товарен самолет, над трийсет метра дълъг и кажи-речи толкова широк при крилете. Боядисан беше в сивкавосиньо, сигурно за да се различава трудно от земята.

— Готин дядка! — възкликна Белов. — Като мен! — Засмя се с глас. — Ан-72. Взех го от „Аерофлот“ преди десет години. Много добър самолет.

— Колко може да носи? — попита Уилсън.

— Десет тона.

— Нонстоп?

Белов изсумтя.

— Абсурд. Дори с допълнителни резервоари.

— Значи трябва да кацнем за презареждане?

Белов кимна.

— Къде?

— В Шариах.

Уилсън се замисли.

— Това е малко встрани от маршрута ни.

Руснакът, изглежда, се изненада.

— Знаеш Шариах?

— Знам къде е — каза Уилсън.

Хаким го беше споменал по време на вечерята им и Уилсън го беше намерил на една карта в столовата на „Кралица Мармара“. Едно от седемте шейхства в Обединените арабски емирства, Шариах беше парче пясък до Персийския залив точно срещу Иран. С други думи, на повече от три хиляди километра югоизточно от хангара, в който се намираха сега. Конго, от друга страна, беше на югозапад. А те отиваха там. Белов се усмихна.

— Ще сме в Шариах за два часа, най-много три. Нямай грижа.

Руснакът му даде знак с глава да го следва. Заобиколиха самолета откъм задната му част, където спусната товарна рампа изчезваше във фюзелажа. Встрани имаше два очукани мотокара и десетина контейнера, някои запечатани, други отворени. Руснакът му връчи написан на машина списък върху тънък, почти прозрачен лист

хартия. Нямаше фирмен знак или лого, само печат с думата „СЕКРЕТ“ в горната част на страницата.

36 40 мм (преносими) гранатомета тип 69 (w/4X телескопичен мерник) — \$124 200
90 ракети (40 мм) — 35 050
200 автомата АК-47 7.62 мм (30 патрона, сгъваем пълнител) — 84 460
1000 кутии с по 20 пълнителя всяка, 7.62 мм — 10 000
50 полуавтоматични пушки „Франчи“ SPAS-12 — 55 000
500 кутии по 10 патрона — 8 320
10 огнехвъргачки („Брианчи“) — 1 460
4 бронезилетки („Кевлар“) — 1 220
12 стабископа („Фужинон“ трето поколение) — 201 550
100 чифта тактически очила за нощно виждане „Ригел“ 3100 — 505 200
300 чифта армейски кубинки — 25 075
1 двуцветно противовъздушно оръдие 37 мм „Мейлор“ — 188 256
100 противовъздушни снаряда (37 мм) — 9 500
10 миномета 60 мм — 17 600
100 снаряда 60 мм — 14 300
200 кг течен експлозив („Тирекс“) — 80 500
100 кг пластичен експлозив RDX — 32 040
400 взривателя, електронни, програмирано управление — 83 600
1 специален комплект — 33 500
30 преносими системи за въздушна отбрана „Стрела-2“ (СА-7а), 1968 — 54 000
15 инфрачервени търсача (1.17 кг, 1.5 м) — 105 260
ВСИЧКО: 1 670 191 долара (1 429 992 евро)

Уилсън разгледа подробно списъка. Беше му любопитно какво точно ще транспортира до Африка.

— Кекпет? — попита той.

— Секрет, секретно — обясни Белов. — Нямам печат на английски.

— А това? — попита Уилсън и посочи една позиция в списъка.

— Стабископ? Специални бинокли с жироскоп! Дори да се друсаш в камион, образът им не трепва! И за вертолет стават. И за танк. Ела! Ще ти покажа. — Грабна един подпрян на стената лост и поведе Уилсън по рампата към търбуха на самолета.

Фюзелажът беше огромен, с релси по пода и увиснали от тавана и стените дървени палети в предпазни товарни мрежи.

Уилсън погледна отново списъка.

— А това какво е? — попита, сочейки трийсетте „Стрела-2“.

— ПЗРК. Переносимый зенитно-ракетный комплекс — премина на руски Белов.

— Тоест?

— Ракети. Като „Стингър“. — Вдигна лоста на рамо за илюстрация, прицели се във въображаем самолет и натисна въображаем спусък. — Държиш като базука — каза той. — Натискаш спусъка и... БУУМ!

— Ами този... „специален комплект“? Какво представлява?

— Набор отрови — обясни Белов. — Четири вида, всичките през устата или чрез DMSO. Така че внимавай какво ядеш и не пипай! — Изкиска се, после пак стана сериозен. — Първо, ЕСС — ужасен вкус, но пък никой не оплаквал. Конвулсии при първата хапка. Номер две — ТНЛ. Четиридесет и осем часа, от устата в моргата. Мишената има време да си тръгне. После сърце спира. Номер три е СУД — черният дроб умира, също бъбреците. Четири часа, най-много шест. И последно — МСР. Грозен начин да умреш! Органите стават на каша. Буквално. Като те отворят — вътре супа, значи не естествена смърт, да?

— А онова DMSO, което спомена...

— Разтворител. Смесваш го с някоя от отровите, мажеш клавиатура, дръжка на врата, пушка, всичко. Едно докосване и право в кръвоносна система. Сбогом!

Уилсън се огледа.

— Кога ще приключат с товаренето?

— Тази вечер. Когато пилотът се качи. Много е важен балансът.

— И това е всичко? — попита Уилсън.

Стори му се, че Белов се поколеба, преди да кимне.

— Какво? — попита той.

— Дребно нещо...

— В сделка като тази?

— Да, да! Дребно нещо. Ще ти покажа!

Руснакът тръгна от палета на палета, докато не откри търсената.

Отвори с лоста капака на един от сандъците.

— Виж! — каза той. — Онези момчета от Африка искат руски гранатомети, но... няма начин. Невъзможно, дори за мен! Затова заменил с шейсет и деветки. Китайски. Добри. И по-евтини.

Уилсън впери поглед в сивите метални цилиндри.

— Ами ако се окаже, че не ги искат?

— Ако не ги искат, аз ги прибера обратно. Те пет процента от крайна цена. Няма проблем. Клиентът винаги е прав.

— По-точно седем цяло и един процента — поправи го Уилсън.

Белов се намръщи.

— Как сметна?

— Проста аритметика. На теб молив ли ти трябва?

Белов го изгледа за миг. После примигна.

Стигнаха до първия от серията контролно-пропускателни пунктове на около три километра от летището. Войници в зелени камуфлажни униформи местеха дървена бариера по двулентовото шосе, разпитваха шофьорите и им махаха да продължат. Встрани от шосето се издигаше нисък панелен блок, основите му пропити с кал, стените му надупчени от куршуми. От ръждясал комин на покрива се къдреше дим. Десетина коли и камиони чакаха на опашка пред тях. Кадилакът намали и един от бодигардовете на Белов се показа от прозореца, викна гневно и размаха пистолет. Чак сега Уилсън забеляза, че стъклата на кадилака са дебели близо три сантиметра.

От дървената барака при бариерата излезе офицер. Видя ги, застана мирно и козирува.

Белов забеляза изненадата на Уилсън.

— Флагчетата — обясни той.

Уилсън кимна.

— Канех се да те питам. Чии са?

Белов се изкиска.

— Тукашни са. От Никъде. Фирмени флагчета.

Уилсън вдигна озадачено вежди.

— Правителството тук не струва — каза Белов. — Нещо като Дивия запад. Затова корпорация „Шериф“ се намесва. Грижи се за реда. Притежава разни неща.

— Например?

— Летище. Хотел. Кей Еф Си. Телефони. Електричество. Всичко, което работи.

— А ти си какво? Президентът?

Белов изсумтя и поклати глава.

— Той дребна риба.

Уилсън се замисли, после попита:

— А ти си голямата риба?

Търговецът на оръжие вдигна рамене.

— Дълбоководната. Червеният площад.

Уилсън кимна, после обърна поглед към пейзажа вън. Суграшицата преминаваше в сняг. Едри снежинки се носеха бавно към тях.

— Лагос — добави Белов, сякаш сам на себе си. После вълча усмивка разполови лицето му. — Женева... Дубай. — Засмя се.

— Схващам картинката.

— Вирджиния Бийч...

Тираспол се оказа прашасал анахронизъм от съветската ера. Какъвто и чар да е имал някога градът, той отдавна беше потънал в небитието, разоран от булдозерите на комунистическото градско планиране. Душегубни панелни блокове стърчаха в редици, бетонни зайчарници, нашарени с графити.

— Е, какво мислиш?

— Мисля, че изглежда отвратително — отвърна Уилсън.

— Изглежда? Отвратително е! — изкиска се Белов.

Навлязоха в детелина с огромна статуя на Ленин в средата. Наблизо двама войници пристъпяха от крак на крак и пушеха цигари до един танк. Изгледаха подозрително кадилаците, после сведоха очи.

— Хотелът е близо — каза Белов. — Не лош. Прилича на „Интерконтинентал“, ама с много лошо управление. За една нощ обаче става. А на сутринта? — Отговори сам на въпроса си, като вдигна ръка нагоре по подобие на Хитлеровия поздрав. — Излитаме.

Стомахът на Уилсън изръмжа.

— Къде може да се хапне тук? — попита той.

— В хотела. Китайски ресторант. Не лош.

— Мислех да хапна навън, да се поразтъпча малко.

Белов поклати глава и се изкиска.

— По-добре не — каза той. — Ако се загубиш, Хаким ще ме убие.

— Можеш да ми начертаеш карта.

Белов завъртя очи.

— Карта — проблем.

— Защо?

— Престъпление! — заяви Белов.

— Кое е престъпление?

— Картата! В Транснистрия да имаш карта е престъпление.

— Шегуваш се — каза Уилсън.

— Не. Въпрос на сигурност. Пък и ти нямаш виза. По-добре не излизай на улица.

— Но могат да ми издадат, нали? Едва ли ще е много трудно.

— Невъзможно! — уведоми го Белов.

— Защо?

— Защото си тук — каза Белов. — Без виза. Следователно...

— ... е престъпление — довърши вместо него Уилсън.

Белов се ухили.

— Именно. Ченгета задават въпроси. Пък и тукашната виза важи само осем часа. Транзитна виза за украинци, колкото да минат през Транснистрия.

— И няма друг вид?

Белов кимна утвърдително.

— Няма! По-добре стой в хотел. — Уилсън понечи да възрази, но Белов го прекъсна: — Знам. Неприятно за теб, но... — Търговецът на

оръжие вдигна ръце, все едно се предава. — Друго не мога да направя. — После напъха розовите слушалки в ушите си, облегна се назад и затвори очи. Разговорът им беше приключил.

Управителят ги чакаше във фоайето на хотел „Червена звезда“ — бетонен куб с мокети в миши цвят. Зад рецепцията висеше портрет на Елена Чаушеску в героична поза.

Ако питаха Уилсън, хотелът имаше атмосферата на евтин мотел, затова пък управителят беше внушителен. Защрака с пръсти като с кастанети и на призива му се отзова ято от застарели пикола, които застанаха мирно до багажа им.

Управителят посрещна Белов с топло ръкостискане и шега на руски, после размаха ръце, че нямало нужда да се регистрират. Взе половин дузина ключове от рецепцията и започна да ги раздава. Един на Зеро, друг на Халид. Трети на Уилсън.

По съвет на Белов тръгнаха към стълбите (асансьорът често се повреждал) и последваха пиколата към втория етаж.

За изненада на Уилсън стаята никак не беше лоша. Просторна и добре мебелирана, с кабелна телевизия и малко бюро до прозореца. На бюрото имаше лист с указания как клиентите могат да получат достъп до високоскоростната интернет връзка на хотела „само“ за тридесет евро на час.

Канеше се да направи точно това, когато го заля вълна от умора. Седна на леглото, прокара ръка през косата си и се замисли дали да не вземе душ. Един душ щеше да го ободри. Но леглото беше меко като гъши пух, а хотелът — тих като гроб. Положи глава на възглавницата, затвори очи и се заслуша. Вятърът беше като ковашки мях — връхлиташе яростно, после утихваше. Замеряше прозорците с миниатюрни парченца лед, които потракваха едва доловимо. А после — тишина.

Когато се събуди, в стаята беше тъмно. Но не беше късно. Измъкна се от леглото, отиде до минибара и скъса хартиената лепенка на вратата. Вътре откри две бутилки „Славутич пиво“, което приличаше на бира. И беше.

Уилсън взе дистанционното и включи телевизора. Превключи каналите, докато не откри един на английски. Жива връзка от Ирак.

Пет-шест хлапета ритаха яростно мъртъв войник до горящ джип, други танцуваха в локва кръв. Зад кадър се чуваше гласът на президента Буш, който уверяваше света, че демокрацията е „трудно нещо“.

Уилсън изсумтя.

Междувременно образът се беше сменил. Дим имаше и тук, но от самоубийствен атентат в Кабул. Мъже тичаха с носилки. Виеха жени и сирени. Нервни войници гледаха през еднакви черни очила с огледални стъкла, стиснали в готовност автоматите си с дула към небето. После — спешно отделение в болница. Мъж със силен кръвоизлив на пода, някаква жена се мята от болка...

„Нищо не е това — помисли си Уилсън, — нищо. Ако си мислят, че това е лошо, чакай, докато опитат от моето.“ Тази мисъл го накара да се усмихне. „Като оркестър“, каза си той. Хаосът по новинарския канал беше визуален еквивалент на шума, който един оркестър издава, докато музикантите настройват инструментите си, преди да засвирят, като всеки образ съответстваше на отделен инструмент. Какофония шумна и хаотична, задръстване от крясъци и насилие. Но после, скоро, диригентът щеше да почука с палката си и щеше да прозвучи първата нота на всяка симфония — тишината. А сетне бурята.

Уилсън отпи дълга глътка от бирата. Дългът зовеше. За последно беше проверявал пощата си на кораба. Включи лаптопа си към телефона и зачака компютърът да зареди. Харесало му беше сравнението с оркестъра. А той щеше да е диригентът. И не какъв да е диригент при това! Ако се вслушаш внимателно, можеш да чуеш аплодисментите и виковете „Маестро! Маестро!“

Влезе в интернет експлорър, продължи към tu.yahoo.com и оттам към акаунта си. Отвори пощата, после кликна на „чернови“. И ето го там, едно-единствено съобщение отпреди два дни:

Не откривам никъде Хаким.

15.

ТИРАСПОЛ — ШАРИАХ

Руският самолет се движеше по пистата с вдигнати задкрилки, тресеше се и ревеше, набирайки скорост за излитане. Стена от борови дървета се притискаше към загражденията, все по-висока и по-висока, а после изчезна надолу. Вибрациите на самолета също изчезнаха, заменени от ритмично пулсиране, а Тираспол се смали под крилата му като зле сглобено градче от детски конструктор наред зимен пейзаж.

Седнал в пилотската кабина с Белов, пилота и инженера, Уилсън се успокои, когато самолетът изви на юг. Руснакът запали пура, всмукна жадно и кимна към лявото крило.

— Изгорели газове! Виждаш?

Уилсън погледна през прозореца. Силна турбуленция къдреше въздуха над крилото отляво.

— Какво?

Белов описа изящна дъга с ръката си и пурата остави нежна димна пелена във въздуха.

— Руският гений слага мотора отгоре, а не под крилото — така може излита от по-къса писта. Ами кацане! Каца на всякакви писти без проблем. В Африка винаги кацаме на трева. Изобщо голяма работа. С обикновен самолет не става.

— За сметка на какво обаче? — попита Уилсън.

Белов вдигна рамене.

— На размера. С Ан-12 мога да натоваря двацет тона, не десет!
— Размаха пръст във въздуха. — Но тогава ми трябва по-дълга писта, най-малко километър и половина.

Уилсън погледна през прозореца. Самолетът беше набрал височина и левият двигател се виждаше ясно. Прикрепен беше в предната част на крилото и изгорелите газове се точеха над елероните.

— Може ли да се прехвърля отзад — да видя как са приятелите ми?

— Разбира се! Няма проблем! — каза Белов. — Но никакво готвене!

Уилсън го погледна неразбиращо.

— Какво?

— Никакво готвене! Какво не разбираш?

— Шегуваш се.

Белов поклати глава.

— Виж пода! Понякога араби мислят, че щом е метал, значи може! Нищо не разбират те. Затова им кажи — никакво готвене.

— Ще им кажа.

— Добре.

Уилсън разкопча предпазния колан и стана. Просналото се до хоризонта Черно море се виждаше през прозореца.

— Колко е пътят до Шариах? — попита той.

— Пет часа — отговори Белов. — Може би шест.

Пилотът се обърна към него.

— Понякога имаме проблеми в иракското въздушно пространство.

— Какви проблеми? — попита Уилсън.

— С F-16.

Уилсън излезе от пилотската кабина и отиде при Халид и Зеро, настанили се на сгъваеми метални столове, прикрепени с болтове към стените на корпуса. Пушеха цигари и държаха спортните сакове в скута си. На пода пред тях тъмнееше спомен от нечий опит да си приготви топъл обяд.

Уилсън се огледа.

— Всичко наред ли е?

Халид се изкиска.

— Ще се насере от страх — каза той и кимна към Зеро.

— Е... — каза Уилсън, после продължи след кратка пауза: — Да ви питам нещо.

Халид вдигна вежди, все едно искаше да каже: „Стреляй.“

— Да сте се обаждали по телефона снощи?

Халид се намръщи.

— Не. На никого не съм се обаждал. Той също. Не сме.

— А по интернет? — продължи да разпитва Уилсън.

Самолетът пропадна във въздушна яма и Зеро пребледня като платно.

Халид се намръщи още повече, после изражението му се смекчи от смущение. Явно смяташе, че Уилсън е ядосан заради хотелската сметка и побърза да обвини приятеля си.

— Ми да — призна той от името на Зеро. — Докато се къпех, Зеро влязъл в някакъв порносайт. Бях в банята пет-десет минути. Като излязох и видях какво прави, го накарах да излезе от нета.

— Няма проблем.

— Най-много петнайсет минути...

— Не се тревожи за това — каза му Уилсън. — Искан да знам дали сте се свързали с Хаким. Да сте получавали някакви имейли от него?

Халид поклати облекчено глава.

— Не — каза той. — Нищо не сме получавали от Хаким.

Кацнаха в Шариах малко след три.

Слизането от самолета беше като да излезеш от кино в разгара на следобеда. Блъсна ги нечовешка жегата, а небето се блещеше оцъклено. Уилсън затърси слънчевите си очила, присвил очи почти докрай. Локви бензин, истински или илюзорни, лъщяха по пистата. В далечината няколко белезникави като кост сгради трептяха в нажежения въздух.

— Дубай — каза Белов, вдигнал брадичка към хоризонта.

Малък камион се прикачи към самолета зад тях и го повлече бавно към хангар в края на пистата.

— Колко време ще останем тук? — попита Уилсън.

— Излитаме довечера. Гладен?

— Бих хапнал, да — каза Уилсън.

— Добре. Ела. Ще ти намеря хубаво сако.

— Къде отиваме?

— В Дубай. Няколко километра.

— Защо ще ходим там?

— За чай — отвърна Белов.

— Чай?

— Със сандвичи! — Доловил скептицизма на Уилсън, руснакът сви извинително рамене и каза: — В Москва щях да те заведа в публичен дом. Да се разведриш малко, да? Тука? В арабския свят? Тука — чай.

Уилсън за пръв път се взеше в бентли. Хареса му.

Хареса му и „Бурж Ал Араб“. Построен така, че да прилича на рибарско платно, хотелът възправяше снага на триста метра от крайбрежната линия в края на издигнато над океана бетонно шосе, което го свързваше с плажа Джумейра. Белов уведоми Уилсън, че хотелът имал най-високия атриум в света, най-високо разположения тенис корт и най-скъпите стаи.

— И... подводен ресторант! Какво ще кажеш?

— Звучи ми неудобно — осведоми го Уилсън. — Като недомислица ми звучи.

Белов се намръщи, после се засмя неуверено, сякаш смяташе, че е пропуснал някаква шега, но предпочита да не си признава. Когато влязоха в атриума, метрдотелът улови погледа им и ги заведе до застлана с ленена покривка маса близо до фонтана. Палмови дървета шумоляха под повея на изкуствен бриз, голяма водна струя се изстрелваше високо във въздуха, на трийсетина метра и повече, падаше и се изстрелваше отново. Деца тичаха с викове между масите и разбиваха на пух и прах благоприличието. Температурата на въздуха беше около осемнайсет градуса и Уилсън потръпна въпреки сакото.

— Хей! — възкликна Белов и посочи към другия край на просторния атриум, където свита от кандидат-гангстери следваше мускулест чернокож мъж към асансьорите. — Фифти Сент! Знам го него. Искаш да ви запозная?

— Може би друг път — спря го Уилсън.

Руснакът сви рамене, после даде знак на един от сервитьорите.

— Чай за двама — поръча му той.

Сервитьорът затвори очи, сведе глава и се оттегли на заден ход със заучена усмивка. Белов се облегна назад и плъзна лукав поглед към Уилсън.

— Е, минахме половината път — каза той.

— Почти.

— Десетина километра, не повече. Кой ти брой?
— Дано все пак ги брой някой — отбеляза Уилсън и се огледа. —
Макс...
— Какво?
— Защо сме тук?
Белов сви рамене.
— Нали казах! Да заредим! Конго — далече.
— Не, имах предвид тук. Във Вълшебното царство или както там
го наричат.
— „Бурж Ал Араб“. Всички го знаят това място. Много е
известно!
— И значи какво... като туристи?
— Не туристи! Правим се на почтени хора. Хубаво.
Уилсън тръсна глава сякаш да я прочисти.
— Колко време е необходимо, за да презареди самолетът?
— Половин час.
Уилсън си погледна часовника.
Белов се наведе над масата и сниши глас.
— Няма само да заредим.
— Така ли?
Руснакът кимна с глава.
— Какво тогава? — попита Уилсън.
— Ще боядисваме.
— Ще боядисваме?
Белов вдигна ръка с почти събрани палец и показалец.
— Малко. На опашката. Където е номер. — Гласът му се сниши с
една октава и двайсет децибела. — Ще ти кажа нещо поверително.
— Добре...
— В хангара има две анчета.
Уилсън свъси вежди в размисъл.
Белов продължи:
— Затова боядисваме. После сменяме и транспондери. Вторият
Ан излита за Алмати. Знаеш Алмати?
Уилсън поклати глава.
— Лайняно градче. Не е важно — каза Белов. — Но става за
отвлечане на вниманието. Като се стъмни, първият Ан вдига гълъбите.
— Облегна се назад, доволен и смутен едновременно, сякаш току-що е

обяснил общата теория на относителността на човек от опашката в супермаркет. — Разбираш?

Преди Уилсън да е отговорил, сервитьорът се върна с количка, отрупана с кани гореща вода и подноси с миниатюрни сандвичи. Предложи им голяма кутия с богат избор от различни видове чай. Уилсън си избра „Английска закуска“, Белов — смес от ехинацея, боровинки и корени на коприва.

— За чакри — обясни с известно смущение руснакът.

— Отличен избор — каза сервитьорът и се оттегли.

Белов се наведе напред.

— Какво знаеш за Конго?

Уилсън поклати глава.

— СПИН и диаманти. Било е белгийска колония. Изобилни ресурси, голяма бедност. — Замисли се и добави: — Освен това се избиват един друг.

Белов кимна.

— За пет години три милиона мъртви.

Уилсън опита един сандвич — комбинация от крема сирене, дюля и съомга върху равноностранен триъгълник от бял хляб без кора. Не беше лошо, но трябваше да изяде поне десетина такива, за да усети пълноценно вкуса им. Пробва друг — ръжен хляб с масло и фино нарязани репички. Този беше още по-добър.

— Има злато там — довери му Белов. — Също мед и... каквото се сетиш. Там, дето отиваме, в провинция Итури... Близо е до Уганда, сецаш се? Красиви планини, прекрасни... — Затвори очи за миг, после рязко ги отвори. — Но! Онова място е смърт. От десет години се бият. И според мен никога няма спрат.

— Кой стои зад това? — попита Уилсън.

— Ти! Аз! Всички! — После изстреля серия от абривиатури.

Уилсън погълна още един сандвич. Опита се да познае какви са съставките. Дижонска горчица и сос от червени боровинки. И малки парченца пуешко.

— Онзи тип, с когото е уговорена сделката...

— Командир Ибрахим. Той е угандиец, така че... говори английски добре!

Уилсън го изгледа озадачено.

— Щом е угандиец, какво прави в Конго?

— Диамантени мини — каза Белов. — Близо до Бафуазенде.

— Което е къде?

— На река Линди. На трийсетина километра от пистата. — Белов се ухили. — Територия на пигмеи. Един съвет — не се ебавай с тях.

Уилсън се облегна назад. „Ще се случи“, мислеше си той. Огледа се в опит да си го представи. Място като това, но хиляди пъти по-голямо. Системите се сриват, осветлението угасва. Фонтанът замира, температурата бързо се покачва без климатиците. Не! Има генератори, нали? „Спасени сме!“ Осветлението се включва с примигване и всички си отдъхват. Прилив на смях и реплики, а после — уви! — и генераторите угасват. Храната започва да се разваля, смрад се разнася навсякъде. Може би — само като идея — хората няма как да излязат. Вратите са автоматични и тежат цял тон. Ако няма как да излезеш и останеш заключен вътре... след два дни ще е като във филм на Джордж Ромеро. От мисълта го напуши смях. „Мълчанието на агнетата“ откъдето и да го погледнеш. Всички тези хора, сервитьорите и шейховете, бизнесмените и мутрите — затворени в този огромен буркан и се пържат в собствен сос. А Фифти Сент има грижа за забавната програма.

— Какво е толкова смешно? — попита Белов.

Уилсън поклати глава, осъзнал, че се е засмял на глас.

— Нищо, аз просто... Е, и каква е програмата, след като пристигнем в Конго?

Белов сви рамене.

— С кола до Бафуазенде. Срещаме се с командир Ибрахим да си поприказваме хубаво. Ако всичко наред, ти си получаваш паричките. На следващия ден пътуваш за Кампала.

— Какво има в Кампала? — попита Уилсън.

— Летище. Врата към света.

— А ти?

— Обратно към Шариах.

Уилсън отпи от чая си. Осъзна, че замине ли си Белов, той остава сам — ако не броим Зеро и Халид — в компанията на четири милиона долара във вид на диаманти.

— Да те питам нещо — каза той.

— Какво?

— Този тип, Ибрахим, той е доста близък с Хаким, нали?

Белов кимна.

— Какво ще стане, ако аз изчезна?

Белов се намръщи. След миг каза:

— Зависи.

— От какво?

— От диамантите. Ако ти изчезнеш — тъжно! Ще поплачем в Шариах, в Бейрут, но... ще продължим напред. Освен ако диамантите не изчезнат с теб. Тогава — голям проблем. За всички. И за полковник Ибрахим също. — Руснакът се ухили и чукна с показалец по слепоочието си. — Виждам, че колелцата се въртят, но... нямай грижа. Хахим пращал много хора в Конго. Досега не сме изгубили нито един!

Уилсън кимна, но не изглеждаше щастлив. Мислеше си за последния имейл на Бободжон.

— Ами Хахим? Какво ще стане, ако той изчезне?

Белов изду бузи. Постоя така няколко секунди, после издиша бавно. Накрая каза:

— Тогава — краят на света, ето какво.

16.

КОНГО

5 МАРТ 2005

По-нависоко беше по-безопасно и по-спокойно.

Излетяха от Шариах малко след полунощ, издигнаха се на дванадесет хиляди метра над пустинята Руб'ал-Кали и останаха на тази височина, докато Етиопия не изчезна зад тях. Започнаха да се спускат някъде над Южен Судан, все по-ниско и по-ниско, приближавайки границата на Уганда с Конго. И тогава самолетът потъна в море от облаци, луната изчезна, а крилете започнаха да вибрират — отначало слабо, после все по-силно.

— Предпазния колан — каза Белов.

Пилотската кабина беше тиха и тъмна, табло то светеше меко, корпусът на самолета скърцаше. Белов и навигаторът си говореха тихо на руски, докато пилотът нанасяше корекции с помощта на уредите.

Уилсън си сложи колана. Светкавица разцепи небето и всичко се обля в ярка светлина — облаци, кабината, лицата на мъжете. След миг нощта се върна отново. Плътни купести облаци със сияние по краищата запълваха прозореца.

Самолетът се отклони рязко от курса си.

— Най-добре да се спуснем веднага — каза Белов.

— Да, наистина. Онази светкавица...

— Майната ѝ на светкавицата! Кварталът е лош... истинска каша!

Уилсън стрелна с поглед търговеца на оръжие.

— И кой е виновен за това? — попита той, докато самолетът пропадеше през яма в нощта, а откъм малкия пътнически салон отзад се чуваха възклицания. Белов се изкиска.

Висотомерът се въртеше бясно обратно на часовниковата стрелка, корпусът се тресеше, а в кухненския бокс зад тях изпопадаха

подноси с посуда. Уилсън изрита някаква чаша и залепи нос за прозореца, оглеждайки земята за светлини, за летище... за каквото и да било.

— В такова време се сещам за Даг Хамаршелд — призна Белов. — Онзи, знаеш го? Голямата клечка от ООН. Разби се над Катанга. Отдавна беше.

— Противовъздушни оръдия?

Белов поклати глава.

— Не! Времето било гадно и... а бе, летели по инструменти, да? И друг самолет ги закачил и ги запратил право в планината. И няма повече Хамаршелд!

Уилсън потръпна. Главата му беше стегната като в менгеме, дори очите го боляха. Можеше да си представи какво е да пропаднеш под облаците и да налетиш на стена от камък и дървета. Поне става бързо. Зърваш края си и той настъпва, преди да си се уплашил до смърт. Но ако в самолета избухне бомба или ги удари ракета... Вероятно горивните резервоари ще избухнат и всичко ще свърши за миг. Но ако самолетът се разпадне бавно, парче по парче? Ако пътниците пропаднат във въздуха като болни птици, като самоубийци... или като онези хора, които скочиха от покрива на Световния търговски център?

Под крилата се появиха светлини, когато самолетът раздра облаците на височина четиристотин метра. Пилотът изправи крилата и зави към правоъгълника от светлини — писта навярно, — очертани в мрака напред.

Вече никой не говореше празни приказки, разменяха се бързи реплики на руски, докато самолетът захождаше към пистата. Колесникът се спусна с ужасяващ звук, самолетът се разтърси и за миг Уилсън реши, че този път със сигурност са ги ударили — но с какво, нямаше идея. Притиснал чело към прозореца, той виждаше дирята на изгорелите газове над крилото, пърхащите елерони, а напред — шепа камиони и военни джипове, чиито фарове осветяваха пътя.

Самолетът беше спрял преди не повече от трийсет секунди, когато товарната врата започна да се спуска. Зеро и Халид вече стояха в готовност — раниците в една ръка, автоматите „Хеклер & Кох“ в

другата. Бяха зарязали спортните сакове. В Африка нямаше да им трябват, а оръжията така или иначе нямаше как да внесат в Холандия.

Белов ги поведе към рампата. Заля ги ослепителна светлина от фаровете на паркираните покрай пистата камиони и военни джипове. Уилсън си пое дълбоко дъх и вкуси за пръв път ароматите на Африка.

— Макс!

Истински гигант се очерта в светлината на фаровете, тръгна към тях и прегърна руснака с дълбок смях. По преценка на Уилсън този тип би бил съвсем на място в отбора на Сан Антонио Спърс, колкото до възрастта му — изглеждаше на неговите години. Имаше ритуални белези на двете си бузи и голям диамант в меката част на лявото ухо. С армейски кубинки и сивкава маскировъчна униформа, мъжът носеше двоен презраменен кобур с по един глок под всяка мишница. На крачка зад него, вляво и вдясно, стояха дванайсетинагодишни момчета с лица на херувими и автомати „Калашников“ в ръце.

— Командир Ибрахим, позволете ми да представя господин Франк — обяви Белов.

Командир Ибрахим стисна ръката на Уилсън — почти я смаза, по-точно, — ухилен до уши, после отстъпи назад, смръщил вежди в театрална подозрителност.

— Американец?

Уилсън кимна.

Белов побърза да уточни:

— Господин Франк е добър приятел на господин Хаким. Правим добър бизнес с него.

Командир Ибрахим кимна замислено. Накрая каза:

— Такома Парк.

Гласът на африканеца беше дълбок, с британски акцент. Но Уилсън нямаше представа за какво говори.

— Моля?

— Такома Парк! Бил ли си там?!

Уилсън погледна към Белов, но руснакът отклони поглед, все едно му казваше „оправяй се сам“.

— Имате предвид предградията... онова в Мериленд?

— И Ди Си — част от него е в Ди Си.

Уилсън кимна. Говореше за окръг Колумбия.

— Да — каза той. — Бил съм там един-два пъти.

Командир Ибрахим се тупна с юмрук по гърдите, после вирна пръст към Уилсън.

— А аз прекарах там цели две години!

Уилсън не знаеше как да реагира на тази информация, затова се задоволи с едно „Ха!“

Командир Ибрахим се обърна към момчето войник вдясно от себе си.

— А този тук е мой човек — заяви той.

Хлапето се изкиска.

Пътуваха петдесетина километра до миньорския лагер близо до Бафуазенде по черен път, който, за изненада на Уилсън, беше в сравнително добро състояние. Изминаха разстоянието в елегантен мерцедес седан. Командир Ибрахим седеше отпред до шофьора и пушеше марихуана. Уилсън се възползва от вградения мокър бар и си сипа чаша малцово уиски, чисто. Белов направи същото. За Уилсън това беше миг на самодоволство, за Белов — поредният работен ден.

Ескортът им се състоеше от два автомобила — бронетранспортър отпред и „техническа поддръжка“ отзад. Въпросната техническа поддръжка представляваше джип „Гранд Чероки“ със срязан покрив и картечница на мястото на задната седалка. Матовочерен, преустроеният високопроходим автомобил имаше импровизирана броня и съзвездие от дупки от куршуми по предния ляв калник. Опитът да се запълнят с епоксидна смола се беше оказал неуспешен и трагичен от козметична гледна точка.

Бронетранспортърът бил БТР-70, както гордо го уведоми Белов. Лично той го бил продал на командир Ибрахим. Имал вградени картечници и газел без проблеми във вода.

— Хубава руска машина! — не пропусна да се похвали Белов. — Правят ги в завод „Арзамас“ в Нижни Новгород. Но много тежка! Десет тона!

— Единайсет — поправи го Ибрахим.

Белов се канеше да възрази, когато картечен залп откъм „техническия“ ги прекъсна.

Група мъже край пътя се хвърлиха панически към гъстите храсти.

Белов и командир Ибрахим се разсмяха.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Уилсън.

Ибрахим се изкиска.

— Местни хора — каза той. — Нямай грижа.

— Ударихме ли ги?

Ибрахим сви рамене.

— Не знам. — Каза го така, че спокойно би могъл да добави: „На кого му пука?“

Уилсън погледна през задното стъкло. Небето на изток просветляваше.

— И къде отидоха?

Белов изсумтя.

— Никъде! След пет минути ще изпъзят обратно. Като хлебарки!

Ибрахим се обърна към Уилсън.

— Видя ли въжето?

Уилсън поклати глава. Видял беше само половин дузина мъже, които бягат, за да си спасят кожата.

— Имаше въже през пътя — обясни му Ибрахим. — Връзват го за дърво.

— И?

— Като наближи кола, опъват въжето, за да я спрат.

— Ти не спря — отбеляза Уилсън.

— Имам бронетранспортър. Защо да спирам?

Белов се изкиска, Ибрахим се разсмя.

— Наричат себе си „бирници“ — каза командирът и усмивката му изчезна. — Явно си мислят, че са представители на правителството. Но аз не мисля така. Да си виждал данъчни инспектори, които клечат край пътя с въже в ръка?

Уилсън поклати глава отрицателно.

— Е — каза Ибрахим, — аз пък ги виждам всекидневно.

Пътуваха близо час, преди да наближат комплекс от сглобяеми постройки, издигнати нагъсто зад бетонна ограда, увенчана с бодлива тел и посипана с натрошени стъкла. Разположен на километър от миньорския лагер, комплексът приютяваше „административните офиси и военния щаб“ на командир Ибрахим.

— Може да си починеш малко — каза Ибрахим на Уилсън, — докато с моето приятелче прегледаме товара. А следобед ще те разведе да разгледаш.

Уилсън нямаше нищо против, защото се чувстваше уморен след дългия полет. Следван от Зеро и Халид, той тръгна след пигмей с голи гърди, който ги заведе по стълбище към втория етаж на една от сградите, където имаше десетина стаи за гости. Стаите бяха семпло обзаведени, но добре поддържани. В стаята на Уилсън имаше дори климатик, който гърмеше като камион с пробито гърне. Но успяваше да охлади въздуха в помещението до поносими температурни стойности и да отнеме част от влагата.

Уилсън изрита обувките си и се просна на леглото. Въпреки умората сънят бягаше от клепките му. Усети комар да каца на ръката му, отвори очи и изчака насекомото да се нахрани. После сви пръсти в юмрук и стегна мускулите на ръката си. Комарът попадна в капан, смукалото му остана притиснато под кожата. Вените на Уилсън изпъкваха релефно. Ръката му трепна. Насекомото се пукна. Една от игрите, с които убиваше времето в затвора със строг режим.

Уилсън затвори отново очи, а после ги отвори рязко, чул ядни викове в коридора пред стаята си. Скочи от леглото, нахлузи обувките си, отиде при вратата и я отвори.

Зеро и Халид спореха с един пигмей, който размахваше нож, едновременно уплашен до смърт и страшен в гнева си. Угандийски войник дотича по стълбите, като крещеше на всички да престанат моментално.

Уилсън дръпна настрана бодигардовете си, докато войникът се мъчеше да успокои пигмея.

— Какво става? — попита Уилсън.

Войникът вдигна поглед.

— Казва, че твоите приятели са го обидили.

Халид изсумтя презрително.

Войникът се обърна към него.

— Имате късмет, че не ви е убил.

Халид погледна към автоматичния пистолет в ръката си, сякаш искаше да каже, че това е малко вероятно.

Ред беше на войника да изсумти пренебрежително.

— Може да те нареже на парчета, преди да си вдигнал пушкалото.

— Стига глупости — каза Уилсън. — За какво говори той? Как са го обидили?

— Бил е изпратен да охранява стаята ти — обясни войникът.

— И?

— Твоите приятели му казали да се маха.

— Това е наша работа — настоя Халид. — Седим на стол отпред с пушкалата. Редуваме се.

— И какъв е проблемът? — попита Уилсън.

— Той иска стола. И вади нож.

Пигмейт понечи да каже нещо, но Уилсън му махна да мълчи.

— Кажи му, че съжаляваме — обърна се към войника той. — И че може да охранява стаята ми. — Докато войникът превеждаше, Уилсън се обърна към Халид. — Защо просто не си вземете друг стол?

Халид сви рамене.

— Може и така да направим.

— Има един на долния етаж — каза войникът.

Уилсън кимна.

— Ще дойда с вас.

Докато вървяха по коридора, войникът се засмя.

— Твоите момчета са много добри! — каза той. — Или много глупави.

— Защо смяташ така? — попита Уилсън.

Войникът се засмя отново.

— Онзи пигмей може да те убие, преди да мигнеш. Всички го знаят. Така че момчетата ти са поели огромен риск!

Докато слизаха по стълбите към централните офиси, ги пресрещна вълна от викове и смях. Оказа се, че източник на врявата са група момчета, всичките под тринайсет години, скупчени около лаптоп в един празен офис. Отначало Уилсън помисли, че играят видеоигра, докато не видя, че са онлайн в порносайт.

Войникът изкрещя:

— Марш! Махайте се! — Размаха ръце и децата се изнизаха на бегом през вратата.

Уилсън се обърна към войника, който се беше ухилил до уши.

— Имате ли сателитна връзка тук?

Войникът кимна.

— Мога ли да я използвам?

Войникът вдигна рамене.

— Ами да — каза той и замина да търси стол.

Уилсън седна пред монитора, изпука пръстите си и написа:
www.yahoo.com.

Надяваше се да има новини за Хаким.

Влезе в пощата си. Кликна на „чернови“. Страницата се отвори. За своя изненада намери не едно съобщение, а две. „*Никъде не намирам Хаким*“ още не беше изтрито — което го ядоса. Дребна грешка, но дразнеща. Точно сега не можеха да си позволят немарливост. Уилсън чекна кутийката „изтриване“ и отвори по-скорошното съобщение, което, също като предшественика си не беше адресирано до никого и на реда „относно“ не пишеше нищо.

Открих Хаким. Няма проблем.

Имал работа с приятели.

Иска да се свърже с теб.

Уилсън гледаше втренчено съобщението. Имаше чувството, че са го ударили с юмрук в стомаха. „*Открих Хаким*“? Думите — и поточно броят на думите в първото изречение — го накара да се отпусне безсилно назад.

Опита се да намери разумно обяснение. Може би Бо е забравил... Не. Как може да се забрави толкова лесно правило? Няма начин. Което означаваше, че съобщението не е писано от Бободжон. А от някой друг. От някой, който е знаел достатъчно за имейла на Бободжон, като например това, че използва папката с чернови за комуникация. Но как е възможно това?

Върна се мислено на „Кралица Мармара“, докато корабът чакаше на котва в истанбулското пристанище заради стачката на докерите. Зеро и Халид гледаха телевизия — някакъв арабски канал. Течеше репортаж за нечий арест. Мъж с качулка на главата. Мъже с пушки. Уилсън беше попитал за какво става въпрос, а Халид отговори: „Малайзия“. Не Берлин. Малайзия.

Уилсън се напрегна. Концентрира се. „*Не откривам никъде Хаким.*“ Това съобщение беше от Бободжон. Четири думи. А после другото, фалшивото съобщение за това как трябвало да се срещнат. Кой го беше изпратил? Уилсън разсъждава върху загадката петнайсетина секунди, после започна да навързва нещата. Нямаше много възможности всъщност. „*Не откривам никъде Хаким.*“ Очевидно Хаким беше изчезнал и Бободжон се бе разтревожил. А сега и Бободжон беше изчезнал или най-малкото вече не контролираше собствения си комуникационен канал. Значи Хаким го беше предал. И сега полицията търсеше Уилсън.

Полицията или някой друг.

Знаят ли кой е той? Знаят ли името му... къде е... какво прави? Може би.

А може би не. Ако Бободжон проговори (а всички проговаряха рано или късно), щяха да научат всичко. И тогава — край.

Но очевидно не знаеха всичко. Например не знаеха за кода, който двамата с Бободжон използваха, значи не беше изключено Бободжон да се е измъкнал. Или да е мъртъв.

Хаким беше друга история. За Хаким Уилсън беше маргинал — човек на име Франк Д'Анкония, един от проектите на Бободжон. Американец с щурави идеи. Какво точно можеше да им каже Хаким? Какво всъщност знаеше?

„Е — помисли си Уилсън, — знае всичко за хашиша, за оръжието и за диамантите. Може да им каже къде съм, какво правя и къде отивам. Може да им каже как изглеждам, но не и кой съм. Най-много да каже, че съм бил в затвора с Бободжон. Много хора лежах в затвора с Бободжон. Той изкара там доста време.“

Следователно беше в безопасност засега. ЦРУ или които там бяха, сигурно щяха да го причакат в Антверпен. Но нямаше да хукнат да го гонят в Конго. Не и в зона на бойни действия като тази, на седемстотин и повече километра от правителството на страната.

Разбира се, ако Ибрахим узнае за Хаким, всичко отива по дяволите. Диамантите ще изчезнат. А най-вероятно и самият Уилсън. Ще свърши на дъното на някоя миньорска шахта или изпечен на шиш.

Открих Хаким... Иска да се свърже с теб.

Как ли пък не.

Отиде в мината следобед. И остана силно изненадан.

Не че се беше питал какво представлява, но ако беше, сигурно би очаквал да види тунел с релси на теснолинейка, водещи под земята — нещо като мина за въглища. Или пък оглозган планински склон с разкрити скални пластове и тежки земекопни машини, които дълбаят ли дълбаят — един вид каменоломна. Откри нещо още по-странно. Пейзаж с белези от едра шарка.

Мината представляваше гигантска яма с диаметър двеста метра и дълбочина десетина-дванайсет метра, с мрежа от пресичащи се пътеки, които ограждаха по-малки ями, където изпосталели миньори стояха до колене в застояла и зловонна подпочвена вода и се потяха под зорките погледи на въоръжени надзиратели.

Във всяка яма имаше дървено корито с дъно от телена мрежа. Бензинови двигатели помпаха вода в коритата, а миньорите изсипваха лопата след лопата изкопан твърд материал — камъни, чакъл и пръст. Силната водна струя отмиваше полепналата по камъните пръст, а по-малките камъчета падаха през мрежата. Накрая едно момче изгребваше финия чакъл на купчинки.

Само по шорти и омазани с кал, мъжете, наричани „друс-друс“, насипваха този фин чакъл в кръгли дървени сита, и го подрусваха, откъдето идваше и прозвището им. Приведени към повърхността на водата, те въртяха ситата по такъв начин, че калта и мръсотията се изливаха през ръбовете, а далеч по-тежкия чакъл, в който се криеха диамантите, се събираше в средата.

По някакъв начин друс-друс мъжете различаваха безпогрешно четвърткаратовите диаманти сред обикновените камъчета. Видеха ли такъв, застиваха на място и изсвирваха на надзирателя, който идваше тичешком.

— Колко им плащате? — попита Уилсън.

Водачът му се изсмя. Беше същият мъж, който ги докара от летището с мерцедеса.

— Ами — каза той — онези, на които плащаме, получават по шейсет цента на ден, американецо. И храна. А другите получават само храна.

— Другите?

Шофьорът се ухили.

— Има и такива, на които не плащаме.

— Защо?

Свиване на рамене.

— Лоши момчета. Лугбари. Военнопленници.

— Но ги храните.

Шофьорът кимна.

— Естествено. Трябва да ядат. По две паници ориз дневно им даваме. И касава^[1] понякога. Тип-топ работа, мой човек.

Час по-късно командир Ибрахим седеше на маса за игра на карти пред бетонно бунгало в минния комплекс. Именно тук копачите и друг-друг мъжете си получаваха надниците и порционите, пак тук се определяха наказанията и поощренията.

Уилсън и шофьорът на мерцедеса влязоха в комплекса и завариха Ибрахим да чете лекция на някакви хора, семейство, изглежда. Мъжът беше на четиридесетина години, едната жена изглеждаше на същата възраст, вероятно негова съпруга; имаше и млада майка с три деца — две момчета на десет-единайсет и момиче на не повече от пет. Всички изглеждаха ужасени. Белов стоеше наблизко, облегнал се на оградата. Уилсън отиде при него.

— Мислех, че вече си тръгнал — каза той. — Нали щеше да се връщаш в Шариах?

Белов поклати глава и кимна към Ибрахим.

— Командир Ибрахим не е доволен, така че... още съм тук.

— Какъв е проблемът?

— Какъв! — възкликна под сурдинка Белов. — Заради гранатометите.

— Какво за тях? — попита Уилсън.

— Иска руски гранатомети. Но аз нямам. Затова му давам китайски. Съвсем същите са. Няма разлика. Добро оръжие.

— И?

— Всичко зависи от Хаким — каза Белов.

Уилсън го изгледа скептично.

— И как ще стане това?

— Лесно. Ще му се обади по телефона.

Уилсън усети как сърцето му прескача един удар. Огледа се.

— На Хаким?

— Да.

— Може да му се обади?

— Защо не?

— Оттук?

Белов вдигна рамене.

— Със сателитен телефон! Естествено. — Белов го погледна. —
Защо? Някакъв проблем?

— Не, аз...

Преди Уилсън да е довършил изречението си, мъж от местната милиция влезе в заграждението, повлякъл момче за косата. Момчето беше голо и пребито. Като го видяха, мъжът и жените пред командир Ибрахим се свиха от страх. Малкото момиченце тръгна към момчето с протегнати ръце, но мъжът в семейството го дръпна назад и го прегърна. Майката избухна в сълзи, след нея и цялото семейство.

— Какво става, по дяволите? — попита Уилсън.

Момчето едва ли беше на повече от тринайсет години. Белов поклати глава.

— Лошо става — измърмори той. — Казват, че откраднал диамант, така че... отпиши го.

Дядото — ако беше такъв — заговори умолително на командир Ибрахим. Уилсън не разбираше и дума от казаното — мъжът говореше на суахили или нещо подобно, — но молбата се четеше ясно в тихия му, треперещ глас.

Ибрахим изправи гръб и смръщи замислено вежди, докато дядото на момчето говореше. От време на време поглеждаше към другите хора в заграждението — към Уилсън и Белов, към войниците, към момчето — и кимаше, все едно казва „добър аргумент“. Дори изглеждаше благосклонен към речта на мъжа, но после шоуто явно му омръзна, той поклати глава и плесна два пъти с ръце.

Обърна се към войника до себе си и каза:

— Действай.

Войникът се ухили, влезе в розовата сграда и след няколко секунди излезе с канче бензин в едната ръка и автомобилна гума в другата.

Семейството нададе вой, майката запищя, а момчето се олюля. На Уилсън му се стори, че коленете му се подвиват. Но момчето не

падна. Стоеше на едно място и се поклащаше. Все едно слушаше музика, която никой друг в двора не чува.

Войникът се приближи бързо, напъха гумата през главата на момчето, после измъкна дясната му ръка през отвора в средата. Накрая върза китките му зад гърба. После напълни кухото ядро на гумата с бензин, поля и момчето, което се тресеше сред писъците и молбите на семейството си.

Уилсън не можеше да повярва на очите си.

Ибрахим размаха ръце и изшътка на всички да млъкнат.

— Още нищо не е решено — каза той. После се обърна към Уилсън. — Белов каза ли ти?

— Какво да ми е казал?

Въздухът вонеше на бензин толкова силно, че сякаш целият комплекс можеше да избухне всеки момент.

— За товара — додаде Ибрахим.

Уилсън се стресна. Какво беше това — заплаха ли? Момчето, откраднало диаманта, стоеше на десетина крачки от него, тресеше се, ръцете му вързани за напоена с бензин гума. Хлапето щеше да пламне като факла, а Ибрахим избра точно този момент да мрънка за товара?

— Да — отвърна Уилсън. — Каза ми. Имаш някакъв проблем с гранатометите.

— Не! Вие имате проблем с гранатометите — отсече командирът и впери очи в Уилсън.

— Добре де, защо не се обадиш на Хаким? — попита Белов.

— Обадох се!

Уилсън усети как долната му челюст провисва.

— И?! — попита Белов.

— Не беше там.

Уилсън си даде сметка, че е спрял да диша. Така че си пое дълбоко дъх. Издиша.

Командир Ибрахим бръкна в един сак, който лежеше отворен на земята до краката му, и извади сателитен телефон.

— Казаха, че ще се върне след час. — Погледна намачкан лист хартия и започна да набира номера.

— Не мисля, че идеята е добра — каза Уилсън.

Ибрахим го погледна озадачено. Същото направи Белов. Роднините на момчето бяха коленичили, държаха се за ръце и се

молеха.

— Защо? — попита Белов.

Уилсън не знаеше какво да каже.

— Късно е.

Ибрахим го изгледа така, сякаш се съмняваше в здравия му разум. Момчето с гумата през гърдите се свлече на колене.

Телефонът извън ся сигурно шест или седем пъти, преди отсреща да го вдигнат. Сърцето на Уилсън се блъскаше в гърдите, а в периферното му зрение се гърчеха сребърни нишки. Командир Ибрахим скочи на крака и извика в телефона:

— Ало? Ало? Кой е? — Замълча за миг, после изръмжа с раздразнение. — Говорете на английски, за Бога! Къде е Хаким? — Изслуша отговора, после: — Ами викнете го! Кого търся според теб, тъпанар смотан? Това е неговият телефон, нали така! — Все така с телефон до ухото си, той се обърна към Уилсън и Белов. Попита с тих глас: — Е, какво да правя с момчето?

— Пусни го — каза Белов. — Вече го уплаши достатъчно.

Ибрахим кимна.

— Сигурно... А ти какво мислиш? — попита той, вдигайки брадичка към Уилсън.

Уилсън не знаеше какво да каже. Дясното му око започваше да сдава окончателно багажа, а мислите му бяха другаде.

— Имам си собствени проблеми — измърмори той.

Ако Хаким не се обадеше, Ибрахим неминуемо щеше да си зададе някои въпроси. А на това място и при тези обстоятелства това не вещаеше нищо добро. Ибрахим свъси вежди.

— Всички си имаме... Ало? Хаким? Къде беше, мамка му? Говори по-силно бе, човек! Едва те чувам! Виж, изникна проблем с шишетата, които ми пращаш като мостри. Да, с „шишетата“! — Дълга пауза. — Ами някои от тях са произведени в Китай. И какво да правя аз с... какво? Не, парите не са много. Може и десет процента.

— Или пък шест — измърмори Белов.

Командир Ибрахим вече се усмихваше.

— Добре, братко! Това вече е приказка! Ще му предам какво си казал... Какво? Да, да, тук е, до мен. Добре, добре, но... добре, няма проблем. — Командир Ибрахим даде телефона на Уилсън. — Искан да говори с теб.

Белов се подхилваше самодоволно.

Уилсън беше почти сляп, очите му бяха арена на неврални фойерверки, които само той виждаше. Задържа телефона с рамо и произнесе:

— Ало?

Минаха десет секунди преди Хаким да проговори, а когато найсетне го направи, гласът му звучеше слабо и уморено:

— Франк?

Уилсън кимна като последен глупак. После се усети и каза:

— Да?

— Хаким е...

— Знам.

— Е... всичко наред ли е? По твоята част, имам предвид. Наред ли е?

— Да — отговори Уилсън. — Наред е. — „Колко ли хора ни слушат в момента — зачуди се. — И къде ли го държат?“

— Значи ще се видим в Антверпен след два дни.

— Точно така — каза Уилсън.

— В хотел „Бялата лилия“. Както говорихме.

— Да.

След миг връзката прекъсна.

Уилсън си пое дълбоко дъх, после метна телефона на командир Ибрахим, който се усмихваше широко.

— Съжалявам, Макс! Хаким каза, че ще получиш десет процента по-малко.

Белов пристъпи напред. Изглеждаше вбесен. Уилсън побърза да сложи ръка на рамото му.

— Не се впрягай — каза той. — Ще си ги избием следващия път.

Командир Ибрахим се обърна към момчето с гумата.

— Взех решение — каза той и замълча, наслаждавайки се на всеобщото внимание. — Той е само момче... от бедно семейство... а и диамантът беше малък.

Семейството кимаше в съгласие. Момчето — също.

— Но... — Ибрахим замълча за втори път.

Уилсън усещаше накъде отиват нещата.

— Да се управлява мина е сложна задача — продължи Ибрахим. — Затова ето какво ще направим. — Бръкна в джоба си и извади оттам

запалка. Стана, заобиколи масата и се приближи към коленичилите на земята хора. Приблужи се и даде запалката на младата жена.

— Запали го, майче...

Майката нададе пронизителен вой.

Синът се изправи с мъка на крака. Но с гумата през гърдите и с вързани отзад ръце не можеше да избяга далеч. Един от войниците сграбчи гумата, завъртя момчето и го бутна обратно.

Майката беше в истерия.

— Е, щом не искаш да се подчиниш — каза Ибрахим, — проблемът става още по-голям. — Без да откъсва очи от майката, той вдигна ръка и щракна с пръсти. Сякаш само чакали знак, трима войници излязоха от розовата сграда. Носеха пет гуми и туба с бензин. Роднините на момчето ахнаха, а едно от по-малките му братчета се свлече като мъртво на земята.

Но Ибрахим се забавляваше страхотно, както и хората му. Някои се смееха, всички грееха от възбуда.

— Запали го и това ще е краят! Обещавам ти, майче. Опече ли се веднъж момчето, ще ви пусна да си вървите у дома! — Изчака я да каже нещо, но тя мълчеше. Тръскаше глава толкова силно, че изглеждаше сякаш вратът ѝ ще се прекърши всеки момент. — Разбираш, нали? И ти си виновна колкото момчето! Повече даже! Ти си го довела на този свят, така че на теб се пада да го разкараш оттук. Ако не искаш да го направиш, ако не можеш да го направиш, разбирам. Само че тогава ще нанижем по една гума на всички ви!

Ибрахим седна по задник на няколко крачки от жената и я погледна в очите.

— Е, кое ще бъде? Ти решаваш, майче! Момчето... или цялото семейство? Хайде! — Щракна запалката и се появи пламък.

— Остави я на мира — каза Уилсън.

Командир Ибрахим се обърна и го прикова с поглед.

Уилсън пристъпи напред с протегнатата ръка.

— Аз ще го направя.

[1] Храст с ядливи грудки, маниока. — Бел.ред. ↑

17.

Беше тест.

Ако — също като свръхчовека на Ницше — Уилсън беше „отвъд добро и зло“ (в което самият той не се съмняваше), то всички останки от евентуалната му „съвест“ трябваше отдавна да са фосилизирали — вкаменен отпадъчен материал от собствената му еволюция.

Ако поработеше по въпроса, сигурно би могъл да изведе уравнение. Формула за моралния еквивалент на съотношението сигнал — фонов шум.

Идеята беше да се освободи от съвестта си, както змията се измъква от кожата си. Просто да се измъкне от нея и да продължи нататък. Ако някой тръгнеше след него, щеше да я види в тревата — мъртва люспеста лента — и да се запита: бил ли е Уилсън наблизко? Ловувал ли е?

За Уилсън беше важно — жизнено важно — да е в мир с насието в себе си. Така че... момчето.

Очите на момчето се подбелиха, когато Уилсън тръгна към него със запалката в ръка. Стоя пред детето сякаш цяла вечност, чакаше го да вдигне очи от земята и да го погледне. Това беше част от упражнението — силата да погледнеш жертвата си в очите, да прегърнеш страха ѝ, да се примириш с надвисналата несправедливост.

Изглежда, момчето долови нещо от настроението му, защото дълго време гледа в земята. А после се отърси като от сън и вдигна очи. Уилсън задържа за миг погледа му, после щракна запалката и го подпали.

Хлапето подскочи, хукна слепешката, насам и натам, обхванато от пламъци, провлачило опашка от горчив черен дим. Войниците отскачаха от пътя му и се смееха, все едно играят на сляпа баба. Някои го подритваха или обръщаха посоката му, дръпвайки гумата. Но играта не продължи дълго. Трийсетина секунди и приключи. Уилсън нямаше как да е сигурен, но му се стори, че момчето получи инфаркт. Тичаше насам-натам, пицеше, а после изведнъж...

Завъртя се в нещо като тромав пирует, после се свлече на колене. Накрая просто се вдърви и това беше всичко. Килна се като отсечено дърво настрани и остана да дими в пръстта.

Колкото до Уилсън, той се беше задъхал, сякаш сам е тичал слепешката из двора. Което си беше странно, защото нищо не беше правил. Освен дето щракна запалката и я поднесе към гърдите на момчето. Вгледа се в сърцето си и не намери нищо там. Хлапето беше мъртво и толкова. Стават и такива неща.

Но това беше вчера, а сега Уилсън си имаше свои проблеми.

Командир Ибрахим беше уредил въоръжен джип да го откара до границата с Уганда близо до Форт Портал. Там щеше да ги чака бронирана кола, която да го отведе до Кампала. От угандийската столица можеше да вземе самолет до Лондон и за нула време да се озове в Антверпен.

Уилсън отклони предложението. Ако влезеше в Уганда от Конго с бронирана кола, щеше да привлече твърде много внимание, изтъкна той. Обясни, че с Хаким са обсъждали това в Баалбек и са решили, че Уилсън трябва да отиде до Буниа. Там приятели на Хаким щели да му намерят лодка, с която да прекоси езерото Албърт през нощта, избягвайки митническата полиция и военните. След като се прехвърлят в Уганда, Уилсън и придружителите му щели да поемат с мотори по черни пътища към магистралата, а оттам — към Кампала. Зеро и Халид щели да са с него през цялото време и да се грижат за безопасността му.

Ибрахим изрази скептицизъм относно плана му, но пък това не беше негова работа, в крайна сметка. Той си беше получил оръжието. А Уилсън можел да прави каквото иска.

— Има ли банка в Буниа? — попита Уилсън.

— Разбира се — отговори Ибрахим.

Уилсън му благодари.

— Ще ми трябва сейф, докато лодката потегли.

— Няма проблем.

В действителност нямаше нито лодка, нито „приятели“, разбира се. Буниа просто беше резервен план, с чиято помощ да се отърве от

Ибрахим и да намери купувач за диамантите, които вече не можеше да продаде в Антверпен.

Защото онези, които пращаха съобщения от компютъра на Бободжон, несъмнено държаха и Хаким на къса каишка. Ако Уилсън се появише в хотел „Бялата лилия“, щяха да го прехвърлят в страна, която не беше подписала пакта за ненасилие по време на разпит. Прекрачеше ли прага на хотела, ЦРУ, ФБР — или които там бяха — щяха да му скочат. Да му инжектират нещо по бързата процедура и да се събуди с качулка на главата, окован към седалка в терористична класа на път към несъществуващ затвор.

Така че — план Б.

Буниа, столицата на най-опасната конгоанска провинция, беше африканският еквивалент на Дивия запад, но в далеч по-тъмни краски. Същинска антиутопия с изобилие от боклуци, допотопна канализационна система и болести, градът приютяваше в копторите си триста хиляди души, повечето от които бяха постоянно гладни, болни и отчаяни. Разположена недалеч от езерото Албърт, Буниа беше частица от ада сред райски мизансцен.

Диамантите, които командир Ибрахим беше дал в замяна на оръжието — близо два килограма необработени скъпоценни камъни с размер от три до пет карата, — бяха скрити в кука пластика, представляваща глава, изработена от желязно дърво с красива резба. Общо възлизаха на 7 263 карата, до един с високо качество, гарантирано от командир Ибрахим. Уилсън не се съмняваше в дадената гаранция. А и защо да се съмнява? Ибрахим и Хаким отдавна работеха заедно, докато Белов и Уилсън бяха само техни агенти. Бизнесът беше колкото печеливш, толкова и кървав и се основаваше на взаимно доверие. Ако попиташ някого от двамата защо има доверие на другия, той ще се позове на Аллах и на общата кауза. Ще ти говори за мюсюлманската солидарност и ще намекне за много тайни операции, в които са участвали съвместно през последните десет години. Но в крайна сметка и двамата бяха наясно, че доверието им се корени в нещо по-силно от исляма. Коренеше се в патлака на единия, в ножа на другия и в съзнанието, че престъпиш ли думата си, отсрещната страна ще те намери, където и да се скриеш. Затова щом Ибрахим казваше, че диамантите са качествени, значи бяха такива.

Въпреки това Уилсън се беше подготвил, прочел беше това-онова за диамантите и знаеше, че става въпрос за една особено интересна индустрия. Ако не друго, търговията с диаманти беше христоматиен пример за картелно споразумение.

Вече повече от век цената на качествените диаманти се контролираше от южноафриканската компания „Де Беерс“ и нейните партньори. Това се постигаше чрез вертикално интегриран монопол, което позволяваше на компанията да контролира и ограничава предлагането на диаманти. Контролът беше възможен поради факта, че „Де Беерс“ отчасти или напълно притежаваше почти всички диамантени мини в света. А диамантите, които не добиваше сама, изкупуваше чрез своя дъщерна фирма — така наречената „Диамантена корпорация“. По този начин „Де Беерс“ притискаше пазара, както се изразяваха икономистите.

Всяка година двеста и петдесет потенциални клиенти биват канени в Лондон от Централната организация по продажбите (ЦОП). Въпросната организация също е дело на „Де Беерс“, а израелските купувачи на диаманти я наричат Синдиката.

В Лондон на клиентите е позволено да купуват предварително сортирани пакети диаманти на фиксирани цени, обикновено по 42 500 долара всеки. Клиентите нямат право на оглед, преди да са закупили пакет, с други думи купуват на сляпо. Ако клиентът не хареса закупената вече стока, има право да я върне. Направи ли го обаче, означава да се прости с бъдещи покани от ЦОП и скоро остава извън бизнеса. Затова клиентите волю-неволю приемат онова, което им е продадено, разчитайки на почтеността на „Де Беерс“ така, както Уилсън разчиташе на почтеността на командир Ибрахим.

След като закупят пакетите, клиентите ги обявяват за продан на диамантените борси в Антверпен, Ню Йорк и Рамат Ган (Израел). През цялото време „Диамантената корпорация“ поддържа изкуствен недостиг на диаманти, изкупувайки всячески излишъците. Въпросните „излишъци“ се съхраняват на килограм в трезори в Лондон или се оставят в земята за по-нататъшно добиване.

Но дори в тази строго регулирана игра има карти изненади, а именно необработените диаманти, добивани от войнствените бунтовнически милиции в Сиера Леоне, Ангола и Конго. Изтръгвани от речните корита в джунглите с цената на робски труд срещу

шестдесет цента на ден, тези „кървави диаманти“ стигат до световните борси по нерегулирани маршрути и без участието на Синдиката.

Понеже тези „конфликтни“ диаманти подклаждат войни из цяла Западна Африка и едновременно с това подбиват цената на продаваната от ЦОП стока, „Де Беерс“ си поставят за цел да наложат правила, според които „легитимните диаманти“ да се продават със сертификат за произход.

Има някаква иронична симетрия във всичко това, мислеше си Уилсън. Сертификатите за крайните потребители се фалшифицират или купуват, за да осигурят доставката на оръжие за трети страни като командир Ибрахим, който управлява с желязна ръка робска колония, добиваща диаманти в джунглата. Защо тогава диамантите да не вървят със задължителен сертификат, който да измива кръвта от тях, създавайки фалшива документална следа по целия път от Африка до безименния пръст на булката?

Макар кървавите диаманти да не се различават от останалите по друго освен по придружаващото добива им насилие, те се продават с отстъпка на купувачите от Южна Африка, Австралия и Сибир. Според Хаким диамантите на Уилсън щели да донесат около четири милиона долара, наполовина по-малко от сумата, която биха донесли, ако ги продаваше „Де Беерс“.

Единственият проблем сега, когато топките на Хаким кървяха в менгеме, беше да се намери купувач. А двадесет и втори юни приближаваше главоломно и Уилсън нямаше време за губене.

Пристигнаха в Буниа малко след обяд и спряха пред бронираната с тежки чували пясък банка. Зеро и Халид останаха да чакат отвън, а Уилсън влезе да се срещне с управителя.

Господин Бизуа беше джентълмен от индийски произход в края на четиридесетте. Седеше зад голямо антикварно бюро с разкошна резба под портрет на президента Джоузеф Кабила. Посрещна Уилсън с крепко ръкостискане, покани го да седне и попита с какво може да му послужи.

— Трябва ми сейф в трезора ви — каза Уилсън. — За това! — Извади увитата в мек плат глава от желязно дърво и я остави на бюрото.

— Мога ли да погледна? — попита Бизуа.

Уилсън кимна и управителят на банката разви плата.

— Мисля, че е доста ценна — каза Уилсън.

Бизуа смръщи вежди.

— Е — каза той, — несъмнено е... много хубава.

— Купих я в Уганда — обясни Уилсън. — Страхотна сделка, мен ако питате.

Слаба усмивка разтегли чертите на управителя. Той преплете пръсти и се опита да изобрази услужливост на лицето си.

— После реших, щом така и така съм в района, да намина насам. Да разгледам един вид — продължи Уилсън и намигна.

Бизуа изглеждаше озадачен.

— Имате предвид... диаманти?

— Бинго!

— Е, дошли сте на правилното място тогава.

— И аз така разбрах.

— Но самият вие не сте в бизнеса с диаманти, така ли? — попита управителят.

Уилсън поклати глава.

— Не, аз изкупувам кафе.

Бизуа изсумтя през смях.

— Дошли сте в Буниа да купувате кафе?

— Не, не — отвърна Уилсън. — Както казах, случайно попаднах в района.

— Разбирам — смънка Бизуа, макар очевидно да не разбираше.

Уилсън погледна през рамо, после се наведе заговорнически напред и каза шепнешком:

— Надявах се вие да ми помогнете. Искам да купя диамант. Ще се женя — обясни Уилсън.

— Поздравления!

— Затова си помислих... три, може би четири карата, необработен. Чувал съм, че при обработката губят половината от размера си. Значи колко? Един и половина до два карата.

— Мммммм.

— Може ли да стане, как мислите?

Бизуа кимна.

— Да. Без проблем.

— Но не е съвсем законно, нали?

Банкерът се усмихна.

— О, не вярвам да имате затруднения. Първо, тук полиция няма. Само пътни полицаи, които отдавна не са си получавали заплатите.

— Ами силите на ООН? Сякаш мернах...

— Уругвайци, бангладешци... имат си предостатъчно работа. А и онова, което вие предлагате... е нещо нормално по тукашните места.

— Така ли? Разкажете ми, моля. Как става?

— Ами хората купуват и продават диаманти. На това реално се крепи цялата икономика.

— Ааа! — Уилсън се престори, че обмисля казаното. — Значи можете да ми препоръчате някого? Някой търговец на диаманти?

Бизуа го изгледа тъжно.

— Е, да, разбира се, но... те са навсякъде. Тук всеки таксиметров шофьор може да ви продаде диамант или познава някого, който може. Всеки член на милициите, всеки... Работата е там, че може да се окаже доста опасно. Могат да ви измамят.

— Точно от това се боя — призна му Уилсън. — Да не ме преметнат!

— Аз бих ви посъветвал да се придържате към търговците, които имат магазини. Повечето от тях са ливанци. Предимството при тях е, че щом имат магазини, значи ще знаете къде да ги намерите и на следващия ден. За разлика от таксиджиите.

— И са ливанци, казвате?

Бизуа вдигна рамене.

— Почти всички. Има и един китаец, но не бих ви го препоръчал.

— Защо?

Бизуа сякаш се смути.

— Ами той е по-скоро търговец на едро и... — управителят изкриви лице в гримаса.

— Какво? — настоя Уилсън.

— Има лоша репутация — обясни Бизуа.

— Благодаря. Още нещо... бихте ли ми препоръчали някой хотел?

Бизуа примижа.

— Боя се, че малкото истински хотели са затворени. Но в Шатото сигурно имат свободни стаи.

— Шатото?

— Двореца „Лубумбаши“. Някога там живееше губернаторът. Макар че не бих го нарекъл „дворец“, къща по-скоро. Голяма къща.

— Какво е станало с губернатора?

Бизуа свъси вежди.

— Почина.

— Съжалявам. Тежка болест?

Бизуа поклати глава.

— Ни най-малко. Беше си здрав като камък.

Уилсън кимна замислено.

— Но този хотел... там е безопасно, нали? За такъв като мен, имам предвид?

Бизуа сви устни.

— Да, струва ми се. Журналистите все там отсядат. Представители на неправителствени организации, правителствени чиновници... от бара се открива страхотна гледка. — Той се усмихна. — Но все пак би било добре да ползвате сейф.

Дворецът „Лубумбаши“ се оказа стара къща с изронена от скорошни престрелки мазилка. Образец на порутено изящество, вилата бе заобиколена от обрасли с буренак градини, а оградата представляваше зид, висок два метра и половина, по чиято сива повърхност щъкаха гущери. Отстрани на къщата имаше празен плувен басейн с дупка в дълбокия край.

— Какво е станало с басейна? — попита Уилсън, докато попълваше данните си и тези на Зеро и Халид в хотелския формуляр. Щеше да плати за първата нощ в брой.

Управителят, белгиец с уморен вид и алкохолен дъх, вдигна рамене.

— Нападение с миномети. Преди две години.

— Загина ли някой?

Управителят поклати глава.

— В басейна — не — каза той и даде на Уилсън два ключа. — Боя се, че нямаме чаршафи и хавлии. Утре може и да има. Ако искате

да пийнете нещо... — предложи той и посочи съседното помещение.

Уилсън му благодари. Зеро и Халид отказаха. Искали да видят стаята си.

„Барът“ всъщност приличаше на дневна стая с дивани и фотьойли, пръснати по полирания дървен под. Вентилатори се въртяха бавно от тавана, задвижвани от шумен генератор в двора. Освен Уилсън и сервитьора, който беше и барман, в бара имаше още само един човек — едър като мечка португалец на шейсетина години.

— Франк Д'Анкония — представи се Уилсън.

— Да Роса. Жаир да Роса.

Уилсън се настани в един кожен фотьойл и махна на сервитьора.

— Джин с тоник — поръча си той. — И каквото пие господинът.

Да Роса се усмихна.

— Мерси.

— Е, с какво се занимавате, господин Да Роса? — завърза разговор Уилсън.

— Кой, аз ли? Аз организирам. Организатор съм на маршрути.

Уилсън го изгледа озадачено.

— Какви маршрути?

— Военни.

Уилсън се засмя.

— И как върви бизнесът?

— Супер! В Африка винаги е така, макар че тази година е по-слаба в сравнение с миналата.

— Съжалявам да го чуя.

Наемникът махна с ръка, сякаш да каже, „такъв е животът“.

— Не съм загубил надежда. Тези неща имат склонността да се обръщат. Винаги се обръщат.

Сервитьорът се появи с поднос, на който имаше два джина с тоник. Португалецът вдигна чашата си в мълчалива наздравица. Жестът разкри малка татуировка между палеца и показалеца на дясната му ръка — три сини точки под формата на триъгълник.

— Наздраве!

Уилсън отпи от чашата си.

— Значи бизнесът е бил по-успешен... преди?

Да Роса изду бузи за миг, после издиша шумно.

— Бизнесът вървеше страхотно — отвърна накрая. — Все пак имаше африканска световна война.

Уилсън не беше чувал този израз и явно му пролича.

— Девет нации, двацет милиции, четири милиона жертви — обясни Да Роса.

— Четири милиона?!

Да Роса завъртя дясната си ръка от китката.

— Плюс-минус стотина хиляди.

— Нямах представа.

— Чернилки — каза Да Роса, сякаш това обясняваше всичко. — А и трая четири-пет години. Не е чудно, че сте го пропуснали. Но иначе — да, четири милиона. Сериозна работа.

Уилсън не знаеше какво да каже, затова отпи от чашата си.

— А вие? — попита Да Роса. — Турист ли сте? Оперен певец? Какъв?

Уилсън се засмя. Не знаеше какво и колко да каже, затова реши да се придържа към историята, която беше пробутал в банката.

— Търговец на кафе съм.

Да Роса нацупи устни и кимна.

— Интересен бизнес. Арабика или робуста?

Уилсън примигна насреща му.

Да Роса се засмя.

— Диаманти, значи.

Уилсън вдигна рамене.

— Продаваш или купуваш? — попита Да Роса.

Уилсън се замисли.

— Зависи. Ти участваш ли в този пазар?

Да Роса изсумтя.

— Не! Много е опасно. Но най-добре да идеш при Лахуд — Ели Лахуд. Той ще ти предложи добра цена, а ако споменеш моето име, току-виж останало нещичко и за мен. Кой знае?

— Лахуд... ливанец ли е?

— Всичките са ливанци — увери го Да Роса.

Уилсън се намръщи. Предпочиташе да си няма вземане-даване с ливанците — някои от тях можеха да познават Хаким и приятелите му. Това оставаше, Зеро и Халид да се разприказват пред някой

съотечественик. Колкото по-малко знаеха, толкова по-добре. Всъщност...

— Чух, че имало някакъв китаец.

Да Роса изкриви лице.

— Е, да — Големия Пинг! Държи магазин на улица „Дьо Гол“. Гледай да си сложиш предпазна жилетка.

Уилсън се засмя.

— Толкова ли е лош?

Да Роса поклати глава. Гаврътна остатъка от питието си и разклати леда в чашата.

— Не, Пинг е окей. Но никой не ходи при него за два-три диаманта. Той е нещо като търговец на едро.

— Мислех, че всичките търгуват на едро — каза Уилсън.

— Е, така си е. Само че Пинг търгува директно с милициите и е свикнал с големи доставки.

— Звучи опасно.

— Не и за него.

— Защо? — попита Уилсън.

— Защото той е от триадата — обясни да Роса. — Сун Йе Он.

Уилсън свъси вежди.

— Което е?

Да Роса сви устни.

— Петдесет хиляди гангстери, които работят в екип. Като голяма верига универсални магазини, но с пушки.

Уилсън отиде да търси магазина на Големия Пинг на следващата сутрин с помощта на скицирана карта, която управителят на хотела му начерта. Дори с картата не беше лесно. Повечето улици нямаха табелки, сградите бяха без номерация. Сигурно би могъл да попита някой минавач „Извинете, как да стигна до магазина на Големия Пинг?“. Но ако Да Роса беше прав, това би било като да питаш за пътя до офиса на Ал Капоне.

Затова вървяха и се оглеждаха. Вървяха и се оглеждаха.

Зеро и Халид всячески се стараеха да изглеждат зли. Това им беше работата и те усърдно се кокореха на всеки срещнат. Но Уилсън усещаше, че ги е страх. На улицата автомати колкото искаш, а всеки

трети минувач носеше пистолет под колана на дънките си. Халид изсумтя на крачка зад Уилсън:

— Мислех, че вече ще сме в Европа. Хаким каза...

— И аз така мислех — излъга Уилсън. — Но първо трябва да свършим една специална работа.

Халид помълча малко, оглеждаше оскъдната улична маркировка и току хвърляше поглед към една банда от деветгодишни момчета, които се влачеха след тях.

— Хаким не е споменава нищо за „специална работа“.

Уилсън го погледна през рамо.

— Точно затова е специална.

А после Зеро извика тихо и посочи метална табелка, която висеше над резбована дървена врата в дъното на тясна уличка.

На столче до вратата седеше азиатец с автомат на коленете. Щом Уилсън влезе в уличката, мъжът скочи на крака и размаха отрицателно пръст. Уилсън се поколеба, после схвана за какво иде реч. Обърна се към Халид и Зеро.

— Чакайте тук.

В офиса на Големия Пинг беше хладно и мрачно, имаше две малки витрини със скромно съдържание от обработени и необработени диаманти. Неонова лампа жужеше шумно на тавана, а един настолен вентилатор се въртеше наляво и надясно върху рисувана китайска ракла. Изящен параван от слонова кост стоеше самотен в ъгъла на помещението.

Възрастен китаец с непроницаемо лице стоеше зад един тезгях. Недалеч от него красив млад азиатец в бял ленен костюм седеше на сгъваем стол с лакти на коленете и разлистваше опърпан брой на „Пентхауз“.

Уилсън срещна воднистите очи на възрастния мъж.

— Господин Пинг?

Лицето на стареца се разкриви в, гримаса.

— Не Пинг! — Колеба се дълго. Накрая нещо като усмивка се появи под хрусталака от косми в носа му. — Искат ли да купят диамант?

Уилсън поклати глава.

Усмивката се стопи и старецът изсумтя презрително.

— Значи продава диамант!

Уилсън го изгледа невярващо.

— Не мога да повярвам! Трябва да станете частен детектив.

Старецът не реагира, но мъжът с белия костюм се усмихна.
Остави списанието и се изправи.

— Аз съм Пинг.

Уилсън се обърна към него и подаде ръка.

— Франк Д'Анкония.

— Знам.

— Така ли?

— Да. Вие сте онзи, дето подпалил хлапето...

Махна на Уилсън да го последва зад паравана от слонова кост. Тежка блиндирана врата беше занитена за стената. Отстрани имаше плоча от никел с вдлъбнати очертания на човешка ръка. Пинг постави ръката си в калъпа. Примигна диод и вратата се отвори автоматично.

— Елате...

Вратата водеше към стая без прозорци — нещо като трезор. Въздухът тежеше от цигарен дим. Двама мъже седяха на тежка дървена маса със зелена покривка. Пиеха чай.

Единият приличаше на ненормално голям Буда с кафяви зъби. Другият беше Да Роса, който погледна през рамо, разсмя се и каза:

— Защо се забави толкова?

Уилсън се намръщи. Не обичаше да го разиграват така.

Дебелият се изкиска и запали смрадлива френска цигара. Като знак на добра воля се постара да поздрави на английски:

— Лека нощ!

Да Роса се засмя.

— Виждам, че си се запознал с Малкия Пинг.

Уилсън погледна към младия мъж с белия костюм.

Младокът се усмихна.

— Английският на баща ми не е много добър. Но, моля ви, заповядайте. — Той махна към един стол. Уилсън се възползва от поканата и седна.

Дебелият мъж — Големия Пинг — се наведе напред.

— Американец? — попита той Уилсън кимна.

— Тук рядко идват американци — каза Да Роса. — Ти си нещо като знаменитост.

Очите на Големия Пинг се разшириха. Огромната му глава се тръсна сякаш да намести някаква удивителна мисъл.

— Ти ЦРУ?

Уилсън поклати глава.

— Не.

Големия Пинг изглеждаше разочарован. Обърна се към сина си и му каза нещо на китайски.

Малкия Пинг преведе:

— Казва, че ако си от ЦРУ, можем да завъртим добър бизнес.

— Не се и съмнявам. Само дето... не съм от ЦРУ.

— Жалко. Искаш ли чай? — попита Малкия Пинг.

Уилсън поклати отново глава.

Веждите на Големия Пинг се смъкнаха застрашително. Наведе се към Уилсън и попита настоятелно:

— Qui vous-etes? Qui voulez-vous?

Уилсън се обърна към Малкия Пинг.

— Кажи на баща си, че не говоря френски.

Малкия Пинг сви рамене.

— Пита кой си и какво искаш.

Уилсън се облегна назад. Премести поглед от Големия Пинг към Да Роса и обратно. Мълчанието започна да натежава. Някъде в стаята тиктакаше часовник.

Накрая Големия Пинг се усмихна, сякаш току-що го беше споходило още едно прозрение. С вид на дълбоко задоволство той сложи ръце с дланите надолу и разперени пръсти върху зеленото сукно на масата. Малкия Пинг остана на мястото си, прихванал ръце пред чатала си.

Мина секунда, преди Уилсън да схване идеята. И тримата имаха една и съща татуировка — триъгълник от малки сини точки между палеца и показалеца. Погледна към Да Роса.

Наемникът се ухили.

— Роден съм в Макао.

Големия Пинг кимна.

Малкия Пинг добави:

— Господин Да Роса е наш добър приятел. Нямаме тайни от него.

Уилсън помисли още малко, после реши, че няма особено голям избор. Въздъхна и каза:

— Добре. Имам малко диаманти за продан. Доста всъщност.

За изненада на Уилсън Да Роса каза нещо на китайски. Големия Пинг отвърна и Да Роса се засмя. Обърна се към Уилсън и преведе:

— Казва, че не вижда никакви диаманти. Пита дали не си ги заврял в задника си.

Уилсън реагира с лека гримаса.

— Не — каза той. — Възползвах се от услугите на банката. Стори ми се по-професионално някак.

Малкия Пинг се засмя, докато Да Роса превеждаше. Уилсън реши да го изчетка:

— Говориш китайски. Впечатлен съм.

Да Роса поклати глава.

— Не е китайски. А фужу.

Не си направи труда да поясни, така че Уилсън се обърна към Малкия Пинг.

— Семейството ми е от Фуджиан — обясни по-младият Пинг, — така че диалектът фужу е родният ни език. Повечето китайци не го разбират, което е добре за бизнеса. Все едно говориш кодирано.

Големия Пинг местеше неразбиращ поглед между Уилсън, Да Роса и сина си. После загаси цигарата и заломоти бързо на странното наречие. Малкия Пинг кимна и се обърна към Уилсън.

— Баща ми казва, че трябва да идеш до банката и да донесеш диамантите тук, за да ги оценим. Той е експерт в това отношение и ще ти предложи отлична цена.

Уилсън кимна отегчено.

— Несъмнено. Само че знаете ли какво? Май все пак няма да го направя. Защото ми хрумва, че може би — само може би — нещо току-виж се объркало и... и аз оставам с празни ръце. Така че ще направим нещо друго. Но преди да направим каквото и да било, има две неща, които искам да знам.

Малкия Пинг преведе на баща си. Накрая каза:

— Да?

— Ако стигнем до консенсусното решение, че четири милиона долара са справедлива цена, е ли такава сума по силите ви?

Големия Пинг изведнъж заряза преструвките, че не говори английски. Махна с ръка и прекъсна превода на сина си.

— Разбира се.

Уилсън се обърна към него.

— Добре. И ако сключим сделка, ще можете да преведете парите в моята банка?

— Qui — отвърна Големия Пинг. — Ако всичко е наред, ще направим превода през банка „Хонгшанг“.

— Идеално! Ето как ще го направим — ще отидем в банката, за да видите диамантите. Там имат частна стая за притежателите на сейфове, така че можете да донесете какъвто инструментариум ви е нужен.

— А после какво? — попита Големия Пинг.

— Ако се стигне до съгласие, вие ще наредите на банката си да направи превод на сумата до моята банка. Не тази в Буниа, а в една британска банка. На остров Ман. Ще изчакам с вас, докато от банката потвърдят, че парите са пристигнали по сметката ми. После ще отидем отново до сейфа. Ще ви дам диамантите и... довиждане.

— Довиждане — повтори Големия Пинг.

— Има още едно нещо — каза Уилсън.

— Винаги има „още едно нещо“ — отбеляза Да Роса.

— Дойдох с двама приятели, които чакат отвън... — каза Уилсън. Големия Пинг вдигна въпросително вежди. — Искам да съм сигурен, че за тях ще се погрижат.

Големия Пинг килна глава и се намръщи. Малкия Пинг изглеждаше объркан. След малко каза:

— Според мен е по-добре сам да платиш на хората си.

Уилсън поклати глава.

— Не това имах предвид — каза той. — Искам вие да се погрижите за тях. Ще можете ли?

Мълчание. Да Роса изглеждаше озадачен. Големия Пинг поглади брадичката си. След миг се обърна ухилен към Да Роса и каза:

— Да ги очистим бе! Иска да ги очистим!

Всичко мина точно според очакванията на Уилсън. На сутринта отиде в банката с двамата Пинг, които си носеха куфарче с меко сукно,

малък микроскоп и набор от лупи. Тримата седнаха около малка метална маса в миниатюрна стаичка, която приличаше повече на килер за метли, и близо три часа оглеждаха диамантите един по един. Накрая Големия Пинг стана и обяви, че е съгласен. Няма да се пазари. Щял да плати на Уилсън четирите милиона долара. Без хонорара за Да Роса, който осъществил връзката, добави той. Без таксата за банковия трансфер и без другата такса — за „оная, специалната работа“. Уилсън се съгласи, без да спори, и побърза да обяви сделката за сключена, преди китаецът да е добавил такса ДДС и разноските по таксито.

В крайна сметка Уилсън щеше да получи три милиона и шестстотин хиляди долара чрез банков трансфер от Хонконг до Сейнт Хелиър.

Даде на китаеца лист с нужните кодове за трансфер и обеща да се срещне с него в офиса му на следващия ден. Зеро и Халид щяха да са с него. Междувременно щеше да стои в хотела си, така че Пинг и приятелите му да го наглеждат. Пристигна ли потвърждение за трансфера, щеше да отиде с Пинг до банката и да му даде диамантите.

В края на деня Уилсън почерпи момчетата с пържоли от слонско месо и бутилка вино, което уж било „Дом Периньон“, но вкусът му подозрително напомняше на италианското десертно вино „Асти Спуманте“. Каза им, че е говорил с Хаким по сателитен телефон от офиса на Големия Пинг и че Хаким е доволен от начина, по който са се развили нещата. Направил им резервация за полет от Кампала до Антверпен след два дни. Хората на Големия Пинг щели да ги закарат до Кампала, а Хаким — да ги чака на летището в Антверпен. Имало и още нещо, добави Уилсън. Имал изненада за тях. Очите на Халид се разшириха.

— Така ли, каква? — Приличаше на дете, което слиза на бегом по стълбите в очакване на Дядо Коледа.

— Ще получите бонус — каза му Уилсън.

— Бонус?

Уилсън кимна.

— Десет хиляди долара. — Замълча за миг, после добави: — Всеки.

Халид ахна.

Зеро местеше очи между двамата, после сръга Халид да му преведе. Халид заговори тихо на арабски и лицето на Зеро грейна като

неговото. За миг Уилсън се уплаши, че Зеро ще се разциври. Тупна го през смях по гърба. Приятно беше да се окъпе в радостта му. Бяха добри момчета.

Да Роса седеше сам на друга маса и отпиваше от чаша джин с тоник. Гледаше как се развива веселбата в съседство и току клатеше невярващо глава. Този тип, Д' Анкония, беше голяма работа.

Малкия Пинг получи потвърждение за банковия трансфер по електронната поща в единадесет часа преди обяд на следващия ден. Двадесет минути по-късно Уилсън се обади по телефона в банката в Сейнт Хелиър и на свой ред получи потвърждение, че преводът е пристигнал. По обяд Уилсън се срещна с двамата Пинг пред банката. Тримата влязоха заедно, като оставиха бодигардовете да чакат отвън и да се наблюдават бдително изпод вежди. Бая народ бяха, помисли си Уилсън. Зеро и Халид от негова страна, а от страна на Пинг — четирима стрелци с тениски и слънчеви очила, нито един от които не беше достатъчно възрастен, за да му сервира алкохол в Калифорния.

Отидоха в тясното помещение до трезора и Пинг-баща прегледа диамантите за втори път. След като се увери, че това е същата стока, която беше оценил предния ден, той премести диамантите с все дървената глава в друг банков сейф, който беше наел за целта. Стисна ръката на Уилсън, очевидно доволен от сделката.

— Е, това е — каза той.

Уилсън кривна глава.

— Не забравяй специалната поръчка...

Големия Пинг кимна.

— Разбира се — потвърди и даде знак на Уилсън да го последва.
— Ще се погрижим още сега.

И те се върнаха заедно в офиса на китаеца. Уилсън не знаеше какво да очаква. Предстоящото го изпълваше със смесени чувства. Харесваше момчетата, наистина. Но те бяха верни на Хаким, а не на него, следователно представляваха опасност. Партньорите на Хаким скоро щяха да си потърсят парите и когато това станеше, за Уилсън щеше да е далеч по-безопасно, ако Зеро и Халид не бяха наблизо, за да им помогнат. Жалко така или иначе. Ужасно всъщност, но така стоят нещата. Великите мъже понякога вършат ужасни неща. Как иначе биха

осъществили мечтите си? Това е трагедията на хората, които променят света. Те принасят в жертва човечността си на олтара на своите идеи и така се обричат на особена самота, далеч от всички останали, отделени от безмилостната бариера на собственото си величие. Не можеш да виниш лъва, че убива газелата. Той просто го прави.

Когато пристигнаха на входа на офиса, Малкия Пинг дръпна Уилсън за лакътя и кимна към Зеро и Халид.

— Кажи им да изчакат тук.

Халид го чу и разбра. Малкия Пинг поръча да им донесат столове и газирана вода. Зеро благодари многословно и двете момчета седнаха пред тежката резбована врата.

Уилсън се качи по стълбите на втория етаж, без да знае какво ще последва. Застана до един прозорец, от който се виждаше уличката и Малкия Пинг. Скоро Големия Пинг тръгна с пухтене по стълбите, като шепнесе нещо по мобилен телефон.

Зеро и Халид си говореха и се смееха, когато в началото на уличката на заден ход се появи пращен брониран пикап. Зеро скочи на крака и размахна ръце към пикапа в знак да се връща назад. Шофьорът не му обърна внимание, а продължи много бавно по уличката. Не стига това, а взе да натиска клаксона, за да разгони хората от пътя си. Би-бип, би-бип, би-бип.

Халид стана — крещеше на шофьора да се разкара от уличката. Би-бип. Халид стреля предупредително във въздуха. И тогава пикапът ускори рязко. Нямаше къде да се скрият. Пикапът беше широк почти колкото уличката. Изпаднали в паника, момчетата презаредиха трмаво пушката си и накрая успяха да произведат серия от изстрели, отстъпвайки заднишком към бетонната стена на сградата.

Вик на ужас и едно от тях — май беше Халид — изкрещя:

— Господин Франк!

А после пикапът ги връхлетя — разполови Зеро, а Халид смаза от кръста надолу.

Сградата се разтресе, но Уилсън не можеше да откъсне поглед от сцената долу. Все едно гледаше как анаконда поглъща пони. Ужасяващо и хипнотично едновременно. Пикапът се изтегли бавно напред. От скарата на задната му броня капеше кръв. Халид се

гърчеше в конвулсии, дясната му ръка стържеше по земята, когато пикапът потегли отново на задна. Би-бип... Прегази го и сградата се разтресе още веднъж.

Клаксонът млъкна чак когато пикапът се изтегли напред и спря. Прозорецът на шофьора се смъкна и главата на Да Роса се подаде през отвора. Видял кървавия резултат от собствените си действия, той вдигна палец към мъжете на втория етаж.

Големия Пинг сръга с лакът Уилсън и каза ухилен:

— Очистихме ги, а? Ама като гледам, сега трябва да чистим след тях!

18.

БЕРЛИН

16 МАРТ 2005

Само видът ѝ стигаше, за да вбеси Пийт Спагнола. Което беше неприятно, защото тя му беше заместничка и Спагнола я виждаше по три-четири пъти на ден. Възпитаничка на женския колеж „Смит“, тя беше арогантна, амбициозна и макар още да минаваше за млада, беше толкова дебела, че приличаше на тъотка. Дори името ѝ с неясна полова принадлежност го вбесяваше. Мадисън Лоугън. Звучеше като име на летище.

Физиката ѝ излъчваше впечатление за мощ и бронираност, затова в пристъп на вдъхновение той я бе нарекъл Хъмвито^[1]. Прякорът беше толкова на място, че когато го изтърси — един-единствен път, — предизвика гузен смях у присъстващите. Което стигна до нея, разбира се. (Това беше един от проблемите — всичко стигаше до нея.)

Самият той беше по природа човек на риска. Затова и беше постъпил в Централното разузнавателно управление — заради любовта си към приключенията. И така, по ирония на съдбата, вместо да жъне победи във „Формула 1“, да речем, или да се подвизава като водач в някоя джунгла, той затъна до шия в бюрократичното блато. Управлението, някога прочуто със своите умели и храбри шпиони, вече от доста време се осланяше на предпазливата политика от типа „дайте да не клатим излишно лодката“ — до такава степен, че дори данните за предстоящото разпадане на Съветския съюз бяха смитани тихомълком под килима, докато фактът не стана факт. (Ако бяха надули тръбата порано, можеше да се стигне до бюджетни съкращения.)

На всичкото отгоре Спагнола работеше под прикритието на служител в посолство. По цял ден се трудеше заедно с пчеличките в Държавния департамент, учреждение, чийто бюрократичен запек беше по-страшен и от този в ЦРУ. Осемнадесетте години скука и

формалности почти бяха унищожили способността му да обръща внимание на работата си, освен по най-повърхностния начин.

Затова, когато Хъмвито почука на вратата на кабинета му и Спагнола ѝ даде знак да влезе, думите ѝ минаха покрай ушите му. Поне в началото. Тя имаше навика да говори в скороговорка — почти като дъщеричката му или като онзи анимационен герой Бъгс Бъни, — истински порой от думи, на които не можеш да хванеш края.

Чудеше се дали има начин да си изпроси допълнителен ден почивка, за да заведе семейството си на ски. Мислеше и за неясната съдба на една от инвестициите си — канадско начинание за добив на природен газ в Казахстан. Но нещо в гласа на Хъмвито стигна до него, някакво особено напрежение или пък беше заради името, което тя спомена — Бободжон Симони. Симони беше агентът на „Ал-Кайда“, застрелян преди две седмици при акция на немските им колеги в Берлин.

— Какво?

— Казах, че копирахме компютъра му и при последващия оглед открихме програма на име стегорама.

Спагнола се намръщи.

— Стегорама?

— Стеганографска програма. Безплатна в конкретния случай — всеки може да я свали от нета. Знаеш какво е стеганография, нали?

— Има ли значение? Ти така или иначе ще ми кажеш.

Търпелива въздишка.

— Означава „скрито писане“ — каза тя. — Буквален превод от гръцки.

— Добре...

— Но в нашия случай означава информация, която е скрита в снимки. Или в музикални файлове.

— И как се скрива съобщение в снимка? Или в песен?

Възпитаничката на „Смит“ в нея надигна глава и изсумтя самодоволно.

— Дигиталната информация си е дигитална информация — осветли го тя. — И графичните, и аудиофайловете се състоят от битове и байтове, точно като текстовия файл. С програма като стегорама — а такива има десетки — можеш да включиш съобщение в образа. Можеш да сложиш една до друга две снимки на един и същи обект,

снимани от един и същ ъгъл, и те ще изглеждат еднакви. Но онази с кодираната информация всъщност е компресирана версия на оригинала. Просто няма как да видиш разликата без микроскоп.

Това вече събуди интереса на Спагнола.

— Сериозно!

— Да — каза Хъмвито. — Сериозно. Стег-програмите решават коя част от образа има най-малко значение за визуалния интегритет и влагат там шифъра. Един вид го заравят на най-скучното място. Във фона или някъде другаде.

— И Симони е правил това?

Тя сви рамене.

— Качил си е програмата. Така че изпратихме компютъра му в Щатите. Колегите там се заели да прегледат графичните файлове. Имал близо двеста JPEG-файла в папката със снимки, така че не им е било лесно. Но накрая открили каквото търсели...

— Съобщения?

— Статистически отклонения в броя на байтовете. Във файловете има твърде много байтове, което е безспорен показател. — Тя направи пауза, после продължи: — Иначе, да — каза сърдито, — имало е „съобщения“ в снимките. Кодирани съобщения. В Националната агенция за сигурност работят по разшифроването им.

Спагнола смръщи замислено вежди.

— Значи... нещо не схващам. Къде е трябвало да отидат снимките?

Хъмвито стисна устни.

— Помниш ли книгата, която намериха агентите от СЗК? — попита накрая.

— В апартамента на Симони.

— Именно.

Спагнола кимна.

— Да, Коран или нещо такова. Била опакована все едно е бомба.

— И адресирана до книжарница в Бостън — напомни му Хъмвито.

— Точно така. — Изведнъж очите му се разшириха като че в главата му се включи електрическа крушка. — Значи е поддържал връзка с някого в книжарницата!

Хъмвито поклати глава.

— Не, собственикът на книжарницата не знае нищо. От Бюрото пратили двама агенти да го разпитат и човекът се оказал точно такъв, какъвто изглежда — търговец на стари книги.

— Тогава? — попита Спагнола.

Яд го беше, че трябва да измъква информацията трошичка по трошичка от това туловище.

— От Бюрото го попитали как е открил тази конкретна книга и познай какво им отговорил той — намерил я е в сайта за електронна търговия. — Зачака Спагнола да свърже точките.

— Имаш предвид, че...

Тя кимна.

— Симони е поставял снимките си в електронните търгове, където всеки може да ги разгледа. Ако разполагаш със стег-програмата и знаеш къде да търсиш, лесно ще прочетеш съобщението.

— А книгите?

— Забрави книгите — каза му Хъмвито. — Симони ги е доставял само за да поддържа прикритието си. Иначе са щели да го изхвърлят от сайта.

Спагнола примигна няколко пъти. Накрая каза:

— Ясно. — И наистина му стана ясно. Ясно като бял ден и абсолютно гениално като замисъл. Симони беше използвал eBay като пощенска кутия. Напълно в стила на „Ал-Кайда“. — Значи агентът — каза той, — онзи, с когото е говорил Симони, не е трябвало да прави абсолютно нищо.

Хъмвито поклати глава.

— Сайтът за електронна търговия за тях е просто табло за обяви. Трябвало е само да напише „Книги Ахмед“ в „търсене“ и да изчака, докато страницата се зареди. Ако е имал стегорама в компютъра си и е знаел паролата, изваждането на съобщението е детска игра. Е, ако е било кодирано, е трябвало и да го декодира, разбира се. За жалост точно такъв е случаят със съобщенията, които колегите са открили. Всичките са шифровани.

— И не знаем какво е съдържанието им?

— Засега.

— Скоро ли ще разбият кода?

Хъмвито вдигна рамене.

— Става въпрос за „Ал-Кайда“, така че предредихме опашката, но кой знае? Може би утре. Може би другата седмица, а може би...

— А защо не проследят хората, които са посещавали уебсайта?

— За електронна търговия?!

— Не целия. Само страниците със снимките на Симони.

Хъмвито го гледаше като да си е натикал по един молив в ноздрите.

— Когато влизаш в уебсайт, оставяш отпечатьци — настоя Спагнола. — Това поне го знам.

Тя разтегли физиономия в майчинска усмивка.

— Имаш предвид „бисквитки“?

— Да. Бисквитки. Ако например си влизал вече веднъж в някой сайт, после е достатъчно да напишеш първата му буква и адресът се появява автоматично.

Великанката поклати глава.

— Един уебсайт може да остави бисквитка в твоя компютър, но твоят компютър не оставя бисквитка в уебсайта. — Направи пауза, за да се слегне информацията в главата му. — Ако имахме заподозрян, можехме да проверим в компютъра му дали и преди е влизал в даден сайт... евентуално. Но не мисля, че в сървърите на сайта за електронна търговия се пази информация за всички посетители.

— Откъде знаеш? — попита Спагнола.

— Не знам. Но дори да го правят, едва ли пазят информация за всеки потребител, посетил някой от търговете им, особено ако не е наддавал. А защо биха наддавали хората на Симони? Не вярвам да им липсват копия от Корана.

— Но ще провериш — настоя Спагнола.

Жената сви рамене.

— Добре де. Ще проверя.

Спагнола смачка кутийката от кока-кола и я метна в кошчето. Току-що си бе дал сметка, че пак го е прецакала. Операцията беше с висок приоритет, а тя го беше държала на тъмно. Информираше го чак сега, когато бяха ударили на камък и бяха пратили компютъра в АНС. Разбира се, копие от доклада й със сигурност беше стигнало до бюрото на шефа, копие, което да покаже на Стария, че цялата работа и инициатива е била нейна, а не на Спагнола. Ядоса се сериозно. Усети как лицето му се зачервява.

— Защо не ми каза за това?

— За...

— За стеганографията! За това, че Симони е използвал сайт за търговия. — Ръцете му литнаха нагоре. — За всичко.

— Съжалявам — отвърна тя без грам съжаление в гласа си. — Просто реших, че не е по твоята част.

— По моята част?

Три й сол на главата в продължение на две минути. За коя се мисли? Та той й е шеф! Не можел да повярва, че се е свързала на своя глава с Националната агенция за сигурност! Къде й е бил умът? Хъмвито се изчерви, но не можа да скрие докрай триумфа си.

И сега трябва да остане в града, помисли си Спагнола, и да чака разшифровките. А как си беше мечтал да покара ски с жената и щерката.

— Е — въздъхна той, — значи ще чакаме.

— Повече или по-малко.

— Надявах се да се измъкна за уикенда.

Хъмвито цъкна тихо с език.

— Всъщност днес е едва сряда — започна тя. — А онези в агенцията за сигурност си имат собствени проблеми. Не вярвам да получим нещо преди другата седмица.

Спагнола се обнадежди.

— Наистина ли?

— Най-вероятно чак в края на другата седмица.

— Хубаво — реши Спагнола. Чувстваше се далеч по-добре. — Само гледай да ме държиш в течение, ясно?

— Напълно.

Разшифровките от Националната агенция за сигурност бяха доставени на ръка в офиса на Мадисън Лоугън в петък около един часа следобед. Първата й мисъл беше да ги занесе директно на Спагнола, но после се сети, че той смяташе да се „измъкне“ за уикенда. Затова прибра неотворения пакет в сейфа и си взе палтото. На излизане помоли секретарката на етажата да уведоми господин Спагнола, че отива на зъболекар — трябвало да й запълнят канала на един зъб — и едва ли ще успее да се върне преди края на работното време.

Всъщност отиде на пазар в „Уланд Пасаж“, където имаше хубав бутик, специализиран за модни облекла за „пищни“ жени. В четири часа се обади в офиса да провери дали има съобщения.

— Господин Спагнола попита за вас — уведоми я секретарката, — но после си тръгна. Каза, че не било спешно.

Мадисън се върна на бърз ход в службата, влезе в офиса си, отключи сейфа и взе пакета с разшифровките. От пръв поглед личеше, че са истински динамит. Вдигна телефона и набра кабинета на Спагнола. След петото позвъняване остави съобщение:

— Мадисън е — каза тя. — Разшифровките, за които говорихме, пристигнаха току-що. Струват ми се важни. Обади ми се да ти ги донеса. Иначе... не знам какво да правя с тях.

След като си върза по този начин гащите, тя взе асансьора за горния етаж, където се намираше офисът на шефа на управлението. Почука и влезе.

— Какво имаш? — попита той, вдигнал поглед от бюрото си.

— Какво ли не — отговори тя и сложи плика пред него. — Но най-хубавото е един списък.

— Списък с какво?

— Списък със сметки в половин дузина офшорни банки и депозити по тези сметки, направени от хер Симони.

— Онзи бандит с кораните ли? От сайта за търговия, на когото нашите приятелчета му видяха сметката?

Тя се усмихна широко и кимна.

Шефът на управлението отвори пакета и плъзна поглед по първата страница.

— Това е нещо като обобщение за вътрешна консумация — обясни Мадисън Лоугън. — Отбрана информация за подбрана публика.

Шефът изсумтя и веждите му се свъсиха.

Депозит СН 72 900
Сметка №87612342
СВС Bank&Trust, Ltd.
Кайманови острови
02.09.04

Депозит € 2 342
Сметка №3498703
HSBC Bank
свободна зона Джебил Али
22.09.04

Депозит 8 400
Сметка №98765A4
Банка „Хапоалим“
Тел Авив
05.10.04

Депозит \$ 25 000
Сметка №3698321W
Банка „Кадоган“
Сейнт Хелиър, Джърси
20.12.04

Депозит GBP 31 825
Сметка №0000432189
Singel Bank Privat
Женева
27.01.05

След провала в апартаментата на Симони догадките нямаха край. Примитивите от СЗК бяха успели да убият обект, чието залавяне би било безценно. Но онова си беше тогава, разсъждаваше наум шефът на управлението, а това е сега. Списъкът в ръцете му беше чисто злато. Вдигна поглед с доволна усмивка.

— Отлична работа, Мадисън. Наистина отлична! Какво мисли Спагнола?

Мадисън сведе смутено очи.

— Боя се, че той още не го е видял, сър.

— Какво?

— Ами... Той, такава... Изглежда, си е тръгнал по-рано. Спомена нещо, че щял да ходи на ски.

[1] От съкращението НММWV — високопроходим американски военен джип — Бел.ред. ↑

19.

БУНИА — ЦЮРИХ

20 МАРТ 2005

Колкото по-скоро Уилсън напуснеше града, толкова по-безопасно щеше да е за него. Преводът на сумата от Хонконг до Сейнт Хелиър беше отнел само ден и сега Уилсън беше готов да плати прескъпо за каквото и да било транспорт до Кампала. Само че се намираше не другаде, а в Буниа. Тук пазарлъкът беше неписан закон и ако приемеше офертата, без да се пазари, само би предизвикал излишни подозрения. Затова преговаря пет минути с мъжа, който му предлагаше транспорт с очуканото си рено.

Пристигнаха в Ентебе вечерта, твърде късно, за да хване самолет в нужната посока. Все пак в пет и половина сутринта щеше да има полет на една кенийска авиолиния до Цюрих през Найроби и Амстердам.

По съвет на шофьора Уилсън отседна за през нощта в хотел „Спеке“ — реликва от стария свят с удобни легла, читава охрана и безжична интернет връзка. Шофьорът прекара нощта на задната седалка на колата си, паркирана в двора на хотела.

Уилсън вечеря в стаята си, после се гмурна в интернет с надеждата да открие някакви новини за Бободжон и Хаким. Използвайки различни търсачки, той зададе ключови думи за репортажи от Куала Лумпур и Берлин от февруари и март, в които се споменават имената на Бободжон или Хаким. Нищо. Опита отново, този път без имената, но с нови ключови думи — „терорист“ и „арест“. Излязоха десетина репортажа, но само два можеха да минат за попадения.

Първият беше кратка статия в „Дон“ — най-големия малайзийски вестник на английски език. Статията беше от двадесет и

четвърти февруари и отразяваше ареста на двама мъже на летище „Субанг“ в Куала Лумпур.

Наши източници разкриха, че единият от арестуваните мъже е Ник Ауад, смятан за връзка между Кумпулан Милитан Малайзия (КММ) и Джемаа Исламия (ДжИ). За самоличността на втория мъж, пътуващ със сирийски паспорт, няма информация. От полицията съобщиха, че е направил опит за самоубийство, но е бил спрял, преди да погълне капсула с отрова.

И двамата са били задържани по силата на закона за вътрешната сигурност. Говори се, че полицията разследва терористичен заговор за нападение над американска военна база в Суматра.

Уилсън прочете статията три пъти. Три бяха и важните факти — времето, посоката, опитът за самоубийство. Самият той беше обядвал с Хаким в края на февруари, точно преди да отплава за Одеса, а Хаким да тръгне към Куала Лумпур. Колкото до опита за самоубийство... този факт сочеше право към арабина.

Вторият репортаж беше в сайта на Си Ен Ен. Дата — първи март, място — Берлин. Антитерористично разследване завършило с престрелка в апартамента на заподозрян. Агент от Службата за защита на конституцията (СЗК), Клара Дайслер, 31-годишна, била убита. Заподозреният, също убит в престрелката, бил гастарбайтер, свързан с ислямистки групи в Босна и Ливан. Разследването продължавало.

Уилсън вкара името на Дайслер в търсачката с надеждата да открие продължение на историята, но попадна само на статии от немски вестници от същата дата, идентични с репортажа на Си Ен Ен. Нямаше продължение. Което само по себе си беше странно. Двама души бяха убити в престрелка. Единият терорист, другият — правителствен агент, при това жена. И вместо вестниците да гърмят със седмици, след първоначалното съобщение се беше възцарила гробна тишина. Очевидно е била наложена възбрана върху огласяването на случая.

Но дали убитият наистина е Бободжон? Уилсън не можеше да бъде сигурен, но изглеждаше вероятно. Освен всичко останало, това би обяснило и фалшивото съобщение, оставено в папката с чернови. Немците бяха прибрали компютъра на Бободжон. А това най-вероятно означаваше, че ЦРУ също има достъп до него. С колко време разполага, преди онези да разберат за банка „Кадоган“?

Можеше само да гадае. Като нищо федералните вече наблюдаваха банката. Едва ли всъщност. ФБР и ЦРУ бяха затънали до шия в бюрокрация като всички други агенции и учреждения, с единствената разлика, че потулваха всичко под воала на секретността. Което им позволяваше да скрият голяма част от грешките и некомпетентността си. Но единадесети септември извади на светло кирливите им ризи — действаша бавно, осираха всичко и настояваха за още „ресурси“. Само че ресурсите им бяха предостатъчни, за да има човек едно наум.

Въпросът следователно беше: какво би направил самият той, ако беше на тяхно място? След кратък размисъл реши, че най-напред би блокирал всякакви парични преводи от сметката в банка „Кадоган“ с идеята, че Франсиско Д'Анкония непременно би направил опит да се свърже с банката предвид величината на залозите. И когато това стане, местонахождението му ще бъде установено или пък федералните ще се опитат да го примамят в Джърси. Но за да направят всичко това, най-напред трябваше да разберат за банка „Кадоган“ и да си осигурят съдействието ѝ. Бяха ли го направили вече? Уилсън можеше само да гадае.

Пристигна в Цюрих малко след осем часа на следващата вечер, след като пътува близо петнайсет часа. Мръсен и изтощен, той се задоволи със сандвич в едно кафене недалеч от Ниедерхоф, където бяха концентрирани туристическите забележителности на града. След като се нахрани, тръгна по кея край реката, позяпа лебедите, после се прехвърли по пешеходен мост в стария град и си взе стая в безобразно скъпия хотел „Зум Сторхен“.

На следващата сутрин се мота по улиците, докато не откри голям универсален магазин встрани от елегантната Банхофщрасе. Купи си нови дрехи и един кожен куфар. Върна се в хотела, влезе в банята,

пъхна се под горещия душ и стоя там, докато не усети, че вонята, хаосът и мръсотията на Бафуазенде и Буниа изтичат в канала и остава само кожата му — неговата риза на духовете. И заклинанието:

Когато земята трепери, не бой се.

Половин час по-късно на излизане от хотела момичето на рецепцията не го позна — а след като все пак го позна с известно закъснение, се изкиска. Облечен в „Армани“, „Брагано“ и „Зеня“, той сякаш беше слязъл от корицата на „Джентълменс Куотърли“. Повървя до Банхоф, хвана първата моториса до летището и нае кола. Катраненочерен кабриолет алфа-ромео. Ако времето беше на негова страна, щеше да кара със свален гюрук чак до езеро Констанс. Но небето се беше смрачило и го обстрелваше със ситен дъждец, докато шофираше на изток, заобикаляйки Цюрихското езеро.

Имаше само един начин да разбере дали са му хванали дирите. Трябваше да премести парите. Или да опита поне. Ако успееше, значи все още беше с една крачка напред. Ако не... значи не беше.

От друга страна обаче, ако от банката приемеха нареждането за паричен превод без възражения, възникваше друг проблем — какво щеше да прави с три милиона и шестстотин хиляди евро в брой? Направил си беше сметката и знаеше, че дори да му ги изплатяха в стодоларови банкноти, толкова голяма сума щеше да напълни поне два куфара. И щеше да тежи цял тон. Как щеше да внесе парите в Щатите? Да мине през митницата просто така? Би било равносилно на руска рулетка с патрон в цевта. А дори да прекара парите през митницата, после какво? Не можеше просто да ги внесе в банка. Управлението за борба с наркотиците щеше да му скочи моментално.

Съществуваха и друг проблем. Дори да прехвърлеше парите и да ги вкараше някак в Щатите, имаше хора, които щяха да го търсят под дърво и камък. Не само от ФБР и ЦРУ, а и партньорите на Хаким от ливанското министерство на отбраната. Бяха съдействали за историята с хашиша и сега чакаха да приберат своя дял. Преди това беше отговорност на Хаким, но след изчезването му задължението се прехвърляше автоматично върху Уилсън.

Разбира се, ливанците не знаеха името му. Но несъмнено знаеха за Белов (да не споменаваме за Зеро и Халид). Бързо щяха да разберат, че сделката в Бафуазенде е била сключена успешно и че бодигардовете на Уилсън са били убити в Буниа скоро след това. Вероятно можеха да се доберат и до информацията, че Уилсън е шитнал диамантите чрез Големия Пинг, и да стигнат до логичното заключение, че е решил да задържи всичко за себе си. Включително и техния дял. Не че можеха да направят нещо по въпроса. Освен ако не го открият.

Уилсън разсъждаваше над всички тези проблеми, докато шофираше през хълмистата швейцарска провинция на път към миниатюрния Лихтенщайн. В три следобед прекоси неохраняваната граница между двете държави. Пътят започна да се изкачва с поредица от остри завойи и се проточи право напред едва когато алфа-ромеото наближи столицата Вадуц. Паркира колата пред Vanque Privee de Stern и влезе вътре.

Управителят хер Егли приличаше на младия Айнщайн с щръкнала във всички посоки русолява коса. Като изключим косата обаче, видът му беше в идеален ред. Кожата му беше чиста и гладка като на бебе и много светла, само бузите руменееха с цвета на доброто здраве. Беше с тъмен костюм и бабешки очила с позлатени рамки, в английския му се долавяше британски акцент. Високите от пода до тавана прозорци зад него разкриваха гледка към заснежените планини, надвиснали по границите на Рейнската долина.

Уилсън седна на кожения фотьойл, кръстоса крака и обясни, че иска да направи паричен превод.

— Боя се, че тази услуга е достъпна единствено за нашите клиенти — обясни на свой ред хер Егли.

— Разбирам — каза Уилсън. — Надявах се да стана такъв.

Лицето на Егли провисна от съжаление.

— Всъщност ние почти не се занимаваме с банкиране на дребно.

— Естествено, но... става въпрос за доста пари — каза Уилсън.

В погледа на Егли просветна любопитство.

— Така ли? Мога ли да попитам за каква сума говорим?

— Около три милиона евро.

Банкерът помълча, после кимна замислено.

— Е, не виждам никакви непреодолими пречки — каза той. — Бихме могли да ви отворим сметка още сега, ако искате.

— Бих искал, да.

— Ще отнеме съвсем малко време. Само да погледна паспорта ви. А след това ще ми трябват и банковите кодове за превода, разбира се.

Уилсън плъзна паспорта на Д'Анкония по полираната дървена повърхност на бюрото.

— Прилича малко на регистрация в хотел, не мислите ли? — пошегува се Егли. — Само дето в нашия случай парите са в ролята на гости.

Уилсън се засмя учтиво.

— Ако искате, мога да уредя превода още за този следобед.

— Би било чудесно.

Банкерът извади два формуляра от най-горното чекмедже на бюрото си и започна да ги попълва с данни от отворения паспорт, зададе и няколко въпроса за сметката в „Кадоган“. След малко вдигна поглед и каза с усмивка:

— Английският ви е много добър.

Уилсън също се усмихна.

— Отраснах в Щатите.

— И аз така си помислих. — Банкерът приключи с формулярите и ги подаде на новия си клиент. — Подпишете се най-долу, моля.

Уилсън написа името на Д'Анкония, после продиктува на Егли номера на сметката и паролата в банка „Кадоган“.

Банкерът стана и тръгна към вратата.

— Ще се върна след минутка.

Уилсън махна с ръка в знак, че разполага с всичкото време на света. В действителност обаче вътрешното му напрежение нарастваше лавинообразно. Току-що му беше хрумнало, че федералните може и да не са толкова тъпи. Ако му бяха хванали дирите и наблюдаваха банка „Кадоган“, като нищо можеха да допуснат банковия превод... след като уведомят властите във Вадуц.

След минута вратата се отвори и Егли влезе.

— Всичко е наред — каза той и седна зад бюрото си. — Преводът би трябвало да се осъществи бързо и парите да са налице утре сутринта. Към десет часа, бих казал.

— Чудесно. Много сте експедитивни.

— Стараем се. Макар и да не сме швейцарци, поне технически погледнато, все пак се стараем. Така... Има ли още нещо, с което да ви помогна?

— Има — отвърна Уилсън. — Бихте ли ми препоръчали някой хотел?

— Разбира се! — възкликна Егли.

— И книжа.

— Извинете? — Банкерът изглеждаше озадачен.

— Вашата банка извършва инвестиционни услуги за клиентите си, нали?

— Естествено — каза Егли.

— Бих искал да инвестирам в ценни книжа.

Хер Елги беше доволен.

— Ами разполагаме със значителен портфейл. Облигации, акции, взаимни фондове. Мога ли да попитам какви са вашите предпочитания? — Седеше с химикалка в ръка и празен лист хартия пред себе си.

— Предпочитанията ми са да си тръгна оттук с три милиона евро в ценни книжа — отговори Уилсън.

Банкерът се изкиска нервно. После забеляза, че клиентът му не се смее, и каза:

— Изразихте се фигуративно, разбира се.

Уилсън поклати бавно глава.

— Ни най-малко. Искам да ми купите акции в... няма значение в какво. „Нестле“. „Хофман-Ла Рош“. Без значение, стига да се търгуват на фондовата борса. Когато приключите сделката, искам акциите да бъдат доставени по куриер в хотела ми.

Егли примижа болезнено.

— Обикновено — каза той — ние действаме като депозитар за ценните книжа на клиентите си. Така е по-безопасно. Все пак сме банка. Имаме трезор. Ако искате да го видите...

— Не се съмнявам, че трезорът ви е на ниво, но... мога ли да бъда откровен?

Банкерът изглеждаше изненадан, но все пак го подкани да продължи:

— Разбира се.

— Развеждам се. И ситуацията е сложна.

— Съжалявам.

Уилсън сви рамене.

— Случва се. А когато се случи, далеч по-добре е да разполагаш с ликвидни средства, уверявам ви. Затова предпочитам акциите да бъдат у мен.

Егли кимна с разбиране, но очевидно не му вярваше.

— Нека ви попитам нещо — каза Уилсън.

— Моля. — Егли остави химикалката и скръсти ръце на бюрото.

— Каква е комисионната на банката ви?

Банкерът примигна.

— Извинете?

— Комисионната ви! За това, че ще осъществите сделка на фондовата борса. Каква ви е таксата?

Егли сви устни.

— Три четвърти процент.

Уилсън пресметна наум.

— Което прави... двадесет и седем бона.

— Извинете?

— Комисионната ви върху сделката ще възлезе на двадесет и седем хиляди американски долара.

Изражението на Егли не се промени и за миг. Седеше си и го гледаше. А после сви примирено рамене, стана и се ръкува с Уилсън.

— Споменахте „Нестле“ и „Рош“, нали?

— Нещо от този сорт — каза му Уилсън. — Все тая.

Застанал с паспорт в ръка на опашката пред „Имиграционен контрол“ на летище „Кенеди“, Уилсън се чувстваше напрегнат, макар да си повтаряше, че няма никаква причина за притеснение. Напуснал беше Съединените щати преди два месеца с паспорта на Джак Уилсън на път към Ирландия. Оттам нататък беше използвал паспорта на Д'Анкония. Всеки, който погледне истинския паспорт на Уилсън, би стигнал до заключението, че се е качил на самолет за Ирландия и е прекарал последните два месеца там.

Въпреки това проблем изникна. Когато служителката на имиграционния контрол прекара паспорта му през магнитния четец,

нещо изскочи на монитора. Уилсън не виждаше какво е, но очевидно беше достатъчно сериозно, за да предизвика телефонно обаждане.

— Бихте ли седнали ей там за секунда?... — Прозвуча като учтива покана, но не беше.

След малко на сцената се появи симпатична жена, агент на вътрешна сигурност. Размени няколко реплики със служителката от имиграционния контрол, после даде знак на Уилсън да я последва.

Влязоха в тясно помещение и когато вратата се затвори зад тях, жената покани Уилсън да седне на една малка маса. Според баджа на гърдите ѝ се казваше Каролин Амирпашаей. „Що за име е това?“, зачуди се Уилсън в безуспешен опит да отгатне етническата ѝ принадлежност.

— Проблем ли има?

Жената разлисти намръщено паспорта му. Накрая каза:

— Не знам. — Вдигна поглед към него и го попита: — Това истинското ви име ли е?

Уилсън реагира сякаш въпросът го е изненадал искрено. Накрая каза:

— Ами да... Джак Уилсън.

— Джак на галено ли е? Вместо Джон?

Уилсън поклати глава.

— Не, Джак си е. Още от акта ми за раждане. — Усмихна се. — Майка ми е голяма фенка на семейство Кенеди.

— Колко хубаво... — Прелисти отново паспорта, но този път много по-бързо. — Е, кои страни сте посетили, Джак?

— Пише го във формуляра — каза ѝ той. — Бях в Ирландия два месеца, после два дни в Швейцария.

— Мда. — Жената погледна митническия формуляр, който показваше, че е пристигнал с полет от Цюрих. — И какво правихте там?

— Ами, нищо особено. Видях се с приятели. Изследвах келтските си корени, както се казва. — Уилсън се засмя добросърдечно, но ръцете му лепнеха от пот, а периферното зрение на лявото му око започваше да трепти заплашително.

— В Швейцария? — попита тя.

Смехът му прозвуча неискрено дори в собствените му уши.

— Не — каза той. — В Ирландия.

— Но след това сте отишли в Швейцария?

— Да. Бях там два-три дни. — Гледаше я как взема отново паспорта му и прелиства за трети път празните страници.

— Не са сложили печат — каза тя.

— Кой?

— Швейцарците.

— Ами да, само ми махнаха да минавам.

Жената кимна.

— Така правят — каза тя, после килна глава настрани. — Не ми приличате на ирландец.

Уилсън си пое дълбоко дъх. Изведнъж му хрумна, че каквото и да ставаше тук, то не можеше да има нищо общо с Бободжон или Хаким. Ако имаше, от вътрешна сигурност нямаше да го оставят сам с агент на име Каролин. Което означаваше... какво? Защо го бяха спрели? Нямаше представа, но можеше да е някакъв дребен детайл като факта, че е платил билета си в брой. Или пък бяха интегрирали базите данни и имиграционният контрол вече имаше достъп до данните на Бюрото по управление на затворите. Ако беше така, комар го ухапал. Беше си излежал присъдата и след това беше отскачил до Ирландия. Какво от това?

Отпусна се и включи чара си.

— Всъщност приличам — каза той. — На ирландец де. — Наведе се през масата и превключи на закачлив жаргон: — В интерес на истината, прекрасна, пред вас е самата карта на Ирландия, ни повече, ни по-малко.

Жената направи опит да скрие усмивката си.

— Не мисля.

— Твърдите, че никога не сте чували за „черните ирландци“, така ли?

Уилсън знаеше доста по въпроса. Дипломната работа на гаджето му от колежа беше върху келтската диаспора. Жената със странното име вдигна рамене.

— Е, фразата съм я чувала, но...

— Пред вас стои пряк потомък на някой беден нещастник, чийто кораб потънал с все Испанската армада. Част от испанците били изхвърлени от морето на Изумрудения остров, т.е. в Ирландия. Оженили се за местни девойки. И защо не? Нали всички били

католици. И ето ви го резултата — моята ухилена физиономия. Тъмна коса, тъмни очи, средиземноморски тен. Ще ви кажа и друго, някои хора смятат, че „меланжите“ са потомци на същата тази иберийска кръв.

— Меланжите?

— В Апалачия. Групите с тройна расова принадлежност. Наистина удивителна история — продължи Уилсън, — защото са правени проучвания на митохондриалната ДНК и...

— Господин Уилсън?

— Да?

— Всичко това ми звучи като празни приказки.

— О... — каза той с вид на дълбоко разочарование.

Тя се усмихна и му върна паспорта. Тормозът продължи и на митницата, но без последствия. Служителят прерови основно багажа му, но не откри нищо. Уилсън беше изгорил паспорта на Д'Анкония в Цюрих, а акциите беше изпратил с „Федекс“ във Вегас, откъдето щеше да си ги прибере в близките дни.

Прибереше ли ги, щеше да си открие банкова сметка в Рино. После щеше да изтегли кредит, използвайки акциите като гаранция. Вероятно би могъл да се спогоди с банката за кредит на стойност осемдесет процента от стойността на акциите, което правеше близо три милиона долара. Банката щеше да задържи акциите, но нямаше да ги продаде — което беше супер, защото така нямаше да попаднат в ничие ползрение.

Седнал в „Адмиралс Клуб“ с чаша първокласно уиски в ръка, Уилсън чакаше да обявят полета му за Вегас и размишляваше върху всичко, което беше преживял напоследък, и за хората, които не го бяха преживели. Бободжон и Хаким, Зеро и Халид, хлапето в диамантената мина. „Животът е гаден, помисли си той, а когато свърши, те заравят в земята.“

20.

ЛОНДОН

23 МАРТ 2005

Рей Коваленко седеше в офиса си в американското посолство на Гросвийнър Скуеър, четеше и препрочиташе с чувство на бездънен ужас резултата от изследването със скенер. Изследвали го бяха — по негово настояване — три дни след като беше научил, че на най-добрия му приятел Анди, чийто рожден ден беше само два дни след неговия, е била поставена диагноза метастазирал рак. Черен дроб, бели дробове, панкреас, дебело черво. А Анди се беше чувствал съвсем добре! Мили Боже, цялото ти тяло може да сдава багажа, а ти дори да не подозираш.

Свързал се бе моментално с личния си лекар и настоя за скенер на цялото тяло въпреки мнението на лекаря, че това само би го подложило на ненужно облъчване, а и често давало нееднозначни резултати. Фалшиви позитивни данни и други такива, които водели до ненужни процедури.

Вторичният преглед при личния му лекар беше след няколко дни, но копие от доклада беше пристигнало от лабораторния център с тазсутрешната поща. Коваленко му хвърли един поглед, усети как кръвта се отцежда от главата към обувките му и набра трескаво номера на лекаря си.

— Имам калцирани грануломи в дробовете!

— Нищо притеснително...

— Нищо притеснително? Ами тази... нодуларност в черния ми дроб! И тя ли е безобидна?

— Е — каза лекарят, — не точно „безобидна“, но...

— И лезия! Имам лезия в единия бъбрек!

— Е, това може да означава какво ли не.

— Какво ли не?!

— Или нищо. При скенерите е така — каза му лекарят. — Показват всякакви отклонения, които най-често не означават нищо.

Стомахът на Коваленко се сви на топка. И си остана така. През целия ден.

Програмата на ФБР за аташета легати обхващаше петдесет и три офиса по целия свят, в които работеха повече от сто и петдесет специални агенти, един от които беше Рей Коваленко. Всеки „легат“ беше част от националния екип в посолството. Най-важната задача на Коваленко беше да работи с ЦРУ и британските разузнавателни агенции по посока „предотвратяване, прекратяване и разследване на терористични атаки“.

Телефонът извънтя. И още веднъж. Коваленко остави неохотно доклада от изследването („умерена атеросклероза на торакалната аорта!“) и вдигна слушалката.

— Да, Джийн? — Беше я помолил да не го свързва с никого. — Дано е нещо важно.

— От Берлин е. Господин Спагнола. Казва, че е спешно.

Като капак на тревогите покрай резултатите от скенера Коваленко го мъчеше махмурлук и пулсираща болка зад очите, която стигна нови висини на непоносимост при думата „спешно“. И това само заради две чаши червено вино! Изкашля се, натисна копчето на телефона и превключи гласа си на приятелски режим:

— Здравсти, Джоуи. Какво става?

— Помниш ли онзи тип, когото го застреля колегата от СЗК?

Коваленко примигна. При определени пози усещаше болка в долната част на гърба. Сигурно от лезията. Спомни си. И въздъхна. Бободжон Симони. Можеше да се превърне в златна мина. Само че германците осраха пейзажа.

— Какво за него?

— Оказва се, че една от групировките на „Ал-Кайда“ е използвала Симони като табло за обяви. Нашият човек е поставял кодирани съобщения в сайт за електронна търговия — обясни Спагнола. — Трябвал им е доклад за охранителните системи на Белия дом? Банков превод или рецепта за рицин? Достатъчно е било да проверят кораните на „Ахмед Букс“.

— Пързеляш ме.

— Уви, не. Имам пред себе си данните за половин дузина банкови преводи. И един е по твоята част.

Коваленко взе химикалка и се приготви да записва.

— Кой?

— Изглежда, господин Симони е внасял суми по една сметка в банка „Кадоган“...

— Къ-ду-гин — поправи го Коваленко.

— Какво?

— Произнася се „Къ-ду-гин“, с ударение на втората сричка, не „Ка-до-ган“. „Кадоган“ беше...

Спагнола го прекъсна:

— Както и да е! Въпросната банка е в Сейнт Хелиър — и не ми казвай, че се произнася „Сон Елие“ или нещо още по-изчанчено, защото не давам пукнат грош! Имам си достатъчно проблеми... саботират ме собствените ми хора, представи си! Представяш ли си?

Коваленко не си представяше. Спагнола си пое дълбоко дъх.

— Та за Сейнт Хелиър. Това е на остров Джърси.

— Знам — каза Коваленко.

— И... изненада! Сметката е анонимна, няма име — продължи Спагнола. — Само номер. На двайсети декември по сметката пристигат двайсет и пет бона. Чрез Бободжон Симони, от сметка, свързана с подразделение на „Ал-Кайда“.

— Кое точно?

— Наричат се Коалиция на онеправданите по света.

— Не съм ги чувал — каза Коваленко.

— Джихадисти салафи — обясни Спагнола. — Все същата простотия. Искат да се телепортират обратно в седми век.

— Мечтаят си за каменната ера, обаче използват интернет, за да си прехвърлят пари, хитреците му недни! Безобразие! Къде им е идеологическата последователност?

— Е, ако трябва да сме точни, мечтаят си за ерата на селското стопанство, а не за каменната, но иначе си прав.

Коваленко въздъхна.

— И какво точно са намислили тези конкретни агенти на Великия Сатана?

— Ами — каза Спагнола — както ти споменах, сметката е в банка „Кадоган“, Сейнт Хелиър. Двайсет и пет бона са прехвърлени на двацети декември. Сметката е анонимна. Номерът е следният, записвай — Спагнола му издиктува цифрите. — Трябва да разбереш на чие име е сметката. И къде е въпросният човек сега. Спешно е. Обади ми се веднага, щом научиш нещо.

С тези думи Спагнола затвори.

Коваленко въздъхна. „Джърси.“ Макар и да не бяха официално британски (всъщност Джърси беше по-близо до Франция, отколкото до Англия), Норманските острови попадаха под юрисдикцията на Коваленко, защото бяха конституционално обвързани с Обединеното кралство. Нещо като връзката между Щатите и Пуерто Рико.

Банкирането беше едър бизнес на Норманските острови, но след единадесети септември банковата тайна не беше чак толкова ненарушима както преди. Може поне да се надява на известно съдействие. А ако му излезе късметът, може и да му дадат името на титуляра по сметката.

Коваленко се замисли и реши да се заеме лично с въпроса. Ако се обади по телефона, ще го разиграват с дни. Как обаче да стигне до Сейнт Хелиър? Звънна на Джийн.

След десет минути тя му се обади.

— За Сейнт Хелиър, сър.

От доста време се опитваше да я съблазни, но поне засега Джийн изглеждаше имунизирана срещу чара му. Поканите му да „пийнат нещо“ биваха отказвани учтиво. Сигурно беше лесбийка. А и напоследък човек трябваше да е предпазлив. Никакъв физически контакт. Сложиш приятелски ръка на рамото ѝ и хоп! — съдят те за сексуален тормоз. Какъв свят само.

— Да, Джийн.

— Много ли бързае?

Първо лице множествено число? Колко сладко. Може пък да не е обратна все пак.

— Спешно е.

— Ами има един полет от Гетуик. Или... можем да ви доставим там в рамките на един час с хеликоптер.

— Идеално. Действай тогава.

Един от бонусите да си в бизнеса с антитероризма бяха разточителности от този сорт. Преди пет години не би и помислил да иска хеликоптер, а сега на никого не му мигваше окото от разходите. И слава Богу, защото с хеликоптера щеше да се прибере навреме за курса си по системата на Пилатес. Едва наскоро си беше дал сметка колко важно е да поддържаш дълбоката мускулатура на тялото си и най-вече тази на гръбнака. Оставиш ли я да се отпусне, рано или късно плащаш цената с истинска каскада от мускулно-скелетни проблеми. Само това му липсваше сега.

Не обичаше шума на хеликоптерите. Както беше пристегнат с колан за седалката, все едно се намираще във вътрешността на прахосмукачка. Ужасно изпитание за ушите. Напомни си, че трябва да си купи от онези, специалните слушалки — като на принцеса Лея от „Междузвездни войни“ или като на хората, които размахват сигнални палки на самолетните писти. Тия, дето работят в строителството или с косачки, имат право на слухова защита, но не и легатите на ФБР, нищо че са на фронтовата линия в борбата с тероризма. Погледна през прозореца. Отгоре — оловно небе, отдолу — сиво, бурно море.

— Гърнси! — извика пилотът и кимна към земната маса вдясно.

После погледна вляво и извика:

— Джърси!

Скоро се снишиха към начертания на хеликоптерната площадка кръст и кацнаха без проблеми. Коваленко изскочи приведен под въртящите се ротори и хукна към черния мерцедес, който го чакаше. (Джийн беше истинско чудо, лесбийка или не.)

Банкерът, Джонатан Уорън, беше четиридесетинагодишен и хубав по онзи крехък британски начин. Костюмът му очевидно беше шит по поръчка, мокасините също. Ноктите му бяха грижливо и професионално оформени.

— Да ви предложи нещо освежително? Едно питие може би...

— Не, благодаря — каза Коваленко.

Едва доловим аромат на цитрусов афършейв стигна до него, докато се настаняваше в кожения фотьойл.

— За официално разследване ли става дума?

Коваленко не отговори. Вместо това бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади малък кожен портфейл с идентификационните си карти. Отвори го с обиграно движение на китката и го плъзна по плота на бюрото. Уорън разгледа съдържанието му, без да го докосва. После кимна бавно.

— Разбирам... — каза той и намръщи гладкото си чело. — Просто, ами вие сте американец, все пак. — Размърда се неспокойно на стола си, пусна още една блестяща усмивка, после отново изпадна в болезнен размисъл. — Ако нямате нищо против... — смънка и взе телефонната слушалка.

— Ако ще се свързвате с Петицата... — подхвана Коваленко.

— О, едва ли трябва да занимаваме с това родната шпионска общност. Просто ще се обадя на нашия директор.

Коваленко се облегна назад. Приятно му беше да упражнява властта си, да причинява неудобство на разни хора, особено на лъскаво конте като този Уорън. Виж му кабинета само — опушено стъкло и полирани дървени мебели, елегантни гравюри по стените. Марков стол. Огромният плот на бюрото му беше празен, ако се изключат компютърният монитор и кристална ваза с една-единствена синя перуника в нея. Коваленко се замисли за собственото си претрупано метално бюро и очукани кантонерки.

Междувременно контето обясняваше ситуацията на шефа си.

— Да, добре, разбирам... — Обърна се към Коваленко. — Е, изглежда, ще можем да ви съдействаме. — Поредната блестяща усмивка. — До известна степен.

— И до каква степен по-точно?

— Мога ли да видя номера на сметката?

Коваленко извади от вътрешния си джоб бяла картичка с големината на визитка, на която беше написал номера на сметката. Подаде я на банкера.

Той натисна няколко клавиша на клавиатурата пред себе си, отвори едно чекмедже на бюрото, извади оттам златна химикалка, написа нещо на бялата картичка и я върна на Коваленко.

На картичката пишеше: „Томас Ахерн и съдружници“.

— А адрес? — попита Коваленко.

— Нали разбирате, това не е титулярът на сметката — каза банкерът. — Тази информация нямам право да разкрия. Но „Ахерн и съдружници“ е регистрираният агент — там се получават свързаните със сметката поща и запитвания. Сигурен съм, че ще ви услужат.

— И аз — каза Коваленко. — Но не моля тях, а вас.

— Разбирам, но... дори да оставим настрана протокола, истината е, че не разполагам с информацията, която ви трябва.

— Не знаете с кого въртите бизнес, така ли? — попита Коваленко.

Уорън не обърна внимание на заяждането.

— Немалка част от нашите клиенти предпочитат този вид взаимоотношения. Делата им се движат от регистрирани агенти. — Натисна още няколко клавиша и се чу жужене на принтер.

Коваленко сведе поглед към подадения му лист.

ТОМАС АХЕРН & СЪДРУЖНИЦИ
КОУП СТРИЙТ №210
ДЪБЛИН, РЕПУБЛИКА ИРЛАНДИЯ

— Ирландия — измърмори той.

— Сигурен ли сте, че не искате питие или нещо?... — попита отново Уорън.

— Да — каза Коваленко. — Ако ми позволите да хвърля един поглед на движението по сметката — депозити, тегления, — ще си тръгвам.

Банкерът се размърда на стола си и примижа извинително.

— Боя се, че не мога. — А после физиономията му грейна изведнъж. — Освен, разбира се... ако имате съдебно нареждане?

Коваленко стисна устни и простена вътрешно. ФБР нямаше право на достъп до засекретена информация в страни извън САЩ, така че банкерът беше прав да иска съдебно нареждане за разкриването на подобни данни. Само че получаването на такова нареждане беше практически невъзможно, особено ако си притиснат от времето — състоеше се от четиринадесет стъпки, всяка от които изискваше участието на адвокат и съдия. Съдебно нареждане. От самата мисъл за

това на Коваленко му се пригади. Щеше да отнеме години. Изправи гръб и впери поглед в банкера.

— Говорим за разследване, пряко свързано с борбата с тероризма.

Уорън примигна, но иначе не личеше да е впечатлен. Коваленко можеше да се свърже с МИ-5 веднага щом се върне в Лондон. Но едва ли щеше да постигне нещо. Да поискаш от банка в Джърси името на титуляра по сметка, беше като да поискаш от свещеник протокол от нечия изповед, даде си сметка той.

— Съжалявам — каза Уорън и отклони поглед. — Боя се, че просто нямаме такава практика. Нашите закони...

— Вашите закони защитават престъпници и терористи — изсъска Коваленко.

Усещаше как лицето му се зачервява, а кръвното му удря тавана. Направи опит да се успокои, да намери „вътрешния си център“, но не му се получи. А после му хрумна, че точно такива неща водят до инфаркт.

Хеликоптерът се отлепи от площадката и се издигна над земята. Коваленко гледаше към смаляващия се под него остров. Тези офшорни банки, мислеше си той, са чиста проба престъпни организации. Ако зависеше от него, би направил така, че всички фирми, компании и корпорации по света, и най-вече банките, да са „прозрачни“. Това щеше да сложи край на голяма част от престъпленията, включително на тероризма. Само тази едничка стъпка щеше да е достатъчна. Банковата тайна имаше едно основно предназначение и то беше да се перат пари, да се крият пари или да се крадат пари. Сложи край на мръсните пари и ще си на крачка от края на мръсния бизнес.

Трябваше да се успокои все пак. Коремно дишане с бавно, продължително издишване. Поне разполагаше с номера на сметката и още по-важно — с името на регистрирания агент. Именно този агент беше получавал кореспонденцията, свързана с банковата сметка, включително и архив на осъществените транзакции. Оставаше да се разбере дали агентът е препращал тази информация към клиента си, или я е пазел „на склад“ до поискване.

Коваленко се надяваше да е второто. Но каквото и да имаше агентът, Коваленко щеше да го измъкне от него. Защото ако не друго, в Ирландия познаваха вкуса на тероризма.

21.

ДЪБЛИН

31 МАРТ 2005

Всичко беше въпрос на това накъде ще завиеш, щом се качиш на самолета. Ако завиеш наляво, все едно си се включил в бързата лента, а ако свърнеш надясно — най-вероятно сам си плащаш пътя. Майк Бърк беше завил надясно и сега пътуваше в секцията с най-евтините места. Ред 381 място А, на десет реда от тоалетните, но пък до прозореца. И на път за Дъблин.

Прибираше се от сватбата на сестра си Меган, която се бе състояла в селска църква — като излязла от пощенска картичка — в Нелисфорд, Вирджиния, родния град на Бърк.

Връщаше се за пръв път в Щатите след смъртта на Кейт и бе направил всичко по силите си да се държи приемливо, дори бодро. Успокоил беше тревогите на родителите си, а въпросите им беше отклонил. Справял се добре, всичко било наред, най-лошото било отминало и останало зад гърба му...

Така им каза. Но не успя да заблуди никого, най-малко себе си. Да е близо до Меган и Нейт и да не издаде поне малко собствените си чувства беше... беше невъзможно. Те грееха от щастие, а той... какво? Ходещо напомняне, че „нещата се разпадат, а центърът не издържа на напрежението“.

Може би е време да продължи нататък, мислеше си Бърк. Стария вече се съвземаше, бизнесът също, така че защо и Бърк да не даде нов тласък на собствения си живот? Ако не веднага, то скоро.

След всичките трескави години като топче във въртяща се рулетка беше намерил покой в Дъблин с Кейт. И доскоро си мислеше, че ще прекара там остатъка от живота си. Но без Кейт Ирландия му беше чужда, не беше вече дом, още по-малко бъдеще.

И все пак още живееше в същия апартамент, нейния апартамент, с мебелите и голямото легло, което бяха избрали заедно. Дрехите ѝ още висяха в гардеробите. Книгите ѝ го гледаха от рафтовете на библиотеката. Нейните тенджери и тигани висяха на куките си в кухнята.

А да не забравяме и Стария, който не спираше да говори за нея.

Не че Америка му липсваше, но на някакво подсъзнателно ниво бе започнал да възприема пътуването си до Щатите като пробно завръщане. Може би там, на родна почва, без изобилие от вещи, които да му напомнят всекидневно за Кейт, би могъл да започне на чисто.

Но експериментът беше приключил. По-малко от два часа след като стъпи на американска земя, Бърк си даде сметка, че няма работа там. Беше едва на трийсет години, а се чувстваше като Летящия холандец. Като призрак кораб. Полегатите склонове на Синята планина, черни на фона на вечерното небе, не му нашепваха нищо.

Хората все му казваха, че времето ще облекчи болката. Но това беше просто друг начин да се каже, че самата Кейт ще започне да изчезва. Може и да бяха прави, но не това искаше Бърк, не това. В известен смисъл от нея му беше останала единствено болката.

Във Вашингтон не беше по-добре. Видял се бе с неколцина стари приятели, но те не познаваха Кейт и по тази причина му се сториха чужди. За Бърк всичко беше свързано с Кейт, а онова, което не беше, нямаше връзка и със самия него.

Постоянно си мислеше как се бяха намерили. Той буквално беше паднал от небето — потрошен, обгорял и почти мъртъв, докаран на прага ѝ от човек на име полковник Убийство. И това ако не е съдба, какво е?

Размърда се в тясното пространство на седалката, вперил поглед във видеомонитора отгоре, който показваше анимирано изображение на самолет, прекосяващ бавно Атлантическия океан на път към картата на Европа. Беше изтощен от изпитанието на последните дни, от усилията да се преструва, че е добре.

Радваше се искрено за Томи. Отчасти заслугата беше негова, отчасти той беше причината Стария да не угасне заради сломеното си сърце. Радваше се, че вече ходи в кръчмата с приятелчетата си. Бизнесът вървеше добре и имаха толкова работа в кантората, че дори бяха наели секретарка. Ирландия беше в период на невиджан

икономически подем и сега, когато Том се беше върнал на работа, бизнесът щеше да стъпи отново на краката си.

Бърк беше крепил що-годе нещата, докато Стария се съвземе. Но ключов момент за промяната у Томи беше визита на самата Кейт.

— Тя дойде при мен — беше му казал развълнувано той. — През нощта. Застана до таблата на леглото ми. Нашата Кейти, тя беше. „Тате, рече, стига сте тъжили вече, омръзна ми! Чуваш ли? Заради двама ви с Майкъл не мога да намеря покой. Трябва да спрете.“ После ме целуна по челото и ме накара да обещава, че ще събера смелост и ще продължа нататък. Обеща, че винаги ще бъде с нас, нищо, че вече я няма. Не е ли напълно в нейния стил? — попита Томи. — Да се грижи за нас дори сега?

Бърк би дал всичко да зърне Кейт още веднъж. Дори да беше илюзия, халюцинация или сън, това пак би запалило дъга в сърцето му. След онзи сън Стария изглеждаше така дълбоко облекчен и в мир със себе си, че Бърк усети пристъп на завист.

— При мен не е идвала — каза той, сякаш призракът на Кейт го беше предал.

Стария го погледна с топла усмивка и го докосна по ръката.

— Може би с времето, Майкъл...

Самолетът започна да се снижава и Бърк се отърси от мислите си с горчивия вкус на разочарование. Беше една от онези ясни утрини, които толкова рядко навестяват Ирландия, наситенозелените полета се ширеха чак до бреговете на Ирландско море, водата искреше игрива с белите си шапчици от пяна под съвършеното небе.

Бърк би предпочел да е мрачно. Да е мрачно и да вали. Вместо това самолетът се снижаваше към картинка от рая. За миг дузина бели платна грейнаха срещу вятъра долу, видя се и разпенена следа от рибарска лодка. Всичко това не подобри настроението му.

Едва минаваше девет сутринта, когато Бърк мина през митницата, така че взе колата си и пое по шосе Б1 към сърцето на града. С изненада усети, че се усмихва. Все пак имаше нещо в Ирландия. Може да беше заради мащаба или заради напевния, закачлив ритъм на езика.

Без да го осъзнава, се беше привързал към лабиринта от улички и паркове на Дъблин. Усещал бе липсата на Стария, на рутината в кантората, на сградата от розови тухли на улица „Коуп“, на сутрешните си кросове по кея край Лифей. С неохота призна, че се радва да види отново Ирландия.

Паркира на мястото си зад сградата и се изкачи по стълбите до втория етаж. Нямаше още десет сутринта, когато застана пред вратата с номер двеста и десет... която се оказа заключена. Имаше бележка.

Беше прикрепена с кабарче на самото дърво, което беше почти като да заковеш картина на Вермеер директно към стената. Дървените панели на вратата бяха от масивен дъб и всекидневно се излъскваха с мека кърпа. Стария щеше да получи удар.

Бърк измъкна кабарчето от вратата и прочете бележката. Беше официално уведомление, на келтски и на английски, с дата ден след като Бърк беше заминал за Щатите за сватбата на Меган.

ЗАТВОРЕНО ПО ЗАПОВЕД НА ГАРДА СИОЧАНА
(МЕЖДУНАРОДНА СЛУЖБА ЗА
СЪТРУДНИЧЕСТВО)

— Защо не ми се обади?

Отишъл беше директно в Долки, където намери Стария в двора да подрязва един розов храст. В краката му имаше купчина оплетени трънливи клонки.

— Ти ли си, Майкъл?

— Същият. — Бърза прегръдка.

Стария вдигна рамене.

— Защото щеше да се върнеш на секундата, а това нямаше да е честно спрямо сестричката ти.

Бърк поклати глава. „Сестричката“ му можеше да се грижи идеално за себе си.

— Какво е станало?

— Ще ти кажа какво стана — отвърна Стария. — Изтропаха се цяла банда шибани тъпанари, все едно са хукнали след сериен убиец!

Мойра взе, че припадна, ако щеш вярвай, а онзи, най-големият тъпанар, ми навря в носа тъпото си портфейлче.

Бърк го гледаше сащисано.

— Какво „портфейлче“?

— Като по телевизора. Със значки отвътре. А дори не е ирландец, оказа се. А от твоите хора!

— Кой?

— Тъпанарът, дето ти казах. Американец! Дошъл чак от Лондон, лайното му мазно, а другите тъпанари, от Гарда, му вървят по петите като палета и козируват всеки път, щом пръдне.

— Какво искаше? — попита Бърк.

— Влязъл му е трън в задника заради някаква корпорация, дето си я регистрирал ти. Рекох му да си гледа работата!

Бърк примижа.

— Той какво каза?

— Е, не му стана приятно, даже никак. Обидчив един. Проглуши ми ушите, че бил агент на ФБР, голяма клечка и прочие. Лига някаква.

— Легат — досети се Бърк.

— Все тая... Рекох му, че не ми пука, ако ще да е Властелинът на пръстените. И че ако иска да ни ровичка в архива, първо да си оправи документацията.

— Е, да — смотолеви Бърк, — но... Той за коя сметка питаше?

Стария свъси вежди.

— „Туентиет-Сенчъри Мотор Къмпъни“. Нещо такова. — Направи пауза, после попита: — Звучи ли ти познато?

Бърк поклати глава.

— Не. — Беше регистрирал много компании като служител на „Томас Ахерн и съдружници“. Рядко прекарваше повече от половин час с клиент.

— Регистрация на Ман — напомни му Стария. — Банка в Джърси.

Бърк махна с ръка, сякаш да каже, че то има ли други? После попита:

— В списъка с еднопосочната поща ли?

Стария кимна.

— Как иначе? Съвсем нормална процедура. Само че онзи янки, само като погледна папката и...

— Дал си му досието? — попита невярващо Бърк.

— Дадох го на ония от Гарда.

Бърк не можеше да повярва.

— Бяха от специалния отдел — обясни Томи. — И имаха съдебна заповед.

Бърк спря поглед на пристанището, разсъждавайки върху казаното от Стария. Поверителността беше основен стълб на фирмената им политика. Да се разкрие досието на клиент беше... безпрецедентно.

— Както и да е — продължи Стария. — Та зърна янкито името на клиента и Бог ми е свидетел, направо откачи. Трябвало да се бил досетил, че било мнимо. Точно таз дума употреби. Мнимо!

— И какво беше името?

— Някой си господин Франсис Д. Анкония. Или нещо такова. Мернах досието за секунда, после онзи ми го дръпна от ръцете.

Стария не беше запомнил името правилно. Клиентът беше попитал Бърк за ухото му. Говореше като американец, но...

— С чилийски паспорт?

— Същият!

Бърк се замисли. Накрая каза:

— И какво толкова?

— Не знам, знам само, че онзи янки полудя, врецеше за пране на пари, за тероризъм...

— Тероризъм?

— Кълна се в Христа, че се беше зачервил кат'домат. Тъкмо си мислех, че ще вземе да се гътне от мозъчен удар, когато той дръпна Селяндура настрана — ама колко беше „дебел“ тоя, няма да ти казвам...

— Кой?

— Селяндура бе! Представи се като „инспектор Дохърти“, ама си беше типичен селяндур от графство Кери, мене ако питаш. Та онзи, лигата, го дръпна настрана да си приказват на ушенце. После Дохъртито идва при мен и вика, че ще ни затвори предвид „предстоящо разследване“.

— Какво разследване? — попита Бърк. — За какво изобщо става дума?

— Накратко казано — за теб. Селяндурата рече, че започват разследване за пране на пари и че искат да разговарят с нашия господин Майкъл Бърк най-вече щото името ти било в досието.

Бърк изпъшка.

— И после какво?

— После ли? Ами после ме изхвърлиха от офиса ми — от собствения ми офис, ако щеш вярвай, дето усърдно съм обслужвал почтена клиентела в продължение на...

— Как се казва този легат?

— Коваленко. — Стария свали ръкавиците си и остави лозарската, ножица на земята до розовия храст. — Хайде да влезем и ще ти покажа визитките им.

Бяха три, сложени на малката мраморна масичка във вестибюла. Първата беше на Шон Дохърти, инспектор в Международната служба за сътрудничество към Гарда (МСС). Втората беше на Ира Монаган от Службата за финансово разузнаване на Гарда (СФР).

Третата визитка носеше логото на ФБР — златен американски орел — и името Реймънд Коваленко. Според визитката Коваленко беше аташе към посолството, отпечатан беше и адресът — посолство на САЩ, Гросвийнър Скуеър, Лондон.

— И какво ще правим? — попита Бърк.

— Надяват се, че ще им въртнеш една шайба и ще си уредите любовна среща.

Бърк не се поколеба. Набра номера на Дохърти. Инспекторът го помоли да изчака, държа го на телефона доста дълго, а накрая предложи Бърк да се яви в кабинета му следващия следобед.

— Ако за вас не е проблем, мога да дойда още сега — каза му Бърк.

Колкото по-бързо изяснеше нещата, толкова по-скоро щеше да възобнови работа фирмата и толкова по-добре за всички.

Цъкване с език отсреща.

— Боя се, че за нас не е удобно — уведоми го Дохърти. — Най-рано утре следобед. В три удобно ли е? На улица „Пиърс“?

— Надявах се, че...

— Вярвам ви, но между нас да си остане, вашият сънародник Коваленко здравата се е запалил по този тип Д'Анкония. Помолих ви да изчакате, за да говоря с него по телефона, и мога да ви уверя, че е

твърдо решен да се срещне с вас лично. Така че всички ще чакаме със затаен дъх!

На следващия ден Бърк отиде в участъка, като си носеше и паспорта според указанията. Лепнаха му на ревера етикетче с името и го заведоха в малкия разхвърлян кабинет на инспектор Дохърти.

Вътре чакаха двама мъже. По-дребният беше русоляв и с крехката физика на заклет пушач. Това беше инспектор Дохърти от плът и кръв (доколкото можеше да се говори за плът при него). Другият беше Рей Коваленко. Близо метър и деветдесет висок, як, с плоски черти, лепнати върху розов тен над малка момичешка уста.

Коваленко посочи един празен стол на Бърк и всички седнаха. Бърк вдигна вежди в услужлива физиономия, като местеше поглед от единия към другия мъж, но май и двамата не бързаха да подхванат разговор.

Агентът на ФБР извади пластмасово шишенце с дезинфектант за ръце от джоба си, изстиска малко върху едната си длан, после разтърка ръце и се зае да оглежда ноктите си. Накрая каза:

— Този ваш клиент — Д'Анкония. Какво можете да ми кажете за него?

— Ами — започна Бърк, — имаше чилийски паспорт...

— Това го знаем — прекъсна го остро Коваленко.

Грубостта му свари Бърк неподготвен. В първия момент не знаеше как да реагира и какво да каже. Затова започна отначало:

— Както казах, паспортът му беше чилийски, но от акцента му личеше, че е американец. От Щатите.

— Значи сте знаели, че името е мнимо.

Бърк поклати глава.

— Не.

Коваленко впи очи в него.

— Значи не ви се е сторило странно, че човек на име Франсиско Д'Анкония влиза в офиса ви и иска да му регистрирате корпорация с име „Туентиет-Сенчъри Мотор Къмпъни“?

— Е, името наистина звучеше като анахронизъм — призна Бърк, — но...

— Внимавай в картинката — предупреди го Коваленко.

Бърк разпери ръце с дланите нагоре и погледна въпросително към Дохърти. Дохърти отклони поглед. Малката уста на Коваленко се изкриви присмехулно. Той се наведе към Бърк.

— Ами господин Скрудж? Ако в офиса ви влезе човек и се представи като господин Скрудж...

— Или като Дядо Коледа — вметна Дохърти.

— Именно! Ако Дядо Коледа влезе в офиса ви, и това ли ще е в реда на нещата? — попита Коваленко. — Обмислете добре отговора си — добави той, преди Бърк да е отворил уста. — Защото въпросът ми не е реторичен.

Бърк местеше поглед между агента на ФБР и инспектора от Гарда. Това не отива на добре, мислеше си той. Коваленко въздъхна.

— Нека ви попитам нещо — каза той. — Обичате ли да четете?

Бърк сви рамене.

— Ами да. Чета по малко.

Тази информация, изглежда, зарадва агента от ФБР.

— Какво знаете за Айн Ранд?

Въпросът свари Бърк неподготвен.

— Тя не беше ли... някаква откачалка май?

Коваленко застина сякаш някой го е шамаросал през лицето.

„Опа, помисли си Бърк, грешен отговор.“

— Тоест, била е консерваторка — побърза да добави той. — Доста консервативна във възгледите си, ако помня добре.

Челюстите на Коваленко се размърдаха енергично, сякаш дъвчеха нещо. Пръски слюнка се появиха по устните му, но той не каза нищо. Накрая се наведе напред, очите му святкаха отровно.

— Тя е най-значимият автор на двайсети век.

— Така ли?! — Бърк се постара да изрази интерес, но дори в собствените му уши възклицанието прозвуча скептично и дори подигравателно.

— Да, така! Написала е една книжка на име „Унизеният Атлас“ — озъби се Коваленко. — Може би сте чували за нея.

Бърк не каза нищо.

— Франсиско Д'Анкония е героят на книгата. — Коваленко свъси вежди и се поправи: — Един от героите. Има няколко.

Бърк се постара да изглежда впечатлен. Но Коваленко не се хвана.

— Е, май ще трябва да я прочета — каза Бърк и зачака. На стената зад него тиктакеше часовник. Откъм улицата долетя далечен клаксон. Бърк се изкашля. — Е... с какво мога да ви бъда полезен?

Агентът на ФБР погледна към инспектора от Гарда с полуотворена уста и дъвчеци челюсти. Накрая процеди:

— Ами за начало можете да ми разкажете всичко, което ви е известно за вашето приятелче Д'Анкония.

— Е, той не ми е приятел, ако трябва да сме точни. Тоест, виждал съм го само веднъж, и то за не повече от половин час — каза Бърк. — Не повече. Разбрах, че сте взели досието. Всичко е вътре.

— Искам да го чуя от вас.

Бърк сви рамене и се зае да изложи детайлите, доколкото ги помнеше.

— Обади се по телефона. После дойде в кантората. Останах с впечатление, че не знае какво точно иска, но пък повечето хора наистина не са наясно.

— Не са наясно — повтори Коваленко.

— Да. В повечето случаи не са. Този тип искаше да регистрира корпорация, както и да му бъде открита дискретна банкова сметка. И аз му обясних каква е процедурата.

— „Дискретна“ — изсмя се Коваленко. — Може и така да се каже. Както аз го виждам обаче, вие сте учредили куха корпорация за този човек... макар да сте били наясно, че не е чилиец...

Бърк го прекъсна.

— Паспортът изглеждаше истински. Снимката беше неговата. А и видът му определено беше латиноамерикански.

— И защо е избрал именно „Ахерн и съдружници“?

— Каза, че видял реклама — обясни Бърк. — В списание „Аер Лингус“.

— Аха. Значи не го е планирал. Един вид решение в последната минута.

Бърк махна с ръка. Случва се и така.

— И никога не сте чували за този човек преди това? — попита Коваленко.

— Не. Тоест... мисля, че се обади от летището.

— Ще проверим дали не сте имали предшестващи контакти. Вече така или иначе ви проучваме, господин Майкъл Андерсън Бърк.

Не се съмнявайте в това.

Бърк вдигна рамене. Знаеха второто му име. Уха!

Коваленко се облегна назад на стола си и се намръщи сякаш поразен от внезапна мисъл.

— А вие защо всъщност сте тук? — попита той. После изясни въпроса си, преди Бърк да отговори. — Какво правите в Ирландия?

Ако се съдеше по тона му, Изумруденият остров можеше да се намира някъде в протока Ормуз.

— Съпругата ми беше ирландка — обясни той.

Веждите на Коваленко оформиха непрекъснатата линия.

— Беше?

Бърк кимна.

— Тя почина. Преди осем месеца.

Коваленко изведнъж се оживи.

— От какво?

Бърк примигна невярващо. Накрая каза:

— Сепсис.

Коваленко си пое шумно дъх, издиша и цъкна тихо с език, но не си направи труда да изкаже дори формално съболезнованията си.

— Преди осем месеца, казвате. А вие още сте тук. За онези от нас, които са склонни да подозират всичко и всички — а на мен ми плащат да подозирам, — това изглежда доста удобно, не мислите ли? Споменахте, че Д'Анкония е имал американски акцент. Точно като вас. И ето ви и двамата тук, в Ирландия. Той се появява като гръм от ясно небе и вие му спретвате фалшива корпорацияка...

— Вижте — каза Бърк, като се опитваше да запази самообладание. — Не беше фалшива. На нас това ни е работата. Регистрираме корпорации. Това правим.

— Правехте!

Бърк си пое дълбоко дъх, но успя да озапти яда си.

— Ако е налице закононарушение, ако документите не са подадени навреме, ако има данни за престъпление или измама, то има различни инстанции — ирландски инстанции, — които се занимават с тези неща. — Обърна се към Дохърти. — Кажете ми нещо, моля. Защо ФБР тормози ирландска фирма, която е в бизнеса от трийсет години? Какво става?

Инспекторът отговори:

— Международно сътрудничество.

— В „Ахерн и съдружници“ Не правим друго, освен да оформяме документите и да регистрираме корпоративни субекти, и да уведомяваме навреме свързаните с тях юридически и физически лица за годишна документация, която трябва да се попълни, и за такси, които трябва да бъдат платени — каза Бърк.

— И друго правите — настоя Коваленко. — Откривате банкови сметки.

— Това е част от услугата, да.

— Банкови сметки на съмнителни места. Сейнт Хелиър. Кайманите...

Бърк поклати глава.

— Няма нищо съмнително нито в Сейнт Хелиър, нито в Каймановите острови.

Коваленко вдигна предупредително ръце. Веждите му се събраха, а лицето му почервения. Каза тихо и напрегнато:

— Ще ви кажа кое е съмнително. Знаете ли кое е съмнително? Топките ви в менгеме, ето кое.

Бърк не знаеше да се смее ли, или да плаче.

— Моля?

— Това е разследване, което засяга националната сигурност — каза агентът на ФБР, — а вашият задник е в центъра на мишената. Ако ви кажа, че по откритата от вас банкова сметка са преведени пари от човек на „Ал-Кайда“? А? Първоначалната сума не е била голяма, но... подозирам, че това е бил само начален капитал. Защото два месеца покъсно през същата сметка минават три милиона и шестстотин хиляди. Влизат и излизат и всичко това в рамките на четиридесет и осем часа. — Коваленко плесна с ръце. — Движението им не може да се проследи. У кого са парите сега? И какво ще правят с тях? — Той направи пауза. — Някакви идеи?

Бърк седеше на стола си. Какво трябваше да каже?

— Вижте, господин Коваленко, казах ви всичко, което знам, дадохме ви цялата документация. Какво повече можем да направим? Опитайте се да разберете, че от наша гледна точка това беше една рутинна процедура. Правим поне десетина такива месечно.

Коваленко потропа с пръсти по плота на бюрото.

— Нищо рутинно няма в тероризма — изсъска той. Направи пауза за повече ефект, после се облегна назад. — Хайде да го повторим още веднъж. Обаждат ви се от летището...

И така нататък, за втори, после и за трети път. Дохърти имаше вид на човек, който би дал всичко за една цигара.

— Сигурен ли сте, че не пропускаме нещо? — попита Коваленко. Бърк се замисли, преди да отговори.

— Да, сигурен съм.

Агентът на ФБР плъзна лист хартия по бюрото.

Беше бележка от досието с почерка на Бърк.

„Еспланада“
Белград

— А, да — каза Бърк, спомнил си този детайл. — Обясни, че щял да прескочи до Белград за две седмици. „Еспланада“ — това е хотелът. Точно там пратих документацията.

— И не ви се стори странно, че господин Д’Анкония ви оставя единствено този адрес за връзка?

Бърк поклати глава.

— Каза, че ще е на път. И не искаше да му препращаме друга поща, само нещата от банката. Включих го в списъка с еднопосочна поща. Много от нашите клиенти...

— Не се и съмнявам!

Бърк започваше да губи търпение. Размърда се на стола си и попита Дохърти:

— Я ми кажете нещо. Откога Ирландия е петдесет и първият щат?

Селяндура се изкиска.

— Тероризмът е трън и в нашата пета, господин Бърк. Сигурно четете вестници. А след бедата, която сполетя и вас — имам предвид Световния търговски център, разбира се, — сътрудничеството изглежда наложително.

Бърк изскърца със зъби. Коваленко изсумтя пренебрежително.

— Има само една причина да си в списъка с еднопосочна поща и тя е да се прикриват активни. Така ли е?

— Не — каза Бърк. — Не е така. Различните хора имат различни причини да предпочитат анонимността.

— О, съгласен съм — възкликна Коваленко. — Някои са терористи, други са наркотрафиканти. А повечето най-вероятно искат да избегнат данъците!

Бърк поклати глава.

— Има много причини да регистрираш компанията си в офшорна зона, а избягването на данъци не е незаконно. Въпрос на здрав разум.

— Ще ви кажа какво е здрав разум — обеща Коваленко. — Би било проява на здрав разум да проучвате клиентите си. Случвало ли ви се е някога?

Бърк поклати глава.

— Не ви влиза в работата? — предположи Коваленко.

— В интерес на истината — да.

Коваленко издаде дълбок гърлен звук, който много приличаше на ръмжене, помисли си Бърк.

— Между другото — изръмжа Коваленко — помолихме шефа на полицията в Белград да навести „Еспланада“.

— Браво — каза Бърк. — Аз бих направил същото.

— За ваша информация, нашият господин Д'Анкония останал там две седмици, а след като си тръгнал... край. Повече никой не го видял.

На Бърк му хрумна една идея.

— А паспортът му? В досието има фотокопие, мисля. Няма ли...

— Адрес за спешна връзка?

Бърк кимна.

— Сетихме се за това — увери го Коваленко. — Адресът, посочен в паспорта, е адрес на един ресторант в Сантяго. „Ел Поло Локо“. Което означава... — Той се обърна към Дохърти. — Бихте ли ни казали какво означава, инспекторе?

— Разбира се — каза Селяндура. — Означава „Лудото пиле“. Адресът за спешна връзка е „Лудото пиле“ в Сантяго, Чили.

— Предполагам, не сте си направили труда да проверите адреса? — обърна се Коваленко към Бърк.

— Да — каза той. — Не го проверих.

— Той просто е влязъл в офиса ви, свършил си е работата и е излязъл — нали?

— Нещо такова — отвърна Бърк.

— И нищо друго не си спомняте?

— Нека помисля — каза Бърк.

Но когато затвори очи, за да се концентрира, установи, че е капнал от умора. Прозаявката се надигна сякаш от цялото му тяло. Опитва се да я потисне, но не успя. Изтощението заради часовата разлика го заля изведнъж. Коеето, незнайно защо, окончателно вбеси Коваленко.

— Дайте си паспорта!

— Какво?

— Паспорта!

Бърк извади паспорта си от джоба и го подаде на агента от ФБР. Коваленко отвори дипломатическото си куфарче. Извади отвътре метален печат и мастилен тампон, притисна печата в тампона, после го удари ядно върху страницата със снимката на Бърк.

Бърк ахна.

— Какво правите!?

— Визирам паспорта ви — каза под нос Коваленко и извади химикалка от джоба си, за да впише датата на визирането и да се подпише. После метна паспорта към Бърк, но така, че да не стигне до него. Бърк се наведе да вземе паспорта си от пода и го отвори. Напреко на страницата, с червени букви, се мъдреше печат:

ВАЛИДЕН САМО ЗА ПЪТУВАНИЯ ДО САЩ

— Чакайте малко — възкликна Бърк. — Нямате право!

— Напротив — каза ухилен агентът на ФБР.

— Но... защо?

Отговори му Дохърти.

— Защото бихме искали да сте тук по време на процеса. За да дадете свидетелски показания.

— Какъв процес? — попита Бърк.

Коваленко се усмихна.

— Република Ирландия срещу Ахерн.

Бърк примигна.

— Ахерн? Томи пък какво общо има? И знае ли, че го съдят?

— Получил е призовката си преди час — обяви Коваленко.

— За какво? По какво обвинение?

Ред беше на Дохърти и по всичко личеше, че му е приятно.

— Пране на пари.

— Ама вие... какво? Полудяхте ли?! Томи няма нищо общо. Аз се занимавах с регистрацията — от началото до края. Томи дори не се е срещал с клиента!

Коваленко сви рамене.

— Е, да, но на вратата стои неговото име.

Бърк скочи от стола си като да беше на пружини и се хвърли към агента от ФБР. Коваленко се дръпна рязко назад и колелцата на стола изскърцаха по пода. Дохърти се метна на гърба на Бърк, стисна го в мечешка прегръдка и го дръпна настрани.

Коваленко седеше на стола си с гръб до стената и си разтриваше лакътя.

— Браво бе. Ще ме нападаш.

Бърк го изгледа от главата до петите.

— Да — каза той. — Направо да не повярваш.

22.

ДЪБЛИН

4 АПРИЛ 2005

Направо не е за вярване, мислеше си Бърк.

Компанията — затворена, паспортът му — прецакан, Стария — подсъдим... и всичко това защото онова копеле Коваленко е фен на Айн Ранд и мрази офшорните компании. Идеята, че той и Томи са по някакъв начин свързани с Д'Анкония, който и да беше Д'Анкония, си беше направо смехотворна. Бърк почти не помнеше онзи тип. Истинският проблем беше в непонятната неприязън на Коваленко към самия него. Не беше за вярване и толкова. Просто и сложно едновременно.

Бърк открай време беше трън в очите на хора като Коваленко, хора с власт, които носеха самодоволството си като медал за храброст. Явно имаше нещо в поведението на Бърк, в очите му, в стойката му, ако щете, което просто ги... влудяваше. Би било смешно, ако не беше тъжно. Би било дарба... ако по правило не свършваше зле.

Коваленко го тормозеше поради единствената причина, че може да го направи. Очевидно беше, че случаят няма да стигне до съд, защото в крайна сметка Бърк беше направил всичко като по учебник и според изискванията на закона — без значение кой е бил клиентът. Но междувременно „Ахерн и съдружници“ беше затворена, а Стария щеше да си има неприятности.

Явно Коваленко обичаше да тормози хората — без значение кои са и какво са направили (или не са направили). Като тази история с паспорта на Бърк. Беше си удар под кръста. Но удар под кръста както го правеха женчовците.

Дните минаваха и Бърк правеше всичко по силите си да убеди Гарда, че са допуснали грешка. Обаждаше се по телефона, пишеше жалби, обсипваше Дохърти и Коваленко с имейли. Дори лично се яви

на изслушването, за да защити позицията на „Ахерн и съдружници“. Но от всичко това полза нямаше. Пледира към чувството за почитеност на Дохърти, но това, изглежда, само смути инспектора. Затова избра друга стратегия — патриотизма. Ирландските власти едва ли са безсилни да защитят ирландския бизнес, нали така? И едва ли ирландците биха позволили чуждо учреждение да им диктува правилата. Дохърти го изслуша, като кимаше през цялото време, а накрая вдигна рамене.

— Нищо не мога да направя.

Най-лошото беше, че Стария имаше нужда да работи. Две седмици след затварянето на кантората вече беше подкастрил всички рози, наваксал беше с изостаналата кореспонденция и беше изиграл „сто и осем дупки на голф“. И започваше да се връща към старите си навици, напиваше се всяка вечер в кръчмата и говореше през сълзи за Кейт.

В Щатите ФБР проверяваше Бърк, но без да си дава зор. Свързали се бяха с приятелите, роднините и бившите му работодатели, разпитвали ги бяха за политическите му възгледи, познанствата му и пътуванията му зад граница. Бърк разбра за всичко това, когато баща му се обади да го поздрави, задето се е кандидатира за правителствена служба.

— Каква служба? — попита Бърк.

Баща му подсвирна продължително като затихваща сирена — знак, че е осъзнал грешката си.

— Оооо! — възкликна той. А после, шепнешком: — Шпионска работа, а?

И понеже Айн Ранд и „Унизеният Атлас“ очевидно заемаха сериозно място в миогледа на Коваленко, Бърк реши да ги провери онлайн. „Гугъл“ изплю повече от един милион попадения. На първо място в списъка беше уебстраница, поддържана от обществото „Айн Ранд“, където имаше снимки на авторката, дълги откъси от нейни произведения, обобщение на философията ѝ, линкове към „Амазон“ и какво ли още не. Накратко казано, Ранд вярваше, че личният интерес е не само естествен, но е и светският еквивалент на божествената милост.

В някакъв смисъл беше интересно — особено ако си без работа и паспортът ти е невалиден. Бърк прочете биографичните справки за

авторката, включително и изпълненията ѝ пред Комисията за антиамерикански прояви към Камарата на представителите по време на гоненията срещу комунистите. Прегледа отзивите за книгите ѝ, както и кратките резюмета на съдържанието им. Това не беше обикновен писателски уебсайт, а истински лабиринт от чат-румове, библиотека от блогове и дълги биографии на основните ѝ персонажи. Имаше дори онлайн услуга за запознанства.

През 1957, осемнайсет години преди Бърк да се роди, „Унизеният Атлас“ се нарежда на челно място в списъка с бестселъри. Проучване, проведено от Конгресната библиотека и клуб „Книга на месеца“, посочва „Унизеният Атлас“ като „втората най-влиятелна книга“ за американците — след Библията.

В сърцевината си романът е история за доброто и злото, за капитализма и комунизма, за светлината и мрака. Сюжетът е едновременно цветист, сложен и сякаш безкраен. Разказва се за героиня със смешно име — прекрасната Дагни — и опитите ѝ да спаси една железопътна компания от нечестна конкуренция, саботажи и вмешателство на корумпирани правителствени служители. Едновременно с това Дагни търси Джон Галт, легендарен изобретател на революционен двигател, който работи със статично електричество, извличано от въздуха.

Докато се бори да опази железопътната си компания, Дагни забелязва, че много от най-талантливите бизнес ръководители на нейното време напускат работа, за да „прекарват повече време със семействата си“ (и с вещите си, реши Бърк). Като някакви корпоративни Атласовци най-добрите и умните се отърсват от тежестта, с която ги е натоварило обществото. Писва им от държавната намеса, от разпоредбите, данъците, корупцията и некомпетентността.

Франсиско Д'Анкония — друг герой в книгата — е престъпен барон, обявил негласна стачка. Чилийски меден крал, той решава, че е по-добре да прекрати добива на медна руда от земните недра, отколкото да се съобразява с разпоредбите, които подяждат печалбата му. Многословната защита на решението му, позната като „Речта на Франсиско за парите“, беше цитирана в пълен размер на много места в нета. Същността ѝ беше проста — парите са в основата на всичко добро.

И така нататък все в същия дух. В края на историята Дагни се озовава в един каньон наред с пустошта, нещо като либертарианска Шангри-Ла, където се среща с отърсилите се Атласовци, оттеглили се от света. Сред тях са Франсиско Д'Анкония и тайнственият Джон Галт, изобретателят на революционния двигател. Отсъстващите основатели на цивилизацията.

Всичко това напомни на Бърк за отношението на баща му към общото добруване, политическата коректност и позитивното мислене. (Не, не и не.) Според баща му правителството не трябва да се занимава със социално подпомагане. „Хората са мързеливи — настояваше той. — Нямамо работа, казват. Как тогава имигрантите работят по на две места и се оглеждат за трето?“ В действителност обаче Лари Бърк би дал и ризата от гърба си.

Наближаваше два сутринта, когато Бърк спря да чете и изключи компютъра. Не схващаше връзката. Който и да беше в действителност „Д'Анкония“, то той положително беше луд, щом беше избрал да обикаля света като плод на нечие чуждо въображение. Очевидно се идентифицираше с героя на Айн Ранд. Но защо? И какво общо има това с „Ал-Кайда“?

Близо два дни Бърк не излезе от стаята си. Гледаше футбол, тенис и безкрайните говорилни по Би Би Си за прогнозните изборни резултати на Тони Блеър. Поръчваше си храна за вкъщи от италианския ресторант зад ъгъла, спеше много, дремеше пред телевизора и се събуждаше по-уморен и отпреди. Не вдигаше телефона и потъваше все по-дълбоко в собственото си униние. От време на време си задаваше въпроса: и сега какво? Нямахме къде да иде, нито какво да предприеме. Нищо, което би могъл да направи.

Накрая от апатията го извади Стария. Дойде да го вземе, отидоха в „Слънцето“ и седнаха на стара очукана маса възможно най-далеч от покер машината. Скоро допиваха третата си голяма халба.

Бърк се чувстваше като подстрекател — пиеше с човек, който имаше проблем с пиенето. От друга страна, може би идеята не беше толкова лоша. Малка доза споделено забвение.

— Не знам какво да правя — каза Бърк не за пръв път.

— Копелета — отвърна Стария. — Не знам к'во да ти кажа. —
Отпи дълга глътка от бирата си. — Оня ден ходих при Хариган.

Бърк изправи гръб на стола. Хариган беше адвокатът на фирмата.

— Така ли?

Томи кимна.

— Праща ти много поздравя.

— Спомена ли му за историята с Коваленко и Гарда?

— Ми да.

— И той какво мисли? — попита Бърк.

Томи млясна с устни.

— Каза... че ще се поизръсим, но иначе не могат ни пипна с пръст. Нямали основания. Накрая сме щели да спечелим.

Бърк кимна замислено и отпи от бирата.

— А междувременно...

— Можело да се поозорим... в краткосрочен план.

Бърк си пое дълбоко въздух и тресна халбата на масата.

— Знаеш ли какво? Отивам в Белград! — заяви той толкова силно, че шумът в кръчмата утихна за миг и хората взеха да се обръщат.

— За чий ще ходиш пък там?

— Защото там е отишъл Д'Анкония. Ще открия копелето и ще го върна в Ирландия.

Лицето на Стария се разкриви в карикатура на скептична гримаса.

— Няма смисъл! Онова твое дрисливо орле... вече го е направило.

— Какво дрисливо орле? Коваленко ли?

— Същият! Вече е проверил. Само ще си загубиш времето.

Бърк сви рамене.

— А може би не... — След единадесети септември ФБР и ЦРУ не изпълваха Бърк със страхопочитание. Както всички вече знаеха, двама от похитителите бяха делили една стая с информатор на ФБР. Други бяха обучавани на бой с хладно оръжие от бивш командос във Флорида. Във ФБР бяха отказали да проверят компютъра на един от похитителите дори след като получили информация, че е поискал да ограничи уроците си по пилотиране до управление на пътнически самолети в режим на полет (без уроци по излитане и кацане). Някои от

похитителите получили визи за влизане в САЩ, макар в ЦРУ да знаели, че са присъствали на среща в Куала Лумпур, на която били обсъждани планове за залагане на бомби в десетина търговски самолета. И това Бърк го беше чел във вестниците. Кой знае какво още бяха надробили? — Няма да се изненадам, ако са пропуснали нещо — каза той.

Стария сви рамене. После измърмори:

— И сигурно ще пътуваш с шофьорската си книжка?

Бърк поклати глава и допи бирата си. После бръкна в джоба на старото си промазано яке и извади оттам ирландски паспорт.

— Двойно гражданство — каза той.

Стария се изкиска.

23.

БЕЛГРАД

11 АПРИЛ 2005

Бърк се почувства като терорист, когато подаде девствения си ирландски паспорт на мъжа зад стъклената преграда. Имиграционният служител разлисти страниците с неприкрито отегчение, после бутна паспорта назад към Бърк, без да си прави труда да сложи печат. Махна му да се отмести и кимна към следващия на опашката.

Бърк усети тръпката, която изпитват малките момчета, когато им се размине за някоя пакост, особено когато пакостта е сторена въпреки машинациите на педант като Коваленко. Благодарение на двойното си гражданство можеше да пътува необезпокоявано като гражданин на Ирландия и на Европейския съюз.

„Да живее Ирландия“, помисли си той, докато се нареждаше на опашката за таксите пред терминала. Скоро вече пътуваше на задната седалка на очукана застava. Покрайнините на сръбската столица не се различаваха съществено от покрайнините на всеки друг голям европейски град — хаотично струпване на складове и ферми, офис сгради и жилищни блокове. На път към центъра Бърк остана впечатлен от изобилието на графити и от табелите, написани на непознатата за него кирилица, настръхнали от свастики и кратки, вероятно нецензурни надписи.

Самият град го изненада. Не знаеше какво точно е очаквал — мрачни сърби сред руините от натовските бомби може би. Вместо това откри красив град в пресечната точка на две реки — Сава и Дунав. По земята още имаше сняг, но дърветата вече се кичеха със свежа пролетна зеленина. Шофьорът на таксито се оплака от лошото време.

— Гадно време тази пролет. Много студено. Питам аз, къде е глобалното затопляне, когато ти трябва?

По крайбрежния булевард се редяха кафенета и ресторанти, хората бяха добре облечени и изглеждаха заможни, улиците бяха чисти. Таксито минаваше покрай изящни и красиви сгради от друга епоха.

А после се появи „Еспланада“. Ъгловат и грозноват, хотелът представляваше бетонен куб, напълно лишен от архитектурни финтифлюшки и украси. Същото беше и отвътре — стаята на Бърк приличаше на чиста кутийка, пропита с миризмата на боров ароматизатор.

Защо Д'Анкония беше решил да отседне точно тук? Според Коваленко е очаквал да получи три-четири милиона долара. Нормално би било да се поглези. Или пък не. Не му беше направил впечатление на човек, който е свикнал да разполага с много пари. Облечен беше добре, но дрехите изглеждаха съвсем нови, сякаш купени, за да паснат на някаква роля. А и обноските му имаха нужда от шлифоване — как само зяпаше обезобразеното ухо на Бърк, че дори го и попита за него. Така че може би беше свикнал с места като този хотел.

Рецепционистът, Бук Милич, беше вероятно на годините на Бърк. С костюма, вратовръзката, пригладената с гел коса и услужливото си изражение Милич приличаше досущ на колегите си от евтините хотелчета в покрайнините на Вашингтон. Английският му беше добър, макар и с акцент.

Докато обясняваше цените на стаите и вътрешните правила на хотела, Милич дърдореше като кречетало. Но когато разговорът се насочи към предишен гост на хотела, на име Д'Анкония, мъжът се намръщи.

— Забранено ни е да съобщаваме подробности за гостите си — каза той, потрепвайки с пръсти по бюрото. — Изключено.

Бърк сгъна по дължина банкнота от двайсет евро и я плъзна по плота, така че да се спре пред ръката на сърбина. Милич изгледа студено банкнотата.

— Искате да ви разваля ли?

Бърк поклати глава.

— Не — каза той. — Няма нужда да ми връщате.

Банкнотата изчезна.

Милич затрака по клавиатурата. След миг се усмихна широко и каза:

— Господин Д'Анкония е бил наш гост от двадесет и четвърти януари до втори февруари. — Заби отново поглед в монитора. — Взел е под наем два филма.

— А...

Но нищо не можеше да спре рецепциониста.

— Ял е в ресторанта три пъти, и трите пъти — риба. Обадил се е по телефона два пъти, международни разговори. Един, два, три... пет пъти е слизал в бара. Пил е бира.

Бърк го зяпаше сащисан. Какво ли би получил, ако беше дал стотачка на този тип? Вярно, в цялата тази информация нямаше нищо полезно, но...

— Къде се е обаждал?

Милич се взря в монитора. После написа номерата на картонче и го даде на Бърк.

— Това е — каза Милич. — Друго няма.

Бърк не се усъмни в твърдението му. Обърна се да си ходи, но после се сети нещо.

— Имате ли представа защо е дошъл в Белград? Тоест, по работа или...

— Заради Тесла — каза Милич.

Бърк свъси вежди.

— Какво е Тесла? — Сякаш имаше някаква рок банда с подобно име, но...

Рецепционистът, изглежда, се засегна.

— Никола Тесла — обясни той. — Изобретателят. Той е сърбин.

„Бинго“, помисли си Бърк.

— Значи се е срещнал с този изобретател?

Милич изсумтя подигравателно и поклати глава.

— Едва ли. Тесла е починал преди петдесетина години.

— О — смънка Бърк със стапящ се ентусиазъм.

— Приятелят ви...

Бърк понечи да го поправи, но после реши, че е по-добре да си затваря устата.

— ... беше тук за срещите. Не знам как е на английски. Когато много хора идват...

— Нещо като симпозиум? — подсказа Бърк.

Рецепционистът вдигна рамене. После килна глава и впери поглед в Бърк.

— Наистина ли не сте чували за Тесла?

Бърк се смути.

— Бях забравил — смотолеви той.

Милич не можеше да повярва.

— Но той е най-известният сърбин за всички времена! По-известен е от... — погледна нагоре, сякаш на тавана бяха изписани имената на всички сръбски знаменитости. Накрая се ухили. — По-известен е от Владе Дивац, баскетболиста!

— Сериозно!

— Да! Вярно е! Той е измислил електричеството!

— Смятах, че Едисон го е измислил — каза Бърк.

Рецепционистът изсумтя пренебрежително.

— Така казвате вие, американците. Само че Тесла изобретява един вид електричество, Едисон измисля другия вид, който не е толкова добър. После Тесла изобретява още много неща. Двадесети век! И това е негово изобретение.

Бърк се засмя. Милич смръщи вежди.

— За разлика от вас, приятелят ви знаеше за Тесла.

— Така ли? — попита Бърк.

— Да, той изнесе реч! На симфонията.

Бърк го погледна неразбиращо. После направи връзката.

— На симпозиума.

— Да! Първо проучва в института...

— Какъв институт?

— Ама аз на стената ли говоря? — повиши глас Милич, сякаш Бърк беше разсеян ученик. — Институтът „Тесла“! След това отиде на симфонията и изнесе реч!

Прекъснаха ги. Един гост, после още един дойдоха да си вземат ключовете. Тук явно нямаше електронни карти. Работеше се по стария европейски стил, с големи ключове, прикрепени към метални топки, които бяха толкова тежки, че никой от гостите да не се изкуши да изнесе ключа от хотела.

— Та този симпозиум... — попита Бърк. — Къде беше?

Но магията се беше развалила. Или двайсетевровият кредит на Бърк се беше изчерпал, или Милич беше решил, че е казал достатъчно. Отклони поглед и започна да подрежда някакви формуляри.

— Друго не знам — каза той. — Вижте в бара. Там сигурно може да знаят повече. — Сви рамене. — А и Иво може да ви ориентира.

— Кой е Иво?

— Портиерът. Утре е на смяна.

Барът беше празен, ако не се броят две жени, седнали на високи столчета до висока маса. Момиче с щръкнала коса и лоша кожа стоеше зад бара и миеше чаши. Не помнела никого на име Д'Анкония, нито друг американец.

— Тук съм само през деня — обясни тя на Бърк. — Тоти идва в седем. Можете да питате нея.

Бърк благодари и попита дали наблизо има интернет кафе. Момичето запали цигара и му обясни как да стигне.

Нетът наистина беше магия. Влязъл беше в кафе „Сава“ с едно име и нищо повече. А сега, след няма и час, знаеше за Никола Тесла поне толкова — благодарение на „Гугъл“ и „Уикипедия“ — колкото средния сръбски третокласник.

Роден в Хърватска сърбин, Тесла е гениален изобретател, на когото светът дължи променливия ток (точно както му беше казал рецепционистът), бобината на Тесла и още десетки други изобретения. Патентите му бяха стотици, а самият той, изглежда, беше нещо като култова фигура — и не само за сърбите. Феновете му се възмущаваха от факта, че не е получил Нобелова награда, и го наричаха „Леонардо на двадесети век“.

След като се преселил в Щатите по покана на Едисон, той скоро се превърнал в негов съперник, като изобретил променливия ток и защитил енергично предимствата му пред правия ток на Едисон. С финансовата подкрепа на корпорация „Уестингхаус“ Едисон подел пропаганда, която внушавала на широката публика, че променливият ток е опасен. Кучета, котки и дори един слон били подлагани на токов удар на сцената, а Едисон се обръщал към мъжете в публиката и ги

питал дали искат съпругите им да рискуват живота си всеки път щом включат ютията.

Доводът на Едисон бил лишен от основание. Променливият ток на Тесла бил не само по-безопасен от правия ток, но и по-ефективен, и по-лесно преносим. Накрая, с помощта на Дж. П. Морган, най-големия престъпен барон на деветнадесети век, технологията на Тесла спечелила битката. Именно сърбинът осветил градчетата около водопада Ниагара и пак той спечелил договора да електрифицира „Белия град“ на Световното изложение в Чикаго.

В разцвета на славата си Тесла се установил в Ню Йорк и бил сред най-желаните гости на пищните соарета и коктейли, с които се отличавала тази златна епоха. Движел се в една компания с членовете на семействата Морган, Вандербилт и Рокфелер, канел тях и гостите им в манхатънската си лаборатория. Близък приятел на Марк Твен, той развличал писателя и приятелите му с демонстрации, достойни за доктор Франкенщайн. Пред невярващите погледи на Твен и компания Тесла заставал на импровизирана платформа, обвит от светкавици. Разхождал се из лабораторията със светлинни стълбове, които нямали видим източник на захранване, и жонглирал с огнени топки, които не оставяли следи от изгаряне по кожата и дрехите му. Докато Едисон бил пълничък и дисциплиниран учен, истинска работна пчеличка, и слагал престилките на жена си, докато се трудел в лабораторията, Тесла бил висок и строен, елегантен гений, който извършвал експериментите си във фрак и модни жилетки.

Колкото гениален, толкова и странен, изобретателят живеел в хотел „Уолдорф-Астория“ и се хранил сам в Палмовия салон. Всяка вечер подхващал една и съща церемония — избърсвал грижливо с ленена салфетка всеки прибор, чаша и чиния на масата. После изчислявал обема на всяка съдина и количеството храна, което се събирало в нея. Едва след това започвал да се храни. На Бърк му хрумна, че сърбинът е класически пример за жертва на натраплива невроза. Хиперсензитивен на всичкото отгоре. Според биографите му имал неестествено силен слух. Чувал тиктакането на часовник през няколко стаи и можел да усети гръмотевична буря в съседен щат. С остра чувствителност към промени в налягането, той не можел да влезе в пещера, да мине през тунел или под мост, без да изпита физическо страдание.

Мъчели го и градските вибрации — причинени от камионите и влаковете, — до такава степен, че краката на масата му в Палмовия салон и в лабораторията трябвало да бъдат подплатени с гума. Слънчевата светлина също му създавала проблеми, зрението му било смущавано от проблясъци и аури, които никой друг не виждал. Броял крачките си. Светът наоколо организираше в числа, кратни на девет. Изпитвал непоносима омраза към перлени обици и бил ужасен от мисълта да докосне косата на друг човек. Но...

Именно Тесла, а не Маркони, пръв патентовал метод за безжично излъчване и пак той впрегнал силата на Ниагара. Години наред работил върху безжичното пренасяне на енергия на големи разстояния и твърдял, че може да улови електричество — свободна енергия — от „статичните вълни“ на земното ядро.

Починал през 1943-та, когато Втората световна война вилнеела в Европа. По онова време живеел скромно в хотел „Ню Йоркър“ в Манхатън. Според докладите на смъртта му присъствали медицинска сестра и двама агенти на ФБР. Когато роднините му пристигнали в хотела, заварили сейфа разбит, а документите ги нямало. Скоро след това от службата за попечителство върху вражеска собственост конфискували цялата му документация, макар юрисдикцията да била спорна, защото Тесла бил американски гражданин от десетилетия. Въпросната документация, огромна по обем, престояла в архивите до края на войната, когато в процеса на разузнавателна операция американското правителство открило нацистки документи с кодово име „Кламер“. От документацията ставало видно, че немски учени и оръжейни конструктори са работили по нови страховити оръжия на основата на принципи и изобретения на Тесла. През 1945-а архивът на Тесла бил официално засекретен и преместен в Лос Аламос. Осем години по-късно племенник на Тесла успял да извоюва освобождаването на сто и петдесет хиляди документа и това съкровище послужило за създаването на музея на Никола Тесла в Белград.

Но основната част от работите на Тесла (включително повечето научни дневници, изследователска документация и бележки върху експерименти) си оставаха класифицирани до ден-днешен. И понеже Тесла продължаваше да вълнува въображението на много хора, редица учени бяха внасяли искания за достъп до документи, свързани с

изобретателя и неговия труд, позовавайки се на закона за свободата на информацията. Всички били отхвърлени. На един от стотиците уебсайтове американски учен разказваше как, докато работел в Лос Аламос, му било позволено да види диаграми и документи, свързани с водородната бомба, но не успял да се добере дори до страница от архива на Тесла.

Какво общо имаше този изобретател, починал преди повече от шейсет години, с банкова сметка на Норманските острови? Нищо чудно Тесла да е просто хоби на Д'Анкония и интересът му към него да няма нищо общо с всичко останало. Със същия успех Д'Анкония можеше да се интересува от орхидеи например. Или от летящи чинии. Или от възстановки на Гражданската война.

Само че не се интересуваше от тях. А от Тесла.

Бърк реши да спре за малко. Стана и се протегна. Момиче с много обици и сини кичури в косата му донесе кафе, което се оказва силно и сладко. Двама израелски туристи с огромни раници се настаниха пред съседния компютър.

Бърк се върна на стола си и написа: „Тесла симпозиум Белград 2005“. Двадесет и три резултата, повечето на непознат за него език. (Вероятно сръбски.) Но имаше и два-три на английски.

Първият беше страницата на музея на Никола Тесла, където имаше линк към сайта на симпозиума. Бърк си записа адреса на музея — ул. „Пролетарска бригада“ № 51, после се включи в онлайн обиколката из залите на музея. Освен урната с праха на Тесла, негови лични вещи и кореспонденция имаше много снимки, оригинални патенти и макети на негови изобретения. Музеят приютяваше и архивите на Тесла — документите, които племенникът му беше получил от американското правителство.

Бърк се върна към резултатите на „Гугъл“ и кликна на сайта „2005 Тесла симпозиум, Белград“, който включваше подробности за програмата. Прегледа списъка, търсейки името на Д'Анкония.

9:00 — 9:15

И. Соловьев

Смоленски институт

„Патент №454622 — историята“

9:15 — 9:30

Д. Дипаоло

Университет на Перуджа

„Искровата осцилация — началото на безжичните комуникации“

9:30 — 9:45

С. Ешле

Институт „Гьоте“, Франкфурт

„Геохронологични значения на геомагнитния разпад“

9:45 — 10:15

Дж. Уилсън

Университет „Станфорд“

„Тунгуският инцидент — векторни изчисления при скаларните двойки“

10:15 — 10:45

Джеймс Ре

„Диатермапютикс“ ООД, Берн, Швейцария

„Приносът на диатермичната технология на Тесла за ултразвуковите терапии“

10:45 — 11:15

С. А. Джонсън

Политехнически институт „Ренселаер“

„Скаларен електромагнетизъм в манипулирането на климата“

11:15 — 11:30

Е. Гробелар

Кингс Колидж, Лондон

„Тесла срещу Маркони — кратка история“

11:30 — 12:00

А. Добкин

Масачузетски технологичен институт
„Кълбовидните мълнии, плазмената стабилност и
ядреният синтез — доклад за напредъка“

И така нататък. Дори само речниковият състав на списъка показваше колко далеч са темите от познанията на Бърк. Нуклеони, флуков интензитет, честоти на Фурие, „магнитостатичен скаларен потенциал“. Но никакъв Франсиско Д’Анкония.

Нещо не се връзваше. Бърк ясно помнеше гласа на рецепциониста, изпълнен с възмущение, че Бърк не е чувал за Тесла. За разлика от Д’Анкония. „Приятелят ви... той изнесе реч! На симфонията.“

А после получи прозрение. Търсеше „Д’Анкония“. Търсеше човек, който беше използвал това име като псевдоним, като шега или като знак за почит. И ако този човек наистина е участвал в симпозиума, то той беше един от учените в списъка от програмата.

Бърк се облегна назад и въздъхна. Геомагнитен разпад? Скаларни оръжия? Не си беше представял такива неща, когато тръгна за Белград, за да търси „Франсиско Д’Анкония“. Разпечата програмата, излезе от нета, плати и тръгна обратно към „Еспланада“.

Опитваше се да подреди парченцата на мозайката. Коваленко беше прав в едно отношение — някои от клиентите на „Ахерн“ наистина бяха съмнителни. Имаше един например, който се занимаваше с покер онлайн. Тази дейност беше незаконна в Щатите, но не и в Европа. Бърк подозираше, че друг техен клиент внася незаконно дивидита на „Майкрософт“. А десетки други клиенти се занимаваха с „творческо“ счетоводство по отношение на данъците си. Д’Анкония не пасваше на този модел. Коваленко очевидно го смяташе за терорист, макар да не беше споменал думата в прав текст.

Но ако Д’Анкония беше сред учените в списъка... Бърк просто не схващаше логиката. От негова гледна точка терористите не се занимават с неща като „векторни изчисления“ и не четат доклади на научни симпозиуми. Просто не правят такива неща.

24.

Беше тъмно и студено и докато Майк Бърк вървеше към хотела, снегът се сипеше като пресято брашно от небето. Снежинките се вихреха в ореол около уличните лампи. Жена с дълго червено палто вървеше срещу него със забързани ситни крачки, сгърбила рамене срещу студа. Подсети го за Кейт. Какво не би дал съпругата му да беше с него сега. В лошо време като днешното той я прегръщаше през раменете и я приютяваше в заслона на плещите си. Усещаше почти физически топлината и тежестта на тялото ѝ. Ако беше тук сега, щеше да я заведе в някой от крайречните ресторанти, където да зяпат светлинките по водата на чаша червено вино.

„Престани.“

Зави зад ъгъла и „Еспланада“ изникна пред него. Тръгна право към бара. Сега, по тъмно, половината от малките масички бяха заети и всяка се кипреше със свещичка в червена чаша. Стойка с микрофони на миниатюрната сцена заплашваше с изпълнение на живо. Прочел беше в туристическата брошура, че един от музикалните специалитети на Белград бил хибрид от техно и сръбска народна музика, наречен турбофолк.

Самият бар приличаше повече на олтар в стил вуду. Дълго синкаво огледало, обкичено с Коледни лампички, се ширеше зад рафтове с прашни бутилки от уиски, джин и водка. Пластмасови кактуси светеха в зелено сред купища от миниатюрни китайски фенери, розови фламинго, хартиени ангелчета и кукли с несъразмерно големи кимащи глави на Мерилин, Исус и Елвис. Жената зад бара напълни четири халби с бира, после се обърна към Бърк с въпросителен поглед.

— Търся Тоти — каза Бърк.

Барманката беше на четиридесет или може би дори на петдесет, с рядка коса и болнав тен.

— Намерихте я.

— През януари тук е отседнал един американец. Момчето на рецепцията каза, че може би го помните. Долу-горе на моята възраст.

Жената повдигна изскубана вежда.

— Носел е шапка — добави Бърк. — Мека шапка, май им казват „федора“ или нещо от този сорт.

Жената се усмихна.

— Той е гей, този човек, така ли?

Бърк поклати глава.

— Не. Тоест не знам.

Тоти нацупи устни.

— Тогава защо питате?

Реши да излъже нещо, но беше толкова уморен, че нямаше сили да измисля лъжи. Затова каза:

— Вижте, сложно е, но... аз се казвам Бърк. И идвам наистина отдалеч. Така че...

Тя го изгледа продължително, после кимна, сякаш беше стигнала до някакво решение. А когато се усмихна, Бърк разбра, че на младини е била много хубаво момиче.

— Казваше се Франк.

Бърк грейна изненадано.

— Помните го!

— Тук не идват много американци — обясни тя. — Обикновено отсядат в „Интерконтинентал“.

— Искате ли да ви почерпя нещо? — попита Бърк. Сложи банкнота от хиляда динара на плота. Жената си наля чаша „Джони Уокър“ черен етикет. Отпи и смръщи вежди.

— Не сте ченге, нали?

Бърк поклати глава.

— Не приличате на ченге.

— Защо, как изглеждат ченгетата? — попита той.

— Големи мускули и свински очички. — Тоти се облегна на бара.

— Миналата седмица идваха двама от РДБ да питат за този Франк.

— РДБ?

Тя завъртя очи.

— Държавна сигурност.

— И какво искаха? — попита Бърк.

— На кого му пука? Тук никой нищо не им казва.

— Защо?

— Защото същите копелета идваха тук и преди два месеца. Арестуваха добри момичета. — Жената направи пауза. — Добре де — призна тя, — може и да са се занимавали с проституция. Но никога не са създавали проблеми. А и бакшишите си ги биваше покрай тях. — Погледна Бърк в очите. — Вие оставяте ли бакшиши?

Бърк кимна.

— О, да. Винаги оставям бакшиш.

— Браво! Защото тук хората рядко оставят. Според мен е виновен комунизмът.

Бърк кимна съпричастно и хвърли още една банкнота от хиляда динара на бара.

— Така или иначе — каза Тоти, — никой не казва нищо на ченгетата.

— Английският ви е наистина добър между другото...

— Живях двацет години в Чикаго. В Уест Сайд.

— Сериозно?! И после... какво? Върнали сте се?

— Майка ми се разболя, така че... — Гаврътна на екс уискито все едно беше текила.

— Тя оправи ли се? — попита Бърк. — В смисъл, вече е добре, нали?

Тоти килна глава и се усмихна, изненадана от въпроса.

— Да — каза тя. — Вече е добре. Изрязаха го. — Направи пауза. — Вижте, нямам нищо против да ви разкажа за този ваш Франк, но не хранете големи надежди. Не знам много.

— Знаете името му. Наричате го Франк.

Тя поклати глава.

— Той сам се нарече Франк. Идваше, пиеше по две бири. Не беше от приказливите.

— За какво си говорехте все пак? — попита Бърк.

— Ами аз казах: „Здрасти, аз съм Тоти“. А той: „Франк“.

— И това е всичко?

Тоти кимна. Динарите изчезнаха.

Бърк се почувства извозен.

— Той говори ли с някой друг?

Тоти поклати глава.

— Не. И толкова по-зле. Много беше симпатичен. Разни хора тук му пускаха аванси — момичета, момчета, — но той не прояви интерес. — Замисли се за миг. — Все пишеше нещо.

— Пишеше?

— Имаше една тетрадка — обясни тя. — Понякога сядаше тук, на бара, където сте вие сега, и аз поглеждах. Пишеше букви. Букви и цифри.

— Имате предвид като...

— Като алгебра. Реших, че сигурно е студент. — Почука с нокът по чашата си и погледна въпросително Бърк. Той кимна и Тоти си наля още едно питие.

— И не е споменал нищо за себе си?

Тя поклати отново глава.

— Веднъж танцува.

— Танцува? — попита Бърк.

Тоти кимна.

— Оная вечер оркестърът направи почивка. Нямаше много клиенти. Франк се понапи. И... взе да танцува.

— Сам?

Тоти се засмя.

— Да! И не танцува... туист или нещо подобно. Такъв танц не си виждал, гарантирам ти! Взе да си тананика нещо, този Франк. Да се върти. Все едно се носи във въздуха. Много изящно, но... Както и да е, танцува доста дълго — пет, може би десет минути. Музикантите се върнаха, ама не почнаха да свирят, само седят и го гледат. Аз също.

Погледна към Бърк. По изражението му личеше, че няма представа за какво говори тя. Тоти сви рамене.

— Когато спря да танцува, ми даде голям бакшиш. Каза, че заминавал.

— Каза ли къде отива?

— Не. — Вдигна високо чашата си и я пресуши.

Бърк стана да си ходи.

— О — каза тя. — Чакайте. Сетих се още нещо. Той говореше сръбски.

— Айде стига бе...

— Онази вечер, когато се напи. Акцентът му беше ужасен. Попитах го дали не е от натовските части. Понякога войниците закачат

по някоя и друга дума. Той само поклати глава. Затова реших, че сигурно има роднини тук. Но той каза, че нямал роднини, а го бил научил по книги.

— В училище?

Тоти поклати глава.

— Не. Каза, че сам го бил учил.

Бърк ѝ благодари и се качи в стаята си. Застана до прозореца и се загледа в снега навън. Валеше по-силно и светлините на автомобилните фарове се проточваха в разноцветни снопове.

Просна се на леглото. Автомобилните снопове се плъзгаха по тавана и стените. Всичко беше толкова странно. Никола Тесла и Айн Ранд, американец, който говори сръбски и танцува чудати танци. Бърк въздъхна, обърна се настрана и затвори очи. Някъде вън кола беше заседнала в снега и гумите ѝ се въртяха на празен ход. „Също като при мен“, помисли си той.

Като го видя във фойето на следващата сутрин, рецепционистът кимна към портиера, дребен човечец в червена униформа със златни ширити и еполети.

Бърк тръгна към него.

— Иво?

Портиерът се обърна, изненадан, че някой клиент знае името му.

— Да?

— Господин Милич ме посъветва да говоря с вас.

— Да?

Бърк махна към рецепцията и Милич помахна с усмивка на свой ред.

— Каза, че можете да ми помогнете. Търся един приятел. — Бърк му подаде сгъната надлъжно банкнота от десет евро. — Американец. Бил е ваш гост преди няколко месеца. На моята възраст. С черна коса.

— Това е Франк. — Иво прибра десетте евро в джоба си.

— Точно така! Франк. Знаете ли какво е станало с него? Къде е отишъл?

— Ми да, отива на летище. Чао-чао.

Иво задържа вратата на възрастна жена с кожено палто. Докосна шапката си и се усмихна.

— Преди това — каза Бърк.

— За тук питате? В Белград?

Бърк кимна. Иво вдигна рамене.

— Всяка сутрин му викам такси. Отива на едно и също място.

— Къде? — попита Бърк.

Иво потрепери. После потропа с крака на студа и отклони поглед по посока на реката. Бърк бръкна по-дълбоко в джоба си и измъкна оттам шепа динари.

— Само това имам — каза той и натъпка парите в джоба на сакото му.

— Отива в музей на Тесла — каза Иво. — Повече не знам.

Бърк плати входната такса на бледия мъж, който продаваше билети, и взе от брошурите на английски. Понечи да обясни на бледия мъж, че не точно колекцията го интересува, но после реши, че една обиколка из музея може да се окаже полезна. Така че се мота из залите половин час, макар че би могъл да прекара там десет пъти повече време. След наученото за Тесла експонатите — работни макети, снимки, кореспонденция, патенти и чертежи, дори лични вещи — му се сториха изумителни. Тесла наистина беше гений. Не можеше да повярва, че името му не е станало нарицателно по целия свят.

Накрая Бърк се върна при бледия мъж на входа.

— Чух, че неотдавна тук е имало симпозиум.

— Да.

— Мога ли да поговоря с някого за това?

— Да — каза почти шепнешком бледият.

Премести внимателно стрелките на картонен часовник, за да извести евентуалните посетители, че ще се върне след пет минути, и поведе Бърк нагоре по стълбите и после по коридор до малък кабинет.

— Това е Драгослав Новакович — обяви той и кимна към мъжа зад едно бюро. — Директорът.

Новакович вдигна поглед.

— Този господин пита за симпозиума — каза бледият.

После се поклони любезно, отстъпи заднишком, завъртя се на пета и си тръгна.

Новакович посочи кресло с висока облегалка, което беше виждало и по-добри дни. Беше висок мъж с грижливо подрязана брадичка, очила с рогови рамки и посребрели бакенбарди.

— Моля, заповядайте — каза той и разкри усмивка с няколко златни зъба. — Аз съм Драго.

— Майк Бърк.

Здрависаха се и Бърк седна. Някъде зад бюрото жужеше и прещракваше компютър.

— Дефрагментирам хард-диска — каза му Новакович и махна към дърдорещия компютър. — Този боклук е на смъртния си одър.

Бърк се усмихна любезно, но стомахът му се беше свил. Не беше измислил какво да каже. Тук Д'Анкония е бил в свои води. Те са говорили неговия език, той — техния. Дори е изнесъл реч. Новакович, слава Богу, му подаде първата реплика:

— Е! Значи се интересувате от симпозиума...

— Ами, да... да!

— Имаме докладите, разбира се, но те вече са, както вие казвате, „запазени“. Дори моето копие съм го обещал. Но нямате грижа. След две седмици ще има нова отпечатка.

— Страхотно.

— Мога да ви изпратя едно копие. Но и ние имаме разходи. — Усмихна се смутено. — Май беше четиристотин динара — с пощенските разноски, — освен ако не искате експресна доставка. Тя е със сто и осемдесет динара повече.

— Експресна, дума да няма — каза Бърк, бръкна в джоба си и извади визитка от портфейла си. Остави я на плотта и започна да отброява парите, като се чудеше как да продължи разговора в нужната му посока.

Новакович го спаси отново.

— А вие как научихте за маестрото?

Бърк примигна.

— Ами... — смънка той. А после му дойде внезапно вдъхновение. — Летях за Лондон и се заприказвах с човека до мен — и той американец. Оказа се, че пътувал за Белград. Щял да изнася реч. Споменах му, че след месец-два и аз ще пътувам до Белград, и той

каза, че трябвало непременно да посетя музея на Тесла. — Бърк се засмя. — Попитах го кой е Тесла. А той направо не може да повярва. „Най-великият изобретател в историята“, така каза. Имало симпозиум за Тесла и той щял да изнася доклад.

Новакович кимна доволно.

— Та, този човек ми разказа за Тесла и...

— И вече сте заробен! — заяви Новакович.

— Именно! Напълно и окончателно заробен.

— И ето ви тук! — обяви със същия тон Новакович. — Това е прекрасно.

— Работата е там — продължи Бърк, — че се надявах пак да се видим, но... съм загубил визитката му.

Новакович примижа съчувствено, после лицето му грейна.

— Лесна работа — каза той. — Само няколко американци изнасяха доклади на симпозиума, така че... — Погледна монитора на бюрото си. — Ще прощавате, но... мисля, че почти е готов. Приключили с дефрагментирането, ще ви дам списък на участниците.

— Би било чудесно — отвърна Бърк.

Новакович събра върховете на пръстите си като в кула.

— Е, а вас какво ви води в Белград?

— О — смотолеви Бърк. — Това ли? — Направи още една пауза. — Аз съм фотограф. Правя снимки за „Травъл енд Лежър“. Едно туристическо списание.

— Тук? В Белград? — попита Новакович.

Бърк кимна.

— Наричат го „Новата Прага“.

Новакович се изкиска.

— Преди две години Будапеща беше „Новата Прага“. Сега е наш ред. Следващата година — ръцете му литнаха във въздуха — Скопие! А след това, кой знае — Тбилиси! — Сърбинът се разсмя от сърце.

— Градът е много красив — отбеляза Бърк с усещането, че разговорът е на път да зацikli.

— Е, да, струва ми се... аха! Можело значи! Тръгна. — Директорът на музея се прегърби над клавиатурата и започна да пише. — Сега ще изкарам списъка с участниците и ще намерим вашия приятел. — След миг принтерът изплю обещания списък. Новакович взе химикалка и отбеляза с чавка шест имена.

— Тези са американци — каза той и даде списъка на Бърк.

Джонсън
Добкин
Уилсън
Пара
Федерман
Шрагер

Бърк огледа имената, после остави списъка на бюрото и сви рамене.

— Никое не ви е познато? — попита Новакович.

— Не — каза той. — Едно-две от имената ми звучат познато, но... онзи мъж беше млад.

Беше ред на Новакович да свие рамене.

— Добкин и Шрагер са доста възрастни. — После, изглежда, му хрумна нещо и той размаха пръст във въздуха. — Няма да се отказваме! — Стана и прекоси стаята. Отвори вратата, подаде глава в коридора и изстреля някаква заповед. После се върна при бюрото си и седна усмихнат. — Ето това е моята задача — да свързвам „теслианците“. Това е нашата мисия — или поне част от мисията ни — в международното общество „Тесла“. — После събра отново пръстите на ръцете си като кула и се облегна назад.

Мина минута, а после на вратата се потропа. Влезе млада жена с голям кафяв плик в ръце. Даде плика на Новакович, усмихна се на Бърк и излезе. Директорът бръкна в плика и извади тесте черно-бели снимки.

— От банкета са. Не знам дали приятелят ви е присъствал, но... — И бутна снимките към Бърк.

Бърк прехвърли пет-шест снимки, преди да открие търсеното — Д'Анкония, прав с питие в ръка и потънал в сериозен разговор с група хора.

— Ето го! — каза Бърк и посочи физиономията с привлекателни черти на мъжа, който го беше посетил в дъблинския му офис.

Новакович се наведе да погледне.

— Кой от всичките? Този ли? Но това е Джак! Джак Уилсън!

— Да бе! — възкликна Бърк. — Вярно че така се казваше! Джак Уилсън.

— Нямате си представа колко се зарадвах да го видя най-после. Пишихме си от години. И тази година най-сетне се срещнахме очи в очи. Все едно си видял стар приятел.

— Страхотно — каза Бърк, — но... знаете ли как бих могъл да се свържа с него?

— Разбира се! — каза музейният директор. — Всичко е в компютъра. — Въведе няколко команди, смръщи вежди. — Телефонен номер нямам за съжаление. Но има имейл! Адрес — също! — Поклати глава и се ухили. — Джак Уилсън! — Принтерът зажука отново и след миг Новакович подаде разпечатката на Бърк.

Джак Уилсън
пощенска кутия 2000
Уайт Диър, Пенс. 17887
j_p482wl@midpa.net

— Тези данни са валидни, така ли?

— Естествено! Адресът му си е все същият. От години си пишем писма.

— И смятате, че сега Уилсън е в Пенсилвания?

Новакович вдигна рамене.

— Да, може би. Но когато тръгна отгук, от Белград, каза, че отива на езерото Блед.

— Това близо ли е?

— Не, не. В Словения е. Прекрасно място. Планината, езерото, старите хотели... фантазия. — Сви пръсти и ги целуна за илюстрация. — Тито е имал вила там.

— И смятате, че е възможно Уилсън още да е там?

Новакович изкриви лице.

— Не, не, не! Отиде да види тетрадките. Няколко дни, седмица. Но месеци — не.

— Тетрадки?

— Много специални — каза Новакович. — Архивът на Тесла го съхраняваме тук, в музея. Но не и засекретените неща. Тях ги е

прибрало вашето ФБР. Много отдавна. Пратили ги с влак в Лос Аламос. Където правят бомби, нали? Но Лука Чеплак пази тетрадките на баща си. Баща му пишел всеки божи ден — маестрото направи това, маестрото направи онова — и така цели трийсет години. Виждал съм ги с очите си. А на места самият Тесла е писал по нещо в тетрадките. Тях отиде да види Джак.

Бърк кимна, но явно е изглеждал озадачен, защото Новакович продължи:

— Бащата на Лука, Юри Чеплак, бил лабораторен асистент на Тесла в Ню Йорк, после и в Колорадо Спрингс, после пак в Ню Йорк. Изписал е стотици тетрадки! И сега те са на Лука. Но дава ли ни ги той? Не! Упорит старец. Единак. Заради тетрадките много хора ходят при него. И понякога му носят подаръци.

— Какви?

— Водка — каза намръщен Новакович. — Да знаете, че вашето ФБР лъже за маестрото. Казват, че не си водел записки, че запаметявал всичко, че не правел макети, че не планирал експериментите си стъпка по стъпка. Само че това са... — той се усмихна и вдигна поглед към тавана, сякаш търсеше най-точната дума —... бабини деветини.

Бърк се засмя.

— Та този човек, Чеплак...

— Юри усетил, че се задава война, и се прибрал вкъщи.

— За Втората световна говорите, нали?

— Да, разбира се. Онази война. Юри взел тетрадките със себе си. Войната свършила. После започнала Студената война. А през Студената война тетрадките не ходят никъде.

— Останали при сина му — предположи Бърк.

— Не, Лука отишъл в Австралия, а тетрадките останали тук. Лука бил физик в един тамошен университет — в Пърт. Прибрал се чак когато баща му починал. Шестдесета-шестдесет и пета. Там някъде.

— А след това?

— Бил е преподавател в Загреб. Но това е било отдавна. Вече от десетина години не работи. Така че нещата могат и да се променят.

— В какъв смисъл? — попита Бърк.

— Надявам се Лука най-после да ни даде тетрадките. Помолих Джак Уилсън да говори с него, но... Лука май много държи на

посетителите си. Хората идват да видят тетрадките, водят го на обяд, черпят го... — Музейният директор разпери ръце.

По молба на Бърк Новакович провери за адреса на Лука Чеплак и го записа на листа с адреса на Уилсън.

— Бяхте изключително любезен — каза Бърк, когато стана да си върви.

— Няма проблем. Искате ли да ви изпратя копие от доклада на Уилсън? Много е интересен, ще видите.

— Наистина ли?

— О, да — отвърна Новакович. — В известен смисъл поне. Макар че лично аз не одобрявам идеята. А мисля и че маестрото не би одобрил. Тесла така е страдал заради Тунгуска, а сега всички тези приказки за оръжие... Не. Не би го приел, така мисля аз.

Бърк свъси чело. „Какво е Тунгуска, за Бога?“ — зачуди се той, а на глас попита:

— Докладът му за това ли беше?

Новакович кимна.

— Да. За оръдието на Тесла. — Съзрял недоумението на Бърк, Новакович се усмихна. — Честотно лъчево оръжие. Сещате се — направи жест, като сви ръка в юмрук, а после я разтвори рязко, — бум... и край!

— Сериозно?

— Да! В доклада си Уилсън коригира изчислените от маестрото собствени вектори, за да получи по-точен фокус.

Бърк нямаше идея за какво говори музейният директор. Цялата история ставаше все по-дива. Оръдие на Тесла? Защо не? „Телепортирай ме, Скоти.“ Започваше да се чувства като в епизод на „Стартрек“. Благодарни на Новакович за съдействието, спусна се по стълбите и излезе на улицата. Важното беше, че получи онова, за което беше дошъл — името и адреса на Д'Анкония. Щеше да предаде информацията на Коваленко и край.

Въодушевлението му се стопи в интернет кафенето до хотела. Имейлът, който прати на Уилсън с „Тесла“ в полето „относно“, му бе върнат като недоставена поща почти веднага. Бърк провери дали не е сгрешил при преписването на дадения му от Новакович адрес, но грешка нямаше. Нямаше го и Уилсън.

И „Гугъл“ не му помогна особено. Търсачката върна двайсет милиона резултата за „Джак Уилсън“, което, даде си сметка Бърк, можеше да се очаква. И все пак... Прегледа първите няколко страници и видя, че повечето резултати се отнасят за играч на „Питсбъргските пирати“, магазин за рибарска стръв в Монтана и някакъв индианец, умрял през трийсетте. Въздъхна.

Щеше да прегледа всичките, ако се стигнеше дотам, но имаше чувството, че пак ще удари на камък. Кликна на „разширено търсене“ и добави „Никола Тесла“. Този път „Гугъл“ му върна страницата, която беше разглеждал предния ден — списъка с докладите от симпозиума: „Дж. Уилсън (университет «Станфорд»)" „Тунгуският инцидент — векторни изчисления при скаларните двойки“. „Тунгуска...“

Бинго!

Бърк гледаше втренчено екрана. „Станфорд“. Ако беше вярно, от университета сигурно биха могли да му помогнат. Или пък сам би могъл да си помогне. Все трябваше да има база данни, в която да влезе. Ако не той, то сестра му. (Мег можеше да изрови всякаква информация в нета.) Списъци с възпитаниците на университета, випуски, карти за библиотеката — а защо не и публикувана дипломна работа или докторат, ако Уилсън беше защитил магистърска или докторска степен. А сигурно беше. Векторни изчисления? Скаларни двойки? „На мен трябва да ми дадат Нобелова награда само защото успявам да ги напиша без правописна грешка“, помисли си Бърк.

Сестра му Мег работеше за група природозащитници в Шарлотсвил и интернет беше естествената ѝ среда. Баща им, удивен от нещата, които щерка му можеше да издири в нета за нещо — или някого, — се шегуваше, че ако някога Мег реши да мине на тъмната страна, ще стане първокласен крадец на самоличности. „Супер, казваше Мег, искам да съм Мадона.“

Но намирането на информация за Джак Уилсън чрез „Станфорд“ щеше да отнеме доста време дори за спец като Мег. Бърк не знаеше кога Уилсън е учил там, нито дали е завършил. Или какво е учил. Физика? Математика? Инженерни науки? Научна фантастика? „Станфорд“ беше голям университет, а името Уилсън не беше от рядко срещаните.

Спомни си картончето, което му беше дал рецепционистът в хотела. Извади го от джоба си и се взря в двата номера. В интернет не

можеха да се открият титулярите на телефонните номера. Но лесно откри за коя страна е кодът 386 от първото обаждане на Уилсън — Словения. Значи номерът най-вероятно беше на Лука Чеплак. Второто обаждане е било до Украйна.

Следващата му спирка беше в anywho.com. Когато сайтът се отвори, той вписа „Джак Уилсън“ и „Уайт Диър“ в полетата и... нищо. Опита с „Джон Уилсън“. Пак нищо. Имейл адресът се оказа фалшив, улицата — също.

Бърк започваше да се отчайва. Може би „Джак Уилсън“ също беше псевдоним. Може пък Джак Уилсън да беше герой от друга книга на Айн Ранд... и тогава Бърк можеше да забрави за плана си да вдигне възбраната върху дейността на „Ахерн и съдружници“. Опита пак, този път само с „Уилсън“. Може би Джак имаше родители на този адрес, помисли си той. Или съпруга, или братовчеди... Този път изскочи нещо. „Ерика Уилсън.“ Сигурно е малко градче, помисли си той, щом има само един човек на име Уилсън.

Провери. И наистина населението на Уайт Диър наброяваше триста шестдесет и двама души. Какви бяха шансовете единствените Уилсънцовци в Уайт Диър — Джак и Ерика — да са роднини?

Телефонните разговори от „Еспланада“ бяха по долар минутата, затова Бърк си купи предплатена карта от един павилион до реката. Влезе в кабинка от плексиглас, която с нищо не възпрепятстваше студения вятър, и се зачуди какви са стъпките за обаждане в чужбина. Надписите на кирилица не му помагаша. Успя да се свърже чак на четвъртия опит, а междувреме ръцете му се вкочаниха.

— Алооо? — проточи гласът отсреща.

Възрастна жена, предположи Бърк, ако се съди по тембъра.

— Здравейте! — извика Бърк. — Търся Джак!

— Джак ли? Май грешите номера.

— Чакайте, чакайте! — примоли се Бърк. — Обаждам ви се от телефонна будка в Белград.

— Късметлия. Обичам Мейн.

Бърк си пое дълбоко дъх. Жената мислеше, че ѝ се обажда от градчето Белград в щата Мейн. Нямаше време да ѝ обяснява грешката.

— Вижте — каза той. — Опитвам се да се свържа с човек на име Джак Уилсън. Взех името ви от интернет. Вие бяхте единствената

Уилсън в Уайт Диър, така че... да познавате случайно човек на име Джак Уилсън?

— Ами имаше една Хейзъл Уилсън, но тя почина преди три-четири години. Може и пет да станаха.

— Имам адреса — каза Бърк.

— Значи лесно ще го откриете!

— Не знам. Само номер на пощенска кутия е.

— О! — В гласа на жената се прокрадна известна предпазливост.

— Извинете? — каза Бърк.

— Нека позная... номерът на кутията две хиляди ли е?

Бърк разгърна с премръзнали пръсти листа, който му беше дал Новакович.

— В интерес на истината, да, две хиляди е...

— Ето значи къде ви е проблемът. Щото пощенска кутия две хиляди е адресът на затвора. На този адрес затворниците си получават пощата.

Бърк не знаеше какво да каже.

— Затвор?

— Официално се нарича Федерален институт за коригиране на поведението. Ама за нас си е просто затворът „Алънуд“.

25.

ОДЕСА, УКРАИНА

12 АПРИЛ 2005

Пълна жена стоеше зад разделителното въже, облечена с толкова тясно скроен костюм с панталон, че изглеждаше като в кофраж. Усмивваше се окуражително и държеше над главата си табелка с надпис „Романтичен туризъм“.

Джак Уилсън се присъедини към групата около нея — нервни мъже, които се шегуваха твърде шумно и избягваха да срещат погледите си. Опитал се бе да ги разпознае още по време на полета от Ню Йорк и сега се оказваше, че е уцелил всички с изключение на един. Те бяха представителна извадка на физическите и социалните недъзи (лоша кожа, наднормено тегло, пронизителен кикот, пелтечене), които могат да се очакват от мъже, поверили съдбата си дистанционно в ръцете на мадам Пулетска, тяхната интернет сватовница. Мъже, които си пазаруват съпруга и са готови да платят цената в живо тегло.

Уилсън изпъкваше на общия фон. Първо, беше подозрително симпатичен. И макар че от години не беше помирисвал жена, преди да го тикнат в затвора, красавиците се тълпяха около него. Вроденият му атлетизъм и тъмната хубост правеха младежката му бедност симпатична, раздрънканите му коли — обещание за приключения, а влечението му към математиката и точните науки, което в други случаи би му лепнало етикета на скучен зубрач — интересно. Благодарение на Манди беше усвоил каубойските маниери на Робърт Редфорд от култовия филм „Буч Касиди и Сънданс Кид“ — ръкостискането му беше кораво, гледаше хората в очите, беше почтителен, но никога не се извиняваше. Шарън, приятелката му от „Станфорд“, го беше превела през тайнствата на изкуството да се борави с прибори за хранене, научила го беше как трябва да се яде супа, предала му беше

познанията си за виното и за поведението на възпитания гост. По свой си начин го беше обработила като нешлифован диамант.

Уилсън оглеждаше спътниците си. Доста обикновени на вид. Някой по-циничен външен наблюдател сигурно би казал, че са тук заради секса, но щеше да сгреша. Имаше далеч по-лесни и по-евтини начини да си осигуриш секс. Тези мъже бяха прелетели половината свят, приели на доверие съмнителните достойнства на едно режисирано ухажване. Защо? Уилсън предполагаше, че мотивите им да прибегнат до интернетското сватовничество не се различават принципино от неговите. Също като него и те знаеха какво искат и било от стеснителност, било от нетърпение предпочитаха да не си търсят любима по традиционния начин. По време на полета се беше запознал с двама от клиентите на мадам Пулетска. Единият беше бизнесмен на петдесет и четири години, който притежаваше дъскорезница в Мичиган, никога не се беше женил и смяташе, че хваща последния влак. Един вид — сега или никога. Другият, по-млад, страдаше от заболяване, което не уточни, но със сигурност щяло да го убие. „Искам дете. Дете, на което да предам името си. Да оставя нещо след себе си.“

Уилсън беше изправен пред същата дилема като другите мъже от групата. Не разполагаше нито с времето, нито с търпението да съблазнява и ухажва. Попълването на формулярите в сайта на мадам Пулетска го уреждаше идеално — дирижирано ухажване, което не изискваше мислене, планиране или усилия.

1. Цветя
2. Писма
3. Шоколадови бонбони
4. Бельо
5. Телефонни обаждания
6. Среща
7. Брак

Разбираше, че „украинските невесты“ не биха били на пазара — не биха публикували свои снимки в интернет, готови да напуснат дом и родина при първото приемливо предложение, — ако не беше отчаяното им желание да избягат от едно безнадеждно бъдеще. Затова

красива и добре образована жена като Ирина беше, ако не за продан, то поне „на пазара“. Не на свободния пазар обаче. Ирина имаше право да отхвърля обожатели. Но Уилсън подозираше, че опре ли ножът до кокала, Ирина най-вероятно би приела повечето от американците, които стояха сега от подветрената страна на внушителната мадам Пулетска.

Колкото до плюсовете на Ирина, тя имаше всичко необходимо. И още повече, стъпеше ли в Невада, щеше да е в чужда страна, на хиляди мили от дома си. Или с други думи — щеше да е напълно зависима от съпруга си, без приятели, към които да се обърне, когато положението се промени драстично. Щеше да е негова. Наистина негова.

— А, господин Уилсън — изчурулика мадам и го стисна за лакътя. — Веднага ви познах.

Уилсън погледна към другите от групата.

— Заради табелката с името? — попита той и посочи обточения с червена ивица бадж с надпис „Здрасти“ на ревера си.

Мадам Пулетска, изглежда, се стъписа. После схвана, че се е пошегувал, и избухна в звънкия си момичешки смях.

— Много си забавен — каза тя и го сръчка с пръст. — Освен това си дори по-красив, отколкото на снимката. Наистина!

Уилсън поклати скромно глава. Мадам преброи присъстващите, после с бързо движение прибра посрещаческата табелка в огромната си червена чанта и извади папка с твърди корици. Направи поименна проверка, като местеше делово поглед от баджовете с имената на мъжете към списъка в папката си.

— Всички са тук! — обяви ентузиазирано тя, после ги подкара към изхода на терминала. — А сега — към вана. — Излязоха през автоматичната врата, всеки повлякъл куфар на колелца след себе си.

— Като овце сме — измърмори един от мъжете.

— Беее — вметна веднага Уилсън.

Изблик на нервен смях. Все едно не бяха чували по-смешно нещо в живота си.

Едър мъж с избеляла тениска натика куфарите в задното отделение на вана, после се обади по мобилния си телефон. Мадам П. се опита да отвори плъзгащата се врата и Уилсън побърза да ѝ помогне, което му спечели нова доза лигав смях от нейно височество.

— И силен също — не пропусна да отбележи тя.

Той завъртя очи.

— Повечето от нас са изключителни експерти по минивановете.
— Още смях.

„Мили Боже — въздъхна вътрешно Уилсън, — все едно съм Еди Мърфи.“

— Е, всички сме тук, така че да тръгваме — каза мадам П., разбързала се внезапно. Пъхна папката в чантата си. Обърна се към притихналите мъже на задните седалки и каза с усмивка: — Сигурно сте уморени и искате да си подремнете и да се освежите преди следобедния чай с дамите. Започва в два часа — предупреди ги тя, после се ухили до уши и размаха заканително пръст. — Не закъснявайте.

Една от чудатостите на ситуацията беше прекомерното благоприличие, което имаше за цел да смекчи търговския аспект на договорката. След месеци на задължителни писма, цветя и шоколадови бонбони следваше двучасова среща на живо, но в група и под зоркия поглед на мадам. После „туристически час“ на следващия ден, а след това — „вечеря с танци“.

„Романтичните туристи“ бяха настанени във второкласен хотел на шумна улица близо до центъра на града. Мадам П. им даде три часа и настоя да си сверят часовниците. Все едно бяха на летен скаутски лагер.

В уречения час жените ги чакаха в неугледната хотелска столова, където щяха да им сервират чай. Ирина се изчерви и се усмихна, когато Уилсън ѝ целуна ръката. Някъде зад тях мъжът с пронизителния смях се изкиска нервно.

Когато приключиха с изстиналия чай и коравите сандвичи, мадам П. поведе двойките на разходка по сенчестата алея на крайморския булевард. Ирина изглеждаше сладка и стеснителна, макар Уилсън да си даваше сметка, че не е в състояние да я прецени обективно. Купи ѝ сладолед, купи ѝ бутилка минерална вода, купи ѝ и чанта на „Гучи“, менте, от един уличен продавач. Чантата много ѝ хареса — галеше я като да беше домашен любимец. Английският ѝ не оправда очакванията му — по телефона бяха говорили съвсем

накратко, — но това всъщност нямаше значение. Лицето ѝ се изопваше от напрежение, докато се опитваше да поддържа разговора.

— Аз толкова щастие.

— Щастлива.

— Щастлива — повтори тя. — Щастлива да разходя с вас.

— Мисля, че си много смела — каза той. — Да напуснеш страната си, семейството си...

Не че имаше някаква мистерия в това. Ирина и другите жени бяха готови да скочат в неизвестното, защото перспективите им у дома бяха лоши. Жизненият стандарт в бившите съветски републики се беше снижил драстично за много хора, макар икономиката да бележеше ръст, а местните олигарси да трупаха богатства. Продължителността на живота намаляваше, намаляваше и раждаемостта. Социалната сигурност, така всеобхватна преди, сега се бе изпарила. Ирина и семейството ѝ живееха в едностаен апартамент — родителите и малкият брат в спалнята, Ирина и сестрите ѝ — в другото помещение, което съвместяваше кухня и хол.

— Надежда съм, че един ден те дойдат видят — каза тя. — Аз също идва тук, да? Това възможно?

— Разбира се.

Междувременно мадам П. и екипът ѝ бяха заети със сложната подготовка около заминаването на булките за Щатите. Покрай другите неща това включваше и молби за виза К-1 — така наречените „годежни визи“, задължителни за хората, които отиваха в Америка, за да сключат брак.

Освен с визите К-1 кандидат-булките трябваше да разполагат и с двупосочен билет с отворена дата на обратното пътуване, както и с пътен бюджет. Повечето мъже се бяха възползвали от стандартните предбрачни договори, предлагани от мадам П., но Уилсън каза, че не държи на предбрачен договор. Ирина прие това като знак за любов. Нямаше нищо такова, разбира се. В новата световна ера, която щеше да настъпи — и която Уилсън бе започнал да нарича за себе си „сл.У“ (след Уилсън), — един предбрачен договор би бил толкова полезен, колкото чадър по време на ураган.

Седнаха на пейка в парка под пролетно разлистена бреза и Уилсън ѝ разказа за ранчото, където щяха да живеят.

— Там е истински рай — каза ѝ той. — Има едно поточе, където сърните идват да пият вода, залезите са великолепни, небето е безкрайно, има ястреби, риба, гора.

— Сигурна, че много красиво. Снимки ти прати, аз сложи под възглавница. Такава голяма къща. Има място за много деца, мисля — добави тя и се изчерви.

После погали отново чантата.

— Има миялна машина?

Уилсън кимна.

— Да. И голям телевизор с плосък екран. Също и... това ще ти хареса. Купих ти кола. Кабриолет.

Тя изписка от удоволствие, после лицето ѝ посърна.

— Но аз не знам да карам.

— Ще те науча. Лесно е.

— Кола нова? — попита Ирина.

Той поклати глава.

— Не. Не ти трябва нова кола. Компютрите им дефектират непрекъснато. Вярвай ми.

Тя се намръщи.

— Наш дом... в Невада, да?

— Да.

— В Лас Вегас?

Той вдигна рамене и се усмихна.

— Не точно. Ранчото е в провинцията, но самолетът ти ще кацне във Вегас, така че ще имаш шанс да го разгледаш.

Тя се размърда смутено, а после, по негово настояване, призна, че искала да се оженият в същата „църква на любовта“, където го направила и Бритни Спийърс.

— Уайт Чапъл. Възможно?

Уилсън не можа да удържи смеха си. Ето я, седи до него с блеснали очи и порозовели бузи, така нетърпелива, почти умоляваща дори. Не можеше да се сдържи наистина. Очарован беше от невинността ѝ, дори да не беше невинност, а обикновен наивитет. Глупавият ѝ интерес към звезди и знаменитости беше колкото предвидим, толкова и естествен. Холивуд правеше това с хората — дори с украинските сервитьорки, които едва ли бяха виждали и един

брой на „Пийпъл“ или „Парейд“. Защо да не ѝ угоди тогава? Планирал беше семпла церемония, но...

— Щом искаш това, защо не?

Тя се усмихна, сладките трапчинки цъфнаха на бузите ѝ, лицето ѝ поруменя от чиста радост.

— Чакай да кажа на Татяна.

Погали чантата и завъртя тялото си към него. Вдигна брадичка и го целуна по устните. Уилсън за пръв път усети мекото цветно ухание на парфюма ѝ. В комбинация с топлината на дъха ѝ и с погледа в очите ѝ ароматът го развълнува по начин, забравен от години. Не беше изпитвал подобно нещо, откакто го тикнаха в затвора.

— Имам нещо за теб — каза той. — Нещо, което да сложиш в чантата.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво?

Той ѝ връчи самолетна брошура, която съдържаше двупосочен билет първа класа от Одеса до Лас Вегас през Москва и Ню Йорк. Вече беше говорил с мадам П. за датата и тя го бе уверила, че визата на Ирина ще стане навреме. Документите били готови. Оставало само мадам П. да предостави доказателства, че Уилсън се е срещнал с Ирина лично. А това беше повече от лесно. Беше го снимала с Ирина, беше направила и копие на печата в паспорта му. Ирина щеше да лети за Вегас на шестнадесети юни. Така Уилсън щеше да се ожени и да пристигне в ранчото навреме за лятното слънцестоене.

Датата беше важна. В известен смисъл беше ключова.

Ирина ахна при вида на билета.

— Първа класа! — изчурулика тя, връщайки го към настоящето, а после видя стодоларовите банкноти, които Уилсън беше пхнал в брошурата под билета.

— О, Джак! — възкликна тя, броейки тайно банкнотите.

После го целуна отново. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Можеш да си купиш рокля... или да ги дадеш на родителите си. Годежен дар. Като това. — Извади пръстен от джоба на самото си и го сложи на пръста ѝ.

Ирина беше поразена.

— О, Джак. Много е красив.

На следващата сутрин мадам П. ги натовари в „люксов автобус“, който ги закарва при Нерубайските катакомби и Музея на партизанското величие. Мадам им раздаде билетите и ги предупреди строго:

— Следвайте екскурзовода. Не се изкушавайте да изследвате сами. Всяка година хора изчезват в катакомбите и повече никой не ги вижда.

Това напомни на Уилсън за организираните екскурзии от гимназията. Всъщност цялото това „романтично пътуване“ беше като ехо от онези дни, само дето притеснените момчета и кискащите се момичета бяха заменени от притеснителни мъже и жени с приглушен смях. Всяка двойка получи фенерче. Държаха се за ръце. Ръката на Ирина лежеше, малка и хладна, в неговата.

Екскурзовод се оказа самата мадам П. Обясни им, че катакомбите били бивши мини за добив на варовик — същия варовик, с който е построена Одеса. С течение на годините тунелите се превърнали в предпочитан маршрут за контрабандистите.

Ирина стисна ръката му.

— Но тук, в Нерубайско — продължи мадам, — живяла малка армия от смели партизани по време на Втората световна война. — По стените имаше снимки и картини, които показваха какъв е бил животът на партизаните под земята между нападенията над влакове и опитите им да препънат нацисткото настъпление.

На един завой Уилсън целуна Ирина. Тя притисна тяло в неговото. Уилсън изгаси фенерчето. Сигурен беше, че и другите двойки се занимават със същата дейност. Подозираше, че мадам П. е избрала тази забележителност, вместо някой добре осветен музей например, именно за да насърчи подобно поведение. Ако се съдеше по звуковия фон, една от двойките вдясно не се беше задоволила с целувки и прегръдки.

Ирина простена и го целуна отново. Целувката ѝ беше страстна и умела — Уилсън не хранеше илюзии за недостиг на сексуален опит от нейна страна, какво остава за девственост. Жените бяха изследвани за СПИН и други предавани по полов път болести, а макар да не съществуваше общовалиден тест за плодовитост, бъдещите женихи бяха получили резултати от гинекологични прегледи и справки за

семејната историја на дамите, които показваха, че не съществуват очевидни признаци за неплодие.

Накрая всички последваха подскачащото фенерче на мадам П. към изхода. Ирина примижа и разтърка очи, когато излязоха под ярката дневна светлина. Все едно излизат от следобедна кинопрожекция, помисли си Уилсън.

— Аз голям късмет — каза Ирина. — Другите мъже не толкова... — Поклати глава и разцъфна в усмивка.

Абитуриентски бал. Най-много на това приличаше вечерята с танци, макар да присъстваха само дванайсет двойки. Малък дансинг, маси за шестима със скъпернически букетчета в средата, украсена с цветя арка (за снимки). Кавалерите бяха в тъмни костюми с карамфил на ревера; дамите — с дълги рокли. Трио музиканти — вокалистът с яркочервена кичара — произвеждаше еkleктична смесица от музикални парчета. Вечеринката може и да приличаше на фалшив абитуриентски бал, но Ирина беше истинска и осезаема в ръцете му.

— Танцуваш добре — прошепна му тя, докато той я водеше по паркета на малкия дансинг.

Издържали бяха геройски пилешкото за вечеря, тестения десерт и глупавите наздравници на мадам П. Сега, както можеше да се очаква, бавните танци имаха значително числено превъзходство пред бързите. Осветлението беше приглушено. Мадам П. и миниатюрният ѝ съпруг се бяха изявили еднократно на дансинга и след любезните аплодисменти на гостите се бяха оттеглили в един ъгъл.

Ирина вдигна поглед към Уилсън. По лицето ѝ бяха избили нежни капчици пот. Вокалистът с кичарата подхвана класическото парче на Пърси Следж „Когато мъж обича жена“. Ирина се притисна в обятията на Уилсън. Не танцуваха, по-скоро се поклащаха в ритъм.

— Обичам тази песен — каза тя, стопена в прегръдката му.

— Ммммм — смънка той.

Продължиха да се поклащат.

— Искам да правя любов с теб — прошепна тя.

Той я придърпа още по-близо. Очите му започнаха бавно да се затварят, после се отвориха внезапно — светли пращинки потрепваха в

периферното му зрение. Уилсън разбра, че всеки миг ще ослепее, пък било то и за кратко.

— Добра идея, да?

Той кимна разсеяно.

— Да сме сигурни?

— Да — каза Уилсън. — Трябва да сме сигурни.

Ирина долови промяната и се уплаши да не го е засегнала с нещо.

— Какво има?

— Нищо. Добре съм.

Тя го поведе обратно към масата. Роклята ѝ се гънеше на ивици от преливащи цветове, а Уилсън я различаваше смътно през светлинните ефекти в главата си... но все още виждаше достатъчно, за да забележи сладката бръчка на тревога, разделила челото ѝ.

— Дето казах за любовта? — попита тя. — Не ти харесва?

Той издаде звук, който трябваше да мине за смях, но прозвуча като нещо друго.

— Понякога получавам пристъпи на главоболие — само дето не е точно болка. Просто... пречи ми да виждам добре. Но не трае дълго — побърза да добави той.

— Това е зрителна мигрена — обяви тя, като произнесе „мигрена“ неправилно.

Уилсън се изуми.

— Точно така, но... ти откъде знаеш?

— Ти забравил. Аз ходи в медицинско училище, преди да спра, за да работя. Ще питам мадам Пулетска дали може тръгнем.

Мадам П. цъфна веднага и закръжи около Уилсън. Приличаше му на пищящата фигура от прочутата картина на Едвард Мунк — бяло лице, заобиколено от аури в различен цвят. Съпругът ѝ беше като зловеща черна сянка, която излъчва мрак на вълни. А после изобщо спря да вижда.

Ирина стискаше ръката му и говореше бързо на руски с мадам. Уилсън не разбираше и дума, но смисълът на разговора се подразбираше по тона на Ирина — от доводи към молби — и по този на мадам — от отказ до отстъпление.

Накрая Ирина го поведе към изхода. Хладният нощен въздух плъзна като коприна по кожата му. Ирина го галеше по косата, докато

чакаха такси.

— От стреса — каза тя с тих, твърд глас. — А понякога има и фактор от околна среда.

Пристигнаха в хотела и Ирина поиска ключа от рецепцията. Когато се качиха в стаята му, тя не запали лампата, а седна до него на леглото. Свали сакото и вратовръзката му, помогна му да си събуе обувките и го накара да легне. Уилсън я чу да влиза в банята. За миг се уплаши, че ще запали лампата, но тя не го направи. Чу шуртене на вода, после и стъпките ѝ по пода.

— По-добре, да? На тъмно?

— Да.

Чувстваше се уплашен. Винаги се чувстваше така, когато го споходеше мигрената, но Ирина беше истинско откровение — ангел на милосърдието, нежна и грижовна. Сложи влажна кърпа на очите му.

В стаята беше горещо и Ирина включи вентилатора на тавана. Но не отвори прозорците. Откъде знаеше, че шумът от улицата ще влоши състоянието му?

— Никога не трае дълго — каза ѝ той.

— Шшшш. — Погали лицето му с върховете на пръстите си, толкова леко, все едно го докосваше морски бриз.

През няколко минути махаше кърпата. Уилсън я чуваше как пуска чешмата в банята и изстиска плата. После се връщаше и слагаше хладния компрес на очите му.

Много отдавна никой не се беше държал толкова мило с Уилсън — отчасти защото самият той не го позволяваше. А никой никога не се беше грижил за него по време на мигренозен пристъп. Той се криеше в такива моменти — усетеше ли началото на пристъпа, бягаше далеч от хорските очи.

Поздрави се за интуицията, насочила го към Ирина. Тази жена имаше сърце. Другите може да бяха наемници, проститутки дори, но Ирина беше истинско попадение.

Пристъпът започваше да утихва, макар Уилсън още да се чувстваше замаян, „не в час“. Нежността на Ирина придоби елемент на откровение в неговите очи. Фактът, че е намерил жена така красива и така нежна, беше добро предзнаменование. Всъщност всичко си идваше на мястото, като си помислиш. Хаким беше извън играта и Уилсън разполагаше с три пъти повече пари от предвиденото, отървал

се беше и от евентуалните усложнения, произтичащи от връзката с търсен от закона човек като арабина. Трудната част — обръщането на хашиша в пари и успешното прехвърляне от Африка в Европа — беше приключила. Оставаше единствено разплатата.

Купил беше ранчо и бе започнал работа по апарата, който скоро щеше да е готов. Брачната „делка“, която беше договорил като жест към бъдещето, май щеше да се окаже истинска благословия, невероятен късмет. Провидението или нещо от този род му се усмихваше, докато светът се готвеше за своето пречистване и възраждане.

— Почти отмина — каза той и понечи да седне.

— Шшшш... — Тя го бутна назад с върховете на пръстите си и махна кърпата. — Сега се връщам. Не отваряй очи.

Когато се върна, Ирина легна до него и се намести по очертанията на тялото му. Надигна се на лакът, погали лицето му с пръсти и го целуна по врата.

— Свалих свои дрехи — прошепна тя. — Това добре?

— Идеално — каза той.

26.

БЕЛГРАД

12 АПРИЛ 2005

Майк Бърк затвори телефона. Адресът на Уилсън беше пощенска кутия на затвор?

Пъхна ръце дълбоко в джобовете си и тръгна обратно към хотела. Добрата новина беше, че вече разполагаше с име, истинско име — нещо, с което Коваленко не можеше да се похвали. Разполагаше дори с адрес. Е, нещо като адрес.

Но това беше и лоша новина. Защото този конкретен адрес не внушаваше увереност. Напротив, наливаше вода в обвиненията на Коваленко, че Бърк е постъпил безотговорно, регистрирайки корпорация за Д'Анкония.

От друга страна (явно имаше много други страни покрай този Уилсън), човекът беше възпитаник на „Станфорд“. Значи не можеше да е чак толкова лош, нали? Разбира се, че не можеше.

Абсурдността на тази мисъл не убягна на Бърк, докато си пробиваше път през снежните улици на Белград. Ако Уилсън е завършил „Станфорд“, коефициентът му на интелигентност несъмнено е висок. Но това още не го прави светец. За да стигнеш от университетското игрище до затворническия двор в Уайт Диър, трябва или да си много лош човек, или да си пълен загубеняк. Бърк се надяваше на второто.

След като се прибра в хотела, Бърк набра Лондон. Минаха петнайсет минути, докато се свърже, а когато най-после успя, му казаха, че Коваленко не е там. Секретарката му, британка на име Джийн, предложи на Бърк да остави съобщение.

— Предайте му, че знам кой е Д'Анкония — каза той.

— Кой?

Той ѝ продиктува името буква по буква и остави номера си в „Еспланада“.

Тя повтори детайлите, после цъкна с език.

— Трябва да ви кажа — добави секретарката, — че господин Коваленко е извън обхват в момента. Ще се опитам да предам съобщението ви, но...

— Извън обхват?

— Нещо такова.

— И колко извън обхват е? — попита Бърк.

Жената вдиша през зъби като знак за съжалението си.

— Може да продължи няколко дни.

Бърк изпъшка.

— Това е доста важно — каза той.

— Сигурна съм, че е така.

— По-скоро спешно дори.

Секретарката въздъхна.

— Може би трябва да говорите с агент Гомес. Той го замества.

— Добре — каза Бърк. — Прехвърлете ме.

Няколко секунди тишина, после секретарката се обади отново.

— Боя се, че не е в кабинета си. Да му кажа ли да ви се обади?

„Тези хора работят ли изобщо? Поне един?“, зачуди се Бърк. Затвори телефона, праметна крака през ръба на леглото и седна. Нещо се смачка в джоба му при движението. Картончето, което рецепционистът му беше дал предния ден. Бърк поседя още минута, като се чудеше какво да прави. От една страна, го глождеше любопитство на кого се е обаждал Уилсън в Украйна. От друга, беше достатъчно съобразителен и разбираше, че точно такива неща виждат сметката на хитрата сврака. Най-добре беше да остави по-нататъшното ровене на Коваленко.

Да бе, помисли си той и набра номера от картончето. Две кратки позвънявания, после — запис. За негова изненада, гласът беше женски, със силен акцент и много секси:

Свързахте се „Украински невести“. Моля слушайте внимателно, за да изберете подходящия за вас вариант.

Ако искате да получите наша брошура, моля натиснете едно, оставете име и точен адрес.

Ако искате да се свържете с наш представител, моля натиснете две и оставете телефонен номер, на който да ви открием.

Или... може би е най-добре да посетите подробния ни уебсайт на адрес [ukrainebrides](http://ukrainebrides.org) — една дума, — точка org. Благодаря ви.

Бърк затвори. Тръшна се назад в леглото, като си мислеше: „Той иска да се жени?! Сякаш си няма достатъчно проблеми и без това.“

Гомес се обади следобед на следващия ден. Първите му думи бяха:

— Здравата си загазил, приятел.

— Какво? Кой се обажда?

— Агент Гомес. — После гласът му се промени изведнъж. Стана почти закачлив. — Нещо против да запиша разговора ни?

Бърк си пое дълбоко дъх.

— Защо да съм загазил?

Гомес се изкиска.

— За записа... нямаш нищо против, нали?

Бърк изскърца със зъби.

— Да — каза той. — Нямам. Та защо да съм загазил?

Прещракване.

— Ами тази сутрин си поприказвах с един човек — започна Гомес и направи пауза за по-голям ефект.

Бърк чакаше. На края не издържа и каза:

— И?

— Поговорих си с агент Коваленко.

— Супер! — отбеляза Бърк.

— Предадох му съобщението, което си оставил. И че си се обадил от Белград. Той беше много заинтригуван как си успял да стигнеш там без паспорта си.

Бърк не знаеше какво да каже. Понечи да смънка нещо за двойното си гражданство, после усети слабостта в собствения си глас и се ядоса — колкото на Гомес, толкова и на себе си.

— Не съм направил нищо нередно, по дяволите.

— Хей! Я по-полека, ако обичаш.

— Само се опитах да помогна. — Направи пауза, после продължи: — И защо Коваленко не ми се обади лично?

На хиляда мили разстояние специален агент Едуардо Гомес стоеше до прозореца на офиса си и гледаше през щорите към дърветата на Гросвийнър Скуеър.

— По работа е — каза Гомес.

— Какво?

Гомес прехапа устни.

— Няколко дни няма да е на разположение.

Всъщност, както Гомес добре знаеше, Коваленко беше в клиника „Мейо“ — отлетял беше за Щатите в отчаян опит да спаси живота си, макар че оставаше неясно от какво. Личният лекар на Коваленко твърдеше, че му няма нищо и че аномалиите в томографското му изследване са често срещани и не са повод за тревога. Но Коваленко не обичаше да поема рискове. Особено когато ставаше въпрос за собственото му здраве. Искаше второ мнение, за предпочитане от американски лекар, който е учил в „Харвард“. Така че беше зарязал разследването и се беше метнал на самолета.

Рей Коваленко беше хипохондрик. Всички го знаеха. Никой не говореше за това. Възползвайки се от отсъствието му, Гомес се беше настанил в неговия кабинет и беше проверил някои от сайтовете, които шефът му бе посещавал често. Находките бяха ужасяващи. Коваленко бе сърфирал из медицински сайтове така, както други сърфираха из интернетското порно.

Центровете за контрол на болести, световната организация за здраве на животните, потребителският гид за редки заболявания бяха на едни от първите места в списъка му с „най-посещавани“. Този човек наистина имаше нужда от помощ. Но като много хора в неговото състояние не искаше и да чуе за това. Беше медицински параноик, чийто водещ житейски принцип беше класифицираният достъп до информация. И не само в личния му живот. Професионалното му битие беше също толкова непрозрачно, може би защото си даваше

сметка, че тайните са най-ценната разменна монета в информационната ера.

Затова делегирането на отговорности не му се удаваше добре. А това означаваше, че когато отсъстваше, водените от него случаи зацикляха. И тежко на онзи, проявил нечуваната глупост да си напъха носа там, където не му е работата. В крайна сметка обаче да прикриваш Коваленко не беше трудно. Приемаш пристигащите за него съобщения и си траеш. Всеки може да се справи.

Междувременно човекът от другата страна на линията, онзи в Белград — Бърк, — крещеше:

— Какво означава пък това? „Няма да е на разположение за няколко дни“! Имате ли изобщо представа за какво става въпрос?

— Разбира се — излъга Гомес.

Проточи се скептично мълчание. Накрая Бърк попита:

— Казахте ли ми, че знам кой е Д'Анкония?

— Уведомен е — отговори Гомес. — От секретарката си. Затова се обаждам.

— Но той не е могъл да се обади лично? — попита Бърк.

— Защо просто не дадете информацията на мен? — предложи Гомес. — Аз ще предам всичко на агент Коваленко. — Звучеше почти отегчено.

Бърк издаде звук, нещо средно между кикот и ръмжене. Ако кажеше на този тип, че Д'Анкония всъщност е бивш затворник на име Джак Уилсън, който е лежал във федерален затвор на име „Алнуд“, това щеше да е краят. ФБР щеше да продължи работата си по случая, а Бърк щеше да остане с празни ръце и под ударите на бурята.

Може би Коваленко щеше да постъпи така, както беше редно. Може би щеше да възстанови паспорта на Бърк и да вдигне възбраната върху дейността на „Ахерн и съдружници“. Но можеше и да не го направи. Като цяло Коваленко не правеше впечатление на човек, който играе по правилата.

— Всъщност — каза Бърк — май ще изчакам. Предпочитам да говоря лично с него. Сложно е и... Кажете на господин Коваленко, че ще държа връзка. — И с тези думи затвори.

Отпусна се назад в леглото и се загледа в отражението на автомобилните фарове по тавана. Може би трябваше да се върне в Дъблин. Това би било най-лесното нещо. Би могъл да даде

информацията на Дохърти. Но какво би спечелил от подобен ход? Дохърти беше пионка. В тази игра всичко зависеше от Коваленко. А Коваленко не беше вкъщи.

Следователно най-добре би било, ако намери начин да засили позицията си, реши Бърк. Да събере още информация, така че когато с Коваленко седнат на игралната маса, да разполага с нещо повече от едно име.

Би могъл да хване самолета за Дъблин още тази вечер. Но защо, какво ще прави там? Ако се върне в Ирландия, само ще се мотае, ще тъгува за Кейт и ще пие със Стария.

Но ако замине за езерото Блед, би могъл да научи нещо ценно. Уилсън няма да е там, разбира се. Но онзи Чеплак, човекът с тетрадките, може би знае къде е отишъл. И ако Бърк изрови тази информация, Коваленко волю-неволю трябва да прояви известна отстъпчивост.

Посегна към картончето, което Милич му беше дал, и набра номера с кода на Словения. Телефонът звъня дълго, после добре почерпен мъжки глас отговори:

— Zdravo?

Леле-мале, помисли си Бърк. И се гмурна в дълбокото:

— Господин Чеплак?

— Jeste?

— Търся сина на Юри Чеплак?...

— Да! Аз съм!

27.

СЛОВЕНИЯ

13 АПРИЛ 2005

Езерото Блед беше само на осемдесет-деветдесет километра от Любляна, но на половината път след град Крани по предното стъкло на взетата под наем кола започна да бие суграшица. Движението се забави, а виещото се в планинските подножия шосе стана хлъзгаво. Мъгла избели и сгъсти въздуха. След два часа Бърк се допързала до Блед, стиснал до побеляване волана и залепен за задните светлини на един черен мерцедес.

Гледката беше забележителна. Малко градче край зелено като изумруд езеро, Блед се гушеше в сянката на стар замък от единадесети век, кацнал на стръмна скална стена. Юлийските Алпи се извисяваха на заден план.

Градчето гъмжеше от скиори и мина повече от час, докато Бърк намери свободна стая — в грандхотел „Топлис“, позагубила блясъка си чудата постройка, която навяваше спомени за романите на Агата Кристи.

Стаята беше скъпичка, което напомни на Бърк, че трябва да направи нещо по въпроса с парите. Спестяванията му се топяха като априлски сняг, а парите от застраховката живот на Кейт беше дарил без остатък на „Лекари без граници“.

Дръпна завесите, които покриваха високите френски прозорци на стаята, и плъзна поглед през снега към мержелеещите се светлини в средата на езерото. От едно списание в самолета беше научил, че там, в снега, на единствения словенски остров, има църква от седемнайсети век. Църква с вълшебна камбана. Удариш ли я, всичките ти желания ще се изпълнят.

Извади две шишенца с уиски от минибара и ги изля в голяма чаша. Излезе на балкона, избърса снега от плетения стол, седна и

впери поглед в езерото.

Желанията са странно нещо, помисли си той и придърпа пешовете на палтото си. Първо, винаги са в ограничена наличност. Никой няма хиляда желания, да речем. В приказките ти се полага само едно, освен ако не си истински късметлия — тогава получаваш право на три. Така или иначе, не бива да се прахосват. Не ги хабиш за нещо, което можеш да получиш и сам — като билети за мач на „Лейкърс“ например — или което можеш да направиш сам. Като да прецакаш Коваленко например.

Желанията не са и молитви също така. Молиш се за възможности, обикновено крайно невероятни. (Мили Боже, нека тя оздравее.)

Желанията са за изгубени каузи, за истински чудеса.

Отпи от уискито и примижа срещу вятъра, който духаше откъм езерото. Едва различаваше силуета на църквата в далечината — на църквата и нейната камбанария. „На Кейт тук щеше да й хареса“, помисли си той. А после, загледан в църквата: „Иска ми се да си тук.“

Утрото беше небесносиньо, студено и ясно, слънцето режеше снега на филийки. За изненада на Бърк пътят до къщата на Лука Чеплак беше почистен и се придвижи дотам само за няколко минути. Понесъл две бутилки водка в плик от безмитния магазин, Бърк изкачи грижливо изметените стъпала и потропа на вратата. Въздухът беше свеж и ухаеше на дим от дърва. Под навес край къщата бяха складирани цепеници, така прецизно, че оформяха цвете в центъра си.

Мъжът, който отвори вратата, приличаше на Джебето, както го рисуваха в книжките за Пинокио — нисък, жилест и с пакостливо лице, което грейна при вида на плика.

— Ааа — проточи той. — Господин Бърк? Виждам, че ми носите подарък. — Джебето потри ръце. — Подаръци приемаме всякакви. Влезте, влезте.

В каменната камина припукваха съчки. Старецът извади бутилките от плика, захвърли меката хартия на опаковките и под тях се облещиха първо синя бутилка „Скай“ (Аааа!), после бутилка „Грей Гууз“, която Чеплак целуна. Ухилен до уши, той вдигна едната бутилка, после другата и така няколко пъти, все едно тренираше с

гири, а накрая навири „Грей Гууз“, като да обявяваше победител в боксов мач.

— Само по две глътки — каза той, — колкото да подхванем разговора — да?

Бърк не пиеше преди обяд. Понечи да откаже предложението, но в последния момент реши друго.

— И още как — каза той.

Чеплак отиде в кухнята, а Бърк се възползва от възможността да огледа редицата рамкирани снимки на полицата над камината. Бяха черно-бели и очевидно много стари. На една от тях елегантен мъж в костюм от три части стоеше на преден план, а зад него се ширеше нещо като картофена нива. Най-отзад се виждаше някаква конструкция — все едно Айфел и Франкенщайн са обединили усилията си с идеята да построят небостъргач. Над ниска тухлена сграда се издигаше дървена кула, сигурно трийсетина метра висока, увенчана с гигантска метална полусфера, която би стоплила сърцето на Супермен и компания.

— А! Виждам, че вече сте се запознали с маестро — ревна Чеплак, появявайки се в стаята с бутилката „Грей Гууз“, две чаши и чиния със сирене и солени бисквитки върху рисуван метален поднос.

— Маестро?

— Тесла! При кулата Уордънклиф, разбира се. — Чеплак му подаде едната чаша и вдигна своята за тост. — Na zdravje!

— Наздраве!

Старецът изгълта водката на екс. Бърк последва примера му. Чеплак си пое дълбоко дъх, всмуквайки без остатък алкохолните пари.

— Добро е, а?

Бърк кимна. Гърлото му гореше.

— Така! — Чеплак махна към кресло пред камината. — Сядайте.

Стаята е прекрасна, помисли си Бърк, прекрасна в еkleктичната си смесица от лъскави дървени мебели с антикварна стойност и съвременни техни събрата. Една от стените беше остъклена изцяло и отваряше гледка към езерото. Вдясно се виждаше и островът. Миниатюрни фигурки, черни на фона на белия сняг, се движеха между брега и острова.

— Поклонници — обясни Чеплак. — Миналата година през април се придвижваха с гребни лодки. Но тази година зимата май

никога няма да свърши. — Задържа поглед върху гледката още миг, после се обърна към Бърк. — Ами вие! Вие също сте поклонник!

Бърк килна глава.

— Аз ли? Защо?

— Дошли сте да видите тетрадките.

— Всъщност...

— Баща ми Юри — може да знаете — е бил асистент на Тесла трийсет години. Странна двойка са били двамата. Маестрото — два метра висок, като баскетболист! А моят баща — като мен, метър и шейсет! Джудже!

Бърк се засмя и разкопча горното копче на ризата си. Водката отвътре и огънят отвън започваха да го сгорещяват.

— Сигурно се чудите как са се запознали, нали? — продължи Чеплак. — Ще ви кажа. Баща ми пристигнал в Ню Йорк през 1885-а. Бил на четиринайсет години и имал два-три долара в джоба си, не повече. Английският му никакъв го нямало. Нито дума! Здравсти, довиждане, да, не — най-много толкоз! Нито приятели, нито роднини. Но знаел за онзи известен сърбин, дето живеел в Ню Йорк. И отишъл да го види. Това бил Тесла, разбира се! Поговорили си на сръбски. Баща ми работил за Тесла трийсет години и през цялото време двамата си говорели на сръбски.

— Уха — каза Бърк. — И вие ли сте били в Ню Йорк по онова време?

Чеплак изсумтя.

— Не. Даже не съм бил роден тогава. — Направи пауза, зае геройска поза и вдигна брадичка, за да се очертае профилът му. — Колко години ми давате?

Бърк вдигна рамене.

— Осемдесет.

Чеплак отпусна разочаровано глава.

— Много сте добър! Точно на осемдесет съм.

— Говорехте за баща си...

— Работил за Тесла до 1915-а. Бедни години били тогава. Нямащо пари. Тесла се местел от хотел в хотел. Хранел гълъби в стаята си и го изхвърляли. Баща ми вече работел в „Консолидейтид Едисон“. И давал по малко пари на Тесла, колкото да преживява. — Тук Чеплак-син направи пауза. — Представете си само този велик човек!

Изобретил е всичко — променливия ток, радиото, стотици патенти и така нататък! За него пишат в най-големите списания, бил е на корицата на „Тайм“... а не може да си плати сметката за хотела! — Чеплак поклати глава и се изсмя горчиво. — След десет години се появявам аз като голяма изненада за родителите си. Връщаме се в Словения. Край на историята. — Старецът изгълта водката си. — Така — каза той. — А сега за тетрадките. Откъде искате да започнем?

— Всъщност не дойдох, за да видя тетрадките — каза Бърк. — Не съм учен и едва ли бих разбрал написаното в тях. — Спря и се поправи: — Е, със сигурност не бих го разбрал, ако трябва да сме точни.

Чеплак потърка с пръсти брадичката си и огледа преценяващо Бърк.

— Вие... сте журналист... или писател. Сигурно пишете книга за маестро, да?

— Не — каза със съжаление Бърк. — Дойдох да ви питам за друг човек, който е бил тук и който, за разлика от мен, е дошъл, за да види тетрадките. Един американец — може да си го спомните. Казва се Джак Уилсън.

Нещо прекоси лицето на стареца. Бърк следеше внимателно изражението му — стори му се, че долавя неприязън или тревога. Може би и от двете по малко.

— Да, беше тук — каза Чеплак. — Стоя дълго. На същото място, където седите вие в момента. Седя и чете. Дни наред — седи и чете. И прави изчисления.

Старецът стана и отиде до прозореца. Вдигна бинокъл пред очите си, загледа се в езерото, после се изсмя с глас.

— Елате да погледнете! — настоя той и подаде бинокъла на Бърк. — На стъпалата пред църквата. Според легендата, ако младоженецът пренесе булката догоре, значи бракът им ще върви по мед и масло. Само че онзи нещастник, виждате ли го? Той е по-дребен и от мен! По-добре тя да пренесе него.

Бърк видя за кого му говори старецът. Мъжът се беше превил на две и влачеше невестата си на гръб. Чеплак напълни отново чашите им.

— Ето това наричам аз любов! — каза той.

Връчи чашата на Бърк, чукна я в своята и изгълта водката на един дъх.

Бърк отпи пестеливо, докато Чеплак слагаше нова цепеница в камината.

— Знаете ли къде е отишъл Уилсън след това? — попита той.

Чеплак вдигна рамене.

— Каза, че се прибира у дома. Сигурно е имал предвид Щатите.

— Спомена ли къде по-точно?

Старецът поклати глава.

— Я ми кажете — погледна го той. — Защо се интересувате толкова от този човек?

Бърк си беше подготвил легенда — измислил я беше в самолета. Но сега реши, че ще е по-просто, ако се придържа към истината.

— Имаме бизнес споразумение. Не се получи.

Старецът кимна нещо.

— Дължи ви пари.

Бърк поклати глава.

— Не, по-лошо е — каза той. — Възникна проблем с полицията.

— Полицията? — Лицето на стареца се набръчка от притеснение. — Той престъпник ли е?

Бърк махна неопределено с ръка.

— Според ФБР е терорист.

Чеплак затвори очи, сведе глава и започна да разтрива слепоочията си.

— Сигурен ли сте?

Бърк посегна към водката.

— В нищо не съм сигурен. Знам само, че наложиха възбрана на бизнеса ми заради него.

— И ако не го намерите, какво ще стане?

— Ще предам на ФБР всичко, което съм успял да открия. След това зависи от тях.

Чеплак кимна замислено. След миг каза:

— Лошо.

Бърк вдигна поглед към него.

— Вашето ФБР — измърмори Чеплак, — те знаят за Тесла. Когато починал, взели всичките му документи.

— Знам — каза Бърк. — Четох за това.

— Ако дойдат тук — лошо — продължи Чеплак.

Бърк се опита да го успокои.

— Нищо нередно не сте направили.

Чеплак изглеждаше все по-разтревожен.

— Онези от ФБР, ако дойдат тук, май няма само да четат. Могат да вземат тетрадките. — Може да беше от светлината, но на Бърк му се стори, че съзира сълзи в очите на стареца. — По-добре да не идват — заяви накрая Чеплак. — По-добре вие да намерите онзи.

Бърк вдигна скептично рамене.

— Може би аз ще успея да ви помогна — каза старецът.

28.

ЕЗЕРОТО БЛЕД, СЛОВЕНИЯ

14 АПРИЛ 2005

— Колко точно знаете за Тесла? — попита Чеплак.

Седяха на масата в кухнята и пиеха кафе.

— Само основните неща — отвърна Бърк. — Хърватска, Ню Йорк, Едисон...

— Да, да, разбира се! Аз питам за физиката. Знаете ли за резонансните честоти? За скаларните вълни?

Бърк се изсмя горчиво.

— Идея си нямам.

— А за инцидента Тунгуска? — продължи да го разпитва Чеплак. — За него знаете ли?

Думата звучеше познато, но... Бърк поклати глава.

Чеплак си пое шумно въздух.

— Добре — каза той. — Резонанс. Тази дума я знаете — настоя той. — Английска е. Кажете ми какво означава.

Бъркс се замисли.

— Има нещо общо със звука. И с вибрациите.

Чеплак стисна очи, сякаш се въоръжаваше с търпение.

— Това е вярно, но... не само за звука. Става въпрос за енергия. — Откъм църквата се чу звук на камбана и Чеплак се обърна към прозореца. — Май все пак е успял! — После се обърна отново към Бърк и въздъхна. — Не сте ли учили физика?

Бърк поклати глава.

— Не бях по науките.

— А математика?

Бърк кимна.

— Малко.

— Колко малко?

— Математика за поети.

Чеплак го погледна неразбиращо и Бърк се почувства като последния глупак.

— Така наричаха курса за деца, които не са много добри по математика — обясни той.

Чеплак изду бузи, после изпусна въздуха наведнъж. Наведе се напред, подпря лакти на масата и долепи длани като за молитва.

— За да намерите Уилсън, трябва да разберете Тесла. Няма друг начин.

Бърк се надяваше, че старецът греши.

— Защото Уилсън е намислил нещо, което е свързано с Тесла — продължи Чеплак. — Не знам какво. Но докато не разберете какво е намислил, няма да го намерите. Така. Да започнем с резонанса. Резонансът е ключът към всичко, постигнато от Тесла, разбирате ли?

Бърк не разбираше и явно му пролича.

— Не се притеснявайте! — окуражи го Чеплак. — Обещавам — физика за поети!

— Добре.

— Ето за какво става въпрос. Тесла е манипулирал електромагнитната енергия, използвайки резонанс. Какво представлява резонансът? Предположихте, че има нещо общо със звука. — Чеплак въздъхна. — Наистина има, но не само със звука. Звукът е какво? Нещо като „вълна“. Така ли е? Така е! Но какво е „вълната“?

Бърк поклати глава.

— Представете си камък и езеро — инструктира го Чеплак. — Хвърляте камъка в езерото и какво става? Образуват се вълнички във всички посоки. Какво представляват тези вълни?

— Аз...

— Енергия — каза Чеплак. — В нашия случай при съприкосновението си с водата камъкът създава кинетична енергия. Нещо, което можем да видим с очите си. Водата е спокойна, после камъкът цопва в нея, енергията се разлива концентрично от центъра и губи постепенно силата си по посока на брега. Дотук ясно ли е?

Бърк кимна.

— Така. Електромагнитният спектър е съставен изцяло от вълни. Изцяло! Рентгенови лъчи, гама-лъчи, микровълни, радиовълни,

инфрачервени вълни, светлинни вълни — всички те са форма на енергия. Да?

Бърк кимна.

— А сега внимавайте, господин Математика за поети! Ще ви върна към квантовата теория.

Бърк отново изгуби нишката.

— Няма страшно — побърза да го успокои старецът. — Само едно нещо, без подробности. Според квантовата теория *всичко* е вълни. Енергията? Вълни, естествено. Но не само тя, а и материята. Материята е вълни. — Лицето му се набръчка в усмивка. — Е, не точно вълни. Вълни и частици — така да се каже вълно-частици.

Бърк посегна към водката и Чеплак го погледна одобрително.

— Алкохолът може да помогне, да. Вижте тази маса — продължи по същество той. — Тя изглежда солидна. — Удари с длани по масата толкова силно, че чашата му за кафе издрънча. — Наистина е солидна. Но вътре в молекулите на масата електроните са в постоянно движение — затова ние знаем, че масата има резонансна честота.

— Аз бях дотук — заяви Бърк.

Чеплак долепи длани отново.

— Просто ме изслушайте. Ще стане по-ясно. — Пое си дълбоко дъх. — Всеки предмет си има специфична резонансна честота. Приведете един предмет в движение и той започва да вибрира в своята специфична честота.

— Като камертона — каза Бърк. — Удряш го и...

— Да! Именно! Същото важи за камъните, мостовете, стъклото, стените. За всичко! Въздействаш ли им по нужния начин — удар с бухалка например — и започват да вибрират. Иначе казано, осцилират на собствената си честота.

— Добре — каза Бърк. — Схванах го.

— Във физиката честотата е равна на броя на вълните в секунда, да?

Бърк кимна.

— А сега за резонансната честота — каза Чеплак и се изкашля. — Тук ще ви дам класическия пример. Детската люлка. Това е система с единична резонансна честота.

Преди Бърк да казал каквото и да било, Чеплак вдигна ръка.

— Ще обясня! Люлката е един вид махало, нали?

Бърк кимна.

— Добре, да предположим, че един мъж засилва люлката. Залюлява се нагоре. Връща се обратно. Пак се залюлява нагоре... но вече не толкова високо. Енергията се разпръсква и залюляванията стават все по-слаби. Дотук ясно ли е?

Бърк кимна.

— Така! А сега си представете, че мъжът си тръгва, а люлката се залюлява от сестрата на детето. Но тя не е толкова силна и не може да я залюлее като мъжа. Говорим за дете, нали така. Въпреки това обаче, ако сестричката приложи сила в подходящия момент, люлката се залюлява все по-високо и по-високо. Дори по-високо, отколкото при по-силния, но единичен тласък на мъжа. Защото дори слабият тласък добавя още към енергията в системата. Ние казваме, че добавя амплитуда. На теория люлката може да достигне скоростта на превъртане и тогава — сбогом, малко братче.

— На теория — вдигна вежда Бърк, навлизайки в духа на лекцията. (Водката беше доста добра всъщност.)

— Разбирате ли? Малкото момиче може да засилва люлката все повече, но само ако уцелва идеалния момент всеки път. Трябва да е в ритъм с естествената честота на люлката. Ако тласне люлката предварително, ще подейства като спирачка и ще отнеме енергия от системата, вместо да добави още. — Чеплак направи пауза и сви устни. — Ако тласне твърде рано, един вид встрани от центъра, ще наруши естествената честота на люлката и ще попречи на гладката ѝ осцилация. Затова казваме, че люлката има само една резонансна честота.

— Разбрах.

— Така! Всеки път момичето добавя по малко енергия в точния момент и на точното място, да?

Бърк кимна.

— Тесла е направил същото! Усилил е резонансната честота на осцилираща система. Точно като малкото момиче с люлката той прибавя точно изчислени количества енергия към система в осцилация. Само че в неговия случай системата е електромагнитна и целта е да се получи повече енергия. — Чеплак се усмихна. — Почти всички ключови изобретения на маестрото се основават на това.

Чеплак си сипа още една водка и я изпи на екс.

— През втората половина от живота си маестрото работи върху безжичното предаване на електрическа енергия. Търси начин да черпи свободна енергия, използвайки резонансната честота на Земята.

— Земята има резонансна честота?

Чеплак кимна.

— Логично е. Земята е пакет от различни енергии. — Започна да ги изброява на пръсти. — Термална енергия от ядрото. Гравитация. Плюс гравитационното притегляне на Луната. Геомагнитни сили. Соларна енергия от Слънцето. Гама-лъчи от космоса. Кинетична енергия — Земята се върти около Слънцето и около собствената си ос.

Бърк кимна.

— С други думи, Майката Земя е кълбо от енергии. Тесла е вярвал, а може и да го е доказал, че Земята има своя собствена естествена резонансна енергия. Че Земята генерира „стоящи“ или „стационарни“ вълни, вълни, които не се разпространяват, не се движат. Като всички други вълни и те са форма на енергия, да? И маестрото вярвал, че ако забиеш прът от проводим метал в земята, можеш да уловиш тази енергия.

— Добре.

— Маестрото смятал, че може да привлече тази енергия, да я увеличи и после да я прати по целия свят, до всички хора, без помощта на далекопроводи.

— И как е смятал да го направи? — попита Бърк.

Чеплак се ухили доволно. После махна към снимката с чудатата кула.

— С помощта на усиливащия предавател! Улавя стоящите вълни на Земята и усилива енергията им чрез добавка на малки дози енергия в подходящия момент.

— Но откъде идват тези малки дози енергия?

Чеплак вдигна рамене.

— От обикновени източници — генератори на въглища или водна тяга. Работата е там, че маестрото е знаел как да прехване енергия от Земята и да я усили — по съвсем същия начин като момичето, което тласка люлката!

Бърк се замисли, после се обърна и кимна към полицата над камината.

— Кулата Уордънклиф — там е трябвало да бъде преподавателят, така ли?

— Именно! — грейна Чеплак. — Построил кулата, след като години наред експериментирал в Колорадо, където имал много по-малка и по-проста кула. В Колорадо Спрингс той произвеждал страховити светкавици и електрическите заряди се простирали на километри около кулата му. Крушките светели дори когато били изключени! От металните подкови на конете изскачали искри! Около комините на къщите лумвали разряди на електрическа енергия!

— Мили Боже! — възкликна Бърк.

— Не! Не бил Бог, а Тесла! — Старецът се хилеше от ухо до ухо, а очите му грееха при мисълта за футуристичната сцена в стария Колорадо, която беше описал току-що. После се изкашля и се протегна. — Гладен ли си? Да хапнем нещо, а? Мисля си за грандхотела. Ти черпиш.

29.

По предложение на Чеплак тръгнаха пеша.

— Само три километра е. Тъкмо ще ни се отвори апетитът.

Бърк кимна. Умът му беше другаде. Мислеше си, че в ресторанта ще е скъпо, че трябва да промени самолетната си резервация, че пътуването до езерото Блед най-вероятно е било загуба на време и пари. Как уроците на Чеплак по физика и история щяха да му помогнат да намери Джак Уилсън?

Вървеше след стареца по стръмна пътека, която лъкатушеше през горист склон, и мокасините му се пързалиха по отгъпкания сняг. Чеплак стъпваше живо и уверено като планинска коза, екипиран със здрави ботуши и бастун. Боровете край тях тежаха от сняг, бодливите им клони шумоляха на вятъра. Небето се ширеше безоблачно, въздухът беше студен и чист. Бърк възприемаше всичко това с окото на фотограф.

Чеплак спря и се обърна.

— Ще се върна към Уордънклиф — каза той, — но първо — за резонанса, или, ако използваме друга дума, за вибрациите. Те могат да бъдат разрушителни, да?

— Ами — вметна Бърк — при земетресение...

— Да. Голямо освобождаване на енергия. Също като камъка във водата и сеизмичните вълни се разпространяват от епицентър. Усещал ли си земетресение?

— В Калифорния.

— Значи знаеш — усещал си осцилацията на земята под краката си. Земята потръпва, нали така?

Бърк кимна.

— Ако трусът е твърде силен, ако осцилацията е прекалено голяма, сградите не могат да я понесат. Срутват се. Скалите се пропукват и рушат. — Чеплак спря да махне изсъхнал клон, който запречваше пътеката. — Важно е да се помни, че резонансът може да бъде разрушителен. Друг пример е този за оперната певица и

кристалната чаша. Това всички го знаят. Певица със силен глас изпява висок тон, задържа го и чашата се пръска. Защо?

— Така и не можах да го разбера — каза Бърк, ускорил крачка, за да не изостава от пъргавото старче.

— Вече ти казах — звукът е вълна, звукът е енергия. Сигурно ти се е случвало да си седиш пиан и да прокараш мокър пръст по ръба на чашата. И тя пее — като будистки монах! Оммммм. — Чеплак се изкиска. — Да кажем, че тонът на чашата, нейната естествена резонансна честота, е равен на тона фа. Дебелата дама изпява същата нота и ако гласът ѝ е достатъчно силен, чашата започва да вибрира. И ако звукът е достатъчно силен, ако стимулацията на атомите е достатъчно силна — тогава бум! Чашата се чупи. — Старецът вдигна пръст. — Карузо го е правил много пъти. Също Бриджит Нилсен — сопрано. Когато записвала в студио, я молели да се отдалечи от микрофона. Защо? Защото чупела стъклата на прозорците. Веднъж пръснала дори скъпоценен камък! Изумруд беше май. Е, защо се чупи стъклото?

— Заради вибрациите — отговори Бърк.

— Да. Когато звукът на гласа създаде вибрация, която е същата като естествената резонансна честота на стъклото, осцилацията се усилва — да? Стъклото така или иначе е склонно да вибрира на тази честота, започва да вибрира, ти му даваш допълнителен тласък със звуковата вълна... — той плесна с ръце — ... и структурата му започва да се разпада. Звучи откачено, че звукът може да счупи нещо толкова солидно като стъклото, но винаги помни, че „солидността“ е илюзорна. Стъклото представлява вълни и частици като всичко останало. Раздвижиш ли тези вълни твърде бързо, стимулираш ли атомите твърде силно, стъклото се чупи. Структурата се срива.

Бърк кимна, докато Чеплак отместваше няколко надвиснали клона, за да отвори проход към тясно шосе. Все още бяха на трийсетина метра над езерото. От комините на грандхотела се издигаше дим.

— Стигаме до втория христоматиен пример за разрушителната природа на резонанса — продължи Чеплак. — Когато минават по мост, войниците не маршируват. Защо? Защото ако маршируват, ако набиват крак в ритъм, мостът може да падне.

— И това съм го чувал.

— Манчестър, Англия, 1831-ва — каза Чеплак. — Висящ мост. Войниците маршируват в крак. Мостът започва да се тресе. Войниците не разбират от физика и продължават да маршируват. И в следващия момент — Чеплак вдигна ръце и ги спусна рязко — всички пропадат. След инцидента в Манчестър резонансът влиза в учебниците по военно дело, а примерът става популярен и сред широката публика. — Той почука с пръст по челото си. — Разрушителната сила на резонанса. След Манчестър войниците си знаят, че стигнат ли до мост — край на маршировката. Иначе може да не стигнат до другия му край.

— Ъхъ.

— Чувал ли си легендата за Йерихон? — попита Чеплак.

— Стените, които се сринали.

— Но защо?

— Иисус Навин... — започна Бърк.

— ... надул тръба! — довърши победоносно Чеплак. — Надул рог. Стените на Йерихон се сринали заради звук. Разрушителната сила на резонанса!

— Да.

— Добре, да се върнем тогава на Уордънклиф. Началото на двайсети век. Тесла влиза в сътрудничество с Дж. П. Морган — може би най-богатия човек по онова време. Морган си мислел, че Уордънклиф е радиокула, че това строи Тесла. Защото Тесла е изобретил и радиото.

Бърк се засмя.

— Мислех, че Маркони е изобретил радиото.

Чеплак поклати енергично глава.

— Маркони е взел Нобеловата награда, но патентите са на Тесла. Решението на Върховния съд е в полза на Тесла.

— Сериозно?

— Да. Провери го! Както и да е, Морган дал на Тесла пари да построи кула на Лонг Айлънд.

— А какво получил Морган? — попита Бърк.

— Голям дял в патентите на Тесла за безжично предаване. На Тесла никак не му е било приятно, но нямал избор. Трябвали му пари да построи кулата. Проектът бил много голям. Шейсет метра висока кула, дебел метален стълб, забит на четиридесет метра в земята. Но

след три години Морган затворил кранчето, защото разбрал, че кулата не е за излъчване на радиовълни. Тесла смятал да излъчи енергия, която извлича от Земята. И да я разпрати навсякъде без кабели и жици.

— Но това би било страхотно.

— За човечеството — да. За Морган — не. Морган имал големи инвестиции в „Уестингхаус“ и „Дженерал Електрик“. Похарчил бил цяло състояние в изграждането на електрическа мрежа — стълбове, кабели и прочие. А новият проект на Тесла би обезсмислил всичко това. Идеята била да се извлече енергия директно от Земята, да се усили и да се излъчи свободно в пространството. На домакинствата щял да им трябва само евтин приемател, с който да... „прехванат“ енергията.

— Като радиоантените.

— Именно! Но за Морган... — Чеплак почука отново с пръст по челото си —... тази нова безжична енергия била конкурент на съществуващия бизнес. А инвестициите му в изграждането на инфраструктура били толкова големи, че щели да минат години, преди да се изплатят — с парите от сметките за електричество. — Чеплак килна глава. — Въпрос на бизнес интереси. Морган прекратил понататъшното финансиране на проекта.

— И какво станало след това? — попита Бърк.

— На Тесла му хрумнало, че ако успее да привлече нови инвеститори, Морган няма да му трябва. И... извъртял страхотен номер с голяма публичност.

— Какъв номер?

— Първо, нека ти припомня, че в началото на века светът бил пощурял по арктическите проучвания — каза Чеплак. — Идея си нямаш! Изследователите били истински звезди, нещо като днешните рокаджии или астронавтите. Прочути, обожавани, винаги на крачка от смъртта, вълнуващи. Големи знаменитости. А когато се върнат у дома — онези, които се връщали, — книги, лекции, интервюта. Та на Тесла му хрумнала идея и отишъл при своя приятел Пири.

— Изследователят?

— Тесла познавал всички! Едисон, Морган, Пири, Твен. Годината била 1908-а. Пири вече два пъти се бил опитвал да стигне до полюса. Готвел се за трета експедиция, но Тесла нямал време да го чака. Нужен му бил някой в Арктика сега, някой, който да стане

свидетел на неговия номер. Затова Пири свързва Тесла с друг изследовател, Уилям Стефансон.

— Не съм го чувал.

— Много бил известен на времето. Продал изключителни права на „Ню Йорк Трибюн“ да отразява пътуванията му. Много колоритен тип! Четири и половина години живял като ескимос! Удивителна история. А за маестрото било истински късмет. Стефансон бил в Ню Йорк и съвсем скоро щял да потегли на поредното си приключение. И така Пири ги запознал. И Стефансон се съгласил да стане свидетел на номера, който Тесла подготвял. На трийсети юни Стефансон щял да отиде в стария лагер на Пири на остров Елсмиър и да наблюдава небето за фантастичната демонстрация на новото изобретение на Тесла.

— Кое е било?

Чеплак се наведе към него.

— Фойерверки.

— Тоест?

Преди Чеплак да отговори, стигнаха до стъпалата към терасата на хотела. Метрдотелът ги посрещна като да бяха отдавна чакани блудни синове и ги заведе на маса с изглед към езерото.

Донесоха им менюта с кожени подвързии, както и кофа с лед, в която се изстудяваше бутилка скъпо френско шампанско. Сервитьор с червено сако сипа в две кристални чаши и се отдръпна почтително. Чеплак вдигна чашата си.

— За маестрото! — каза той.

Бърк се постара да не изглежда ужасен, осъзнал очевидното — обядът щеше да му излезе през носа.

За дребен човек на преклонна възраст Чеплак имаше завиден апетит. Бърк се задоволи с езерна риба и салата, но осемдесетгодишният Чеплак си поръча четири блюда, без да се броят розовият шербет и предястието. Чеплак топна пръст в шампанското, после го плъзна по ръба на чашата. И чашата запя.

— Ми — каза Чеплак и се изкиска.

— Какво е намислил Тесла с този тип Стефансон?

— Маестрото смятал да организира най-грандиозното северно сияние в историята. Някога виждал ли си северното сияние?

— Не.

— Аз съм го виждал само веднъж — каза Чеплак. — Много е красиво. — Сложи ръка на гърдите си. — Кара те да повярваш в Бог — макар причината да ни е известна.

— И каква е?

— Слънчевият вятър. Когато навлизат в магнитосферата, заредени частици се сблъскват с атмосферните частици. — Чеплак плесна с ръце. — Частици с отрицателен заряд се срещат с частици с положителен заряд. Излив на енергия! Светлина! — Той отпи от шампанското си. — Умножи го по милиарди и получаваш северното сияние.

— Но този арктически номер... какво е смятал да прави Тесла?

— Щял да бомбардира йоносферата със заредени частици. Милиарди и милиарди частици. Да направи фантастично шоу — като бог.

— И е знаел как да постигне това? — попита невярващо Бърк.

— Разбира се. Върху какво работи Тесла по онова време? Безжично предаване на енергия!

— Да. И...

— И намерил начин да предава енергия без помощта на свързващ кабел. Как го е направил? — Чеплак вдигна вежди. — С лъч. Маестрото създаде лъч от енергия, лъч от фотони. От Уордънклиф Тесла насочва лъча, така че да освободи огромна маса от енергия над Елсмиър. Частици се сблъскват с частици — бум-бум-бум. Страхотно светлинно шоу за Стефансон. Той остава удивен, разказва за видяното на „Ню Йорк Трибюн“ и инвеститорите се нареждат на опашка пред прага на маестрото...

— И се е получило?

Чеплак раздвижи глава и рамене в чудновато движение, все едно да каже: и да, и не. Отпи от шампанското. После размаха пръст.

— Първо, създаването на подобен лъч е голяма работа. Мисли си за фенерче, за прожектор, за автомобилни фарове. Нека ти напомня, че светлината е еднаква, независимо от източника си — поток от фотони, които пътуват със скоростта на светлината. Но ако включиш фенерче в тъмното, светлината му ще стигне на няколко метра от теб и лъчът ще

се разпадне. Ние казваме, че лъчът губи своята кохерентност. Губи енергия заради триенето. Почти невъзможно е лъч светлина да пропътува на голямо разстояние и да запази кохерентността си.

— Но Тесла го е направил.

— Намерил е начин да изпрати лъч от енергия под формата на вълнови двойки в плазмен щит. С други думи, елиминирал е триенето. Това е позволило на лъча да стигне до целта си непокътнат. — Чеплак се изкиска. — Ако можеш да ти кажа как е постигнал това, щях да спечеля Нобелова награда за физика.

— Сериозно?

— О, да. В нюйоркската си лаборатория маестрото произвеждал кълбовидни мълнии още преди години. Пред очите на много хора. Пред Марк Твен и приятелите му например — това му било нещо като салонен трик за забавление на гостите. — Чеплак поклати тъжно глава. — Трик, който останал недооценен въпреки възхищението на очевидците.

— Какво имаш предвид?

Чеплак буквално се разтрепери от вълнение.

— Защо ли? Защото това е Светият Граал на плазмената физика, ето защо! Да задържиш енергия в стабилна форма! Като кълбовидните мълнии! Като обвития в щит лъч от Уордънклиф! Това е ключът към енергията на синтеза — ето защо!

Бърк поклати глава.

— Помисли, господин Математика за поети! Ако енергията бяга, няма как да направиш синтез. Но ако намериш начин да я удържиш?... — Чеплак се усмихна. — Нобелова награда. Сто процента.

— Значи Тесла не е оставил бележки върху тези си изследвания?

Чеплак вдигна рамене.

— ФБР конфискува по-голямата част от архива му и го заключи. Къде? В Лос Аламос! Сигурен съм, че много учени са проучвали бележките на маестрото. Но никой не се е сетил как да повтори номера на Тесла с кълбовидната мълния и енергийния лъч. Засега.

— Все още не разбирам какво е целял Тесла с арктическия номер — призна Бърк. — Защо е смятал, че голямото светлинно шоу над арктическия остров ще заинтригува когото и да било? Какво е трябвало да покаже номерът?

Чеплак потропа с пръсти по масата.

— Трябвало е да покаже, че маестрото е в състояние да изпрати и освободи огромно количество енергия — без помощта на жици и кабели. Хората щели да разберат, че фойерверките в небето са мощен излив на енергия. И ако тази енергия може да бъде разпращана и приемана... — Старецът разпери ръце като фокусник, който представя удивителен трик пред публика.

Бърк кимна.

— Значи този номер... трябва да е бил огромен успех.

Чеплак поклати глава. Лицето му стана мрачно.

— Не! Номерът не се получил. Грандиозен провал.

Бърк примигна. „След всичко това?“

— Провалил се е?

— Меко казано. — Въздишка. — Слушай и ще разбереш. Ще ти кажа какво станало, когато маестрото задействал лъча си. Именно от това се интересувахте вашият приятел.

— Моят „приятел“?...

— Да. Уилсън. Той се интересувахте от Тунгуска^[1].

Ето пак. Тунгуска, каквото и да означаваше.

— Това проучва Джек Уилсън — каза Чеплак. — Тунгуска, лъча и арктическият номер. — Чеплак попи устни със салфетката си и се наведе към Бърк. — Датата е тридесети юни 1908. Девет и половина вечерта, източно време. Тесла е в Уордънклиф с баща ми. По това време маестрото вече е останал съвсем без пари. Морган се е оттеглил от проекта. Тесла трябвало да вземе въглища назаем, за да включи генератора — толкова зле били нещата. Двамата се качват в кулата. Маестрото активира предавателя, насочва лъча към горните слоеве на атмосферата, прицелвайки се западно от остров Елсмиър. По същото време Стефансон стои пред иглуто си, гледа небето и чака.

Чеплак отпи голяма глътка вода и продължи:

— Според записките на баща ми в началото дори не са били сигурни дали лъчът е проработил. Двамата с маестрото виждали само слаба светлина. А после през лъча прелетяла сова и... пуф!... няма я. Според записките на баща ми птицата „изчезнала“. След това изключили лъча. Разочарованието било голямо. Не видели нищо. Не чули нищо. Само совата изчезнала и толкова.

— И това е всичко?

— В началото. Тесла следял пресата, защото светлинното шоу трябвало да се превърне в истинска сензация в Европа. А и Стефансон бил официален очевидец, нещо като специален пратеник. Бил на място, откъдето фойерверките се виждат най-добре, а и знаел предварително какво ще стане, следователно можел да свидетелства, че всичко е дело на Тесла, че точно в девет и половина вечерта източно време северното сияние е лумнало в небето над остров Елсмиър. — Чеплак поклати глава. — Но... във вестниците няма нищо. А после получават съобщение и от Стефансон — след няколко дни. Той също не е видял нищо.

— Нищо. Значи...

Чеплак вдигна ръка като пътен полицаи, а и изражението му беше същото — строго.

— След няколко дни маестроото случайно попада на статия за Тунгуска. — Старецът поклати вещо глава.

— Което е? — попита Бърк.

Чеплак се намръщи.

— Тунгуска е място в Сибир! — Изсмия се горчиво. — Било е място. На Тридесети юни 1908, в девет и половина вечерта стандартно източно време, мощен взрив унищожавя половин милион акра борова гора в басейна на река Подкаменна Тунгуска. Всичко е изравнено със земята! Експлозията се равнява на петнадесет мегатона тротил! — Чеплак го гледаше напрегнато в очакване на реакция.

Накрая Бърк каза:

— Бая силничко е било. Особено за онова време.

— За онова време? — ревна дребният старец. — Силничко? Това е повече от бомбата над Хирошима! Това е най-голямата експлозия в историята — до ден-днешен!

— И твърдиш, че това наистина се е случило?

Чеплак се усмихна.

— Провери го в „Гугъл“.

Чеплак отстраняваше внимателно кости от рибата и си хапваше с апетит. След малко потупа устни със салфетката.

— Маестроото е смятал да организира невиждано светлинно шоу над арктически остров. Вместо това взривил цяла област в Сибир. Лосове, гризачи, птици и така нататък, дървета... — Чеплак поклати глава. — Изпарили се. Изчезнали от лицето на земята.

Бърк не каза нищо. Старецът въздъхна.

— Така че ставало въпрос за големи проблеми. Първо, мощността на лъча била по-голяма от предвижданията на маестрото. И второ — прицелването. — Поклати глава. — Голям проблем с прицелването. Маестрото сгрешил с повече от три хиляди километра.

— Не мога да повярвам, че не съм чувал нищо за това — каза Бърк.

Чеплак поклати глава отново.

— Било е преди сто години! И в средата на нищото! Макар че на времето се е изписало какво ли не по въпроса. Всякакви догадки имало. Хората чули експлозията от стотици, дори от хиляди километри. Репортери от Томск отишли да видят какво е станало. Пълно унищожение! Никой не бил виждал такова нещо. Районът на поражението бил огромен. Дървета, трева, животни, всичко било изчезнало. Изпарило се!

— И свързали ли са случилото се с Тесла? — попита Бърк.

— Не — отвърна Чеплак. — По онова време славата му била позалязла, смятали го за ексцентрик, дори за откачен. А и той си замълчал. Бил ужасен.

— И как обяснили експлозията? — попита Бърк. — Репортерите?

Чеплак сви рамене.

— Учените изказали хипотезата, че метеорит е ударил земята.

— И аз бих казал същото.

— Да де, само дето нямало кратер от сблъсъка. А пробите от пръстта не показали наличие на никел, желязо или камък дори на четиридесет метра дълбочина. Това са задължителни компоненти на всички метеорити, така че... първата теория си заминава по канален ред и се появява нова.

— Каква?

— Понеже няма как да е било метеорит, учените решават, че трябва да е било част от комета.

Бърк кимна. Чеплак обаче поклати глава.

— Не може да е било комета.

— Защо?

— Защото според астрономическия календар в този период около Земята не са се движели комети. А и никой не е видял нищо.

Никакви огнени топки, които падат от небето. Стотици свидетели заявяват, че са чули експлозия, а нито един не съобщава, че е видял огнена топка. А това е повече от странно. — Чеплак поклати глава и се усмихна. — А когато всички разумни обяснения отпаднат, ни остава единствено Тесла! На тридесети юни 1908, девет и половина вечерта източно време Тесла пуска своя лъч и в същия момент — защото лъчът се движи със скоростта на светлината, да? Та, в същия момент на другия край на света е унищожена Тунгуска.

— Като совата.

— Да. Аз съм сигурен, баща ми беше сигурен, Тесла е бил сигурен! Разрушителната сила на резонанса! Маестрото е бил вманиачен на тази тема до края на живота си.

— Удивително.

— Удивителното е, че не се е опитал да се възползва от това откритие. Помисли си само за военното му приложение.

Бърк кимна, но Чеплак явно разбра, че не е схванал докрай, защото се наведе и произнесе с глас, потрепващ от напрежение:

— Не става въпрос само за разрушителната му сила. Помисли, господин Математика за поети! Лъчът пътува със скоростта на светлината, да?

Бърк кимна.

— Мощен лъч стига до целта в мига, в който е изпратен! — каза Чеплак. — Как можеш да го спреш? Как можеш да го прехванеш? Нали разбираш, че срещу такова оръжие не съществува защита. — Старецът скръсти ръце.

— Щели са да го позлатят — каза Бърк.

Чеплак вдигна пръст.

— Да, но Тесла е бил пацифист.

Междувременно старецът беше стигнал до крема брюле и го унищожаваше с настървение. Бърк гледеше разсеяно към езерото. Вятърът разнасяше пелени от пресен сняг. Колкото и интересно да беше това само по себе си, мислеше си Бърк, една експлозия в далечния Сибир преди стотина години и няколко бележки в прашните тетрадки, държани в плен от един самотен старец... Как можеше да помогне всичко това на Томи Ахерн — неговия самотен старец?

Камбаната на желанията се обади отново.

— Въпреки всичко — продължи Чеплак — Тесла се е връщал периодично към проблема, опитвал се е да разбере къде е сбъркал. Смятал, че е направил грешка в изчисленията на електрогравитационното поле. В тетрадките на баща ми има много бележки.

— Направил ли е втори опит?

Чеплак вдигна рамене.

— Мисля, че не е имал такава възможност. След Тунгуска разглобил преподавателя. Работил върху уравненията, работил върху насочващите механизми в лабораторията си, но нямал пари да го сглоби отново. Нямал пари за нищо. През 1917 година кулата в Уордънклиф била съборена.

Бърк кимна разсеяно. „Нямал пари за нищо.“ Самият той мислеше за сметката, която му предстоеше да плати.

— Но твоят приятел — каза Чеплак с остър и силен глас. — Мисля, че Джак Уилсън е намерил отговора.

— Какъв отговор?

Чеплак замълча, после рече:

— Беше при мен дванайсет дни. Проучи тетрадките в хронологичен ред, започвайки от 1902-ра. Проследяваше мисленето на maestrото. Но основният му интерес беше към записките от 1907, 1908, 1909, 1910 година. Изчете и другите тетрадки, но тези четирите бяха непрекъснато пред него на масата. Тези четири съдържат записките на maestrото за преподавателя и корекциите в насочването на лъча.

— Разбирам.

Чеплак остави лъжицата си.

— Мисля, че Джак Уилсън иска да конструира преподавател. Но не за да даде безплатна енергия на хората, не. А за да създаде оръжие. Търсеше в тетрадките някаква дребна информация, която му е убягвала преди.

— Дали е намерил каквото е търсел, как мислиш?

— Мисля, че да. Последния ден беше много щастлив. Даже ме прегърна, а това май не му е в стила. И каза нещо като... „време е да потанцуваме“. — Чеплак вдигна вежди. — Попитах го какво има предвид, но той не обясни.

Помълчаха за миг.

— Дали е в състояние да конструира това нещо?

Чеплак изсумтя шумно, после погледна Бърк в очите.

— Аз съм учител, да? Способностите ми са... ограничени. Трудно ми е да преценя кой на какво е способен във физиката. Дали Уилсън е умен? Да, умен е. Дали е работяга? Да, работяга е. Дали е посветил много време на лъчевите уравнения? Да, посветил е. Може ли Джак Уилсън да конструира преподавател? — Пауза. — Може би. Но лично аз не бих се притеснявал.

— Защо?

— Защото не мисля, че има необходимите ресурси. Той... — Чеплак се намръщи, после вдигна рамене. — Донесе ми бутилка обикновено вино! Не отседна в грандхотела, а в някакво евтино хотелче. И ядеше само пица. Пица, пица, пица, всеки ден. Веднага ми стана ясно, че не разполага с пари. Затова реших, че е поредният фен на Тесла с големи идеи. Ще пусне статия по интернет за лъчевото оръжие на Тесла и толкоз. Но после идвате вие и ми казвате, че Уилсън е богат и че е терорист!

Бърк сви рамене.

— Така твърдят от ФБР, но... Ако наистина смятаха, че е опасен, досега трябваше да са тръгнали по следите му. А те дори теб не са открили още.

Чеплак се наведе напред.

— Не знам... може и да си прав. Може от вашите секретни служби да са преувеличили. Може да разиграват някоя игричка, за която ние не знаем нищо. Въпреки това... на твоето място бих продължил търсенето си.

— Е, да. Правя каквото мога — каза Бърк, като същевременно си мислеше, че всичко това е чиста проба лудост.

Кажеше ли на Коваленко какво е открил — че някакъв откачен бивш затворник с диплома от „Станфорд“ планира да направи Бог знае какво със стогодишно „изобретение“, което дори не е проработило — правилно поне, — всичко щеше да отиде по дяволите.

Откъдето и да го погледнеш, „Томас Ахерн и съдружници“ нямаше да възобнови дейността си в обозримото бъдеще.

— Не е достатъчно — каза Чеплак. Изражението му беше сериозно, дори мрачно. — Тунгуска е район в Сибир с площ от

половин милиона акра. Борови гори, лосове... Но... — Гласът му затихна.

— Но какво? — попита Бърк.

— Питам те — колко е голям Манхатън?

[1] Река, ляв приток на Амур, дала името на Тунгуска област в Сибир. — Бел.ред. ↑

30.

ДЖУНИПЪР, НЕВАДА

29 АПРИЛ 2005

Уилсън го намери в интернет две седмици след като пристигна в Щатите от Лихтенщайн. „Парченце от Рая“, Б-Лейзи-Б се намираше в националния парк „Хумболт-Тоябе“ — огромна площ в границите на Калифорния и Невада, обхващаща недокоснати от човешка ръка планини и пустини, гори и ливади.

Ранчото — на емблемата първото Б беше застанало мирно, а второто дремеше по гръб — било създадено като религиозно убежище през 1921 г. Движението „назад към природата“ подпалило въображението на американците, обзети от първите съмнения накъде точно ги води индустриализацията, и девствените земи изведнъж се превърнали в място, където да потърсиш духовно и физическо обновление.

С голямата си централна постройка и дузината спартански бунгала ранчото беше приютявало поколения оттеглили се от света баптисти. Всичко вървяло добре до четирийсетте години на двайсети век, когато банковите сметки на сектата били опразнени от един евангелист, който духнал с парите им по посока на Бразилия. Банката влязла във владение на имота заради непогасен кредит и комплексът бил продаден на руски емигрант, който винаги си бил мечтал за ранчо, където да развива селски туризъм.

С туристите се появило електричеството и за изненада на всички и ранчото, и руският емигрант се справяли повече от добре в продължение на години. Инсталиран бил дизелов генератор с мощност хиляда и петстотин вата, за да се елиминира неудобството от честите токови аварии. За да се осигури запас от гориво за генератора и за отоплението през зимата, били изградени подземни резервоари за

дизел и пропан. След време руският емигрант се поддал на кризата на средната възраст и заминал за Кий Уест.

Скоро след това Б-Лейзи-Б било купено от компютърен магнат, който похарчил малко състояние, за да подмени инсталациите на голямата къща и да я оборудва със съвременни уреди, последна дума на техниката. Построил и тенис корт до къщата заедно с модерни съблекални и душ-кабинки от стъкло и мрамор. Дори горещите извори не били пощадени — калното вирче било трансформирано в спа зона с три басейна, всеки с различна температура на водата, от хладка до много гореща.

И отново всичко потръгнало добре, докато фондовата борса не се сринала през 2001. Вследствие на внезапно изгубена конкурентноспособност магнатът и значително по-младата му съпруга се разделили и ранчото било обявено за продан. За нещастие на собственика наплив от кандидат-купувачи липсвал. Туристите и баптистите отдавна ги нямало, както и доста от милионерите, които при други обстоятелства биха се заинтересували от ранчото заради „колекционерската“ му стойност.

При това положение на преден план излязла основната характеристика на Б-Лейзи-Б, а именно, че било почти невъзможно да се стигне до него. Макар да си имало хеликоптерна площадка, ранчото си нямало писта. До него се стигало единствено с хеликоптер, на кон или с високопроходим автомобил с две резервни гуми и крик. Дори и така пътуването било истинско изпитание. Ранчото било на седемдесет километра от най-близкия град, а пътищата наред пустошта — в окаяно състояние.

Райското кътче останало на пазара близо две години, а първоначалната му цена се стопила от четири на три и накрая на два милиона долара. Накрая Уилсън го купи за милион и шестстотин хиляди, като свали десет процента от цената и уреди ипотека със същата банка, която държеше акциите му от „Хофман-Ла Рош“.

Мастилото върху договора още не беше изсъхнало, когато Уилсън започна да трупа запаси, сред тях достатъчни количества пропан, за да се топли с години, и достатъчно дизел за генераторите — колекция от модели, всичките произведени преди 1975-а, — за да работят нонстоп чак до Второто пришествие. Транспортна компания за въздушни товарни превози от Спаркс достави по-голямата част от

оборудването, включително огромни макари електрически кабели и купища дебели арматурни жезла.

Не беше изненадващо, че хората започнаха да говорят. И точно започнаха да говорят в „Кофа кръв“, най-популярната кръчма в близкия Джунипър, на стотина километра от ранчото. Седнали на маса с карти в ръце, шепа местни се наливаха с уиски и бира. Позастарял хипар, сега в бизнеса с петролни сондажи, който държеше да го наричат Прилепа, пръв подхвана темата:

— К'ви ги върши оня горе, а?

Каубоят на съседния стол, фен на певица Том Уейтс, се ухили.

— Не бе, въпросът е к'во строи там? — Намекът му остана незабелязан.

Застанал на бара, един уфолог на име Вон Стейн, който беше пристигнал от Прово в търсене на така наречената „Зона 52“, се изкиска нещо.

— Чух, че е от оня пичове, дето зяпат кози.

Прилепа се намръщи.

— Я пак?

— Във Форт Браг бе — каза уфологът. — Убиват кози само с поглед.

Думите му предизвикаха стонове на скептицизъм. В един ъгъл на кръчмата търговец на торове, наречен Поклонника, дърпаше упорито ръчката на игрален автомат.

— Глупости! — извика той, без да обръща глава, нито да нарушава ритъма си. — Мен ако питате, онзи тип копае. Бас държа, че е попаднал на сребърна жила.

— Или уран — предположи Прилепа. — Чух, че...

— Нищо не си чул — прекъсна го барманът и си сипа чашка уиски. — Казва се Уилсън и изобщо не копае за сребро или пък други простотии.

Картоиграчите се обърнаха. Когато барманът говореше, те слушаха. Той беше чувствителен човек и понякога затваряше рано-рано, ако прецени, че клиентите го пренебрегват.

— Добре де, щом не копае, к'во прави тогаз? — настоя Прилепа.

Барманът примлясна.

— Ами той е нещо като ексцентрик.

Прилепа завъртя очи, все едно искаше да каже, че това е ясно за всички.

— Докарал е няколко готини мотора — продължи барманът. — Два „Индианеца“... като единият е „Нортън Шадоус“.

— Т'ва е хоби — заяви уфологът. — Няма нищо общо с другото! Барманът го погледна.

— Ник'ва тайна не е — обяви той. — Човекът гледа звездите.

Поклонника замръзна. Вдигнал театрално вежди до средата на челото си, той пусна лоста на игралния автомат и каза:

— К'во пра'и?

Барманът взе да бърше бара пред себе си с мръсен парцал. След миг вдигна поглед.

— Говорих с Хвъркатия Чарли. Сещате се, онзи от Спаркс.

— С хеликоптера — рече Прилепа.

— Да — потвърди барманът.

— Той е луд за връзване — изсмия се Вон Стейн.

— Каквто ще да е — продължи си мисълта барманът, — но ми каза, че пренасял секви странни неща до ранчото.

— К'ви неща? — попита уфологът с натезжал от подозрение глас.

— Арматурни железа, пружини...

— Пружини? — попита Поклонника. — Имаш предвид... пружинени пружини?

Барманът кимна.

— Да бе, големи. Дет' ги използват в заводите и прочие, големи колкото туба от петдесет и пет галона.

— И к'во ще прави с таквиз работи, мамка му? — повиши глас Прилепа.

— Вече ви казах — отвърна барманът. — За гледането на звездите са. — Сега вече всички клиенти зяпаха в него. Никой от тях не разбираше за какво говори, което беше и целта на упражнението. Накрая барманът въздъхна издълбоко и обясни: — Затова е купил ранчото — каза той и кимна към тавана, пожълтял от дима на милиони цигари. — Няма светлинно замърсяване. Щото сме много отдалечени.

— Но...

— Поръчал си е телескоп. Разказал на Чарли за него. Ама не от онез, любителските, дето надничаш с тях в чужди къщи. Неговият е

некъв „Вернер фон Браун“^[1] май беше. С шейсетсантиметрово огледало.

— К’ви ги дрънкаш бе? — оплака се уфологът.

— Просто казвам какво чух от Чарли.

— И к’во общо има сичко това с пружините? — попита Прилепа.

Барманът въздъхна за втори път, за да стане ясно на всички, че тъпотията им е сериозно изпитание за неговия брилянтен ум... и за търпението му.

— Ако ще гледаш звезди, галактики и други такива простотии, ще ти трябва стабилна основа, иначе няма да видиш нищо. Всяко смущение се отразява — без значение дали ще мине камион, или ще пръдне мишка! Гледал си нещо и хоп — няма го. Зяпаш си Голямата мечка, после мишката вземе, че се изпусне, и айдеее — изгубен в космоса. Изгубен в космоса, приятелю! Телескопът се тресе яко.

— Още не разбирам за к’во са му пружините — каза Прилепа с раздражение.

Барманът поклати глава. Неговите клиенти бяха неговият кръст.

— Ами да ти го обясня буква по буква тогава — каза той. — Ще построи наблюдателна кула с пружини в основите, за да няма вибрации. Нещо като частна обсерватория.

Очите на уфолога се разшириха от вълнение.

— Знаех си! Като посолството в Москва! Там шпионите си имат специална стая. На пружини. Така никой не може да ги подслушва. — Направи пауза, после продължи: — Е, могат, но няма да чуят нищо. Защото няма вибрации. Тоя тип, Уилсън, сигурно и той е някакъв шпионин.

Картоиграчите се спогледаха с вдигнати вежди. Барманът вдигна чашата си.

— „Клаату барада никто“, мой човек. — Празни погледи от публиката. — Не сте ли гледали „Денят, когато Земята спря“? Това беше ключовата извънземна фраза, нещо като парола, която да спре окончателното унищожение на планетата. Ама че сте тъпи.

За Уилсън това беше период на трескава дейност. Прескочи до Рино през уикенда и нае бригада от четирима мексикански емигранти, черноработници, които всяка сутрин чакаха с други себеподобни пред

един от големите супермаркети с надеждата да получат някаква работа. Нямаха нищо против да поживеят няколко седмици в пущинака, стига надницата да си струва. Струваше си.

Междувременно Уилсън накупи краткосрочни запаси за себе си, както и много неща за бъдеща употреба — автомобилни гуми, семена и сушени плодове. Инструменти и мощни батерии, дрехи, книги и телчета за телбод. Брашно, ориз и системи за пречистване на вода.

Пред едно от казината откри проститутка, която крачеше напред-назад на ъгъла на две пресечки. Таксата ѝ беше петдесет долара, но Уилсън ѝ даде сто, за да го свърже с „разбран доктор“. След два часа вече разполагаше с рецепти за перкоцет, ципрофлоксацин, валиум и още половин дузина други лекарства, основно силни болкоуспокояващи и антибиотици. Всичко друго можеше да купи и без рецепта.

Онова, което не можеше да се прекара с камион, беше доставено с хеликоптер. Освен кабелите, арматурата и резервоарите по въздуха пристигнаха кубичи дърва за огрев и значителен брой слънчеви панели, които можеха да влязат в употреба някой ден.

С оръжията беше по-сложно. Заради затворническото си досие не можеше да купи оръжие от официалните оръжейни магазини в Рино. Но това беше по-скоро неудобство, отколкото сериозна пречка. На неделно оръжейно шоу във физкултурния салон на гимназията „Йерингтон“ се сдоби с карабина, глок и берета. Една обява в „Пахрум Вали Таймс“ предлагаше картечен пистолет „Инграм“ (почти неизползван). Уилсън не се колеба. Оръжията не бяха много, но щяха да стигнат, колкото да се справи с натрапниците в първите дни. След това нямаше да има значение.

Колкото до къщата, за нея си беше съставил подробен списък. Преди Големия ден трябваше да я изключи от електропреносната мрежа и да се увери, че генераторите са далеч от всичко, което може да пренесе електрически заряд.

Най-ценното качество на Б-Лейзи-Б, освен отдалеченото му местоположение, беше близостта до една противопожарна наблюдателна кула, построена от Цивилния консервационен корпус през трийсетте години на миналия век. Повечето от тези кули бяха съборени отдавна, но в края на деветдесетте еколозите вдигнаха шум и успяха да съхранят малкото оцелели. Повечето бяха възстановени и

дори се отдаваха под наем — макар че само пълен авантюрист би проявил интерес към наемането им. Огромната част от тях нямаха водопровод и течаща вода и да отседнеш в такава кула беше като да живееш във фар. Подходящи бяха само за хора, които обичат стълби.

Разположена на километър от ранчото, наблюдателницата Литъл Маунт Бейкър беше една от последните кули в списъка за възстановяване. За разлика от други кули, кабинката на върха на Литъл Маунт Бейкър не беше пригодена за живеене. Хората, които са я обслужвали, бяха живели в дървено бунгало на стотина метра встрани, от което бяха останали само основите.

Наблюдателницата не можеше да се сравнява с кулата, която Тесла беше издигнал в Уордънклиф с парите на Дж. П. Морган. Но беше достатъчно висока да разкрива гледка във всички посоки, а разположението ѝ беше почти идеално за целите на Уилсън.

Оръжието — Уилсън мислеше за него като за такова — не беше проблем само по себе си. Тесла беше конструирал нещо подобно преди повече от век, при това без да разчита на интернет. Сърбинът е трябвало да измисля и измайсторява от нулата онова, което Уилсън можеше да поръча с едно кликване на мишката от склад за електроника в Канада.

Проблемът беше в наблюдателната кула. За да изпълни предназначението си, кулата трябваше да отговаря на три изисквания. В Уордънклиф Тесла беше забил метален прът на четиридесет метра в земята, за да улови „стоящите вълни“ на електричеството, необходимо за усилващия предавател. Уилсън постигна същото бързо и лесно с помощта на сондажна компания „Блек Маунтин“ в лицето на едноличния ѝ собственик и единствен служител.

Въпреки професионалния съвет на предприемача Уилсън поиска сондажът за вода да бъде направен на място непосредствено до кулата. Сондърът възрази:

— Там вода няма, а и да има, е много надълбоко и под един куп шарпи. Защо не пробваме...

Уилсън настоя на своето. В края на краищата парите бяха негови. Сондърът направи каквото се искаше от него. В рамките на една седмица счупи пет свредела, като всеки път псуваше енергично. Уилсън се притесни, че току-виж наистина открили вода, и щом стигнаха до дълбочина от четиридесет метра, отпрати сондъора.

— Май преценката ми наистина е била погрешна — обясни той и му плати щедро за времето, труда и повредените инструменти.

След това уреди доставката на голямо количество изработени по поръчка железни пръти, всеки дълъг по метър и половина и със сечение от десет сантиметра. С помощта на бригадата мексиканци спуснаха прътите в издълбаната сондажна дупка и използваха гравитацията, за да създадат проводимата метална шахта, която му трябваше. Когато приключиха и с това, Уилсън накара мексиканците да прокарат кабела от генератора до основата на кулата на разстояние половин миля.

Третата задача беше най-тежка. Кулата и най-вече кабинката на върха ѝ трябваше да бъдат стабилизирани. Точно в това Тесла е имал предимство. Станфорд Уайт е бил един от най-великите архитекти на своето време. Приел присърце желанието на Тесла кулата да бъде стабилна като камък, Уайт я е проектирал така, както се проектира обсерватория.

Също като Филип Пти, френския въздушен акробат, който премина по въже между двете кули на Световния търговски център през 1973, Уайт разбирал изтънко проблемите на усукването и люлеенето. Разбираше ги и Уилсън. Всяко движение, дори най-слабото, щеше да отклони лъча.

Като купола върху кулата в Уордънклиф и кабинката на върха на Уилсъновата наблюдателница лежеше върху отворена рамка. С помощта на мексиканците Уилсън укрепил рамката със стоманени греди и инсталирал преобразуватели на напрежението. Свързани към компютър, преобразувателите следяха промените в напрежението на рамката. Това позволило на Уилсън да определи с максимална точност местата на амортизаторните механизми. Настроени към резонансната честота на кулата, амортизаторите щяха да стабилизируют в голяма степен основната структура.

За да стабилизира самата кабинка, Уилсън я повдигнал върху комплект от компресионни пружини, всяка по четиридесет и пет килограма. Също като железните прътове и пружините бяха направени по поръчка. След инсталирането на амортизаторите кабинката на практика „висеше“ самостоятелно в рамката на кулата.

Мексиканците нямаха представа какво е намислил, не се и интересуваха. Мислеха го за луд и Уилсън нямаше нищо против.

Когато си свършиха работата, той им плати в брой и им купи билети за Лос Анжелис. Колкото по-далеч бяха от ранчото, толкова по-добре.

Притесняваше го единствено пилотът на хеликоптера. Ветеран от Виетнам с конска опашка и сиви зъби, които издаваха пристрастеност към метамфетамини, Хвъркатия Чарли беше толкова незаменим, колкото притеснително беше любопитството му. „С т’ва пък к’во ще пра’иш?“, „Еба си! Т’ва е адски много кабел“, „Глей ги тея пружини! За к’во са ти?...“

Уилсън се замисли дали да не му уреди някоя злополука. Нямахше да е трудно, но не трудността го спираше. Дори най-безспорната злополука щеше да привлече внимание. В ранчото щяха да дойдат полицаи, да задават въпроси, а това можеше да доведе до какво ли не.

Решението му хрумна една вечер, докато седеше на верандата на къщата, гледаше звездите и мислеше за Ирина. На следващия ден поръча трийсетсантиметров рефракторен телескоп от една компания в Тексас и прати Хвъркатия Чарли да го докара. Разопаковаха заедно телескопа и пилотът беше удовлетворен от ексцентричното хоби на Уилсън. Още по-доволен остана, когато Уилсън обеща да го покани на „звездно парти“ веднага щом стабилизира кулата.

Междувременно се зае с конструирането на оръжията. Голямото беше докарано на части с камион до наблюдателницата и повдигнато на платформата. Сглобяването му вървеше добре, а по-малкият му преносим вариант беше на практика готов.

Портативното оръжие му беше необходимо за тестовете, с които да докаже, че е преодолял проблемите на Тесла с фокусирането. Не беше срещнал никакви значими трудности при конструирането му, но също като при голямото оръжие проблемът беше във вибрациите, стабилността и осигуряването на подходящ постамент.

За тази цел Уилсън купи един кадилак ескалейд — версия пикап с открита каросерия, в която инсталира специални амортизатори. Промените направиха тежкия автомобил още по-тежък и труден за управление. Но за неговите нужди ставаше.

Макар топографските карти онлайн да бяха полезни, изборът на цел изискваше Уилсън да отиде на място с джипиес. За целта си беше купил часовник с вградена джипиес система, така че да засече данните, без да се набива на очи.

Имаше списък с „малки цели“, оглавяван от Джо Созио, главния прокурор на северния калифорнийски подрайон. Но не искаше да започва с тях. Това би било като да изяде десерта преди основното ястие.

Службата по патентите беше очевидният кандидат за опитите му, но едва ли би предизвикала необходимата гласност. Службата по патентите беше като дърво в гора. Ако никой не го видеше да пада и никой не го чуеше, какъв беше смисълът? Нюйоркската фондова борса беше по-добър избор по отношение на гласността, но местоположението ѝ беше проблематично. Пряка видимост нямаше почти отникъде. А и шансовете му да се измъкне в безумния трафик бяха мъгляви.

Хрумна му да свали някой сателит, но бързо отхвърли идеята. Първо, не беше сигурен, че ще може да го направи. И второ, инцидентът можеше и да не получи полагащата му се публичност. А и не искаше да се намесва във въздушния трафик, преди Ирина да е пристигнала.

Друга възможна цел, при това съблазнителна, беше Църквата на светците от последния ден — храмът на мормоните. Първо, беше близо, на няма и шестстотин километра по права линия източно по най-самотното шосе на света. И по-важно, Уилсън имаше зъб на мормоните — бяха направили всичко по силите си да изгонят паутите от родните им земи. Би било чудесно и справедливо да затрие генеалогичните архиви на църквата, които бяха нейна основа и ядро. Но и тук проблемът беше с гласността. Би било неприятно за мормонските буквояди, вярно, заради необходимостта да работят с хартиени носители, докато системата се възстанови. Това би довело до по-малко церемонии в краткосрочен план, но ако не си мормон, защо да ти пука? На Уилсън например не му пукаше. Което означаваше, че остава ОСМФТ. Под това съкращение беше познато Обществото за световна междубанкова финансова телекомуникация. Почти невидимо начинание с огромна тежест, ОСМФТ свързваше осем хиляди финансови институции в сто деветдесет и четири страни и осъществяваше помежду им комуникации за финансови транзакции, възлизащи на повече от шест трилиона долара на ден. И седалището не беше в Ню Йорк. Беше в Калпепър, Вирджиния, заспало градче в сянката на планината Блу Ридж. Нещо повече, така би ударил с един

куршум два заека, защото в Калпепър се намираше и друга важна финансова институция — така нареченият Калпепърски разпределител, централният възел на банковата система на федералния резерв. Защо тези две ключови институции бяха избрали Калпепър за свой дом си оставаше загадка. Но за Уилсън беше плюс откъдето и да го погледнеш.

Предполагаше, че в Калпепър няма да има проблем с пряката видимост, освен това щеше да използва оръжието по същия начин, по който беше планирал да го използва на двадесет и втори юни.

Забавно му беше да обмисля възможностите за мишена на удара. Лъчът беше гъвкав и той още не беше решил какви щети да нанесе. Определено не искаше да причини нова Тунгуска — поне не с предварителните цели. Това би привлякло твърде рано твърде много внимание. В идеалния случай ударите не трябваше да са катастрофални, дори напротив — трябваше да са достатъчно двусмислени, за да повдигнат въпроси и догадки. Хората да се чудят — за случаен инцидент ли иде реч, за някакъв природен феномен ли? Как се е случило? Приложеше ли оръжието с по-голяма мощност, всичко щеше да се разпадне по шеговете и Америка щеше да разбере, че е под обстрел. Или че вече са я отстреляли. Защото войната вече ще е свършила. И в нея няма да има нищо двусмислено или неясно. (Нищо неясно нямаше да има и в неприятностите на Роби Мадокс. Но това беше друга история. Беше лично.)

Усилената физическа работа беше променила тялото на Уилсън. След два месеца в Б-Лейзи-Б, след постоянното вдигане, катерене, влачене и от здравословната храна тялото му беше станало като от камък. Не помнеше да е бил в толкова добра форма — нито когато спортуваше в университета, нито когато вдигаше тежести в „Альнуд“.

Наслади се на тези два месеца. В края на работния ден се топваше в термалните басейни и една вечер му хрумна, че никога не е бил по-щастлив. Легнал по гръб във водата, той се разтапяше в горещината ѝ, докато хладният въздух, наситен с миризма на борове и сяра, щипеше лицето му. Зареял поглед през клоните на дърветата, той зърна следа на свръхзвуков самолет, който се плъзгаше безшумно на запад... и видение за бъдещето се взриви пред очите му като пръски кръв. Защото щеше да е скотобойна. Това не можеше да се избегне. Той

беше силата на миналото. Нищо повече и нищо по-малко — сбъдването на едно пророчество.

Кръстили го бяха на човека, създал танца с духове. Така поне му бяха казали. Самият той никога не беше живял в резерват, макар Манди да го беше водила в няколко, защото трябвало да се гордее с наследството си, така казваше. Но преди да го тикнат в затвора, Уилсън беше гледал на индианския си произход като на препятствие, което трябва да превъзмогне, като на дамга.

Манди го заведе едва ли не насила на единствения ритуал, който го впечатли — възстановка на танца на слънцето. Никак не му се ходеше. Да стане призори? За да гледа как неколцина старци пеят и танцуват? Но за негова изненада нещо в предутринния студ, нещо в тържественото очакване сред други хора, които приличат на него, му въздейства силно и дълбоко. Толкова силно и дълбоко, че се почувства готов да приеме културното си наследство... само дето няколко седмици по-късно животът му се разпадна и възможността се изпари. Щатските власти го отнеха от Манди и той трябваше да се бори за оцеляването си в новия приеман дом с родители войнстващи евангелисти и седем осиновени братя и сестри. Повече не се сети за танца на слънцето освен веднъж — като тема за училищно есе.

Преди да влезе в затвора, Джак Уилсън беше само име от историята — като Джордж Вашингтон или Мартин Лутър Кинг. Това се промени, след като се озова зад решетките, лишен от изобретенията и от бъдещето си. Тогава осъзна, че името му не е плод на случайност — че той е прероденият Джак Уилсън. Че е Танцуващия с духове.

Разбра, че случилото се с него не е отклонение. Случилото се с него беше логично продължение на геноцида срещу местното индианско население. Попадането му в затвора бе неизбежно. Той беше двойно прокълнат — веднъж заради произхода си и втори път заради гениалността си. Защото нашествениците отдавна се бяха обърнали срещу самите себе си и сега белите поглъщаха най-доброто и най-способното в собствените си редици. Айн Ранд му беше отворила очите за това.

Легнал със затворени очи във водата, само по ризата на духовете — неговата кожа, на Уилсън му хрумна, че ако отмъщението е ястие, което е най-добре да се сервира студено, в момента температурата му беше идеална.

[1] Вернер фон Браун (1912–1977) — немски учен, родоначалник на ракетостроенето. — Бел.ред. ↑

31.

ЛОНДОН

15 МАЙ 2005

Майк Бърк стоеше сам под навявания от вятъра дъжд на ъгъла на Саут Адли Стрийт и Гросвийнър Скуеър и наблюдаваше един страничен изход на американското посолство. Предния ден беше видял бригада бояджии да се изнизват през вратата в края на работния ден, избягвайки централния вход отпред. Предполагаше, че и Коваленко използва същия вход.

Наближаваше пет, а Бърк стоеше там вече повече от час. Би било по-лесно да чака пред жилището на агента от ФБР. Коваленко сигурно живееше някъде наблизо или в Найтсбридж, но името му не фигурираше в телефонния указател, нито в другите онлайн директории, които Бърк беше проверил. За да се добере до адреса му, трябваше да наеме частен детектив или да придума някой с достъп до вътрешните директории на посолството, но това би отнело време, с каквото той не разполагаше. Така че стоеше тук, мокър под дъжда.

Опашката пред посолството се виеше на половин пресечка, ограничена зад възета и заграждения като на летище. Хората бяха забележително търпеливи под редицата застъпващи се чадъри. Опашката приличаше на временно селище, свързано с външния свят посредством десетки мобилни телефони. Хората похапваха и играеха на карти, четяха и сменяха памперси. Някой току хукваше зад ъгъла да използва химическите тоалетни, после се връщаше на бегом да благодари на съседа, който му пазеше мястото.

Предния ден Бърк беше чакал три часа, за да се срещне с Коваленко, след което го уведомиха, че легатът не е в състояние да го „вмести в програмата си“. Най-ранната дата за среща била след три седмици.

Три седмици! Три седмици, в които „Ахерн и съдружници“ щеше да остане затворена, информацията за Уилсън щеше да събира прах, а Стария най-вероятно щеше да се пропие до смърт.

Когато се върна от пътешествието си до Белград и Любляна, Бърк завари бащата на Кейт да тъне в самосъжаление.

— Аз съм като часовник, който навиваш с ключе — каза той и се изкиска, — и усещам как пружинката ми се развива... — И в случай че Бърк не е схванал мисълта му, повтори с вдигната вежда: — Развива се.

Бърк беше отсъствал няма и седмица, но за тази седмица Томи беше стигнал фазата, в която трезвеността беше несъществуващо състояние. Започнал беше да пие по едно малко със сутрешното кафе, колкото да си отворел очите. Повечето следобеди се налагаше някой от приятелите му да го изпраща до вкъщи.

Както Бърк виждаше нещата, срещата му с Коваленко не търпеше отлагане, със или без евентуалната заплаха, свързана с плановете на Уилсън. Докато чакаше, звънеше през десетина минути в посолството от мобилния си. Всеки път му казваха, че господин Коваленко е на заседание, не е в кабинета си или че е наредил да не го свързват с никого. Всеки път Бърк оставяше съобщение на секретарката му, че въпросът е спешен. Но продължаваше да удря на камък.

Ако зависеше от Томи, това щеше да е краят на всичко. Стария смяташе, че трябва да оставят нещата в ръцете на ирландските съдилища. Адвокатът им беше убеден, че ще спечелят, защото не са направили нищо нередно. Но можело да мине известно време, преди делото да стигне до изслушване.

— Колко време? — беше попитал Бърк.

— Ако имаме късмет — отвърна адвокатът, — до края на юни трябва да назначат дата.

— Юни! — извикаха едновременно Бърк и Стария.

А адвокатът присви очи и каза:

— Или юли.

Затова сега Бърк стоеше под лекия майски дъжд пред посолството. Писнало му беше да виси и да звъни. Ще причака гадното копеле и толкова.

Срещал се беше с Коваленко само веднъж — на „разговора“ в службата на Гарда. Но щеше да го познае веднага. Подпухналото лице, нацупената уста, свинските очички... На няколко пъти му се стори, че го вижда да излиза. Но всеки път се оказваше някой друг.

Наблюдението е странно занимание. Скучно до припадък... освен когато не е и тогава адреналинът ти скача до небесата. Изисква същия вид нефокусирано внимание, необходимо и при шофиране на дълъг път. Да си там и да не си там едновременно. Като котката в затворената кутия от прословутия експеримент на Шрьодингер^[1].

Започваше да усеща, че се набива на очи. Беше въпрос на време кога някое лондонско ченге или служител от охраната на посолството ще дойде да го пита какво търси тук. Към тези притеснения се прибавяше и страхът, че може да е изпуснал плячката си, че Коваленко може да излезъл от друго място. Все някъде трябваше да има паркинг — зад сградата или подземен. Коваленко може би идваше на работа с кола, което означава, че Бърк изобщо няма да го види, когато си тръгва. Почти се беше отказал, когато Коваленко се появи иззад ъгъла.

Биваше го да разпознава ченгетата. Имаше нещо специфично в стойката им, в походката. Колкото до Коваленко, толкова му личеше, че е ченге, все едно беше униформен. И в известен смисъл наистина носеше униформа. Косата му беше сресана така, че следите от зъбите на гребена се бяха запазили в обилното количество гел. Плюс костюм, синя риза и вратовръзка на райета. В дясната си ръка, малко под задължителния ролекс на китката, държеше лъскаво дипломатическо куфарче. Походката му беше на човек, който ползва привилегията да носи пистолет в страна, където хората презират оръжието.

Бърк го последва зад ъгъла и влезе след него в „Крилете на славея“, малък пъб с тежка махагонова ламперия и големи прозорци. Вътре беше пренаселено и задимено, клиентелата представляваше смесица от млади мъже, които говореха за ценни книжа, и млади продавачки от Бонд Стрийт, които бяха красиви.

На бара, където стоеше Коваленко, имаше много хора. Агентът най-после улови погледа на бармана, поръча, плати и след миг вече държеше чаша червено вино. От разменените реплики ставаше ясно, че тук Коваленко е редовен клиент. Сигурно се отбиваше всеки ден след работа.

Агентът на ФБР седна на пейката до малка маса в ъгъла, близо до двама млади, които се гледаха в очите над халби бира. Бърк застана зад един празен стол.

— Свободно ли е?

Коваленко махна щедро с ръка — заповядайте.

Бърк се подразни, че не го позна. Изобщо не реагира на присъствието му, седеше си на стола и си зяпаше ноктите. Които, както забеляза Бърк, очевидно се радваха на добри грижи. В кръчмата беше шумно, звуковият фон се усилваше и утихваше като хор на насекоми през лятото, с неочаквани върхове и спадове. Бърк се наведе напред.

— Проследих ви дотук — каза той.

Коваленко сви вежди. Явно не го беше разбрал. Наведе се на свой ред и килна глава на една страна, за да го чува по-добре.

— Моля?

Бърк стана от стола си и се премести на пейката до Коваленко, притискайки го в ъгъла.

— Проследих ви дотук — повтори Бърк.

Коваленко примигна. Намръщи се. Стрелна поглед наляво и надясно, после го спря върху ръцете на Бърк. Понеже бяха празни и на масата, легатът се поотпусна.

— И защо?

Бърк поклати глава и се изсмя горчиво.

— Дори не се сецате кой съм, нали?

Коваленко вдигна чашата си. Отпи. Оставя я на плота. Изглежда Бърк от горе надолу. После се изкиска и каза:

— Дъблин.

— Да.

— Вие сте онзи, които не беше чувал за Айн Ранд. Бърк, ако не се лъжа?

— Да.

Коваленко го изгледа преценяващо.

— Добре... и какво мога да направя за вас, господин Бърк?

— Ами, надявах се... сигурно си спомняте. Наложихте възбрана върху кантората ни. Фирмата на моя тъст. Надявах се да оправим това.

Коваленко се отпусна. Облегна се на стената и цялото напрежение се отцеди от тялото му. Погледна към Бърк все едно беше прозрачно стъкло и въздъхна. Което още повече вбеси Бърк. Но той

потисна яда, бръкна в джоба си и извади картонче, на което беше принтирал следната информация:

Джак Уилсън
пощенска кутия 2000
Уайт Диър, Пенсилвания 17887
(затвор „Алнуд“)
университет „Станфорд“
„Векторни изчисления при скаларните двойки“

— Прав бяхте за онзи тип — каза Бърк и даде картончето на Коваленко. — Той е опасен.

Коваленко погледна картончето.

— Това за господин Д'Анкония ли е?

Бърк кимна.

— Това, предполагам, не е настоящият му адрес — каза агентът. — Иначе не бихме имали никакъв проблем с него.

— Да, излязъл е...

— А това какво е? — попита легатът и вдигна картончето, така че Бърк да види къде сочи. — Векторни изчисления... нещо си.

— Заради това Уилсън е отишъл в Белград — обясни Бърк. — Заради човек на име Тесла.

— Изобретателят?

— Да. — Бърк остана изненадан, че агентът от ФБР е чувал за Тесла.

— И каква работа има господин Уилсън с един мъртъв изобретател? — попита легатът. — Нещо като научен проект ли?

Бърк не обърна внимание на сарказма му.

— Мисля, че се опитва да конструира оръжие.

Коваленко се изкиска.

— Оръжие! Е, направо нямам думи. Току-виж изобретил катапулта.

Бърк възнагради с усмивка шегата му, после кимна. Дошъл беше да обясни на този човек защо Уилсън трябва да бъде взет на сериозно, но когато започна да говори, легатът вдигна ръка като пътно ченге.

— И ако исках да говоря с този господин Уилсън, къде бих могъл да го намеря?

Бърк поклати глава.

— Не знам.

— Не знаете.

— Не точно поне.

— А колко точно? — попита Коваленко. — В Китай ли е? В Бразилия?

— Не знам къде е. Знам само нещата, които са на картичката — името му, за „Алнуд“, че е учил в „Станфорд“. И никак не ми беше лесно да ги науча. — Направи пауза. — Вижте, мисля, че трябва да вземете на сериозно този човек. Той е...

— Нека ви кажа нещо — прекъсна го с отегчен глас Коваленко. — Имам триста неща на главата си. Имам терористични клетки — истински терористи с истински бомби — на север. Имам проблеми с товарни кораби и мръсни бомби, с китайци и с чеченци. Да не споменавам нигерийците, които са забъркани във всичко. И какво още? Предстои ми операция. На жлъчката! Осъзнавате ли колко сериозно е това?

На Бърк му идеше да го убие.

— Кое колко е сериозно? — попита той. — Бомбите или вашата жлъчка?

Коваленко се усмихна сякаш Бърк току-що му беше дал зелена светлина да направи нещо.

— Позволете да ви обясня — каза той. — Седим си двамата с вас тук, заедно, и си говорим. Какво е това? Това е сътрудничество. Искате да вдигна възбраната върху бизнеса ви? Искате да оттегля обвинението? Помогнете ми да намеря този тип.

— Нали това правих досега — каза Бърк.

Коваленко поклати глава и въздъхна в израз на безгранично търпение.

— Не точно. — Отпи отново от виното си. — Вярно! Много бих искал да си поприказвам с този господин... — погледна към картончето — Уилсън. Но трябва да съм откровен с вас. Той далеч не е в челните места на списъка ми с приоритети. Пък и — той размаха картончето, все едно се е намокрило и иска да го изсуши — каква полза бих имал от това? Нищо ново не ми давате.

— Ама това му е името. В затвора сигурно пазят архив. „Станфорд“... Лесно ще го намерите.

Коваленко сви рамене.

— Може и така да е. Но с какво ще помогне това на вас? Ако аз го намеря?

Бърк не можеше да повярва на ушите си. Коваленко се засмя.

— Искате да отворите кантората, нали?

Бърк кимна.

— Добре — каза Коваленко, — как й беше името? — Намръщи се, все едно се е замислил дълбоко. — „Ахмаци“ ООД или нещо такава, да? Искате „Ахмаци“ ООД да заработи отново. Няма проблем. Само че преди това ще си намерите клиента! И гледайте да го намерите, преди да съм го намерил аз. Защото ако аз го намеря пръв, няма да спечелите нищо. Разбирате ли какво ви казвам? Не ми разправяйте къде е бил преди два месеца. Защото това не ми помага.

Бърк си пое дълбоко дъх и преброи до пет.

— Да кажем, че наистина го намеря...

— Тогава имаме сделка — отсече Коваленко във внезапен пристъп на щедрост. — Ще кажа на Гарда да ви остави на мира и ще се върнете към онова, което правите най-добре — прикриването на хора, които мамят с данъците си.

Бърк си пое още по-дълбоко дъх. Наистина му идеше да го цапне тоя. Вместо това каза:

— Откъде да знам, че ще си спазите думата?

Коваленко вдигна рамене.

— Защото винаги правя онова, което съм казал. А междувременно не ми се обаждайте. И не тормозете секретарката ми. Тя е достатъчно заета, а колкото и невероятно да звучи, аз си имам други приоритети.

Други приоритети. Това вече преля чашата. Бърк седеше, гледаше червената мъгла да се спуска пред очите му и се чудеше дали да зашамари копелето, или да го тресне с глава. Това нямаше да оправи нещата, но щеше да му осигури чувство на предълбоко задоволство — пък било то и за кратко.

Коваленко нямаше откъде да го знае, но Бърк беше избухлив човек. Имаше проблем с контролирането на гнева. Родителите му се бяха постарали да изкоренят този недостатък на характера му, водеха

го чак до Шарлотсвил да тренира карате най-вече защото цивилизацията ефект от това да се покланяш на противника си действаше успокоително на майка му.

„Ако шамаросам тоя тъпанар, мислеше си Бърк, няма да стане кой знае какво. Освен ако не извади пищов и не ми пръсне мозъка. Така че може би е по-добре да го приспя за кратко — да го сграбча за тъпата вратовръзка, да го раздрусам и да го фрасна с глава.“ За миг планът му се стори добър. Но само за миг. Нападение срещу агент на ФБР можеше да свърши само по един начин — Бърк щеше да се озове зад решетките, а Стария щеше да се пропие окончателно. И въпреки това...

Все още размишляваше върху проблема, когато видя, че девойката до него се е свила към гаджето си и само дето не му е седнала в скута. Изглеждаше уплашена до смърт. Същото, важеше и за Коваленко, осъзна Бърк, макар той да го прикриваше донякъде.

Изправи се. Адреналинът му спадаше бързо и водеше след себе си празнота и дезориентация. Бърк се обърна, проби си път през множеството в кръчмата и изскочи на улицата. Там спря за минутка със затворени очи и вдигнато под слабия дъжд лице.

Бурен ден в Ирландско море. Фериботът танцуваше в дъжда, разоравайки водата с шапки от бяла пяна. Бърк стоеше до парапета на палубата под пръските откъм носа и трепереше зиморничаво. Гледаше водата, но мислите му бяха в Лондон. Щеше да е страхотно, ако беше смотал набързо онова феберейско копеле — щеше да е грешка, да, но пък сладка грешка. А повече едва ли щеше да го види.

Централната каюта на ферибота беше пълна с ученици от началните класове — всичките с униформи, на път към дома след екскурзия до големия град. Кипяха от енергия, закачаха се и викаха, не спираха и за миг да се движат, смееха се в захлас.

За разлика от него. Чувстваше се като рак отшелник, прегърбен в топлото си яке, потънал в мрачни мисли.

[1] Парадоксален мисловен експеримент, който цели да покаже някои непълноти на квантовата физика чрез абсурдно положение, в което котката е жива и нежива. — Бел.ред. ↑

32.

ДЪБЛИН

5 ЮНИ 2005

У дома Бърк изпадна в черна дупка, дните се преливаха безсмислено един в друг. Източиха се повече от две седмици, в които не правеше друго, освен да зяпа телевизия и да пие. Често дори спеше с дрехите. Чувстваше се в капан.

Че беше бесен на Коваленко, се разбираше от само себе си, но гневът му се простираше и върху Джек Уилсън. След появата на Франсиско Д'Анкония в офиса на „Ахерн и съдружници“ нещата можеха да свършат само по един начин — Майк Бърк да опере пешкира.

Изпитваше гняв, но и тревога. Коваленко изведнъж се беше сдобил с по-важни приоритети от Джек Уилсън, не на последно място сред които беше и жлъчката му. Колко щеше да продължи това? А после си спомни телефонния разговор с подчинения на Коваленко или какъвто там беше: „Здравата си загазил, приятел.“ Всичките ли бяха такива? В длъжностната им характеристика ли пишеше, че трябва да са задници? Какво беше казал той за Коваленко? „Не е в обхват.“

Тогава му се стори безсмислено, но сега вече разбираше. Коваленко е бил в болница или нещо такова. А сега щяха да го оперират. „Боже, помисли си Бърк, него изобщо не го интересува.“ А щом Коваленко не се интересуваше от Уилсън, кой щеше да се поинтересува? Бърк би могъл да съобщи за разкритията си другаде, но... къде? Не разполагаше с достатъчно, за да убеди властите, че Уилсън е опасен.

На няколко пъти — когато успяваше да се отлепи от телевизора — се разрови в нета за оръжията на принципа на насочената енергия, по-познати като лъчеви оръжия. Не научи много, освен че Пентагонът продължавал да налива пари в разработването им дори в разгара на

войната в Ирак. Фирма във Вирджиния работела по нещо, наречено „Зашеметяващ удар“, устройство на принципа на бобината на Тесла, което произвеждало слаба светкавица за заслепяване и зашеметяване на противника. „Рейтеон“ също работел в тази област, конструирайки оръжия, които да обезвреждат електрониката на ракети „Стингър“, противопехотни мини, безмоторни самолети и прочие.

Друг проект, основан на същата принципна технология, включваше микровълнов лъч, който можел да порази цяла тълпа, обитателите на дадена сграда, да речем. Най-просто казано, лъчът затоплял водата в човешкото тяло до степен, при която жертвите изпитват чувството, че изведнъж са получили силно слънчево изгаряне. Усещането било достатъчно неприятно, за да усмири тълпата, но не оставяло никакви трайни увреждания. Следователно оръжието беше с цивилно приложение. Борба с масови безредици и прочие. А ако тълпата пред теб все пак не спре, можеш да нагласиш настройките на оръжието така, че да предизвикаш усещане за горене. А ако усилиш лъча още една идея, жертвите ти ще се сварят отвътре.

Коваленко може и да знаеше за тези разработки на Пентагона, но не би ги свързал с Тесла, чиято слава беше с давност стотина години. Истината беше, че Коваленко не знаеше достатъчно, за да се тревожи за плановете на Джак Уилсън. А и... нямаше интерес да научи повече. За него Джак Уилсън беше толкова повод за притеснение, колкото някоя схема за пране на пари в Нигерия, да речем.

А после една сутрин Бърк стана рано и в пристъп на мазохизъм реши да вземе студен душ. За негова изненада се почувства по-добре. Много по-добре всъщност. После си направи чаша кафе и я занесе при компютъра. Седна пред монитора и си каза, че е крайно време да се вземе в ръце.

Уморил се беше от собствената си депресия — светът му се сригваше, а той наблюдаваше това с увесен нос. Трябва да направи нещо, преди да е станало късно. „И какво ще направиш, момко? Ще се запишеш в цирка, ще просвириш на китара? Ще тръгнеш да дириш някой гуру в Тайланд? Какво ще кажеш — да намериш Уилсън?“

„Това вече е идея, помисли си той, бих могъл да намеря Джак Уилсън.“ Но какво щеше да прави с него? Би могъл да го прати с

препоръчана пратка на Рей Коваленко и пак полза — никаква. От друга страна, те се заслужаваха един друг. Може дори да си допаднат. И ако не друго, тогава всичко това ще свърши и той ще продължи по своя си път.

Въведе в „Гугъл“: *джак уилсън станфорд обвинение*. Незнайно как Уилсън беше кацнал от студентското общежитие в „Станфорд“ в килията в „Алънуд“. Голяма промяна, откъдето и да го погледнеш — може би достатъчно голяма, за да е стигнала до вестниците. След миг резултатите цъфнаха на екрана. Десетки. Бърк кликна на първия. Беше с дата двадесет и втори ноември, 1995 — статия от „Сан Хосе Мъркюри“.

ВЪЗПИТАНИК НА „СТАНФОРД“ — ВИНОВЕН

От Джуди Уайтстоун

Днес изобретателят от Сан Франциско, завършил с пълно отличие престижния факултет по инженерни науки на „Станфорд“, Джек Уилсън, беше намерен за виновен от федералния съд по обвинение в подбуждане към убийството на щатския прокурор Джоузеф Созио. Миналата година Созио спечели срещу Уилсън в дело за нарушаване на Закона за секретността на изобретенията. Уилсън изслуша присъдата с пълно безразличие.

Тезата на обвинението се основаваше на аудиозаписи, направени тайно от бившия съкилийник на Уилсън, Робърт Мадокс, който даде показания на процеса.

Произнасянето на присъдата се очаква през следващата седмица.

— Мили Боже — промърмори си Бърк, — а си мислех, че мен са ме прецакали.

През следващия час се рови из нета за подробности. Сглоби биография, достойна за сценарий на драма, съвременен вариант на легендата за Икар.

Историята беше отразена подробно в пресата на Силиконовата долина. Навсякъде Уилсън беше обрисуван като златно момче с кал под ноктите.

Според вестниците Златното момче било сираче. През 1969-а го намерили в кашон пред спешното отделение на общинската болница в Тонопа, Невада. На одеялото му бил залепен кръгъл стикер с усмихнато лице. Под напечатаното „Здрасти!“ някой бил написал думите: „Аз съм Джек Уилсън“.

Адвокатът на Уилсън бе изиграл картата със сирачето и другата с Икар като двойка аса. Израснал в различни приемни домове, младият Джек Уилсън бил крал на абитуриентския си бал. Пак той произнесъл прощалното слово, когато випускът му завършил общинската гимназия „Чърчил“ във Фалън, Невада. Финалист от националния кръг на олимпиадата по точни науки „Уестингхаус“, той спечелил пълна стипендия за „Станфорд“. Завършил пръв в класа си и получил наградата „Ратнър-Залцберг“ (калаена купа с надпис и шах). Носил знамето на инженерния факултет на годишния акт.

Последвали други награди и докторат по електроинженерство. През 1993-та основал „Уовока Ентърпрайзис“, подал документи за първия си патент и започнал да се оглежда за частно финансиране.

„Патент? Патент за какво?“, чудеше се Бърк. Пусна търсене с различни ключови думи, но не откри нищо.

Малко по-късно видимо победният марш на Джек Уилсън към славата и богатството приключил без време. През юли 1994 отличникът на „Станфорд“ бил обвинен в нарушаване на Закона за секретността на изобретенията.

Според едно търговско издание изобретението на Уилсън било иззето от правителството на САЩ по силата на суверенното право. С други думи, било му е отнето по същия начин, по който държавата отнема частни поземлени имоти, за да построи магистрала или железопътна линия. От Вашингтон обявили патента на Уилсън за държавна собственост, пратили му чек с подходяща по тяхна преценка компенсация и класифицирали изобретението му като „секретно“.

Според същото издание прокуратурата обвинила Уилсън в опит да заобиколи Закона за секретността на изобретенията. Без да се съобразява с възбраната върху патента си, Уилсън се опитал да набере средства и организирайл презентация в офисите на компания за рисков

капитал във финансовия център на Сан Франциско. Според служител, присъствал на презентацията, Уилсън възнамерявал да въведе изобретението си в производство извън страната, в някоя от офшорните зони. Споменат бил остров Ангуила.

Агенти на ФБР арестували Уилсън на излизане от срещата. На следващия ден бил обвинен в нарушаване на Закона за секретността на изобретенията.

Бърк откри повече за този закон в уебсайта на Федерацията на американските учени. Законът, приет през 1951 година, урежда правилата, по които държавата може да слага ръка върху изобретения, които по нейна преценка са ключови за националната сигурност. В службата по патенти и търговски марки е разкрит отдел, където се преглеждат всички патенти и молби за издаване на такива с цел да се определи националната им значимост. Молбите, които отговарят на определени условия, се препращат към съответните институции — най-често Министерството на отбраната и Министерството на енергетиката. Техните препоръки обикновено са окончателни.

В повечето случаи конфискацията на патента не е голяма загуба за изобретателя, защото патентът се въвежда в производство с правителствено финансиране. Но невинаги е така. През 2003-та например близо половината от сто и петдесетте засекретени патента са частни изобретения.

Обжалванията на изобретателите почти винаги се провалят, както и опитите им да получат по-високи компенсации. Как да се изчисли търговската стойност на нещо, което още не е стигнало до пазара и най-вероятно никога няма да стигне? И как да докажеш тезата си, когато законът ти забранява да разкриваш подробности за самото изобретение дори пред съда?

Бърк се залюля назад със стола си. Сега вече разбираше увлечението на Уилсън по Айн Ранд и Франсиско Д'Анкония. Но какво толкова беше изобретил Уилсън? Като се има предвид интересът му към Тесла и суверенното право, наложено от държавата върху изобретението му, най-вероятно ставаше дума за оръжие.

Бърк се гмурна отново в нета. След ареста Уилсън бил транспортиран до общинския затвор на Сан Франциско, където дялял килия и размумка с рокер на име Роби Мадокс. Преди отчаяният Уилсън да е уредил гаранцията си, Мадокс поискал тайна среща със

заместниците на шерифа, като настоявал, че съкилийникът му планира да убие щатския прокурор. Два дни по-късно Мадокс подхванал нов разговор с Уилсън. Само че този път носел скрит микрофон.

По време на процеса съдебните заседатели изслушали следния запис:

— Созио ли? О, да, определено бих искал... да го видя мъртъв, копелето му недно.

— Колко пари би дал за тая работа?

— Стига бе. Майтапиш се!

— Не бе. Колко?

— Боже, знам ли... Защо?... Да не би да познаваш някой, който би го направил?

— Аз бих могъл да го направя...

— Стига бе...

— ... значи се разбрахме?

— ... ами да... разбрахме се.

Адвокатката на Уилсън, Джил Апъл, признала, че клиентът ѝ наистина е силно разгневен срещу държавните институции, които са му отнели изобретението. И да, несъмнено е дал израз на гнева си пред Мадокс. Но твърдението на прокуратурата, че казаното от Уилсън представлява заплахата, още повече уговорка, тя преценявала като нелепо. Ако Уилсън е планирал да убие когото и да било, къде са данните за по-нататъшната подготовка на убийството? Такива не съществуват. Уилсън не е направил нищо. Клиентът ѝ не е сторил нищо друго, настоявала Апъл, освен да даде вербален израз на гнева си, което е съвсем нормално, при положение че животът му се разпада драматично. Това е може би грешка, но не и престъпление.

Посочила, че клиентът ѝ е станал жертва на постановка и че думите му са извадени от контекста. Нарекла Мадокс „провокаатор“, изтъкнала, че след като Уилсън бил обвинен в подбуждане към убийство, щатската прокуратура свалила обвиненията за разпространение на наркотици, повдигнати на Мадокс.

Съдебните заседатели не ѝ повярвали. Уилсън бил осъден. И понеже мишената му била не друг, а щатският прокурор, го осъдили да излежи присъдата си в „Алкатраса на Скалистите планини“ във Флорънс, Колорадо.

Там прекарал първата затворническа година в бетонна килия с размери два на три метра в компанията на престъпници като Унибомбера, терориста Ричард Райд, направил опит да взриви самолет със скрит в обувката си експлозив, и Тери Никълс, организатор на атентата срещу федерална сграда в Оклахома, при който загинаха 168 души. След критиките на Амнести интернешънъл за нарушаване минималните права на затворниците според конвенцията на ООН строгият тъмничен затвор в Колорадо бил ярко осветен през цялото денонощие. Но не от слънцето. Единствената дневна светлина, която затворниците виждали, влизала през малко прозорче високо на стената. Като всичко останало и това било продиктувано от съображения за сигурност. Когато се виждал единствено отрязък от небето, без пейзаж, релеф и прочие, бягството ставало психически невъзможно. Затворниците разполагали единствено с тоалетна, мивка и бетонна плоча, на която да спят. Както и с вграден в стената телевизионен екран, по който вървели скучни програми.

Бърк се залюля назад. „Строг тъмничен затвор, помисли си той, мили Боже!“

По-нататък прочете, че във федералната система на затворите фигурират само два комплекса със строг тъмничен режим, но имало планове за построяването на още шест. От въпросните два този във Флорънс бил по-нов и следователно — по-строг, по-модерен. На практика, там затворниците били погребани живи.

Бърк беше израснал с филми, които показваха как затворниците вдигат щанги, играят футбол или се разхождат из двора. Но за повечето обитатели на Флорънс това било непостижимо. Първите една-две години прекарвали в килиите си без никаква възможност да се раздвижат или да общуват с други хора, включително и с надзирателите. Ако поведението им претърпяло промяна — тоест, ако приемели безнадеждността на положението си и се отдадели на апатията, — можело някой ден да ги пуснат сред по-многобройното население на не толкова опасните престъпници. Дотогава обаче били като мушици в парче кехлибар. Въпрос на изолация.

Надзирателите вкарвали подносите с храна в килиите посредством специално въртящо се устройство, така че да се осуети дори минималният контакт със затворниците. Канализационните тръби, чрез които затворниците общуват помежду си в други затвори,

тук били със специално изолационно покритие. Можело да тропаш цял ден по тръбата на тоалетната и никой нямало да те чуе. Килиите били звукоизолирани и с по две врати — едната масивна, другата решетъчна.

Не само затворниците били лишени от изглед към околността. Посетителите им също губели представа за външния свят. Единственият подстъп към затвора бил по дълъг тунел с много завои. Също като храната, и посетителите изниквали от нищото и се озовавали в един херметически запечатан, антисептичен ад, ограден с високи стени и лъскава бодлива тел, под постоянното наблюдение на устройства за следене на налягането, монитори за движение и кучета.

Жестока промяна за Уилсън, мислеше си Бърк. Паднал е от високо и се е приземил на твърдо. Плъзна поглед по бележките, които си беше водил, после потърси в интернет телефонните номера на щатската прокуратура в Сан Франциско, на адвокатката на Уилсън и на Роби Мадокс.

От Мадокс се отказа веднага. Нямаше го в секцията за Сан Франциско на anywho.com, което означаваше, че може да е къде ли не. Социо откри по-лесно. Сега беше съдия и работеше в същата сграда в Сан Франциско, където беше работил и като щатски прокурор, но между него и обикновените граждани имаше толкова бюрократични нива, че шансът да се срещнат беше практически равен на нула. Което означаваше, че му остава само адвокатката.

Откри номера ѝ по старомодния начин чрез телефонни услуги. След половин час вече я омайваше с лъжи. Каза ѝ, че е журналист, който пише за „Харпърс“, „Каунтърпанч“ и „Салон“. Спомена няколко от репортажите, върху които беше работил (като фотограф), и обясни, че смята да напише статия за Закона за секретността на изобретенията. Безпокоял я, защото се интересувал от един неин случай.

— Джак Уилсън — досети се веднага адвокатката.

Звучеше дружелюбно и имаше топъл южняшки глас.

— Точно така!

— Говорихте ли с Джак? — попита тя, а после възкликна, навързала събитията: — Той трябва да е излязъл вече!

— Да, излязъл е от затвора, но нямам представа къде е — каза Бърк. — Надявах се, че вие...

— Не, с това не мога да ви помогна. Не сме се чували след делото.

— Така ли?

— Да. Всъщност с него си допаднахме тогава... Сега, предполагам, се е променил.

— Сигурно е така.

Тя въздъхна и добави:

— Беше покъртително, наистина.

— Какво имате предвид? — попита Бърк.

— Не знам доколко сте наясно с живота на Джак, но той беше успял да постигне много. А после се случи тази тъжна история. И несправедлива.

— Несправедлива?

— Ами... лош късмет.

— Как така?

След като дълбоко въздъхна, Апъл поясни:

— Около месец преди началото на процеса на Джак, в залата в Сан Хосе нахълта някакъв луд и започна да стреля. Застреля съдията, един съдия-изпълнител и един доста известен млад адвокат от прокуратурата. А след това се самоуби.

— Но как така е влязъл в съда с пистолет?

— В медиите се писа, че пистолетът е бил „Глок“. Те имат доста пластмасови части, въпреки че навярно по-голямата част е било метал и е бил тежък. Както и да е, ако е бил разглобен, трябва да си наистина професионалист, за да го разпознаеш на скенера. Вероятно го е сглобил в мъжката тоалетна. Но работата е там, че ако това не се беше случило, не мисля, че щяха да осъдят Джак. Трябваше да се даде урок, да се изпрати послание, а нямаше подходящ случай за това. Неговият процес пое удара.

— Прочетох какво е казал Уилсън на записа — отбеляза Бърк и после допълни — Глупости. Това си бяха пълни глупости. Личеше му, че беше ядосан. И кой не би бил? Но убиец? Няма начин. Да бяхте видяла само как стоеше онази отрепка... Как му беше името? Съвсем изключих.

— Мадокс? — попита Апъл с отвращение. — Той е от тези, за които се казва, че имат досие — дълго, колкото цяла една ръка. И, разбира се, той си е професионален доносник. Джак, от своя страна, не

се беше озовавал никога в затвор и затова, съответно, беше лесно да го набележат.

— Защо изобщо са го вкарали в затвора? — попита Бърк. — Не можа ли да си издейства пускане под гаранция?

— Арестуваха го през уикенда и не мисля, че можеше нещо да се направи до понеделник следобед. На този етап му бяха осигурили служебен защитник. Мисля, че се опитваше да уреди заем, с който да плати и за който щеше да използва жилището си като гаранция. Но това отнело няколко дни и... междувременно Мадокс се намесил. Лош късмет, както казах.

— Казахте също, че е бил лесна плячка — напомни Бърк.

— Да. Мадокс го е натопил. Лесно мога да си представя как е станало. На записа липсва какъвто и да било контекст. Джак изведнъж казва „Созио“ все едно е получил прозрение или нещо такова. А и разговорът е накъсан от паузи. Призовах в съда експерт, който заяви, че Мадокс най-вероятно е манипулирал микрофона. Но не можахме да го докажем. И съдебните заседатели не ни повярваха.

— Не призовахте ли Уилсън като свидетел?

Тя се поколеба.

— Призовах го и се оказа грешка. Джак беше... той е много харизматичен човек. Истински красавец. Но на свидетелската скамейка? Исках да покажа на съдебните заседатели жертва, а вместо това те видяха Джон Голт!

— От романа на Айн Ранд — каза Бърк.

— Знаете го?

— Да.

— Така или иначе, не помогна.

— Изненадан съм, че сте му позволили да говори за книгата...

— Не беше планирано! Прекъснах го веднага, но прокурорът се нахвърли върху него и разрови цялата история с кръстосан разпит. И Джак сам си сложи примката на врата. Накрая каза на съдебните заседатели, че нямали право да го съдят, защото не му били равни. — Тя направи пауза, после продължи: — Това не се прие добре.

Бърк се засмя.

— А междувременно...

— Междувременно аз се стараех да насочвам вниманието на заседателите към индианското момченце, захвърлено в кашон пред

вратата на болницата. Дори не е знаел чие име носи. Научил го чак на десетгодишна възраст. Тоест винаги е приличал на индианец, но не е имал представа от кое племе е, нито други подробности. А после попаднал на приемна майка, която наистина се държала като майка. Тя му помогнала да разбере кой е и откъде идва.

— Като казвате, че носи нечие име, за кого говорите? — попита Бърк. — Кой е Джек Уилсън?

— Индианец от паутите. Не сте ли чували за него? Та той е много прочут! Създал е танца с духове. Непременно включете това в статията си. По онова време е живял в Невада.

— Джек Уилсън не звучи като индианско име — каза Бърк.

— Това е „бялото“ му име — името на семейството, в което е отраснал. Индианското му име е Увока.

— Като компанията — каза Бърк. — Компанията на Уилсън.

— Точно така! Бях забравила.

Връзката е била налице през цялото време. Името се беше появявало многократно при търсенията му в „Гугъл“, но той не беше обърнал внимание. Не беше направил връзката. Джек Уилсън... танцът с духове... Сметнал беше, че е съвпадение, доколкото изобщо се беше замислял над това. А после онази жена в Белград — Тоти! Беше споменала, че Уилсън е танцувал. И Чеплак, когато говореше за деня, когато Уилсън си тръгнал: „Време е да потанцуваме.“

— Да ви питам още нещо — започна Бърк.

Апъл се засмя със съжаление.

— Мисля, че вече говорихме достатъчно. Затрупана съм с работа.

— Какво е изобретението му? Онова, заради което започна всичко.

Адвокатката се изсмя.

— Е, това е главният въпрос, нали?

— И от първостепенна важност за моята статия — откликна Бърк. — Така де, всичко се върти около това.

— Може и така да е — отвърна адвокатката, — но отговорът е защитен от Закона за секретността на изобретенията.

— Не ме интересува как функционира или нещо такова. Просто съм любопитен — а и читателите ще бъдат любопитни — що за изобретение е.

— Ами...

— Предполагам, че е нещо като оръжие. Така де, щом държавата е решила да му го отнеме, какво друго може да е било?

Адвокатката въздъхна. Накрая каза:

— Може ли да говорим неофициално оттук нататък?

33.

НЕВАДА

5 ЮНИ 2005

Пътуване с автомобил. След няколко седмици това вече нямаше да е възможно, затова Уилсън реши да се наслади докрай на усещането, докато шофираше на изток. Искаше да се възползва максимално — от промените в релефа, от търсенето на свята храна в крайпътните заведения, дори от шанса да побъбри за лошото време и високите цени на бензина със сервитьорките и другите шофьори. Би било забавно да попътува с Ирина из провинцията, мислеше си той, да ѝ покаже многоликата красота на земята тук, просто да се движат на запад и да попиват всичко.

Това беше невъзможно, разбира се. След двадесет и втори юни удоволствието от този вид пътуване — от всеки вид пътуване с автомобил — нямаше да съществува. Сложната мрежа от магистрали, шосета и улици щеше в миг да стане безполезна. Всички превозни средства по пътищата щяха да замрат. Двигателите им щяха да се закашлят и да млъкнат завинаги. Завинаги.

Старите коли и част от онези с дизелови двигатели, като колите в неговото ранчо, все още щяха да са в движение, но не биха стигнали далеч заради задръстените с мъртви коли пътища. Дори някоя и друга стара кола да останеше в движение, огромната част от наличното гориво щеше да остане в подземните хранилища — недостъпно без електричество, с което да работят помпите. Велосипедите щяха да станат търсена стока.

Макар да беше преработил окачването на автомобила и да беше направил нещо като мек пашкул за оръжието, Уилсън примижаваше

всеки път, когато откритият пикап подскачаше по неравния път от ранчото до Джунипър. Поуспокои се, когато излезе на шосе 225.

Сега, когато пътят беше по-равен, той си пусна сидито с курса по руски. Повтаряше на глас в паузите, имитирайки записания текст.

Благодаря — Спасиба.

Моля — Пажалуста.

Съжалявам — Извините (към непознати); Извини (към приятели).

Освен че полагаше усилия да научи езика на Ирина, Уилсън беше купил и повече от сто книги на руски — всичко, от речници до поезия, класически произведения, съвременна литература и дори детски книжки. Купил беше и много дивидита, също няколко икони, самовар, както и няколко комплекта матрьошки за децата им. Не искаше Ирина да се чувства откъсната от културата си.

След час изключи сидито с уроците. Време беше за малко музика. Докато беше във Флорънс, пееше постоянно на глас, защото музиката беше едно от нещата, които му липсваха най-много. Удивително беше колко песни знаеше само отчасти. А когато си затворен, това може да те подлуди — помниш първия куплет или припева, а останалото ти се присмива от някое къоше на мозъка ти. В началото това наистина го влудяваше — не беше като да влезе в интернет и да свали песента или да излезе и да си купи компактдиск, за да задоволи любопитството си.

Затова, след като се върна от Африка, започна да купува сидита като луд. Запълни всички празнини, че и отгоре. В ранчото беше събрал повече от три хиляди компактдиска, имаше и система за аудиовъзпроизвеждане последен крясък на техниката. Колекцията му включваше всякакви стилове — не се знаеше как ще се промени вкусът му след време.

Пикапът също имаше добра аудиосистема. Когато наближи границата на Юта, Уилсън вече рапираше с Еминем.

34.

ДЪБЛИН

5 ЮНИ 2005

— Изобщо не е оръжие — каза на Бърк Джил Апъл. — А батерия.

Бърк реши, че не е чул добре.

— Моля?...

— Изобретил по-добра батерия. Олекотена батерия с дълъг живот.

— Шегувате се — каза Бърк.

— Ни най-малко. В сравнение с неговата батерия зайчето на „Дюрасел“ прилича на плодова мушица.

Бърк се засмя.

— Можете да си представите колко развълнувани са били Джак и партньорът му — добави Джил.

— Какъв партньор? — попита Бърк.

— Имаше партньор. Ели някой си... Залцберг! Били заедно в колежа. Ели имаше икономическо образование. Много ловък. Тъкмо уреждал срещи с компании за рисков капитал, когато Джак получил писмото.

— От?

— От службата по патентите. В Министерството на отбраната решили, че изобретението трябва да се засекрети. И толкова. Няма патент. Предложили компенсация. Сто и петдесет хиляди долара, ако не се лъжа.

— А каква е истинската стойност на изобретението?

— Според Ели можели да вземат дващест и пет милиона срещу десетпроцентен дял. Това са смятали да предложат на финансиращата компания.

— Господи! И какво направили?

— Дойдоха при мен — каза Джил. — И внесохме съдебен иск. Но истината е, че никой никога не е печелил подобни обжалвания. Изслушванията са при закрити врати, а държавата не е длъжна да обосновава решението си. Казват, че е въпрос на национална сигурност, и толкова.

— Нищо чудно, че е бил бесен — каза Бърк.

— Суверенното право на държавата да отчуждава, приложено спрямо интелектуална собственост. Ако правителството реши, че иска да прокара магистрала през хола ви, достатъчно е да докаже, че става въпрос за обществен интерес. Същото е с патентите. Законът за секретността на изобретенията — титул 35, глава 17 на кодекса на САЩ, ако решите да го проверите в пълния му текст — е от времето на Студената война.

— И колко патента са били присвоени по силата на този закон?
— попита Бърк.

— Десетина хиляди.

Бърк се изсмя невярващо.

— Звучи като „Досиетата Хикс“!

— И още как — отвърна адвокатката. — Носят се какви ли не слухове — за автомобилни гуми, които не се пукат, за опиати, които не водят до пристрастяване... Грешката на Джак е, че се опита да преметне Пентагона. Затова го арестуваха.

— И тогава е имал среща от близък вид с Мадокс.

— Именно. — По линията се чу някакъв шум. — Бихте ли изчакали секунда?

— Да.

След кратка пауза адвокатката се обади отново.

— Вижте, след десет минути трябва да съм в съда...

— О, съжалявам, не исках да...

— Всъщност непременно трябва да говорите с Ели.

— Би било страхотно. Имате ли негов номер или нещо?

— Не, но лесно ще го откриете. Онзи ден го гледах го канала на Блумбърг, говореше за Аржентина. Заема висок пост в Световната банка. Мисля, че офисът му е във Вашингтон.

Бърк занесе лаптопа си в кухнята, сложи го на масата и си приготви вечеря. Понеже нямаше интерес към готвенето, в последно време се беше пристрастил към японските полуфабрикати. Достатъчно беше да натроши фидето, както е в плика, да го поръси с подправките от другото пликче, после да го разтръска силно и готово. Без топлинна обработка японското фиде приличаше на трохите, които се събират на дъното на пакет чипс.

Седнал пред лаптопа с фидето в лявата ръка и чаша уиски в дясната, Бърк се зае да научи нещо повече за адаша на Уилсън и неговия народ.

Индианският месия Уовока се появил на сцената след повече от петдесет години на трагедии и геноцид. През трийсетте години на деветнайсети век източните индиански племена били изтласкани на запад. Тази принудителна миграция, останала в историята като Пътя на сълзите, закотвила племената в така наречената Индианска територия в част от днешна Оклахома. С настъпването на бялата „цивилизация“ на запад племената от Равнините и Големия басейн били натикани в затвори на открито, наречени резервати, където оцелявали сред трескави алкохолни сънища, отчаяние и болести. Номади по природа и легендарни ловци, сега индианците се озовали в чужди води, а голяма част от традициите им и религиозните им ритуали били забранени от закона. И сякаш това не било достатъчно, белите се възползвали от отчаянието им и ги подвели да сключат поредица от предоговорени споразумения с цел заграбване на все повече техни земи. Накрая трагедията прераснала в истински катаклизъм, когато правителството орязало доставките на ориз и пшеница в момент на продължително засушаване. Накратко казано, Пътят на сълзите отвел индианците до гладните години.

И тогава се появил Уовока.

Говорело се, че произхожда от род на шамани, и може наистина да е било така. Сигурно било обаче, че е израснал в ранчо в Невада, чийто собственик Дейвид Уилсън нарекъл момчето Джак и му дал фамилното си име. Около 1889-а Уовока започнал да говори за видение, което получил.

„Нося ви послание от вашите деди, от духовете, че сега те идват да се влеят в редиците ви, водени от Месия, дошъл да живее на тази земя с белите мъже, но прогонен и убит от тях.“

Според видението на Уовока белите мъже щели да бъдат прогонени от индианските територии. Земята щяла да се възроди и да се къпе в плодородие, а индианските предци щели да се върнат и да заживеят с потомците си.

Уовока учел, че идва нова земя. Тя щяла да пристигне от запад през пролетта на 1891-ва. Новата земя щяла да покрие старата земя „на дълбочина пет пъти колкото мъжки ръст“. Дотогава племената трябвало да живеят в мир помежду си и с белите. Точно преди да пристигне новата земя, светът щял да се разтресе, но индианците не бивало да се страхуват. Смъртта, болестите и белите хора щели да изчезнат. „Новите земи ще са покрити със сладка трева, бистри потоци и дървета, стада от бизони и понита ще тичат по нея, така че моите червени деца да ядат и пият, да ловуват и да се радват.“

Ала прозрението на Уовока не било само описателно. То изисквало от племената да танцуват по определен начин на определени интервали. Това щяло да подпомогне идването на края и последващото ново начало.

Една и съща фраза се срещаше във всички уебсайтове — движението се разпространявало като „горски пожар“. Добро сравнение, помисли си Бърк. Точно както пламъците в гората прескачаха от една група дървета към следващата, така и религията на танца с духове прескачала от едно племе към следващото. Индианските водачи (сред които Червеният облак на сиуксите и Ритащата мечка на лакота) изминавали огромни разстояния, за да се срещнат с Уовока в Западна Невада.

Разпространявайки се, посланието се променяло (както често става с религиозните послания). Новата земя щяла да се появи точно както обещавал Уовока. Но нямало просто да изтласка белия човек. Щяла да го погребее.

Когато слуховете за предстоящото унищожение стигнали до белите, те решили, че се готви революция. Танцът с духове, казвали си те, всъщност е боен танц. Индианските бандити планирали да изколят всички в леглата.

После... Трагедията край Ундид Ний. Зимата на 1890. Седящия бик, поддръжник на танца с духове и най-известният от всички вождове на сиуксите, току-що бил убит от агенти на правителството. Очаквайки въстание, Седма кавалерия (старият полк на генерал

Къстър) била пратена да задържи индианските „агитатори“ в Южна Дакота. За да избегне ареста, част от племето лакота поела през пущинака под прикритието на нощта. Целта им била да намерят убежище и защита в резервата Пайн Ридж.

Войниците ги проследили и ги изтласкали към бреговете на потока Ундид Ний. Обградени от далеч по-многоброен противник, индианците размахали бяло знаме в знак, че се предават. Докато разпитвали водачите им, била издадена заповед да се конфискуват оръжията на индианците. Според разкази на очевидци част от индианците започнали да пеят песните към танца с духове. Един шаман хвърлил шепа пръст във въздуха, което група войници (пияни) сметнали за сигнал. Гръмнала пушка и макар никой да не пострадал, кавалерията открила огън. Четири оръдия „Хочкис“, позиционирани на височина над потока и изстрелващи по петдесет патрона в минута всяко, открили убийствен преграден огън.

Стотици лакота — мъже, жени и деца — били разкъсани от куршумите. Някои излизали напред с вдигнати ръце, но и те намерили смъртта си. Други били преследвани и убивани в гората, трети успели да избягат от войниците, но скоро измръзнали до смърт.

В крайна сметка кавалерията загубила двадесет и девет мъже, повечето жертви на приятелски огън. Конгресът присъдил двадесет медала за войнска чест на войници, участвали в клането.

Бърк изпи уискито в чашата си, сипа си още и отпи голяма глътка. И преди беше чувал за Ундид Ний. Ако не друго, знаеше къде се намира. През 1973-та двеста индиански активисти бяха окупирали селото, за да дадат публичност на дълъг списък с нередности, сред които корупция в управлението на резерватите, расова дискриминация и противозаконно разпродаване на индиански земи.

ФБР и Националната гвардия разиграха втора серия на трагедията от миналото, като поставиха градчето под обсада, прекъсвайки електро- и водоснабдяването. Скоро след това започнаха престрелки и в продължение на седемдесет и един дни се води малка война, в която оръжейното предимство не беше на страната на Движението на американските индианци и техните последователи. Според някои доклади в селото били изстреляни повече от пет милиона патрона. Индианците разполагали всичко на всичко с две автоматични оръжия, които използвали с удивителна ефективност, като

сменяли на бегом позицията си, изстрелвайки кратки залпове, така че броят и въоръжението им да изглеждат много по-сериозни от реалното.

Неизбежно било да загубят битката, така и станало. Но също толкова сигурно било, че ще спечелят войната. Обсадата на Ундид Ний възродила интереса към традициите на коренното американско население и хвърлила лоша светлина върху безобразното отношение на федералното правителство към резерватите и хората, които живеят в тях.

Не е за вярване, но въпреки милионите изстреляни патрони при Ундид Ний паднали само две жертви. Един от загиналите беше младеж от Нелсън, Вирджиния. Бърк беше отраснал там и помнеше как хората говореха за това. Франк Клиъруотър, казваха те. Загинал в бой.

Бърк се изправи, схванат от дългото седене на едно място. Мислеше за деня, когато Джек Уилсън потропа на вратата му в Дъблин. Бяха се ръкували, после Уилсън се представи под името Франсиско Д'Анкония. Тогава Бърк сметна, че разговаря с делови човек. Сега разбираше колко далече от истината е бил. Джек Уилсън изобщо не беше човек. Поне не в собствените си очи. Той беше приливна вълна от нова земя, която набира сила да помете враговете.

35.

ДЪБЛИН

5 ЮНИ 2005

— Залцберг.

Работеше телевизор. Бърк го чуваше на заден план — шум на записани аплодисменти и смях, така характерни за американските предавания.

— Здравейте. Казвам се Майк Бърк. Взех номера ви от Джил Апъл... сещате ли се, адвокатката на Джек Уилсън. — Бърк се стараеше да говори със самоуверения тон на журналист, който 1) очаква всички да знаят името му и 2) „просто си върши работата“ и звъни на разни непознати с надеждата да му дадат търсената информация. — Работя по статия върху Закона за секретността на изобретенията...

— За кого?

— „Харпърс“ — отвърна Бърк, паникьосал се за момент. Винаги бъркаше списанието с „Атлантик“ и не помнеше какво е казал на Джил Апъл.

— Добре, с какво мога да ви помогна?

Бърк повтори легендата, която беше пробутал на Апъл.

— Значи е излязъл — каза Залцберг.

— Да. И наистина бих искал да говоря с него, но... май никой не знае къде е.

— Е, мога само да ви кажа, че на мен не се е обаждал. — Залцберг направи пауза. — Говорихте ли с Манди?

— Не — каза Бърк. — Коя е Манди?

— Приемната му майка. Манди Ренфро. Макар че... Боже, може и да е починала вече. — Уморена въздишка.

— Знаете ли къде живее?

— Във Фалън. Откъдето е Джак — Невада. Но беше над шейсетгодишна, така че...

— Ще проверя — обеща Бърк, — но, вижте, господин Залцберг...

— Викайте ми Ели.

— Ели. Знам, че не можете да ми разкажете за изобретението...

— Мога и още как! Е, не и техническите подробности, за тях не бих могъл да кажа нищо, дори да исках. — Пауза. — Бихте ли изчакали за секунда? Сега се връщам. — Шумът от телевизора спря и дълго не се чуваше нищо освен тихото прашене на телефонната линия. После звук от ледени кубчета в чаша. — Тук съм вече — обяви Ели.

— Дано не съм прекъснал нещо — каза Бърк.

Ели се засмя.

— Няма страшно — каза той. После тонът му стана изцяло делови. — Какво точно ви интересува?

— Ами — започна Бърк — знам каква е била ролята на Джак, но...

— За моята ли? Аз бях човекът с парите — обясни Ели. — Новосъздадените компании гълтат огромни суми, особено ако са в промишления сектор. Моята задача беше да намеря финансиране под формата на рисков капитал, което никак нямаше да е трудно, като се има предвид с какъв продукт разполагахме.

— И какво стана?

— Пълна простотия, това стана! Правителството съсипа един гениален човек. Накараха ме да свидетелствам срещу него. Това знаехте ли го? — Горчивината в гласа на икономиста беше почти осезаема. — Джак беше най-добрият ми приятел. Още не мога да повярвам.

— Какво имате предвид?

— Ще си помисли човек, че Джак е изобретил... знам ли, бомба или нещо такова. Вие така сте си помислили, нали? Така си мислят всички.

— Апъл каза, че било батерия.

— Точно! Батерия! Батерия, която щеше да издържа десет пъти повече от всичко друго на пазара. С кажи-речи същите компоненти. Човек би помислил, че ще искат такова нещо да се появи на пазара. От екологични съображения, ако не друго. Но не. Явно замърсяването е

по-важно за националния интерес. — Мъжът направи пауза. — Сигурно долавяте, че съм разочарован?

— Малко — каза Бърк.

— Загубих стотина милиона долара! Да не споменавам факта, че щяхме да променим света. Е, Джак по-точно. Искаше да основе фондация. За местното население.

— Северноамериканските индианци.

— Не само. В Бразилия имат същите проблеми — обясни Ели. — В Австралия, в Африка... навсякъде е същото. Трябва да включите това в статията си.

— Ще го включа — обеща Бърк. — Но все още не мога да разбера защо правителството е погнало вашето изобретение.

Ели изсумтя.

— Сигурно са решили, че ще им даде предимство на бойното поле. Но кой знае? Продуктът щеше да е истински хит. Щеше да разбуди пазара. Не искам да навлизам в подробности, но появата му би ударила определени промишлени компании, както и определени интереси в минното дело. А някои от въпросните среди финансират кампаниите на дадени политически сили. Така че може и това да е изиграло своята роля, но... кой знае? Те не ти дават обяснение. Просто вземат каквото си харесат.

— Апъл спомена, че Джак се е опитал да надхитри...

— ... правителството, да. Направи го. Но го усетиха и му щракнаха белезниците.

— Какво стана?

— Ами Джак подаде молба за издаване на патент. Там редът е следният: внасяш спецификациите си, обясняваш какво представлява изобретението, прилагаш чертежи, понякога и макети, и пращаш всичко в пакет. Служителят от патентната служба прави оценка. Дали се отнася за нещо съвсем ново, дали е налице съществено подобрене на съществуващи технологии, или е просто разработка. Батерията на Джак почиваше донякъде на чужда идея... — Ели направи пауза, после продължи: — Както сам се изразяваше, стъпил бил на раменете на гиганти и най-вече на един конкретен гигант, сърбин на име...

— Тесла.

— Точно. Подготвили сте си домашното, виждам. Както и да е, батерията на Джак стъпваше върху някои прозрения на Тесла и по-

точно върху един от по-малко популярните му патенти. Но дали представляваше значително подобрене на съществуващите технологии? О, да! Определено. Откъдето и да го погледнеш.

— И какво направихте?

— А вие как мислите? Учредихме корпорация.

— И постигнахте успех? — попита Бърк.

— Да. „Клайнър Пъркинс“ обещаха начален капитал от половин милион долара още преди да сме изготвили бизнес плана си. Изслушаха ни, погледнаха прототипа и написаха чек.

— И после?

— Малко по-късно уредих среща с „Морган Станли“.

— И какво стана?

— Ами какво стана... — отвърна Ели. — Стана това, че получихме официално писмо от службата по патентите. Мисля, че съдържаше три реда. В общи линии гласеше, че предложеното за патентоване изобретение представлявало национален интерес и вследствие на това щяло да бъде конфискувано по силата на Закона за секретността на изобретенията. Приложен беше и чек за сто петдесет и две хиляди долара. Ето това стана.

— Мили Боже — възкликна Бърк. — И какво направихте вие?

— Какво направихме ли? Говорих с адвокат Апъл и последвах съвета ѝ.

— Който беше?...

— Да забравим за цялата работа. След което аз хванах самолета за Зихуатенейо в Мексико и не изтрезнях цяла седмица.

— А Уилсън?

— Джак... реагира различно. Онази среща, за която споменах... в „Морган Станли“. Отишъл в Бостън и направил презентацията все едно нищо не се е случило. Променил само мястото на бъдещото производство. Решил да го започне в някоя офшорна зона.

— И правителството разбрало — каза Бърк.

— Един от присъстващите на презентацията в „Морган Станли“ е директор на „Ин-Кю-Тел“, така че...

— Какво е „Ин-Кю-Тел“?

— Частна компания за рискови инвестиции, която на практика е собственост на ЦРУ — поясни Ели. — Но не работи под прикритие или нещо такова. Не. Просто инвестира във високотехнологични

компания с единствената цел ЦРУ да е в крак с всичко ново в областта на националната сигурност — и това е съвсем официално. Централата им е в Долината. Изобщо всичко е повече от законно. Идеята е, че осигуряват финансиране на новосъздадени дружества, които се занимават с въпроси от интерес за управлението. Знам ли... софтуерни програми за търсене на кодови думи в текстове на арабски, нови видове телесна броня, такива неща.

— Или нова батерия — предположи Бърк.

— Именно.

— И смятате, че онзи тип от „Ин-Кю-Тел“ е съобщил на федералните...

— Не. Мисля, че в „Ин-Кю-Тел“ са научили за презентацията от въпросния тип и са се разшетали. Дали са си сметка, че продуктът може да има някои сериозни приложения. След което са уведомили принципала си, че искат да участват в нашето малко начинание.

— И после...

— После работата се размърдя — каза Ели. — Вонята явно е стигнала до Пентагона и Джак внезапно се сдоби с обвинение от щатския прокурор. Щракнаха му белезниците. Чакаха го две години затвор и глоба от двеста хиляди долара. Какво направих аз ли? Аз ипотекирах апартамента, за да събера пари за гаранцията.

— А чекът, който сте получили?

— За сто петдесетте и две хиляди? Не искахме да го осребряваме. Защото осребриш ли веднъж чека...

— Значи тогава Джак е попаднал на Мадокс.

— Да.

Бърк въздъхна.

— Ходихте ли при Джак, след като го прибраха?

— В ареста — да, в затвора — не. За последно го видях, когато го отвеждаха. Опитах се да го посетя в Колорадо, но... той не пожела да ме види.

— Споменахте приемната му майка...

— Манди. Живееше в една каравана във Фалън. Но както казах, беше доста възрастна още тогава...

Въпросите на Бърк се изчерпаха.

— Ели — поде той, — искам да ви благодаря за...

Но Ели не беше свършил.

— Работата е там, че — прекъсна го той — двамата с Джак бяхме приятели... съквартиранти. Като братя почти. А после, когато го отведоха, той все едно изчезна. Изчезна напълно. Изпари се сякаш.

— Какво имате предвид?

— Не отговаряше на писмата ми. Не искаше да говорим по телефона. Отидох във Флорънс, като си мислех, че щом съм там, щом съм пропътувал стотици мили с кола, няма начин да не се съгласи да говорим. А и не е като да е бил зает с друго, нали така? Онова място... е като гробница. Само дето те хранят. Идеята е да смажат хората чрез изолация. А Джак им помагаше, като отпращаше малкото си посетители. — Ели замълча, после се засмя горчиво. На Бърк му хрумна, че може и да е малко пиян. — Все си мисля за последния път, когато го видях...

— Кога беше това? — попита Бърк.

— В Сан Франциско, на излизане от съда. Беше с окови. Ръцете му бяха закопчани към кръста, краката му — спънати. Идеше ми да заплача. Защото Джак беше... как да се изразя... беше като принца на Силиконовата долина! Или *би могъл* да бъде, или *би трябвало* да бъде. Като в онази песен...

— Коя песен? — попита Бърк.

— Онази! За музиката. Сещате се — „Денят, когато музиката умря“. За Бъди Холи и Ричи Валенс, когато се разбиха със самолета.

36.

6 ЮНИ 2005

Вчера: *Вчера.*

Утре: *Завтра.*

Обичам те: *Я тебя люблю.*

Уилсън отби от шосе 29 и пое по селския път към Калпепър.

Покрайнините на града представляваха обичайният низ от фризьорски салони, автомивки, автомобилни салони и разсадници. Аграрният характер на градчето се подчертаваше от две големи фирми за селскостопанска техника и огромните им паркинги с трактори, комбайни и балиращи машини. Уилсън подмина и няколко заведения за бързо хранене като „Рубин Тюзди“ и „Деъри Куин“ и универсални магазини като „Уолмарт“ и „Лоуис“. Стигна до сърцето на това разраснало се градче — историческия център Калпепър, състоящ се от няколко потънали в зеленина пресечки с тухлени сгради и информационни табели.

Уилсън огледа наличните мотели и се спря на „Камфърт Ин“ заради местоположението му — на височина и на половин миля извън планирания обсег. Нае апартамент. След Флорънс площта на помещението беше станала важна за него, а разполагаше с достатъчно пари, за да си позволи подобен лукс.

ОСМФТ се намираще по права линия от другата страна на шосе 29. Беше намерил местоположението му онлайн в данъчните архиви на града. Разположен между ферми с тухлени обори, банковият мегацентър не се набиваше на очи. Нямаше табели с името и логото му, само надписи „Влизането забранено“ и „Частна собственост“. Въпреки това нямаше как да го сбъркаш. Комплексът се криеше зад двойна ограда с бодлива тел в горната част. Между оградите имаше камери за наблюдение и охранителна будка, откъдето се управляваше автоматичната порта.

Уилсън спря пред будката и попита накъде е „Уолмарт“. Виждаше се паркинг, но зад двойната ограда се издигаше земен насип, който скриваше гледката към сградите отвъд. Докато пазачът му обясняваше как да стигне до магазина, Уилсън засече координатите с джипиес устройството на часовника си.

Калпепърският разпределител се намираше на малко повече от километър разстояние. Първоначално разположен в бункер, наречен „Маунт Пони“, сега той приличаше на кампуса на малък колеж. И тук охраната беше първокласна. Уилсън спря за малко на пътя, който обикаляше комплекса, нагласи предпазния си колан и отново засече координатите.

Вечерта хапна в „Рубин Тюзди“. Когато се върна в хотела, седна на малката маса в кухненския бокс и включи лаптопа си към хотелския интернет. Вкара координатите на мястото, където беше оставил пикапа, на ОСМФТ, и на Калпепърския разпределител. Софтуерната програма осъществи интерфейс с топографска карта на Калпепър и околностите му. След четири минути Уилсън разполагаше с параметрите на фокусиране.

Част от удоволствието беше в това, че Уилсън всъщност нямаше ясна представа какво точно ще се случи. Тоест не беше сигурен за пълния мащаб на последиците от експеримента. Щеше да има каскада от следствия, чийто резултат можеше да се наблюдава, но не и да се предвиди докрай.

Самият Калпепър щеше да бъде парализиран, разбира се. Автомобилите и селскостопанската техника щяха да излязат от строя, микровълновите печки и телевизорите — също. Нямаше да има осветление, вода, канализационната система също щеше да откаже. Банкомати, газостанции, банкови трезори, охранителни системи — всичко щеше да сдаде багажа. Завинаги.

Чудеше се колко време ще мине, преди хората да си дадат сметка за размера на бедствието. Свикнали бяха да им спират тока и компютрите да се развалят. Но това щеше да е различно — повредата щеше да е структурна, мащабна и неотстранима.

Хрумна му, че ефектът от импулса щеше да е противоположен на този от неутронна бомба. Неутронната бомба убиваше живите неща и

оставяше инфраструктурата непокътната. Неговият импулс щеше да унищожи инфраструктурата, без да навреди пряко на живите същества.

Специфичният ефект щеше да е ироничен поне в едно отношение — малък град, през който по една случайност преминават повече от два трилиона долара дневно във вид на транзакции, щеше да се окаже без достъп до пари в брой. Не че би имало за какво да ги похарчат. Касовите апарати, четците на кредитни карти — всичко това нямаше да работи.

Вратите нямаше да се отварят освен с ключ; онези, които работеха с жетони, просто трябваше да се свалят от пантите. Чудеше се какво ще стане с общинския арест. Ако вратите на килиите се контролираха от компютър, щяха ли да останат заключени след срива на системата? Или ще се отключат и арестантите ще излязат на свобода?

Бензиновите помпи също щяха да излязат от строя, макар че поне за известно време от бензин нямаше да има нужда. Превозните средства просто щяха да останат на място, когато компютърно контролираните им системи спрат да подават гориво към двигателя. Спирачките и воланите също щяха да откажат, все едно шофьорите са изключили запалването. Опитните шофьори с добри рефлексии не би трябвало да имат проблем с безопасното спиране, но мнозина щяха да загубят контрол над автомобилите си.

Камионите? Те едва ли щяха да се справят добре въпреки опитността на водачите си и хидравличните спирачни системи. Огромните машини щяха да попаднат в месомелачката на съюзилите се срещу тях нютонови сили. По-голямата им маса — и оттам по-високата скорост — в комплект с отказа на спирачните и кормилните системи най-вероятно щяха да ги извадят от контрол. Щяха да се превърнат в торпеда със свободни траектории.

Следват пожарите от взривените горивни резервоари и разляното масло. Всичко зависи от това какви камиони с какви товари ще попаднат в обсега на ЕМИ — електромагнитния импулс.

Щеше да има известен брой човешки жертви — и не само от автомобилните катастрофи. Самолетите и хеликоптерите, извадили лошия късмет да попаднат в обсега на импулса, щяха да паднат от небето. Сърдечните пейсмейкъри щяха да спрат. Болниците — обратно в деветнайсети век. Генераторите им — резервни мощности, които се

включваха автоматично при прекъсване на захранването — бяха свързани към електрическата система на сградите и следователно щяха да бъдат унищожени от импулса. Интубираните пациенти в операция щяха да умрат. Мониторите на жизнените показатели, както и електронно контролираните дихателни апарати и интравенозни системи щяха да откажат. Заключените шкафове за медикаменти на специален режим нямаше да реагират на електронните кодове и лекарствата щяха да останат недостъпни. Асансьорите щяха да заседнат между етажите.

Най-дългосрочни щяха да бъдат ефектите, предизвикани от щетите върху основната инфраструктура и най-вече върху пътищата. Защото нямаше как да отстранят повредите в електропреносната мрежа, нито да се възстанови работата на водоснабдяването и канализацията, без улиците на Калпепър да бъдат разчистени. А те щяха да са задръстени от мъртви автомобили. Коли, които никога повече нямаше да потеглят.

Колкото до банковите системи на разпределителя, за тяхната съдба Уилсън не беше толкова сигурен. Те несъмнено имаха защита срещу електромагнитни импулси. Но нямаша шанс да издържат импулса, с който той щеше да ги удари — скаларен импулс, много по-мощен от този на ядрена експлозия при голяма височина. Единствената ефективна защита би бил щит на Тесла, с какъвто никой не разполагаше.

Как щеше да реагира световната финансова общност на такъв удар? Нямаше представа. Големите системи — като ОСМФТ — несъмнено имаха дублиращи системи. Нямаше начин да нямат — в крайна сметка зад потока от трилиони гигабайтове между банките стояха истински пари и електронната база данни не беше единственият архив на транзакциите.

Но Калпепърският разпределител беше ключова брънка във веригата. Ако системите му откажеха дори за минута, това би трябвало да разтърси световните финансови пазари. Защото щом Калпепър можеше да пострада, същото можеше да сполети и дублиращата система.

Уилсън беше почти сигурен, че фондовите борси и централните банки ще затворят. Щяха ли да се паникьосат хората? Не знаеше. По това време той щеше да кара на запад и да слуша радио.

Изучаването на ефектите от ЕМИ датираха още от времето на ядрените опити в атмосферата. Когато момчетата от Лос Аламос били подложени на остри критики, задето детонират бомби близо до повърхността в Невада, експериментите били преместени на изолирани острови в Тихия океан.

Но хората продължили да протестираат. Ефектът от термичните и ударните вълни може и да не бил от голямо значение заради изолираността на полигоните, но радиацията и натрупването ѝ в почвата си оставали проблем. Тези райони щели да са недостъпни за хората в продължение на десетилетия. Може би завинаги.

Имало и друг проблем — рибарите и местните хора често попадали в обсега на облъчването и се превръщали в кошмар за екипите за връзки с обществеността и в жив (или умиращ) пример за ефекта на радиацията върху човешкото тяло.

Затова учените взели на мушка небето. Както те виждали нещата, тестовите на голяма височина щели да нанесат пренебрежими ударни и термични щети, а радиоактивното облъчване щяло да се разпръсне над голям район. В това си разрежено състояние радиацията щяла да причини относително слаби вреди. Онова, което не били взели под внимание, били електромагнитните импулси като страничен ефект от детонациите на голяма височина в атмосферата. При ядрена детонация на голяма височина освободените при експлозията гама-лъчи се сблъскват с молекулите на атмосферата — кислород и азот — и предизвикват разряд от високоенергийна електромагнитна радиация.

Когато такъв импулс удари проводим материал — жици, кабели, антени, далекопроводи, радиопредавателни кули, железопътни релси, тръби, телени огради, — той се пренася по тях. Ако ЕМИ удари антена на радио, радиоапаратът предава богу дух в резултат на последвалия токов удар. Ако антената е свързана с навигационните системи на разузнавателен самолет, импулсът ще унищожи системите. Ако железопътните релси водят до разпределителен механизъм — или до влак, — импулсът ще изпържи контролните връзки. Ако удари сграда, цялата ѝ електрическа система ще се стопи.

Физиците от Лос Аламос разбрали за разрушителния потенциал на електромагнитния импулс през 1962-ра, когато взривили 1.4

мегатонната бомба „Морска звезда 1“ над остров Джонстън в Тихия океан. На Хаваите, на разстояние повече от хиляда километра от епицентъра на взрива, всички електронни системи се сринали. Уличните лампи в Оаху угаснали, телефоните в Кауаи замлъкнали. Самолетите в района загубили управление. Радиовръзките прекъснали в радиус от близо три хиляди километра от епицентъра.

Същото наблюдавали и руснаците — степени далекопроводи, унищожени комуникационни системи, села, останали без осветление.

Появили се страхове, че една-единствена детонация на голяма височина, над Канзас например, би породила електромагнитен импулс, достатъчен да унищожи електрониката на цялата територия на САЩ, без Хаваите и Аляска.

Още през шейсетте години на двайсети век — когато компютрите се брояли на пръсти, а дигиталната технология била още в зачатък — учените се притеснили от ефекта на ЕМИ до такава степен, че след взрива над остров Джонстън ядрените опити се преместили под земята.

Сега компютрите бяха навсякъде и дигиталната технология управляваше всичко — от системите за ракетно насочване до машините за еспресо. В резултат ефектът от електромагнитен импулс на голяма височина би бил катастрофален до степен на необратимост. Уилсън вярваше, че импулсът, който възнамеряваше да изстреля от наблюдателницата в Невада, би бил достатъчен да разруши цялата инфраструктура на континенталните Съединени американски щати. За няма и секунда единствената останала свръхсила в света щеше да се превърне в страна от Третия свят, съизмерима, да речем... с Ангола.

Но най-напред — експериментът. Най-напред — Калпепър.

37.

ДЪБЛИН

6 ЮНИ 2005

Бърк откри адреса на Миранда Ренфро в уебсайта на Фалън, който даваше информация за собствениците на имоти в града и приблизителната стойност на имотите им.

Миранда Ренфро беше собственик на парцел 7Б, Еко Вилидж, шосе „Фред Бригам“ №3. Чрез информация от същия сайт той направи опит да се свърже по телефона с някой от непосредствените ѝ съседи. Надяваше се да убеди поне един да я повика на телефона. Напразно. Двама решиха, че е мошеник, третият не говореше английски.

Прекара вечерта пред телевизора в компанията на няколко бутилки бира. „Манчестър Юнайтед“ направи равен с „Манчестър Сити“. След мача изгледа и новините. После документален филм за кръстоносните походи.

Продължаваше да пие твърде много и това го тревожеше. Но не го спря да си вземе още една бира от хладилника. Крачеше из стаята, размишлявайки по темата, и накрая стигна до решение. Щом планината не искаше да дойде при Мохамед, Мохамед щеше да иде при планината. Седна пред компютъра и го включи отново. Време беше да провери разписанията.

Да си уреди пътуването, беше лесно. Да обясни на Томи — не. Обясняваше му защо се налага да пътува, когато си даде сметка как изглежда отстрани желанието му да открие Уилсън — като мания. Белград беше едно, прескачането до съседна Словения можеше да мине за нормално, но да измине хилядите километри до Невада по следите на отдавна изстинала диря? Това беше прекалено — и в

географски, и във всякакъв друг смисъл. Четеше го в очите на Томи — смес от скептицизъм и тревога.

— И какво смяташ, че ще намериш там?

— Джак Уилсън, ако имам късмет.

— Не, неее — провлече Томи. — Не говориш сериозно, нали?

— Може би тази Манди ще знае къде да го намеря. А после ще кажа на Коваленко.

— Наистина ли мислиш така, момко? Ако някой дойде тук да пита за теб, дали ще му кажа — ами да, Майкъл е в Дъблин, искате ли да ви дам адреса му?

— Е...

— А ако все пак го намериш, какво ще направиш? Джак Уилсън, ела, ако обичаш, с мене във ФБР? — Стария се намръщи. — И той ще тръгне с теб? Този човек е престъпник. Не, не, това е лудост, Майкъл. Ако го правиш заради кантората, забрави. Ще изчакаме да видим какво ще реши съдът. Не може да обикаляш света за тоз що духа.

Бърк каза, че ще си помисли. Така и направи. Дори отложи решението за следващия ден, за да отлежи в главата му през нощта. А на следващата сутрин взе такси за летището.

38.

КАЛШЕПЪР

8 ЮНИ 2005

Хрумна му, че ако го направи през нощта, ще види как градчето угасва. Би било забавно, но идеята беше да удари, когато банките работят.

Изпи си кафето и си прибра багажа. Хапна на крак няколко бисквити и един банан за закуска. Остави ключа от апартамента на рецепцията. Погледна си часовника. Девет и половина. По-добре да започва.

Запали пикапа и включи допълнителния модул (прекрасна бобина на Тесла), свързан с осемцилиндровия двигател на автомобила. Този модул щеше да осигури хранването на оръжието.

Остави двигателя включен и излезе навън. Малката каросерия на пикапа беше с твърдо покривало. Уилсън го махна и го остави до пикапа. Разглоби въртящата се основа, отстрани парчетата на стиропорената обвивка и свърза лаптопа с устройството. Контролиращият оръжието софтуер повдигна дулото, след това фокусиращата програма се активира и го завъртя в позиция. Всичко това почти безшумно, ако не се брои едва доловимото жужене на механизма.

Ако някой попиташе, щеше да обясни, че оръжието е замерващо устройство, вид теодолит. Но беше паркирал в края на паркинга и наоколо нямаше никого.

Докосна татуировката на врата си за късмет, после щракна ключа, който задействаше оръжието. Като един вид спусък. Лъчът не се виждаше. Не чу нищо и също като Тесла и Чеплак някога се зачуди дали устройството е проработило.

Но, за разлика от Тесла, Уилсън нямаше нужда да чака със седмици и да следи вестниците за репортажи от Сибир.

Телескопичната цев още не се беше прибрала, когато един боинг 727 на път към летище „Дълес“ се плъзна в небето над него в пълно мълчание.

Инерцията го беше извела извън периметъра на поражения район, но двигателите му вече бяха мъртви и самолетът губеше височина. Уилсън се запита колко ли далеч щеше да го отведе инерцията на безмоторното летене и дали ще чуе експлозията при удара.

Този самолет символизираше друг аспект на Калпепърския експеримент. Като виновник за смъртта на невинните хора на борда какво щеше да изпита Уилсън? Щеше ли да се отврати от себе си?

Самолетът зави в широка дъга надясно.

Хранил беше известни съмнения за самолетите. С прибрани елерони и колесници те биха могли да продължат по инерция доста време. А някои разполагат с допълнителни хидравлични системи, с чиято помощ един първокласен пилот би могъл да приземи безопасно машината.

Но не и този самолет. Този самолет се снижаваше стремително. Без тягата на двигателите си машината беше като камък, който пада към земята. За миг Уилсън го изгуби от поглед. После чу трясък и валма черен дим се издигнаха на хоризонта.

Изпълни го странна смесица от угризения и екстаз. Летял беше много пъти и знаеше как реагират хората при силна турбуленция. Лесно можеше да си представи ужаса на пилотите и паниката на пътниците. Почти като при Ундид Ний — изправен си пред лицето на смъртта и няма къде да избягаш.

Така или иначе, помисли си Уилсън, всичко беше в името на добра кауза — а и въпрос на съдба също. Тяхната и неговата.

Произволното естество на катастрофалните последици беше крайно любопитно и на Уилсън му се искаше да поостане в Калпепър, за да проследи отблизо поредицата от събития. Но не.

Неговият мотел беше извън радиуса на пораженията и той беше планирал грижливо маршрута си за изход, за да избегне задръстването по пътищата в района, което скоро щеше да се разстеле като концентрична вълна. Задръстване, в което Уилсън не биваше да

попада. Освен това си имаше и други задачи. Можеше да слуша новините и на път.

Имаше един неприятен момент — когато завъртя ключа на пикапа, но запалване не последва. Стомахът му се сви на топка. Ами ако собствената му кола е попаднала в периметъра на лъча? Ако беше сбъркал в изчисленията? Не — часовникът му работеше нормално. Завъртя отново ключа. Този път двигателят се събуди с рев.

Наближи кръстовище на петдесетина километра от мотела и видя, че светофарите не работят. Автомобилите се придвижваха в бавна колона.

Не беше изненадан. Импулсният удар върху Калпепър неминуемо щеше да предизвика известни поражения и по периферията. Не знаеше на каква площ ще се разпространят повредите в електроподаването, но знаеше, че ще е значителна. Допълнителният волтаж от импулса щеше да плъзне по кабели и далекопроводи, изпържвайки всичко по пътя си. Колкото до самата електропреносна мрежа, въпреки голямата авария през 2003-та, почти нищо не беше направено за осигуряване на стабилността ѝ.

Освен това електрическите подстанции не бяха равностойни помежду си. Ако подстанцията в Калпепър беше възел с висок волтажен товар, повредата щеше да предизвика поражения в радиус от стотици километри. Тези периферни поражения щяха да са краткосрочни — аварийните служби щяха да възстановят електроподаването до ден-два. Не и в Калпепър. Калпепър щеше да остане на тъмно. Калпепър беше прецакан тотално.

Слушаше радиото. Първите репортажи бяха за събития извън Калпепър — за самолетната катастрофа и за невиджданото автомобилно задръстване. Имаше логика — в крайна сметка от самия Калпепър не изтичаше никаква информация. Телевизионните репортажни екипи нямаше как да стигнат с возилата си до малкия град, преди да се реши проблемът със задръстването по обходните пътища, така че аварийните служби да изтеглят мъртвите коли.

Когато наближи Пенсилвания, вече знаеше, че банковите системи в Калпепър не са издържали на електромагнитния импулс. Финансовите пазари бяха затворили рано — поради „технически

проблеми“ според официалната версия. Задъхани репортери говореха за „компютърни вируси и троянски коне“, а говорител на Белия дом отхвърли идеята, че самолетната катастрофа има нещо общо с проблемите на Уолстрийт, и нарече авторите ѝ „теоретици на световната конспирация“. „Няма да се учудя — каза той, — ако свържат със случая и постоянните задръствания по околновръстната магистрала на Вашингтон.“ Никой не казваше нищо за Калпепър. Калпепър още не беше влязъл в новините.

— Но тук не става въпрос за какъв да е хакер или вирус — настояваше един от репортерите. — А за финансов тероризъм.

Банките в часовите пояси на запад затвориха рано.

Международни кореспонденти от Азия и Европа съобщаваха, че търговията е била преустановена и на тамошните борси.

Председателят на борда на федералния резерв обясни, че имало „прекъсване“ в системата, и увери обществеността, че компютризираните банкови системи имат вградени защиты и „дублиращи бази данни“, така че в най-скоро време ситуацията щяла да се нормализира.

А самолетът? Атентат ли е било? Или обикновено съвпадение?

Вицепрезидентът призова към спокойствие.

Свечеряваше се и Уилсън приближаваше Питсбърг, когато се появиха и първите новини от самия Калпепър.

Изпаднали в истерия жители на града обясняваха как улиците били задръстени с мъртви коли, нямало ток и нищо електронно не работело.

Онези, които се бяха измъкнали някак от града, разпространиха покъртителни разкази. Имало множество пожари, повечето предизвикани от тежки катастрофи, а пожарните и линейките не можели да стигнат до местата на инцидентите.

Уилсън не се беше замислял за възможността от масови пожари, а трябваше. Голямото земетресение в Сан Франциско през 1906-а беше предизвикало известни щети, но не то, а последвалите пожари бяха унищожили града.

Току-що беше пресякъл границата с Охайо, когато по радиото за пръв път споменаха възможността за „електромагнитен импулс“. В токушоу по Националното радио група експерти си подхвърляха топката. Един пенсиониран ядрен физик се постара да обясни

феномена. Но когато започна да говори за „ефекта на Комптън и намаляващата енергия на гама-лъчите при сблъсък с материя“, водещият го прекъсна.

— Но какво би могло да го причини? Това е основният въпрос.

— Ами най-странното е, че ефектът е локализиран — сухо обясни експертът. — На това нямам обяснение. Но по принцип наблюдаваме ЕМИ като страничен ефект при термоядрени детонации.

Паникьосани слушатели задръстиха телефоните на радиото. Експертът даде заден ход. Да, би могло причината да е друга — слънчево изригване, да речем, или някакъв вид „аномална гръмотевична буря“.

Минути по-късно всички радиостанции излъчваха изявления на правителствени говорители, в които се казваше, че в Калпепър и околностите не е отчетена повишена радиация.

Медийни хеликоптери кръжаха над поразения район и предаваха картина от пожарите, задръстванията и неподвижните автомобили. Медицински хеликоптери циркулираха между града и Вашингтон, пренасяйки пациенти от местната болница.

Накрая шепа жители на Калпепър се добраха до ефир. Тогава се появиха и първите откачени свидетелства. Слънцето било угаснало — само за миг, — а после угаснали и колите.

Уилсън приближаваше границата на Индиана, когато чу, че точно преди импулсния удар било забелязано ято от черни хеликоптери. Друг жител на Калпепър каза, че видял извънземно. Трети се кълнеше, че е видял летяща чиния наред царевичака в Рик Марън.

В предградията на Саут Бенд Уилсън спря за сандвич и безалкохолно, после нае стая в мотел. Междувременно Калпепър се беше превърнал в централна и единствена тема на всички медии.

39.

НАД АТЛАНТИЧЕСКИЯ ОКЕАН

8 ЮНИ 2005

На десет хиляди километра над земята Бърк волю-неволю се съгласи с Томи. Тръгнал беше за зелен хайвер. Пътуваше към Невада да търси жена, която живееше в каравана и която едва ли щеше да сподели охотно с него каквото и да било.

Въпреки това тук, над облаците и далекопроводите, идеята му се струваше правилна. Беше следващата логична стъпка и той трябваше да я направи. Погледна през прозореца към ясното синьо небе. Не би го признал пред Томи, защото си даваше сметка колко откачено звучи, но имаше чувството, че желанието му да открие Джак Уилсън е диктувано от сила извън самия него. Че двамата с Джак Уилсън са обречени да се съберат като примигващи маркери на радарен екран. Какво щеше да стане, когато се срещнеха, Бърк можеше само да гадае. Щеше да му мисли, когато му дойдеше времето.

Непосредствените му притеснения бяха свързани с митническия контрол на летището.

Правилата за американци с двойно гражданство бяха категорични — когато влизат и излизат от Щатите, трябва да го правят с американския си паспорт. Обмислял бе дали да не поеме риска и да използва ирландския си паспорт, но подозираше, че Коваленко го е включил в някакъв списък с подозрителни лица или нещо такова. Да използва ирландските си документи, би означавало да наруши закона и хванеха ли го, можеше да не го допуснат на американска земя. Или нещо по-лошо.

Когато дойде негов ред да престъпи жълтата линия на пода, латиноамериканката зад бюрото хвърли един поглед на печата в паспорта му (ВАЛИДЕН САМО ЗА ПЪТУВАНИЯ ДО САЩ) и вдигна моментално телефона. Изглеждаше нервна, докато набираше цифри на

компютърната клавиатура. Пъхна паспорта му в скенера, после изгледа напрегнато Бърк.

— Ще трябва да изчакаме началника ми.

Едър мъж в униформа се приближи до бюрото. След кратка консултация с компютъра той вдигна рамене.

— Не му трябва паспорт, за да пътува на територията на страната. Подпечатай го — каза той и жената го направи. Едрият се обърна към Бърк. — Не можете да напуснете Щатите с този паспорт. Наясно ли сте с това?

Наясно беше.

Докато самолетът се плъзгаше по пистата към терминала, капитанът беше съобщил нещо за „закъснения“, без да даде подробности, каза само, че пътниците можели да се обръщат към служители на компанията за съвет. Бърк не беше обърнал внимание на съобщението. След като минеше през митническата проверка, трябваше да отиде на друг терминал, за да хване самолета на „Америка Уест“ за Рино.

Само че нещо очевидно не беше наред. Терминалът беше претъпкан с хора. Пред няколкото телевизионни приемника се бяха събрали тълпи. Хората си говореха и дори да не чуваш казаното, от израженията им лъхаше тревога и напрежение.

— Според мен са терористи — заяви мъж с дънки и тениска.

— Казаха, че е заради слънчевите изригвания — отвърна жена му.

Онези, които като Бърк бяха летели по време на събитията, сега трябваше да наваксат. Всички полети бяха отменени. Дълги опашки от изнервени пътници се редяха пред бюрата на самолетните компании и настояваха за информация. Само че информация реално нямаше. Оставаше им да зяпат напрегнато малките телевизионни екрани, които разказваха в картина и звук за сложните измерения на един кошмар, съсредоточил се в една-единствена дума — Калпепър.

Минаха няколко минути, преди Бърк да придобие представа за събитията, и когато това стана, осъзна кой и какво стои зад тях.

Проби си път до седми терминал, откри свободно място на пода, седна на куфара си и зачака, вперил очи в телевизионния приемник.

Заснети от хеликоптер кадри показваха стотици неподвижни коли, някои от тях обгорели, после картината се смени с кадри на горящи сгради. Хеликоптерът се снижи и Бърк видя хората по улиците, които махаха към камерата. После нова гледна точка — този път образът идваше от мястото на разбили се самолет. Тежки машини разчистваха терена от по-големите отломки. Репортер разговаряше със семейство, което очаквало самолетът да кацне на летище „Дълес“. В долната част на екрана течеше надпис, според който осемдесет и седемте пътници и осмината членове на екипажа се смятали за загинали. Отново кадри от Калпепър — любителски видеоматериал, заснет с ръчна камера, показваше как мъже с лостове се опитват да отворят вратите на асансьор. После болничен коридор и уморен лекар, който обясни, че четиринадесет пациенти са починали, четири по време на операция, останалите — когато животоподдържащите системи спрели да функционират.

В три през нощта — предобед в Словения — Бърк се обади на Лука Чеплак.

— Майкъл! — ревна старецът. — Липсваш ми, момче! Как си? — Тежка въздишка. — Знам защо се обаждаш — продължи Чеплак с мрачен тон.

— Така ли?

— Калпепър, нали? Чудиш се дали е нашият човек?

— Ами да...

— Той е. Разните му там системи — а и самолетите — са защитени от обикновените ЕМИ. Но не и срещу скаларните. Тях не можеш ги спря.

— Но аз си мислех, че ако Уилсън използва оръжието, ще е като... в Тунгуска.

— Не, това е друго. Ама ако мислиш, че онова ваше градче ще си стъпи скоро на краката, грешиш. Не. Години ще минат!

— Значи е ударил по банките и с това ще приключи, така ли?

— Не — каза Чеплак. — Вече знае как действа и според мен ще го направи отново. Но целта му ще е по-голяма.

40.

КУАЛА ЛУМПУР

9 ЮНИ 2005

Андреа Кабът се занимаваше със сутрешната си йога. Треньорът ѝ настояваше, че не бива да слуша новините, докато прави упражненията, и препоръчваше „успокоителна музика“ вместо тях, но Кабът беше твърде заета, за да не съчетава приятното с необходимото. Така че Си Ен Ен ѝ служеше вместо музикален фон.

Трябваше да се съгласи, че днешните репортажи не се отразяват добре на концентрацията ѝ. Бяха напрегнати и тревожни, кадрите от инцидента в Калпепър се сменяха постоянно — самолетът, неподвижните коли, липсата на електричество, срывът в банковите центрове, пожарите. Докато Андреа преминаваше от Куче гледащо надолу, в Детска поза, задъханият репортер тикна микрофона пред един от група експерти.

— Помните ли филма „Денят, когато Земята спря“? Един човек пристига от космоса и като демонстрация на способностите си прави така, че всички двигатели и мотори по света да спрат за половин час. Същото се е случило и с Калпепър. Светът просто е... спрял.

Изключи звука на телевизора. Вече знаеше за Калпепър повече, отколкото би искала да знае, благодарение на лавината от спешни съобщения, която започна минути след събитието и продължаваше да ги залива. Знаеше повече и от експерта, и от репортера, от истерясалите очевидци, от говорителите на Националната метеорологична служба, ФБР и Федералната служба по бедствията и аварийите.

Знаеше, че Калпепър е станал жертва на предумишлено нападение, че пораженията не са резултат от „слънчева буря“, „геомагнитна аномалия“ или „силно изригване в слънчевата корона“.

Бяха резултат от електромагнитен импулс с прецизно насочване и необикновена мощ, вероятно от електромагнитна бомба, но не каква да е, а Е-бомба с „безпрецедентна степен на сложност и прецизност“. Два аспекта на събитието оставаха необясними за експертите. Първият беше силата на импулса. Банковите системи в Калпепър имаха вградена защита срещу обикновените електромагнитни импулси, което важеше за повечето чувствителни към подобни явления устройства. А този импулс беше преминал безпрепятствено през щитовете. Вторият аспект, който озадачаваше експертите, беше „хирургическото“ естество на атаката. Което категорично беше повод за тревога. Защото означаваше, че атаката е била извършена с технология, непозната за Пентагона.

В известно отношение обаче тази оценка беше свалила напрежението на Кабът. Тя означаваше, че Калпепър няма нищо общо с нея — и слава Богу, защото и без това си имаше достатъчно работа.

Премина от Детска поза в Кобра.

Преди две седмици до ушите ѝ бяха стигнали слухове за предстояща серия от нападения срещу „западни“ хотели в Банкок и Куала Лумпур. Нападения зрелищни и координирани, в стила на „Ал-Кайда“.

Но тукашните момчета нямаше да използват оръжия от мащаба на калпепърското — каквото и да беше то. Не, те щяха да използват „торови“ бомби на основата на амониев нитрат. Или самоделки, прикрепени към гърдите на млади мъже със синдрома на Даун.

С други думи, Калпепър не беше неин проблем.

41.

УЕЙВЪРЛИ, НЕБРАСКА

9 ЮНИ 2005

Уилсън стоя продължително под душа, обръсна се, без да бърза, после се облече бавно и с вниманието, което хората отделят на тази дейност, когато се готвят за важно събитие. Това беше част от процеса на самоподготовка, начин да фокусира мислите си върху онова, което се канеше да направи.

Облеклото му беше образец за дегизировка — евтини маратонки и тъмносин гащеризон с „Джим“, избродирано на джобчето. Имаше си и твърда папка, както и пластмасова щипка за джоб с няколко химикалки. Кортикът от оръжейния магазин се събираше идеално в големия преден джоб на гащеризона. За разлика от останалия му тоалет и аксесоари, кортикът нямаше нищо общо с дегизировката. Усмихна се на работника в огледалото.

После си сложи часовника — не новия с джипиес устройството, а стария, който му бяха върнали на излизане от „Алънуд“. Бяха му го взели в Сан Франциско преди близо десет години. Федералните го бяха прибрали в кутия, а кутията беше следвала Уилсън по дългия му път през системата на американските затвори.

И докато той излежаваше присъдата си, а часовникът отлежаваше в компанията на „личните му вещи“, какво беше правил Роби Мадокс, лайнарът, който му причини всичко това? Докато Уилсън беше виждал само парченце небе през прозореца на килията си, къде е бил Мадокс и какво е виждал? Колко пъти е сядал на маса с приятели, докато Уилсън получаваше храната си на метален поднос през процеп във вратата? С колко жени се беше запознал Мадокс, докато Уилсън седеше самичък и говореше на стената? Колко и каква музика беше слушал Мадокс, докато Уилсън напразно се беше опитвал да затвори

съзнанието си за постоянното блъскане на врати в затворническия блок и крясъците на мъже, изгубили всяка надежда?

Това бяха реторични въпроси с общ отговор и Уилсън знаеше какъв е той. През повечето време Роби също е бил в затвора. Две години тук и там, още една година на друго място. Всичко беше описано в доклада на частен детектив от Чикаго на име Чарли Фремо.

Фремо беше открил доносника за по-малко от седмица. Преди повече от година Мадокс се установил в Уейвърли, Небраска, предградие на Линкълн. Пострадал при автомобилна катастрофа, която според полицията била опит за застрахователна измама с неочакван резултат, Мадокс се беше преместил при по-голямата си сестра, Лин, библиотекарка, която живеела сама. Макар да беше се възстановил отдавна, Мадокс все още се възползваше от безплатната храна и квартира при сестра си.

Уилсън преценяваше образа си в огледалото. Знаеше, че непосредствените му намерения са породени от желанието му да си угоди. Не бяха част от основния му план. Дори го поставяха в риск.

Но Роби Мадокс го беше погребал жив. Измамил го беше, разменяйки живота му срещу няколко седмици свобода. Не съществуваше начин, по който Мадокс да плати за времето, което му беше откраднал.

Уилсън се постара да успокои ума си. Представи си образа на листо — зелено листо, уловено от нишка на паяк, което се върти и потрепва под повей на невидим вятър.

Посред бял ден. Не просто през деня, а посред бял ден, от онези дни, в които се ограбват банки и убиват хора.

Изразът се стори интересен на Уилсън. Когато го употребяваха в контекста на извършено престъпление, той винаги съдържаше нотка на гняв. Внушаваше представата за толкова ярък и светъл ден, че всяка простъпка под всепроникващата светлина би трябвало да е немислима. Светлина, която не хвърля сенки и не оставя място, където да се скриеш. И всяко извършено под ореола й престъпление ставаше още по-ужасно.

В един часа следобед Уилсън спря до уличен телефон пред един магазин и се обади в библиотеката, където работеше сестрата на

Мадокс. Попита за нея, а когато чу гласа ѝ по телефона, затвори.

В един и петнайсет спря взетия под наем форд ескорт зад ъгъла на пресечката, където се намираще малката къща според адреса, даден му от Фремо. С папката в ръка той тръгна към вратата. На алеята пред къщата имаше мотор, което подсказа на Уилсън, че е на точното място в подходящото време. Почука.

Когато вратата се отвори, Мадокс разполагаше с приблизително половин секунда да направи нещо. Но мина цяла секунда, докато познае мъжа пред себе си. А тогава вече беше късно. Силният удар с юмрук натроши костите около лявото му око и го запрати назад в дневната. Уилсън влезе след него. Мадокс се превиваше от болка и крещеше нечленоразделно.

До камината имаше комплект инструменти за поддържане на огъня и Уилсън грабна машата. Мадокс залитна назад, обзет от паника, и налетя на ниската масичка, прикрил с ръце лицето си.

— Хей — извика той.

Уилсън замахна с машата към коляното на Мадокс и той се строполи с протяжен крясък, който сякаш никога нямаше да спре. Уилсън се огледа. Вратата още беше отворена, но това нямаше значение. Скоро всичко щеше да свърши. Замахна повторно и стовари машата върху рамото на Мадокс. После върху другото рамо. И отново. Захвърли машата и седна на пода до мъжа, който му беше съсипал живота.

— Божке, Роби, отдавна не сме се виждали! Как я караш?

— Оооо, майчице... — Гласът на Мадокс трепереше, смесица от ужас, болка и много лоши предчувствия. Думите му излизаха задъхано, накъсани от паузи: — Не знаех! Не знаех какви ги върша бе, човек... съжалявам! Наистина съжа...

Уилсън бръкна в джоба на гащеризона си и извади кортика. Мадокс видя ножа и се дръпна назад.

— Моля те...

Уилсън заби ножа до дръжката в гърдите му, после го извади, за да довърши работата. Сграбчи доносника за вързаната на опашка коса, дръпна главата му назад и настрани и му преряза гърлото. После се изправи. Беше се задъхал, което го изненада. В краката му се събираше локва кръв. Тръгваше си, когато една мисъл го накара да се обърне. „Наистина би трябвало да му взема скалпа — помисли си той. — Би

било, знам ли, подходящо някак.“ Обмисля идеята цели десет секунди, застанал на прага с окървавения нож в ръка. Но накрая реши да не го прави. Все пак не беше дивак, а и... къде щеше да го държи?

42.

КУАЛА ЛУМПУР

10 ЮНИ 2005

След поредния много дълъг ден Андреа Кабът се унасяше в приятна дрямка, която обещавахе да премине в истински сън, когато нещо започна да я гложди отвътре. Обърна се на другата страна и нагласи възглавницата си. Вече беше прекарала две безсънни нощи тази седмица и нямаше сили за още една. Трябваше да се наспи. Задължително беше да се наспи.

И така тя се отнесе полека, потъвайки сладко в прегръдките на съня... когато нажежена до бяло мисъл я изстреля обратно в реалността.

„Било е тест! Онова при Калпепър е било тест!“

Фразата изплува от паметта ѝ. По онова време беше в компютърната зала и гледаше запис от охранителни камери с един британец от МИ-6 и онзи тантурест тип от Бюрото... как му беше името? Коваленко.

Тримата гледаха записа многократно — мъжът с меката шапка и обездвижената ръка, който беше оставил два куфара, пълни с вестници, при бюрото на „Бритиш Еървейз“ и после си беше тръгнал. Това бе довело до евакуация на целия терминал.

„Било е тест“, така каза Коваленко, след като извъртяха записа за десети път. И беше прав. Андреа веднага разбра, че е прав. За разлика от британеца. Ако ще взривяваш летище, защо просто не го направиш, беше попитал той. Защо да си губиш времето с упражнения? Но британецът не беше схванал основното. Целта на теста не е била да покаже дали мъжът с меката шапка може да остави куфарите на летището. А дали ще го направи. На тест е бил подложен мъжът, а не планът.

Всичко, което Андреа знаеше за Калпепър — видяното по Си Ен Ен, вътрешната информация и слуховете, — придобиваше нов характер, видно в светлината на този неин спомен. С Калпепър беше свършено. Но защо Калпепър? И защо само Калпепър?

Всички смятаха, че градчето е подбрано заради големия банков възел там, че ударът е бил насочен срещу финансовото сърце на запада. Но Кабът не мислеше така. Фактът, че ОСМФТ и поддържащата система на Федералния резерв се намираха в градчето, навярно беше изиграл своята роля в подбора на целта, но според нея ударът се беше ограничил до Калпепър по друга причина — защото е било тест. Но тест на какво?

И тук се появи третото и най-тревожно умозаклучение. То беше свързано с Хаким Мусауи — проснат на хирургическата маса, съвземащ се от медикаментозната парализа. Андреа щеше да провери протокола от разпита, но не мислеше, че греши в спомена си за думите на арабина.

— Има един американец! — изстрелял бе той, сякаш думите можеха да му спасят живота. — Той строи машина.

— Каква машина? — беше попитала тя, като смяташе, че говори за бомба.

Но не. Мусауи каза, че американецът „строял машина, която ще спре света“. Или не. Не точно това. Щяла да „спре мотора на света“. Именно тези думи, изречени задъхано от човек на границата между живота и смъртта, сега караха косъмчетата по тила ѝ да настръхват.

Какво беше казал тази сутрин експертът по Си Ен Ен? Споменал беше за някакъв стар филм, но думите му бяха: „В Калпепър светът спря.“

Андреа стисна очи. Имаше и още нещо — онази провалила се операция в Берлин, кашата с Бободжон Симони. Последвалата разузнавателна информация по някакъв начин се връзваше с всичко това. Тя скочи от леглото и започна да се облича. Откачаше ли? Наистина ли всичко се връзваше?

Макар че почти никога не шофираше сама, сега не беше в настроение да чака шофьора си. Изкара беемвето от гаража и се включи в хаотичния трафик на Куала Лумпур, където дори в два през нощта по улиците имаше автомобили. Въпреки спешната ситуация Андреа отдели няколко минути, за да се отърве от евентуална опашка.

Почти без да сваля поглед от огледалото за задно виждане, тя направи поредица от леви завой, докато не описа пълен кръг в рамките на десетина пресечки, после зави на обратно по средата на натоварено кръстовище.

Трябваше да се обади в Берлин, каза си тя. Пийт Спагнола беше професионалист. Щеше да си напругне мозъка и да изрови оттам онова, което ѝ трябваше — какво в инцидента със Симони беше включило алармената система в главата ѝ?

После — Мусауи. Държаха го на един самолетоносач в Японско море. Трябваше да си поговори още веднъж с него. Значи ще ѝ трябва хеликоптер.

И накрая — Рей Коваленко. Онази история с куфарите. Нямахше основание да смята, че мъжът с меката шапка е гражданин на САЩ, още по-малко, че е „американецът“ на Мусауи. Но записът от охранителните камери на летище „Дълес“ не ѝ даваше мира и нищо не пречеше да се консултира с Рей.

Кабът вдигна поглед към редицата от часовници — в Берлин беше девет вечерта. Освен ако не се е случило нещо спешно, Пийт нямаше да е в кабинета си. Обади се в централата. Оттам можеха да ѝ дадат домашния му номер. Уви, не. Пийт бил върнат в Ленгли „на ротационен принцип“.

— Работата му беше поета от госпожа Лоугън. Да ви свържа ли с нея?

Свързаха я.

— Мадисън Лоугън.

— Работите до късно — каза Андреа.

— Не, вие работите до късно — поправи я отсеченият глас от другата страна на линията, демонстрирайки забележителна информираност относно местонахождението на Кабът.

— Да. Вижте, спомних си нещо и исках да говоря с Пийт за Симони. Не знам дали се сещате в момента...

— Знам всичко за случая — увери я Лоугън. — С какво мога да ви помогна?

— Файловете в компютъра на Симони. Банковите сметки, по които са пристигали пари на „Ал-Кайда“. Не си спомням добре, но

една от тях не беше ли свързана с американски гражданин?

— Имаше такава теория, но не знам дали се намериха реални доказателства, които да я подкрепят. Сметката беше в банка „Кадоган“ в Сейнт Хелиър. За нещо важно ли става въпрос?

Кабът не отговори на въпроса ѝ.

— Кой е водил разследването по тази банкова сметка?

— Легатът на ФБР в Лондон — каза Лоугън. — Коваленко.

— Рей! — възкликна Андреа.

— Защо, това изненадва ли ви?

— Не, не — каза Андреа. — Просто живеем в малък свят.

Коваленко слушаше Андреа Кабът и стомахът го присвиваше. И колкото повече я слушаше, толкова по-лошо го присвиваше стомахът. Говореше за информация, събрана при разпита на някакъв арабин. И от думите ѝ сърцето му току пропускаше по някой удар.

— ... „да спре мотора на света“ — тъкмо казваше тя. — Това каза той: „има един американец, който иска да спре мотора на света“. И ми хрумна, че това твърде много прилича на ЕМИ. На случилото се в Калпепър.

— Андреа — изохка той.

— Чакай, чакай — прекъсна го тя. — Нека изложи всичко, преди... да се е разсипало на мъгла в главата ми. Така. Обектът, за когото ти казах и когото задържахме в Куала Лумпур — пак той предаде агента на „Ал-Кайда“ в Берлин. Онзи, когото застреляха.

— Бободжон Симони.

— Точно. А от компютъра на Симони се сдобихме със списъка от банкови сметки.

Сърцето на Коваленко се сви. Не просто се сви — болеше го все едно къртица копае тунел в гърдите му. Ето как хората получават инфаркт.

— И теб са те пратили да провериш една от онези сметки, нали така, Рей? Онази в банка „Кадоган“ в Сейнт Хелиър.

— Андреа — простена отново той. Гласът му беше толкова немощен, че едва си проби път през устата му.

Но кучката не млъкваше.

— Проверката ти не показа ли, че сметката е на американски гражданин? Американец, Рей... усещаш ли накъде отиват нещата? Американец, който е получил пари от „Ал-Кайда“ и който иска да построи машина, която да спре света. Е, май е направил първата крачка. Трябва да говорим с този американец. Веднага. Кой е той, Рей? Къде е? Каквото и да знаеш — казвай.

Главата му щеше да се пръсне всеки момент. „Да спре мотора на света.“ Направо като излязло от „Унизеният Атлас“. „Франсиско Д’Анкония“, мъжът със сметката в Сейнт Хелиър беше човекът, отговорен за Калпепър — в това Коваленко не се съмняваше и за миг.

А после пред вътрешния му взор се върна спомен от сцена в „Крилете на славея“, сцена, в която мъж от Дъблин се опитва да му даде информация за Д’Анкония. Информация, която е събрал сам. Биографични данни. Истинското име на Д’Анкония. Как се казваше онзи човек? Борк? Бърк. Точно така — Майк Бърк. Даже го беше написал. На картонче, което даде на Коваленко. Искаше само да вдигнат възбраната върху кантората на тъст му.

И какво направи той, Рей Коваленко, с тази подарена информация? Беше прочел написаното на картончето, да, но какво направи с него после? Не помнеше! Информацията му се беше сторила маловажна. Смятал бе все пак да я прати във Вашингтон, но... така и не го направи. Истината беше, че нямаше никакъв спомен във връзка с картончето.

„Трябва да е в службата“, каза си той. Или... — с какво беше облечен тогава? Може да го е пхнал в някой джоб. Нямаше идея къде е. Дори беше възможно — не, не би направил такова нещо, нали? — да е хвърлил картончето в някое кошче за боклук.

Помнеше какво каза на Бърк в „Славея“ — че информацията на картончето не струва много. Помнеше и колко се беше ядосал Бърк — толкова, че изглеждаше готов на физическа саморазправа. И сега, освен ако не намереше онова картонче, Коваленко волю-неволю трябваше да целува краката на Бърк. Да му се моли.

— Рей? — повиши глас Андреа.

— Не е у мен. Но ще го намеря.

— Какво имаш предвид?

— Ще ти звънна по-късно.

Чу я да вика ядосано името му, докато затваряше телефонната слушалка.

43.

ЛЕТИЩЕ „КЕНЕДИ“

12 ЮНИ 2005

Докато отменят ограниченията върху полетите — четиринадесет часа след като Бърк пристигна на летището, — терминалът заприлича на кочина. Хората проявяваха завидно търпение, но водата и храната не достигаха, а тоалетните... за тях не искаше да си спомня дори. Минаха още шест часа, докато Бърк си уреди място за полет до Рино. На този етап вече беше готов да се качи на самолет до кое да е летище в радиус от хиляда километра от крайната си цел, но тази му решимост се споделяше от всички останали на терминала, така че не даде резултат.

Когато най-после пристигна в Рино, Бърк нае кола с идеята да шофира до Фалън. Но умората го надвиваше и когато се улови, че дреме зад волана, спря пред един мотел в покрайнините на Спаркс, регистрира се и се строполи като мъртъв в леглото.

На следващия ден потегли към Фалън. Пътуването продължи два часа, които той използва, за да репетира речта си пред Манди Ренфро. Той беше репортер, който подготвя статия за „Харпърс“... Не звучеше особено убедително. Но за друго не се сещаше, така че продължи да шофира към Фалън, като често поглеждаше картата, за да не обърка пътя.

Караваната и прилежащият ѝ парцел бяха спретнати и чисти, с бяла дървена оградка. Застана на прага, стиснал поувехналия букет, който купи сутринта от един крайпътен магазин, и почука на вратата. Отвори му много стара жена с дънки и карирана памучна риза. Очите ѝ бяха стряскащо светлосини на цвят.

— Да? — каза жената, но отговорът на Бърк потъна в рева на два военни самолета, която разцепиха небето над главите им.

Беше прочел в туристическата брошура, че Фалън е близо до военна база за обучение на пилоти. Манди Ренфро се усмихна и вдигна пръст.

— Човек свиква — извика тя, а когато шумът утихна, попита: — Е, с какво мога да ви помогна?

Бърк ѝ каза, че пише статия за „Харпърс“ на тема Закона за секретността на изобретенията.

— Ясно — каза тя и изгледа смръщено цветята. — Тези бедни създания имат нужда от спешна помощ. — После го изгледа преценяващо. — Ами влезте. И вие ми изглеждате прежаднял.

Покани го да седне в миниатюрната дневна. В едното кьоше на стаята беше подреден импровизиран олтар на Джек — полица с награди, две снимки, няколко удостоверения и флагче на „Станфорд“.

Манди сложи цветята във вода, а след две-три минути се върна с две високи чаши студен чай. Разбърка захарта с лъжичка с дълга дръжка, сервира чашите на масичката и чак тогава седна срещу Бърк. На всеки няколко минути поредният самолет прекъсваше разговора им.

— За кого казахте, че подготвяте статията?

— За „Харпърс“ — отвърна Бърк.

Манди Ренфро го прониза със сините си очи, после каза:

— Млади човече, според мен не ми казвате истината.

— Ами...

— Няма значение. И без това не мога да ви помогна за Джек. Знам, че е излязъл от затвора, защото винаги съм си правила труда да следя какво става с него. — Сведе поглед към ръцете си. — Но той не си прави труда да поддържа връзка с мен.

— Значи за последно сте го виждали в съдебната зала?

— Точно така.

— Като всички останали.

Тя отпи изискано от чашата си.

— Изглеждате ми ужасно уморен. Защо не ми кажете какво всъщност ви води тук? Защо се интересувате от Джек?

Беше му писнало да лъже. Разказа ѝ накратко историята, но премълча за Калпепър.

— Мисля, че конструира оръжие — каза той. — Специално оръжие.

Тя затвори очи и поклати глава.

— Много гняв има в това момче и с основание. Толкова години на онова ужасно място...

Бърк кимна.

— Животинките, когато ги наранят лошо, постъпват по два начина — продължи старицата. — А Джак го нараниха много лошо. Някои се свиват на топка и се преструват на умрели с надеждата, че опасността ще отмине. Другите? Другите отвръщат на удара, искат и те да наранят. Нападат веднага. Или изчакват подходящия момент и тогава нападат. Дори кучетата са злопаметни понякога. И койотите също. — Тя отпи отново от чая си.

— Смятате, че Джак ще иска да си отмъсти.

— Джак пострада несправедливо. Така че, да... не искам да мисля какво може да направи, какъвто е умен и целеустремен.

— Аз също се притеснявам.

— Какво ще направите, ако го откриете?

— Не знам — каза Бърк. И беше вярно — наистина не знаеше. — Мислите ли, че ще дойде тук?

— Тази малка каравана имаше специално място в сърцето му, но щом не е дошъл досега, няма и да дойде. — Въздишка. После Манди разклати напитката в чашата си. — Сигурно вече знаете, че са го намерили в картонена кутия на прага на болницата. И за стикера с името му.

Бърк кимна.

— Това тежеше на Джак — че е изоставен. Но аз му обясних, че понякога децата ги оставят така, за да са далеч от бедите. Казах му също, че подобна съдба са имали някои велики хора. Мойсей например, пуснат по реката в малката си кошница. И Саргон — царят на Месопотамия, — той също бил намерен в кошница. Казах на Джак, че е започнал живота си като в легенда.

Бърк кимна. Лека усмивка прекоси лицето на Манди.

— Сигурно се чудите откъде една дама, която живее в каравана, знае за древна Месопотамия. Преди да срещна съпруга си, Альн, учих две години в щатския университет в Бойс. Освен това чета много. Предадох и на Джак любовта си към книгите. Както и да е. Джак дойде при мен, когато беше на десет, и така и не открихме нищо за родителите му. Бяла майка и баща индианец или обратното — това поне беше ясно от вида му. Смесена кръв. Наполовина пают най-

вероятно, защото в Невада повечето индианци са паюти. А да не забравяме и името — изборът не можеше да е случаен, така че... Двамата с Алън — а и Джак, когато поотрасна — обърнахме земята, за да разберем нещо за истинските му родители. Изчетохме местната преса от времето около раждането му и така нататък. Разпитвахме за бременните жени в околността, за девойки, които са изчезнали.

— Но не сте открили нищо.

— Уви, не. Явно майка му е била образована поне в някаква степен, иначе откъде ще знае за Джак Уилсън? А и друго беше интересно — че майка му, или баща му може би, са решили да почетат прочутия индиански шаман, но са избрали бялото му име, а не индианското.

— Увока.

Тя вдигна рязко поглед.

— Явно сте проучили това-онова.

Бърк кимна.

— Които и да са били родителите му, поне в генетично отношение комбинацията е била успешна. Джак беше красиво дете. Много красиво. С гъстата лъскава коса, трапчинките и черните като катран очи — хората непрекъснато го заглеждаха. И умен освен това. Много умен.

— Така изглежда.

— Не, не, идея си нямате. Когато дойде при мен, беше още дете, а и дребничък за възрастта си. Вече беше сменил половин дузина приемни домове. Не искам да кажа нищо срещу системата, напротив — социалните работници наистина се опитват да постъпват правилно, но имат някои откачени правила, а и сред приемните родители има такива, които не стават за нищо. Някои от тях вземат деца с единствената цел да спечелят пари.

— Сериозно?

— Ами да, разбира се. Гледат по осем, по десет деца, а това е твърде много, нали? Особено когато става въпрос за проблемни деца. — Въздъхна и отново отпи от чая си. — Джак първо пострадал от гаджето на приемната си майка, шамаросвал го редовно. После не станало по-добре. Когато дойде при мен и Алън, беше... наплашен, затворен. Мина доста време, докато спечелим доверието му. Но

после... — Тя затвори очи и Бърк видя сълзи да проблясват в ъгълчетата им. — После наистина станахме семейство.

— Колко време остана при вас?

— Докато навърши шестнайсет. Шест години. Двамата с Алън... помогнахме му да приеме етническата си принадлежност и да се запознае с историята на паютите. Заведох го до езерото Пирамид и го представих на хората там. Искате ли да ви покажа една снимка?

— Би било чудесно.

Манди стана и Бърк я последва в миниатюрна стаичка.

— Това беше стаята на Джак — каза тя. — А това е Джак с Питър Белия облак. — Показа му рамкирана фотография на усмихнато дванайсетгодишно момче до по-възрастен мъж със сини дънки и пуловер. — По онова време Питър оглавяваше племенния съвет. Беше истинска знаменитост.

— Беше? — попита Бърк.

— Да — каза Манди. — Почина преди няколко години.

До леглото имаше табло и Бърк застана пред него.

— А това какво е? — попита той.

— О, това ли — това е проектът, който Джак направи в девети клас. Получи пълна шестица!

Под заглавие „200 години отстъпление“ се редяха грижливо начертани карти на различни щати. Бърк се вгледа и видя, че цветно маркираните области представят земите на отделните племена. Картите бяха шест, първата от 1775, последната от 1975 година. Отстрани в малки квадратчета бяха вписани разпоредбите и договорите, засягащи индианския въпрос, най-често във вреда на индианците. Картите разказваха нагледно за жестоката кражба на територии от местното население. На последната имаше само няколко цветни петънца източно от Мисисипи. На запад най-големите индиански територии се намираха в Дакота и района на Четирите ъгъла. Дори в Оклахома, която през 1835-а е била обявена за изцяло за „индианска територия“, резерватите се бяха свили до миниатюрна част от щата.

— И все още страдат — каза Манди. — Хората си мислят, че казината са променили всичко, но истината е, че местното население все още е най-болното, най-бедното и най-слабо образованото от всички етноси в Съединените щати. — Въздъхна и го поведе обратно

към дневната. — Но по-добре да не подхващаме тази тема, защото е безкрайна.

— И какво стана, когато Джак навърши шестнайсет? — попита Бърк. — Къде отиде?

Старицата стисна очи.

— Съпругът ми се разболя тежко. Рак на черния дроб. Единствената му надежда беше в трансплантацията. Включиха го в списъка на чакащите, но... времето не ни стигна. — Тя въздъхна отново. — Когато му поставиха диагнозата, двамата решихме да не казваме на никого. А трябваше. Знаем, че трябваше, но се страхувахме, че ще е ни отнемат Джак.

— От социалните служби? Защо?

— Защото бяхме стари. Или поне твърде стари за приемни родители. Когато Джак дойде при нас, аз бях на петдесет и пет, а Алън — на шейсет. Беше си чиста проба късмет, че изобщо ни го дадоха. Трябваше спешно да му намерят дом, ние искахме да вземем дете и на онзи етап бяхме единствените. Така или иначе, когато все пак разбраха, че Алън е болен и че по-голямата част от моето време отива в грижи за него, ни взеха момчето — промълви Манди и си пое рязко дъх.

— Съжалявам.

Тя изтри очи с ръка.

— Той не искаше да тръгва. Ние бяхме единствените му близки хора, а и знаеше, че без него ще ми е трудно да се грижа за Алън. Без помощта на Джак трябваше да пратя Алън в хоспис. Така и стана. — Въздишка. — Наложих се да поговоря много сериозно с момчето. Знаех, че ще се опита да избяга и да се върне, но го накарах да обещае, че няма да постъпи така. Казах му, че най-лошото нещо, което може да ми причини, е да провали шансовете си за по-добър живот. Още тогава той искаше да отиде в „Станфорд“ и аз знаех, че му е по силите. Ако не извърши някоя глупост обаче. А бягството се третира като престъпление, сигурно знаете.

Бърк кимна.

— Изпратиха го при семейство в града, прилично семейство. С много деца. Молеха се по цял ден. Но Джак вече беше достатъчно голям да се грижи сам за себе си. Остана в същото училище, което беше добре. Ходехме заедно при Алън през уикендите, срещяхме се в

библиотеката. Там попълнихме и молбите му за кандидатстване в колеж.

— Но не са му позволили да се върне при вас, след като съпругът ви почина, така ли?

Тя поклати глава.

— Била съм твърде стара, за да се грижа за него, така казаха.

— И го приеха в „Станфорд“.

— Да! Толкова се гордеех с него. Вярно, че беше изключително умен, но до последния момент се притеснявах, че няма да му отпуснат стипендия. А след това нещата му потръгнаха толкова добре. И онова изобретение! Беше толкова развълнуван. Вярваше, че ще направи страхотен удар! Щял да ми купи къща, не че ми трябваше такава. Но разбирах, че това ще го направи... знам ли, щастлив. — Въздъхна и раменете ѝ се сгърбиха. Изведнъж му се стори уморена до смърт. — Още не мога да повярвам какво стана след това — каза Манди. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя не заплака. — Сигурно е бил бесен — и с пълно право, — но никога не би наранил никого. Убедена съм.

— Тогава да... но сега?

Тя поклати глава.

— Не знам.

Бърк се наведе към нея.

— Вижте... боя се, че може би Джак има нещо общо със случилото се в Калпепър. И че Калпепър няма да е краят.

— О, Боже... — Ръцете ѝ литнаха към устата. — Съжалявам. Не знам с какво бих могла да ви помогна. — Насълзените ѝ очи грееха като натрошени скъпоценни камъни. — Вече не го познавам. Познавам само човека, който беше преди, но него вече го няма. Дори в съдебната зала, още тогава той вече беше различен. Виждаше се. Очите му бяха... студени, твърди като камък. — Тя поклати отново глава. — От месеци е на свобода, а така и не ми се обади.

— Но ако го направи...

Тя стисна устни, после кимна.

— Ако го направи, ще ви се обадя — каза тя и взе квадратно листче от стар календар със снимки на цветя.

Бърк ѝ продиктува номера си в Дъблин и каза, че ще проверява телефонния си секретар всеки ден. Бяха си взели довиждане и Джак излизаше от караваната, когато Манди го спря.

— Не знам...

Обърна се и видя, че се взира в календара.

— Не знам дали това ще ви е от помощ — каза тя, — но ако Джак... наистина е решил да направи нещо... мога да се досетя коя дата ще избере.

— Кога? Защо?

— Двадесет и втори юни. Това е важна дата за голяма част от северноамериканските индианци. Заради слънцестоеенето. — Тя стисна устни. — Сега всички го свързват с летния филмов фестивал на Робърт Редфорд, „Санденс“, но тази дата отдавна е най-важната в календара на местното население, защото тогава се провежда най-голямата ежегодна церемония на много от племената — танца на слънцето. Имало е период, когато церемонията е била забранена. Джак даже писа доклад за това в гимназията. Казваше, че е все едно да обявят Коледа извън закона.

— И защо са направили това? — попита Бърк.

Тя сви рамене.

— Защото церемонията е доста кървава, поне при някои от племената. Белите хора я намирали за отблъскваща.

— Защо, какво толкова са правели?

— При различните племена било различно, но винаги присъствал дървен прът, много висок, забит в земята. Племената от равнините закачвали бизонски череп на пръта и го натъпквали с различни свещени треви. Други племена завързвали бизонски пенис. Но идеята била една и съща — да измолят плодородие за земята и за хората. Имало много танци, песни, барабани, както и един поспециален обичай. Именно той станал причина да забранят празника. В някои от племената привързвали мъже към пръта с помощта на дълги каиши, прикачени към куки в гърдите и гърбовете им.

— Господи — възкликна Бърк.

— Именно — кимна Манди. — Страдали с дни, без храна и вода, танцували в кръг около пръта, изтезавали собствената си плът, получавали халюцинации и видения. В доклада си Джак го обясняваше като един вид символична смърт, част от големия кръговрат. Когато куките най-после се откъснали от месото им и мъжете се освободели от пръта, това било като... възкресение — продължи Манди и смръщи чело. — Между другото есето на Джак спечели първа награда и така

нататък. Затова си мисля, че ако е решил да изпрати някакво послание, ще избере тази дата — двадесет и втори юни.

Бърк застина. Днес беше тринадесети юни.

Манди, изглежда, се досети за посоката на мислите му.

— Знам — каза тя, — остават по-малко от десет дни.

44.

САН ФРАНЦИСКО

14 ЮНИ 2005

Градът нощем направо ти спира дъха.

Уилсън попиваше всичко по пътя си от предградията към центъра. Хълмовете, които се спускаха стремглаво към водата, контурите на релефа, очертани от светлините на града, и индиговият ръб на пристанището. Беше великолепно и колкото повече приближаваш, толкова по-хубаво става. Галактика от небостъргачи блещукаше на звездния фон, мостът Голдън Гейт грееше от автомобилните фарове.

Естественият декор беше забележителен, но не на него, а на технологията се дължеше нощното вълшебство. Уилсън се усмихна на иронията. Лъскавият свят наоколо му беше пряк потомък на първия електрифициран метрополис — Белия град на Световното изложение в Чикаго, грейнал в светлини благодарение на Тесла и неговите изобретения.

А ето че сега, помисли си Уилсън, отново технологията на Тесла, подобрена от самия него и внедрена в предавателя на върха на наблюдателницата в Невада, щеше да угаси светлините завинаги. Америка щеше да се върне към един по-природен ритъм на живот, управляван от наличието и липсата на дневна светлина.

Колко време щеше да мине, докато колите изгният напълно? Десетилетия, предположи той, дори във влажния въздух на Залива. Част от метала вероятно би могъл да се използва за друго. Останалото щеше да ръждяса. Но пластмасата? Гумата? Те щяха да се търкалят наоколо в продължение на столетия като грозно напомняне. В плодородните части на страната настъпващите гори бързо щяха да ги погълнат.

А мостовете? Мостовете щяха да прегръщат реките, докато някое силно земетресение не ги събори.

Колкото повече навлизаше в града, толкова повече го блазнеше той с примамката на нормалния живот. С Ирина биха могли да живеят щастливо тук. Би могъл да продаде ранчото и да купи къща. Да си намери работа, да подхване собствен бизнес. С досие или не, добрите инженери бяха рядка стока. Би могъл да води Ирина на ресторант и да се радва на усмивката и трапчинките ѝ, когато ролите се сменят и тя се превърне от обслужващ персонал в ухажван клиент. Биха могли да се разхождат в Чайна таун и в парка Голдън Гейт. Децата им щяха да играят баскетбол и футбол. Ще ѝ купи миниван и ще потеглят на север покрай брега на Руската река, където нейни сънародници се бяха установили преди повече от век.

Да бе, помисли си Уилсън. Ще го направим. А после ще се хванем за ръце и ще запеем „Ние сме светът“.

Спря пред хотел „Нико“ в самия център и остави на пиколото да паркира пикапа му. Предавателят, който беше използвал в Калпепър, беше заключен под твърдото покривало на каросерията. После се регистрира, качи се в стаята си и се изми.

Взе бутилка вода от минибара, тръшна се в един от удобните фотьойли и извади снимката на Ирина от портфейла си. Гледа я дълго. Имаше нещо почти неразгадаемо в изражението ѝ, смесица от тъга, надежда... и още нещо. Не можеше да го разгадае докрай, но нямаше значение. Ирина щеше да кацне в Лас Вегас след няколко дни, а след това Уилсън щеше да разполага с цял живот, за да научи тайните ѝ.

На следващата сутрин заваля дъжд. Стоповете на колите чертаеха кървави локвички по мокрия черен асфалт. Гумите на пикапа протестираха шумно по мрежата от еднопосочни улици, която само за няколко минути го отведе пред съдебната палата.

Работното време започваше в девет, но Уилсън искаше да е там по-рано, за да огледа паркинга. Трябваша му точните джипиес координати както на мястото, където щеше да остави своята кола, така и на съдебната зала, в която щеше да се прицели. Калпепър бе по-аморфна мишена и следователно — относително лесна.

Най-трудната част беше изваждането и повдигането на оръжието. Не беше голямо, дори не приличаше на оръжие, но изглеждаше странно — по този въпрос нямаше две мнения. Трябваше да подбере такова място, че хем да има пряка видимост към целта, хем да не привлече излишно внимание през няколкото необходими му минути.

Имаше няколко подходящи места, но едно се набиваше на очи като безспорен фаворит. Уилсън натисна с усмивка бутона, за да получи билет за гаража на Търк Стрийт. Беше толкова рано, че само първите две нива бяха заети, а на третото имаше само няколко коли. По-нагоре — нищо.

Уилсън спря пикапа на покрива. Дъждът биеше по предното стъкло, когато слезе от колата под открито небе. От пръв поглед се виждаше, че в осем сутринта в делничен ден петото ниво на паркинга най-вероятно остава празно.

Огледа се, за да види къде са монтирани камерите на охранителната система, после влезе в колата и я премести на паркомясто R952.

Застанал зад каросерията на пикапа, Уилсън имаше директен изглед към съдебната палата. Каросерията попадеше в обсега на две от охранителните камери, вярно, но полезрението на едната се препречваше частично от бетонна колона, а на другата — от кабинката на пикапа.

Уилсън се замисли. Би могъл да напръска със спрей обективите. Или да поеме риска и да не прави нищо. На всяко ниво имаше по четири камери. Общо — двадесет за петте нива. Някъде в сградата имаше помещение, пълно с монитори, предаващи в реално време заснетото от камерите. Но през повечето време, освен ако няма извънредна ситуация, никой не поглеждаше към тях. Записите най-често се гледаха впоследствие, при кражба или друго престъпление.

Какви бяха шансовете, запита се Уилсън, служител на охраната да следи именно камерата, покриваща паркомясто 952, през петте минути, нужни, за да използва оръжието си? А и какво би видял въпросният служител, дори да гледаше? Нещо като телескоп или друго устройство за наблюдение в каросерията на кадилак ескалейд.

Качи се на асансьора, спусна се до приземния етаж и пресече улицата към сградата на федерален съд „Филип Бъртън“. А сградата беше огромна. Чел беше, че там работели осемдесет помощник-

прокурори, шестима федерални магистрати и тринадесет окръжни съдии. С други думи — истинско сърце на федералната правораздавателна система.

Един от окръжните съдии беше бившият щатски прокурор Созио, който беше внесъл обвинението за подбуждане към убийство срещу Уилсън. Беше назначен за съдия с указ на президента Джордж Буш през 2003 г. Понастоящем гледаше дело в съдебна зала №3.

Уилсън се записа в книгата на входа и показа личната си карта. Сложи якето и шапката си на подвижната лента, а часовника и дребните монети — в една пластмасова кофичка. Служителят от охраната му махна да минава.

Делото, гледано в съдебна зала №3, изглежда, беше свързано с някаква централноамериканска банда. Уилсън огледа присъстващите. Банките откъм страната на защитата бяха претъпкани със салвадорци. Или поне той реши, че са салвадорци. Кожата им беше по-тъмна и от неговата, имаха и типичните черти за района. Уилсън забеляза, че по-възрастните сред публиката — родители, лели и чичовци, предположи той — са облечени прилично, макар и скромно, докато младежите са с типичната гангстерска униформа — огромни тениски и провиснали дънки. И те бяха индианци като Уилсън или по-вероятно — метиси — смесица от индианска и европейска кръв.

— Всички да станат.

Уилсън се изправи заедно с другите, докато приставът призоваваше залата към ред. Записа в малко тефтерче джипиес показанията на часовника си. Беше девет часът и тридесет и две минути.

Наконтен с тогата си, съдия Созио влезе в залата със самочувствието на знаменитост и се отправи към троноподобния си стол, от който раздаваше правосъдие на простосмъртните. Той беше патриархът и едва след като седна на стола си, останалите в залата заеха местата си.

Уилсън го наблюдаваше спокойно. Косата му беше оредяла и посивяла, кожата под брадичката му започваше да провисва. Но иначе си беше същият. Светлокафявите му очи все така гледаха хищнически. За миг погледът му попадна на Уилсън и той усети как сърцето му се разиграва в гърдите. Но погледът на Созио си остана безразличен. Не го беше познал.

Изправиха едно от салвадорчетата да даде показания под клетва.

— Заклевам се — отговори хлапето с тънък гласец на репликите, подавани от отегчения пристав.

Прокурорката, латиноамериканка в светлосин костюм, се изправи по знак на Созио и се завъртя към хлапето като дебнеща акула.

Уилсън не искаше да привлича излишно внимание. Изчака съдът да се оттегли за почивка и се прибра в хотела си. Там вкара джипиес координатите в лаптопа и се зае с уравненията, които определяха параметрите на лъча.

Това беше едно от най-удивителните неща, свързани с оръжието, нещо, което Уилсън беше научил от кратка бележка в архивите на Тесла. Лъчът беше универсален — можеше да излъчва вълнови двойки от всички части на електромагнитния спектър с различен ефект и поражения. Можеше да предизвика пълно унищожение на целта — както беше станало в Тунгуска. Но чрез малка промяна в настройката можеше да отприщи електромагнитен импулс като онзи при Калпепър.

За Созио обаче Уилсън имаше нещо друго наум. С помощта на незначителна промяна в настройките можеше да облъчи съдебната палата с енергия от друга част на спектъра, където дължината на вълните беше много по-голяма, а честотата много по-ниска от тези на гама-лъчите. С други думи — микровълново лъчение.

Беше хлапе, когато се появи микровълновите печки. Тогава хората не разбираха принципа им на действие. Не че сега го разбират, но поне знаят достатъчно, за да не слагат вътре пуделите си с идеята да ги изсушат по-бързо след баня. За повечето хора беше ясно също така, че правилното позициониране е от съществено значение при работа с микровълни. За равномерно готвене трябва често-често да завърташ съда или да го сложиш на въртяща се подложка. Обемът също беше от значение. Колкото по-голямо количество продукти сложиш в печката, толкова повече време е необходимо, за да се сготвят. А металът е забранен — днес дори децата знаят, че ако сложиш метална съдинка в микровълновата печка, тя ще почернее, ще пука и ще пуска искри.

Също като пуделите хората се състояха предимно от вода. Сложете вода в микровълнова печка и тя ще заври. Или поне част от нея ще заври. Поради структурната сложност на сградата и природата на микровълните хората в съдебната палата щяха да пострадат в различна степен. Някои щяха да получат слънчево изгаряне в по-лека

или по-тежка форма. Но други щяха да пострадат наистина зле. Щяха да видят как кожата им се пропуква като обвивката на преварен кренвирш. Ужасно, откъдето и да го погледнеш. Но още по-ужасно щеше да е в съдебна зала №3, където всички присъстващи, но най-вече негова милост съдия Созио, щяха да се пръснат като балони.

На следващата сутрин стана рано и близо час се поти на уредите във фитнеса на хотела. Изкъпа се и облече хотелската хавлия. По навик взе комплекта за шиене и го пъкна в куфара си. На времето прибираше такива неща и ги носеше на Манди. Зрението ѝ отслабваше и малките пластмасови кутийки с вдянати игли с различни цветове конец ѝ бяха от голяма помощ.

Манди. Нея му беше най-трудно да загърби, по-трудно от Шарън дори. На няколко пъти се изкушаваше да се метне на колата и да потегли към караваната във Фалън. Беше му като пред очите — седнала навън на белия дървен шезлонг, който ѝ беше подарил за рождения ден. Голяма чаша студен чай на поставката. Книга в ръка.

„Забрави“, каза си той и се обади на рецепцията да изкарат колата му. После се облече, събра си багажа, остави бакшиш за камериерката и излезе.

Беше един от онези прекрасни калифорнийски дни, ясен и грейнал, въздухът — свеж след вчерашния дъжд. Стигна до гаража на Търк Стрийт и продължи към последното ниво.

На покрива нямаше други автомобили. Уилсън паркира пикапа на избраното място, остави двигателя да работи, свали покривалото, махна предпазния стиропор около оръжието и свърза устройството с лаптопа си. После изчака телескопичната цев да се издигне. Когато зелената светлинка в основата на устройството започна да мига, той си пое дълбоко дъх и щракна ключето. Това беше.

След трийсет секунди го щракна повторно. Светлинката угасна и цевта се прибра. Нагласи стиропорените блокчета около устройството, върна покривалото върху каросерията на пикапа и се мушна обратно зад волана. Потегли назад към приземното ниво на гаража, като внимаваше да кара бавно, така че гумите да не свирят по настилката.

Това беше единственият недостатък на последното ниво. Обратният път до улицата отнемаше известно време, време, в което

нервите му се изопнаха докрай. Когато най-после стигна до приземното ниво, едвам си поемаше дъх. Пред него имаше две коли, които чакаха да платят и определено не бързаха. Когато най-сетне излезе на улицата, откъм сградата на федералния съд се изсипваха залитащи и пищящи хора. Някои падаха и се търкаляха на земята. Други се препъваха слепешката.

Бягството им беше безсмислено и инстинктивно, като на насекоми, напръскани с отрова. Нямаше начин да избягат от онова, което се беше случило с телата им. Но инстинктите им диктуваха друго и те бягаха. Нямаше смисъл, разбира се. А и тези бяха оцелелите! (Засега поне.) Сцената вътре в съдебната палата сигурно беше като от филм на ужасите.

Уилсън зави към ъгъла, но го хвана червен светофар. Трябваше да се махне оттук възможно най-скоро. Всеки момент улиците щяха да се задръстят от прииждащите коли на пожарната и на „Бърза помощ“, а пешеходците вече изпадаха в паника от видяното. Уилсън гледаше с ужас как ослепена жена с пропукана кожа тича право към неговия пикап, после свърна в друга посока, устата ѝ — зейнала в безмълвен вик.

Собственото му зрение започваше да се напуква по краищата. Беше само трепет в ъгъла на едното око, но Уилсън знаеше какво ще последва. Сложна каскада от красиви искрици, прозирни и във всички цветове на дъгата. След две минути щеше да е полусляп.

Сирени виеха като акомпанимент на пресекливите писъци откъм съдебната палата. Трафикът пълзеше едва-едва, хора слизаха от колите си да помогнат, други спираха да позяпат, трети губеха самообладание и се забиваха в задницата на автомобила пред тях. Воден от импулс, Уилсън свърна към входа на подземен гараж, обслужващ административните сгради в центъра на града.

Взе билет и пое по спирала надолу към третото подземно ниво, паркира и зачака зрението му да се възстанови. Да стои толкова близо до местопрестъплението, не беше добра идея. Дори тук, под тонове бетон, чуваше воя на сирените, умножен от ехото и акустиката — звук като от оплаквачки на нечий гроб.

Остана в пикапа дълго време или поне така му се стори. Нито ръчният му часовник, нито дигиталният часовник на таблото му вършеха работа. Пред очите му се изливаше водопад от светлини.

Извади портфейла си и заопипва за снимката на Ирина. Стисна я внимателно в ръка и направи опит да съсредоточи мислите си върху нея. Отначало дори не беше сигурен дали не е обърнал снимката откъм гърба. Но после лицето на Ирина започна да изплува малко по малко. Накрая се избистри във фокус. Очите с форма на бадем, нежната усмивка.

Погледна часовника си и се изсмя горчиво. Минали бяха по-малко от десет минути. Само че според плана сега трябваше да е на път за летището. Идеята беше да зареже пикапа на някой паркинг там и да наеме друга кола за пътуването до Вегас.

Сега това беше невъзможно. Улиците около съдебната палата и административния център щяха да са задръстени с часове. Най-добре би било да зареже пикапа още тук. Да стигне пеша до най-близката спирка на надземната градска железница и да се придвижи до летището по този начин.

Придвижвайки се пеша, нямаше да предизвика подозрение. Лаптопът му изглеждаше съвсем нормално, а куфарът му можеше да остане заключен в пикапа.

„План Б, в такъв случай“, реши Уилсън и тръгна с бърза стъпка към асансьора.

Излезе на улицата и продължи с ускорено темпо и приведена глава. Сякаш адът се беше отворил в прекрасния ден. На спирката на железницата червенокоса жена говореше за „голям пожар в съда; казват, че гръмнал бойлер и много хора пострадали“. Чернокож мъж в скъп костюм и маркова вратовръзка кимна нещо и каза:

— Свръхнагрят въздух.

На летището хората се тълпяха около телевизионните монитори и клатеха невярващо глави. На екрана изрусена репортерка стоеше пред една от сградите в административния център и коментираше кадрите на портативен екран, който показваше хора в предпазни костюми да влизат и излизат от съдебната палата. Репортерката правеше всичко по силите си да запази самообладание, но имаше осезаем проблем с дишането и изглеждаше искрено потресена от видяното.

— Никого — не мога да открия *никого*, — който да има каквато й да било представа кой е отговорен за това.

45.

Все още уморен от часовата разлика, Бърк реши да прекара нощта във Фалън. Взе си стая в „Холидей Ин“ и вечеря в мексикански ресторант. Върна се в хотела в десет и си легна с мисълта, че е изминал хиляди километри, за да се срещне с Манди Ренфро. За нищо.

Нямаше идея какво ще прави на другия ден. Може да отиде в някое казино. Да заложи всичко на червено и да гледа как топчето обикаля ли, обикаля. Или пък да играе блекджек, докато светът не свърши. Не беше лошо като план.

Стана така, че спа близо дванайсет часа и се събуди малко преди десет. Когато слезе долу да провери дали още не е късно за включената в цената на стаята закуска, веднага разбра, че се е случило още нещо. Въпреки късния предобеден час в столовата имаше поне десетина души, струпани около телевизора.

На екрана хора в защитни костюми тикаха носилки към цяла флотилия от линейки, спрели под различни ъгли до бордюра, а кордон от полицаи едва удържаше тълпата, събрала се пред голяма административна сграда. На тротоара парамедици даваха първа помощ на пострадали.

— Какво става? — попита Бърк.

Без да сваля очи от екрана на телевизора, мъжът до него отвърна:

— Фриско.

— Какво е станало?

Мъжът само поклати глава.

— Има много жертви.

Картината се смени и на екрана се появиха кадри от пресконференция. Кметът на Сан Франциско, застанал до началника на полицията, уверяваше журналистите, че „няма данни за биологическо оръжие“.

— Това терористична атака ли е? — попита репортер.

Началникът на полицията даде неангажиращ отговор.

Обади се възрастна жена, застанала близо до телевизора:

— Някой каза, че температурата се покачила жестоко. И всичко станало за секунди. Каква е тая работа, за Бога?!

Бърк си наля чаша кафе. И едва не се задави при първата глътка... Федералният съд в Сан Франциско... там бяха осъдили Джак Уилсън, нали така? Сърцето му се сви на топка в гърдите.

По-късно същия ден Бърк седеше в сепаре на „Каубойска вечеря“, пиеше кафе от голяма порцеланова чаша и преглеждаше бележките си. Телевизорът над бара боботеше непрестанно.

Властите на Сан Франциско били склонни да приемат обяснението, че е възникнала повреда в отоплителната система на сградата. Досега никой не беше свързал събитието с катастрофата в Калпепър.

Бърк разлистваше страниците на тефтерчето си, търсейки нещо, което може да е пропуснал. Накрая откри само едно. Надраскана набързо бележка, която гласеше: *ukrainebrides*.

Имаше и телефонен номер отстрани. Намръщи се в опит да си спомни кога и къде се е сдобил с тази информация. Прибра се в стаята си около осем, като пътом се отби в един магазин да си купи карта за телефон. Само Бог знаеше колко би му струвало да се обади в Украйна от хотела.

Седнал на леглото с телефона, той набра двайсетина цифри и изслуша записаното съобщение. Накрая се спря на опция пет — разговор със служител. Последваха пет-шест минути изчакване, през които в ухото му звучеше европейска поп музика, а очите му следяха картината на намаления докрай телевизор. Носилки и колички в коридорите на някаква болница. Лекарите, които излизат забързано от отделението по изгаряния. Чували за трупове и стъписани официални лица.

Изкушаваше се да затвори. Пет минути европейска поп музика му идваха в повече, особено когато изгледите да научи нещо полезно клоняха към нула. Ясно му беше, че се хваща за сламки. И че това ще се окаже поредната задънена улица. Най-накрая музиката спря, заменена от глас:

— Да, ало? Олга Примакова на телефона.

— Здравейте...

— Съжалявам, че се наложи да изчакате, но тук е много късно.
Бърк дори не се беше замислил за това.

— Наистина съжалявам...

— По-добре уебсайта, не? — каза Олга. — Там може видите снимки на булките. Но може би... нямате компютър?

— Точно така — отвърна Бърк. — Нямам. Пред себе си.

— Може би в библиотека...

— Всъщност един приятел ми даде номера ви. Джак Уилсън?

— О, да. Помня го от романтичния уикенд. Разбира се.

Бърк изправи гръб и спря телевизора с дистанционното.

— Той ми разказа за това!

— Значи Джак Уилсън ви дал този номер? Чудесно! И вие ли търсите хубава булка?

„Булка?“ Да не би Уилсън да се е оженил за някоя от тези жени? Кога пък успя?

— Пръстенът, който дал на Ирина... леле, направо фантастичен — изохка Олга.

— Да — побърза да се съгласи Бърк, — страхотен пръстен. — Захапа и името. — Ирина много го е харесала!

— И толкова голям!

— Е, такъв си е Джак. Никога не прави нищо наполовина. Всъщност точно затова ви се обаждам. Искам да им направя подарък, но не знам на какъв адрес да го изпратя.

Олга се поколеба.

— Защо не го занесете на сватбата? — предложи тя. — Тя е съвсем скоро. Утре или вдругиден май.

— Да, наистина, но... — отвърна Бърк — къде точно ще се състои?

Дълга пауза, после:

— Вие не сте... поканен?

— О, поканиха ме, разбира се, но... в момента пътувам, а забравих поканата вкъщи, така че...

— Съжалявам — каза Олга, — не ми е разрешено да давам тази... информация. Само мадам Пулетска може да ви каже. Само че и тя е на път като вас. Но всяка сряда се обажда. — Жената направи пауза. — Вие в САЩ ли сте?

— Да.

— В коя часова зона? — попита отсечено тя.
— Скалистите планини.
— Така ли? Тогава ще ѝ предам да ви се обади — Скалистите планини, между осем и дванайсет на обяд. Да?
— Да, няма проблем, но...
— Моля? Вашият номер? Ще ѝ го предам в сряда.
Бърк ѝ продиктува телефонния номер на мотела, после каза:
— Проблемът е, че... дотогава има цяла седмица! А...
— Съжалявам. Повече не мога да направя! — После му благодари и затвори.

46.

ЛОНДОН

15 ЮНИ 2005

Седнал зад бюрото си, Рей Коваленко поклати глава, изпсува под нос, после вдигна ръце и наполовина извика, наполовина изръмжа:

— Мамка му!

Беше преобърнал кабинета си, пребърка и дрехите, които беше носил тогава. Без успех. Картончето го нямаше никъде.

Колкото до Бърк, той беше изчезнал. Не просто не си вдигаше телефона. От Гарда го търсеха под дърво и камък, но никой не го беше виждал от дни.

Тъстът му, Ахерн, също не им помогна. Прати ги по дяволите и не пожела да разговаря нито със служителите на Гарда, нито с Коваленко.

Коваленко си беше направил труда дори да открие семейството на Бърк във Вирджиния, но те останаха искрено изненадани, че Майк не е в Дъблин. (И че ФБР го търси.)

Затова Коваленко си блъскаше главата с надеждата да изрови нещо за казаното от Бърк. Нещичко за Д'Анкония. Ходил бил в Белград. Лежал в „Алънуд“. Учил в Калифорнийския университет. Или в университета на Южна Калифорния. Нещо такова. Всичко това беше безполезно без име, без истинско име, а него Коваленко не помнеше. „Звучеше като...“ Изплуваше на върха на езика му, после потъваше отново. „Уилямс...“

Междувременно Андреа Кабът звънеше по два пъти на ден — веднъж сутрин и веднъж следобед. Коваленко я избягваше.

Накрая се наложи да замине за Дъблин и да лази в краката на Томи Ахерн. Тотално унижение, и то само за да се съгласи дъртакът на среща. А после започна да се пазари. Искал възбраната да бъде

вдигната, съдебното дело да бъде прекратено, а на Бърк да бъде издаден нов паспорт.

— Готово! — съгласи се веднага Коваленко.

— Стои и въпросът с обезщетението...

— Обезщетение? За какво?

— Нереализирани печалби от дейността на кантората — заяви Ахерн.

— Не мога да...

— Е, тогава по-добре се омитайте — каза дъртакът, стисна го за лакътя и го завъртя към вратата.

Коваленко замръзна. След миг каза:

— Мога да ви дам писмо.

— Писмо ли? И какво да правя аз с едно писмо? — попита Ахерн.

— Като легат ще призная официално, че е била допуснатата грешка. И че вината е наша.

— Тоест — твоя.

— Именно. Че вината е била моя. Можете да правите каквото искате с писмото. Сигурен съм, че адвокатите ви ще измислят нещо.

Ахерн измуча в знак на неохотно съгласие и отиде да вземе лист и химикалка.

Когато писмото беше съчинено и написано, Ахерн каза:

— Майкъл е в Щатите, това сигурно знаете.

— Къде?

— В Невада — каза дъртакът.

— Къде в Невада. Това е голям щат!

Ахерн вдигна рамене.

— Не знам. Ако се обади, ще му кажа, че искате да говорите с него.

Отначало Коваленко помисли, че дъртакът го е преметнал и го лъже. Накрая обаче се примири с обезкуражаващата истина. Дъртият пръдльо не знаеше къде е зет му. И Бърк не му е казал нищо за истинската самоличност на Д'Анкония.

— Мислех, че вие знаете — изгледа го озадачено Ахерн. — Той каза, че отива в Лондон да ви търси. Не ви е намерил или какво?

Бързо потвърдиха, че Майкъл Бърк е влязъл в САЩ от Ирландия преди два дни и е минал през митническия контрол на летище „Кенеди“. Информацията от кредитната му карта разкри, че се е качил на самолет за Рино и е взел кола под наем от Аламо. Зелен хюндай с калифорнийски номера.

И нищо повече. Коваленко се свърза във филиала на ФБР в Лас Вегас и ги помоли да пуснат колата на Бърк за издирване.

А после, седемдесет и шест часа и седем телефонни обаждания след първия си разговор с Кабът, Коваленко убеди познатите си в Гарда да посетят апартамента на Бърк.

— Получихме информация от таен, но много достоверен източник, че господин Бърк е станал жертва на измама. Ако бихте могли да посетите дискретно апартамента му, просто за да видите дали не лежи мъртъв на пода, бихме ви били дълбоко благодарни. А! И докато сте там, по възможност още тази сутрин, защо не направите копие на хард-диска му и не ми го пратите...

Осемнадесет часа по-късно Коваленко разполагаше с името на „американеца“, заради когото Андреа му беше проглушила ушите. Уилсън. Джак Уилсън.

47.

ЛАС ВЕГАС

16 ЮНИ 2005

Уилсън губеше търпение... и се тревожеше, че с Ирина е възникнал някакъв проблем при митническата проверка. Къде беше тя? Самолетът ѝ беше кацнал преди половин час. Той стоеше с големия си букет червени рози и се вглеждаше напрегнато в парада от лица, изнизващ се откъм митницата.

Горките, мислеше си той. Толкова се вълнуваха, че са във Вегас — четеше се по лицата им, — но ако бяха тук и на двадесет и втори юни, щеше рязко да им се стъжни. Градът беше изкуствено образувание, почти като онова място в Близкия изток с „подводния ресторант“. Метрополис, изграден в средата на нищото, Вегас се славеше с деветнайсет от двайсетте най-големи хотела в света. И беше почти напълно зависим от технологиите. Без климатици хотелите щяха да станат необитаеми. (Този юни температурите се движеха около тридесет и осем градуса.) А какво щяха да пият хората? Водоснабдяването разчиташе на помпи, задвижвани с електричество, а дори язовирите в щата се управляваха от модерни електрически системи с дигитални технологии. Водата щеше да пресекне за броени минути.

Езерото Мийд, на шейсет километра от града, щеше да се превърне в лелеян оазис веднага щом хората осъзнаеха, че електроподаването няма да се възстанови. Нито скоро. Нито никога. Може би някои от тях ще се сетят за Калпепър и ще разберат какво става. Но няма да знаят друго — че този път походът пеша до съседния град няма да им помогне. Че този път няма къде да отидат. Че този път е пострадала цялата страна, а с нея — и светът.

Дори придвижването до езерото Мийд щеше да е непосилно за повечето от тях. Шейсет километра през пустинята не се изминават за

един ден, нито за два, а колко храна и вода може да носи човек на гръб? Накрая оцелелите щяха да издигнат защитни огради около безценната вода и да прогонват закъснелите. Щяха да се върнат към племенното общество. Колко време щеше да отнеме това? Месец? Два най-много.

Част от хората, които го подминаваха, бяха обречени предварително заради уязвимостта си. Жена в инвалидна количка, майка с бебе на ръце, дебел мъж. За тях шансът да оцелеят беше равен на нула. Същото важеше и за Манди. Изкушавал се бе да я доведе в ранчото. Но удържа на изкушението. Целта искаше жертви и той щеше да ги направи. Манди беше част от миналото, а миналото криеше рискове.

По вътрешната уредба съобщаваха за забравен багаж, когато Уилсън най-после зърна Ирина — облечена в синьо, притеснена, повлякла черен куфар на колелца. Оглеждаше множеството пред себе си, търсеше Уилсън и сладка бръчица на тревога разсичаше челото ѝ. Той вдигна ръка и извика името ѝ. И когато тя се обърна, когато го видя, по детски невъздържана радост изглади лицето ѝ. И нейната радост го разтопи. Заля го вълна от еуфория. А после тя се хвърли в ръцете му — истинска, сладка, сбъднала се мечта.

Да развеждаш Ирина из Лас Вегас, беше като да заведеш дете в Дисниленд. Уилсън беше крайно безразличен към развлеченията, които градът можеше да предложи, но нейното щастие го даряваше с такава наслада, че усмивката не слизаше от лицето му.

Тя попиваше с поглед казината по пътя от летището и само дете не подскачаше от вълнение. Във фойето на „Мираж“ не спря да ахка и охка, а когато се качиха в апартамента, заприпка като малко дете.

— Не, не, шегуваш ме! Това ли наша стая?!

Обиколи десетина пъти апартамента до последното къоше — дивеше се на минибара, на тоалетните принадлежности, на просторната баня, на гигантското легло. Метна се отгоре му, като се кискаше и подскачаше.

Уилсън легна до нея и когато се целунаха, чувството стигна до всяка негова клетка. Целувките преминаха в друго. Тя разкопча ризата му и очите ѝ се разшириха при вида на татуировките.

— Ти имаш... рисунки — каза тя.

— Ъмммм.

Ирина плъзна пръст по очертанията на водното конче, после направи същото с полумесеца, но този път с устни. После вдигна глава и видя непознатия надпис, татуиран на гърдите му.

— А това? Какво значи?

Уилсън се усмихна.

— Означава „Не бой се“.

Устните ѝ се сведоха към надписа и Уилсън посегна към копчетата на блузата ѝ. Но тя се дръпна бързо назад.

— Какво? — каза той, когато Ирина стана да загаси лампите, после се върна в леглото.

— Обичам тъмното — прошепна тя и кой беше Уилсън да спори.

Градът грееше като непозната галактика въвн.

След това тя се уви с чаршаф и изтича поруменяла в банята, за да се облече. Когато се върна, Уилсън отвори малка бутилка шампанско от минибара. Пиха „за нас“ и слязоха в казиното. Уилсън ѝ обясни как да залага и минималната ѝ печалба на една от ротативките предизвика такъв изблик на неприкрита радост, че дори закоравелите комарджии наоколо се усмигнаха. Вълнението, с което хвърляше заровете на масата, и смесицата от страх и възбуда, докато топчето се въртеше в рулетката, бяха чисто злато.

За пръв път от много време Уилсън се чувстваше щастлив. През последните няколко месеца живееше на адреналин — първо от „Алънуд“ до Вашингтон, после в Дъблин, Белград, езерото Блед, Бейрут. Одеса и Буниа с междинни спирки. Прехвърлянето на парите, покупката на ранчото, конструирането на оръжията. После Калпепър и Сан Франциско с Мадокс помежду.

Всичко това му беше създало чувство на нереалност, сякаш играеше ролята на самия себе си. Вярно, ролята беше негово дело — той беше писал сценария. Но постоянната необходимост да се вписва в ролята, да съдържа емоциите си, да е нащрек и да дебне подходящия момент... Беше платил голям данък.

Но сега Ирина беше тук и всичко беше различно. Имаше нещо в нея, което му помагаше да се чувства солиден и цялостен. Самото ѝ присъствие избистряше личността му.

По-късно същата вечер в Уайт Чапъл мечтите на Ирина се осъществиха сладко и прецизно като в продължение на „Шрек“. Лас Вегас беше пълен с имитации на истински места — Ню Йорк, Париж, Венеция, Кайро... списъкът нямаше край. По същия начин сватбите в параклиса Уайт Чапъл бяха тарикатско подобие на класическата церемония. Параклис, да, но не и църква. Гости и свидетели, да, но непознати. „Близки непознати.“ Цветя, листенца от рози по пода, сватбена торта и снимки — непланирани от булката, но несъмнено част от пакета.

Да се ожениш във Вегас, беше като да наемеш специалист по вътрешен дизайн, който да обзаведе дома ти вместо теб. Тотално нахлуване в личния ти свят, но лошо няма, защото експертите знаят най-добре. Наистина.

Въодушевлението, с което Ирина посрещаше всяка подробност, промени издъно духа на церемонията. Появи се от гардеробната с дълга сатенена рокля с украса от перли, ръчно пришити от майка ѝ, а страните ѝ горяха от вълнение.

— Мили Боже, вижте я, поруменяла е — прошепна една от платените гостенки. — Имаме си срамежлива булка!

Докато изричаха клетвите си, гласът на Ирина пресекваше от вълнение. Когато Уилсън сложи пръстена на ръката ѝ, лицето ѝ грейна в блажена усмивка. А преди свещеникът да изрече официалното „Вече може да целунете булката“, Ирина се хвърли на врата му и извика:

— Обичам те, Джак Уилсън! Аз жена с голям късмет.

А той не каза нищо, защото не знаеше какво да каже. Нямаше много опит в това да прави други хора щастливи.

— Сега отиваме вкъщи? — попита тя.

Уилсън кимна.

— Да — каза той, — сега си отиваме вкъщи. Хайде да си вървим вкъщи.

48.

ФАЛЪН, НЕВАДА

21 ЮНИ 2005

Една седмица може да трае много дълго. Толкова дълго, че жената, която допълва каните с кафе и купите със зърнена закуска в трапезарията на мотела, да те поздравява по име и да ти се усмихва дружески.

— Как сме днес? — питаше тя, докато зареждаше таблите с допълнителни понички и гевречета между набезите на гладните клиенти.

Нищо не спираше Бърк да се върне в Дъблин, но той реши, че няма какво да му попречи и да изиграе хорото докрай и да изчака обаждането на мадам Пулетска. След това можеше с чиста съвест да приеме, че е направил всичко възможно. А съществуваше и малък шанс — долу-горе колкото да удариш шестица от тотото — самият Уилсън да се появи във Фалън при Манди. Току-виж на Бърк му излязъл късметът. Междувременно запълваше времето си с туризъм.

Отиде до езеро Пирамид, после и до Граймс Пойнт, където преди едно хилядолетие предците на Джак Уилсън бяха дълбали петроглифи^[1] в скалите. Там човек стоеше пред глифите^[2] и се дивеше на миналото, а в небето зад гърба му ревяха матовочерни изстребители от базата на военновъздушните сили.

Вторник. Двадесет и първи юни.

Щеше ли да се обади изобщо мадам Пулетска? Седеше на стол до леглото в стаята си, захвърлил днешния вестник на пода, и репетираше наум репликите си. Приятел на жениха... „Тя казва.../ аз казвам...“ Наближаваше десет, когато телефонът извънтя. Бърк вдигна слушалката.

— Ало?

— Обажда се мадам Пулетска. Добро утро!

Бърк се представи. Олга явно я беше уведомила за разговора им, защото мадам подкара по същество.

— Вие казвате, сте приятел на Джак? Аз откъде да знам, че е така?

— Добри приятели сме — отвърна Бърк. — Той ми даде номера ви. Каза да ви се обадя. Ако трябва да съм откровен, той е така запленил от Ирина, че се надява и аз да извадя същия късмет.

Лесно можеше да си представи как твърдата обвивка на мадам се пропуква като лед през пролетта.

— Прекрасно момиче — каза тя. — Много се радвам за тях. Много сладка, срамежлива може би... вие също харесва срамежливи момичета?

Не знаеше как да отговори на това.

— Да! Срамежливите момичета са... голяма работа!

— Ако решите да се възползвате от нашите услуги — подхвана тя с неприкрито лукав глас, — можете да изберете пакета „Сладките шестнайсет“, срещу който получавате шестнайсет снимки и имейла. Ако изберете „Великолепната осмица“, получавате снимки и подробни биографии на осем момичета, имейли, едно преведено писмо и една доставка на цветя. Това е по-добър вариант. По-добра подборка. А като за приятел на Джак специално ще ви избера само най-хубавите момичета. Сто двадесет и пет евро. Някъде сто и петдесет долара. Имате компютър? Така връзка най-бърза, но може и с доставка по куриер.

— За Джак...

— Първо да договорим. Вие предпочитате „Великолепната осмица“, да? По-добра сделка. И имате компютър?

Бърк схвана картинката. Може и да му кажеше нещо за Джак, но първо искаше да уредят сделката.

— Да — каза той, — имам компютър.

— Приемаме „Виза“ и „Мастеркард“. Може и през Търговски сайт, ако предпочитате.

Бърк извади портфейла си и продиктува номера на кредитната си карта. Изчака мадам да приключи с инструкциите за достъпа до неговата „Великолепна осмица“, после я попита отново:

— А онова за Джак и Ирина...

— Вие ходи на сватба?

Той направи пауза. Истината беше, че нямаше представа дали сватбата се е състояла или не.

— Аз... не — каза накрая, — но наистина бих искал да им изпратя подарък.

— Много хубаво, да, за младоженците.

— Проблемът е, че Джак ми даде новия си адрес, но аз забравих листчето вкъщи.

Тя се поколеба, но после клекна.

— О? Прекрасно място, наистина! Ирина ми показа снимки. Голям късмет извадило това момиче. — Бърк я чу да трака на клавиатура, а после, затаил дъх, изслуша адреса.

— Пощенска кутия 124, Джунипър, Невада. — Продиктува му и пощенския код.

— Много ви благодаря — каза той, като си мислеше: „Мамка му, пак пощенска кутия“. — А телефонен номер имате ли? — Навярно би могъл да открие адреса по телефонния номер.

Рускинята помълча, после каза:

— Това не мога да дам. Фирмена политика, да?

— Просто от „Федекс“ понякога искат и телефонен номер, това е.

— Тогава го пратете с Ди Ейч Ел — посъветва го тя, след което смени темата: — Каква двойка само! — изчурулика. — Веднага разбрах, че ще се харесат. Понякога е ясно, че не става. Как му кавахте вие? Че ще е пълен провал. Но тези двамата! Съюз, благословен от Бога. А Ирина? Толкова се радвам за това момиче. Ако не друго, да не дава Господ, поне ще получи добро медицинско обслужване.

Бърк реши, че не е чул добре.

— Медицинско обслужване?

— Ами да! В Америка имате най-добрите лекари. Така й казах.

— И с право.

— В Украйна не е толкова добре. Лекарите половината станаха я таксиджии, а сервитьорки. Не ги виня. Заради парите го правят хората. Затова... в Щатите. Там е по-добре за моята малка Ирина.

— Тя... болна ли е?

— Не-не-не-не-не. Напълно здрава е, разбира се! Състоянието ѝ е изцяло под контрол. Нашата фирма гарантира — здрави млади жени. И плодовити.

— Да, но споменахте „състояние“ — каза Бърк. — Ако ще се запознавам с някоя от вашите...

— Да, но не е сериозно, вече ви казах.

— Разбирам, но... — Усещаше я как мисли трескаво в другия край на линията, притеснена дали не е на път да изгуби клиент.

— Добре — каза накрая мадам, — но да си остане между нас, да? Ирина се притеснява. Обещавате ли?

— Нито дума. Просто искам да съм сигурен... заради себе си.

— Ами — започна с въздишка мадам Пулетска — ето какво...

Номер на пощенска кутия може и да не беше най-точният адрес на света, но Бърк не разполагаше с друго. А когато провери местоположението на Джунипър, реши, че пощенската кутия може да се окаже достатъчна. Джунипър беше точица (население 320 души) близо до границата на Айдахо, от онези градчета, където новодошлите не остават незабелязани, особено ако въпросният новодошъл разполага с много пари.

Наближаваше обяд, когато напусна хотела. Пак тогава започна да се тревожи. За пръв път си зададе въпроса „Ами ако взема, че наистина открия кучия му син? Тогава какво?“ Франсиско Д'Анкония беше висок мъж в очевидно добра форма, така го беше запомнил. Кое то едва ли беше изненада, като се има предвид, че последните десетина години е прекарвал времето си във вдигане на тежести и джогинг из килията.

За щастие в Невада оръжейните магазини бяха толкова начесто, колкото „Дънкин Донатс“ в Масачузетс. На излизане от града Бърк мина покрай магазин с дървена мечка гризли отпред и табела „Пушки и прашки“ ООД. Направи обратен завой, спря на паркинга и влезе. Оказа се любопитна комбинация от оръжеен магазин и щанд за бельо.

Момичето зад щанда беше повече от услужливо. Сигурно би му продала и гранатомет, ако беше поискал. Все пак възникна проблем.

— Телефоните не работят — каза тя.

— И какво? — попита Бърк, оглеждайки една изящна берета.

— Не можем да ви продадем оръжие, без да направим справка с щатската полиция дали нямате криминално досие. Нямате криминално досие, нали? — попита с усмивка тя.

— Нямам — отвърна Бърк.

— Понякога прекъсват само за няколко минути, ако е имало буря или нещо такова. Но се случва да прекъснат и за няколко часа. Искате ли да изчакате? Можете да разгледате щанда ни за бельо, ако искате.

Бърк поклати глава.

— Не, благодаря, бързам. А някое оръжейно изложение? Там не е нужна справка в полицията, нали?

— Да. И можете да си купите каквото поискате. Само че следващото изложение е чак през уикенда. Сигурен ли сте, че не искате да разгледате бельото ни?

— Да, но... онова там мобилен телефон ли е? — Посочи към стъклена витрина, в която бяха изложени пистолети и други дребни неща. Един арбалет. Някакви... палки. Мобилни телефони.

— Прилича на телефон — каза момичето, — но всъщност е електрошоково оръжие. Сто и осемдесет хиляди волта.

— И как действа? — попита Бърк.

— Ами просто докосвате някого с него и... го изваждате от строя, така да се каже. — Момичето направи пауза. — Него мога да ви го продам! Не е смъртоносно оръжие и не се изисква справка в полицията.

Потегли по шосе И-95 до И-80 и оттам — чак до Елко. Осем часа по-късно зави на север по посока на Джакпот. Скоро асфалтът отстъпи на посипан с чакъл черен път. Бърк шофираше сред облак от прах, разминавайки се с една-единствена кола по пустия път.

Наближаваше десет вечерта, когато в мрака напред се появиха далечни светлинки. Джунипър. Градчето се състоеше от две големи дървени бунгала, по едно от всяка страна на пътя, и няколко каравани. Пощенска станция, магазин и кръчма с табелка, която гласеше „Кофа кръв“, образуваха центъра. Кръчмата подсети Бърк за кошмарния бар в онзи вампирски филм на Куентин Тарантино, но беше жаден, а наоколо не се виждаше друго заведение.

„Кофа кръв“ носеше отпечатъка на ексцентричния си собственик. Захранвано с батерия порцеланово коте с червена панделка на ухото седеше на бара и махаше непрестанно с лапа. Прашни пластмасови кончета маршируваха на лавица близо до тоалетната. Една от стените беше покрита изцяло с пощенски

картички, а телевизорът имаше украса от еленови рога. Виждаше се ясно, че „Аризонските диаманти“ бяха любимият бейзболен отбор по тези места.

На маса в ъгъла се вихреше игра на покер. Възрастна жена с тънка като паяжина червеникава коса, под която скалпът прозираше, дърпаше отегчено ръчката на игралната машина до вратата. Бърк тръгна към бара, където мършав мъж с анцуг в камуфлажен цвят бършеше чаша. Мъжът вдигна брадичка и го погледна въпросително.

— Една бира — каза Бърк.

— „Сиера Невада“ наливно, „Коорс лайт“, „Будвайзер“, „Будвайзер лайт“...

— „Сиера Невада“.

Беше толкова уморен, че нямаше желание да подхваща разговор. Единственото му желание беше да се просне на някое легло. Затова изпи халба и половина, преди да събере сили за големия въпрос.

— Познавате ли човек на име Джак Уилсън... живее тук някъде?

Барманът го изглежда подозрително.

— Кой пита?

Бърк отвори уста да отговори, когато един от покерджиите вдигна поглед и се изсмя.

— К'во ти пука кой пита бе, Дени? Не е като онзи тип да ти е приятел.

— Може и да не е, а ама на тебе к'во ти пука дали на мене ми пука? — контрира барманът. — Глей си там картите и не приказвай.

— Глей си картите я! — подхвана един от другите играчи.

— Влизаш или не? — попита трети.

Бърк не знаеше да се засмее ли, или да заплаче. Барманът сложи нова халба пред него и вдигна вежда.

— Е?

Бърк отпи от пивото.

— Добро е! Наистина. — След малко добави: — Майк Бърк.

— Дени. — Барманът се зае да лъска нова чаша.

Бърк въздъхна.

— Приемната майка на Уилсън е болна.

— Сериозно — подсмихна се барманът, без да крие недоверието си.

— Да — каза Бърк. — Наистина. Живее в каравана във Фалън. Дал ѝ е само адреса на пощенска кутия. Обещах ѝ, че ще се опитам да го намеря, но...

— Тя не е ли идвала тук?

Бърк поклати глава.

— Не. Но и той е тук отскоро.

Барманът се замисли, после кимна.

— Три-четири месеца, не повече.

— И строи пла-не-та-риум — проточи един от покерджиите.

— Не строи планетариум — поправи го барманът, — а място, на което да монтира телескоп.

— То пък голямата разлика — повиши глас покерджията. — Нали все звездите ще зяпа.

Барманът не му обърна внимание, приковал поглед в телевизора. Бърк започваше да губи търпение, но му беше ясно, че с бързане няма да изкопчи нищо от тези мъже.

— Бас ловя, че и сега зяпа звездите — каза един от мъжете на масата за покер. — Щот' утре е слънцестоенето. Най-дългият ден в годината.

— Това няма нищо общо със звездите, а със слънцето — отбеляза барманът.

— К'во рече, Дени? — подкачи го покерджията. — Че то слънцето е звезда бе!

Другите мъже около масата се засмяха. Барманът се обърна към Бърк.

— Тази негова приемна майка — каза той — няма ли му телефонния номер?

Откъм масата за покер се надигна вик:

— Ухааа! Прилепа блъфираше бе, гъз смотан! Леле как те прецака!

Дамата от игралния автомат се приближи до бара и бутна чашата си към Дени. Имаше закачливите очи на дете и обруленото лице на сондъор. Можеше да е на четиридесет или на шейсет. Бърк не можа да прецени. Барманът ѝ забърка коктейл от равни количества уиски и севън ъп, после се обърна към Бърк и посочи на запад.

— На осемдесетина километра — каза той. — Хубаво място. На територията на Националния горски резерват. — Взе една подложка за

чаши и започна да чертае карта от опаката ѝ страна, като обясняваше в движение: — Има една синя каравана отдясно, за нищо не става, цялата е очукана. С фигурки на розови фламинго отпред. Като я видиш, завиваш вляво и караш още двайсет-двайсет и пет километра. На оградата има табелка. „Б-Лейзи-Б“. Лесно ще намериш ранчото.

— Да бе! — възкликна някой.

Барманът се усмихна.

— Е, може и да не е толкова лесно, но... — Подаде подложката на Бърк. — К'во караш?

Бърк вдигна рамене, после се изсмя.

— Не помня. Под наем е.

— Високопроходим?

— Не.

Барманът се облегна назад.

— Но е джип, нали?

— Не. Обикновен... седан.

Дени примижа скептично.

— Е, значи те чака приключение.

Игралният автомат звънна и нададе вой. Водопад от монети се изсипа на пода. Жената само гледаше тъпо.

— Искаш ли още едно на изпроводяк? — попита барманът.

Преди Бърк да е отговорил, откъм масата за покер внесоха поправка:

— На изпроводяк за козята пътечка, искаш да кажеш!

Всички се засмяха. Бърк също.

[1] Петроглифи — издълбани в скали древни изображения. — Бел.ред. ↑

[2] Глифи — обозначения на срички и думи; форма на писменост в предколумбова Америка. — Бел.ред. ↑

49.

Бърк занули километража и потегли бавно. Нямахше друг избор. Черният път беше така разоран от дъждовете, че скорост от четиридесет километра в час се равняваше на двеста по нормално шосе. Нищо не можеше да направи по въпроса. Дори вода беше забравил да си вземе — признак на недалновидност, особено ако вярваш, че Армагедон дебне зад ъгъла. Или по-точно напред и наляво.

Четиридесетина километра по-нататък започна да се прозява. От бирата е, каза си той. Бирата също беше грешка. Включи радиото. Хващаше се само някаква кьнтри станция от Бойс. Усили звука, но и това не помогна. На два пъти едва не задряма и сигурно щеше да заспи, ако не бяха дупките на пътя. Свали докрай прозорците.

Ефектът беше моментален. Студеният пустинен въздух го удари в лицето като кофа ледена вода. Вече нямахше опасност да заспи. Воят от радиото, прахът и студът му причиняваха достатъчно неудобства, за да остане буден без допълнителни усилия. А и звездите бяха изумителна гледка. Далечни и ярки, а Млечният път — проснат напъряко на нощното небе като булчински воал.

Бърк вдигна прозорците. По-добре да загине в катастрофа, отколкото да замръзне до смърт, реши той. Поне щеше да стане бързо.

Три часа по-късно още седеше прегърбен над волана, включил чистачките с надеждата да разкара поне малко праха и насекомите. Оглеждаше се за синята каравана с розовите фламинго и се притесняваше. Ранчото на Уилсън явно беше толкова изолирано от останалия свят, че за изненадващ маньовър и дума не можеше да става. Светлината на фаровете щеше да се види отдалече, а дори Бърк да ги изключи (без при това да се убие), шума няма как да заглуши. Двигателят дрънчеше като лавина от арматурно желязо по планински склон.

Ако видеше навреме ранчото, би могъл да остави колата и да продължи пеша. Ала „навреме“ беше твърде неясно обстоятелствено пояснение в тукашните широки открити пространства. А ако Манди

беше права за слънцестоеенето, Уилсън едва ли спи кротко в леглото си. Сигурно се подготвя за танци. Вероятно ще натисне спусъка на зазоряване, предположи Бърк. И това щеше да е краят.

Макар че само Бог знаеше какви са плановете му. Току-виж решил да изпари половината страна в стил Тунгуска. Да прочисти мястото от бряг до бряг. „Едва ли — каза си Бърк. — Втълпил си е идеята за танца с духове, а танцът с духове е посветен на земята.“ Значи нямаше да е мащабно повторение на Тунгуския инцидент. По-скоро мащабно повторение на Калпепър. Ако успееше да извади завинаги от строя електропреносната и електронната инфраструктура на страната, това щеше да е катастрофа от невиджан мащаб. Икономиките на почти всички държави по света щяха да се сринат, а човешките жертви щяха да се измерват в милиони. Хората са зависими от модерните технологии за всичко, като се започне с храната и водата и се стигне до транспорта, медицинското обслужване и осветлението. Масивните поражения щяха да сложат край ако не на човечеството, то на последните петстотин години научен прогрес. Хората щяха да се върнат в петнайсети век.

Идеята беше толкова абсурдна, че Бърк дори не искаше да я обмисля сериозно. Тя току бягаше от ума му сякаш по своя воля, почти като радиосигнала от Рино. Броят на жертвите в Сан Франциско достигнал триста четиридесет и две. Полицията търсела... Нов сигнал измести стария. Някаква религиозна станция, която призоваваше към покаяние...

След десетина минути ято розови фламинго се материализира пред тъмна каравана на двайсетина метра от пътя. На минаване Бърк видя, че някой е написал на караваната „ЛОШО КУЧЕ“ със спрей и с големи букви.

Още три километра по-нататък зави наляво според указанията и пътят се влоши моментално. Коловозите тук бяха толкова дълбоки, че опираха в шасито на автомобила. Скоро започна наклон и колата запухтя по склона на планинско възвишение — характеристика на релефа, която барманът беше отбелязал с обърнато V.

Ушите му заглъхнаха, докато водеше автомобила през острите завои, а фаровете се сблъскваха със скалистия скат отдясно и потъваха в пропастта отляво. После на пътя изскочи заек и Бърк инстинктивно натисна спирачките.

Голяма грешка. Автомобилът поднесе, изскочи от коловозите, задните гуми се завъртяха на празен ход и вдигнаха ветрила от дребен чакъл. Бърк загуби контрол над колата, която се движеше по своя воля все едно пътят е покрит с лед. Връзката между двигател, кормилна уредба и спирачки внезапно беше станала чисто теоретична. Накрая на помощ му се притече самата планина. Колата се натресе в канара край пътя. Шасито нададе вой. После нов удар, скърцане на метал и страничното огледало излетя във въздуха. След това колата спря окончателно. Единият ѝ фар светеше към небето, а другият беше станал на сол в основата на червеникавата скална стена.

Бърк си пое дълбоко дъх и погледна през прозореца. Заекът седеше спокойно на пътя и наблюдаваше със задоволство останките от доскоро здравия автомобил. Бърк не знаеше да се смее ли, или да плаче, но се намираше по-скоро на границата на второто. Поне не се беше плъзнал по нанадолницето, каза си той. Иначе неуправляемата кола щеше да свърши в пропастта.

Опита се да запали двигателя. После пак и пак. Не се получи, а дори да запали колата, едва ли ще я измъкне от крайпътната канавка, прецени Бърк. Не и без влекач на пътна помощ. А дори и тогава едва ли би успял да я подкара. Погледна километража — показваше 65.4. Следователно му оставаха приблизително четиринадесет километра до ранчото. *Приблизително.*

Не че имаше някакъв избор. Взе новия си „мобилен телефон“, слезе от колата и потегли.

Беше по-трудно от очакваното — заради мрака. Пътя различаваше сравнително лесно, защото бледнееше на фона на пропастта отляво и скалите отдясно. Но при всеки опит да ускори крачка или се спъваше в някой камък, или кракът му пропадеше в дупка. На два пъти падна на ръце и колене, успя да си изкълчи и глезена. Беше жаден, но не можеше да направи нищо по въпроса. Сдоби се с компанията на облак мушици. Не хапеха, слава Богу, но му влизаха в очите, което го бавеше допълнително, защото през няколко минути се налагаше да спира и да търка ядно клепачи.

След час мускулите му започнаха да се схващат.

Струваше му се, че е излязъл от кръчмата в Джунипър преди цяла вечност, но часовникът му показваше, че са минали едва пет часа. През това време Бърк беше размишлявал доста върху действията си и причината за тях. Решимостта му да открие Уилсън граничи с мания, реши той, и не се дължи единствено на желанието да спаси бизнеса на Томи Ахерн. Това беше по-скоро извинение, на което дори Томи не беше повярвал. Рано или късно съдът щеше да отсъди в тяхна полза и да вдигне възбраната върху дейността на фирмата. Не, интересът на Бърк към Уилсън беше по-дълбок и по-тъмен. Беше... какво? Подобрена версия на „самоубийство чрез полицейски куршум“? Неговото беше „самоубийство чрез терористки куршум“ и се равняваше на същото.

Изгубил беше желание за живот след смъртта на Кейт. Или така поне си мислеше доскоро. Но някъде по пътя това беше започнало да се променя. Бавно, а после изведнъж. Не знаеше кога точно се е случило. Не би могъл да посочи момента на промяната. Тези звезди...

Така или иначе сега му трябваше план какво ще прави, когато стигне до ранчото. Защото идеята да се самоубие чрез Уилсън внезапно беше изгубила примамливостта си. Докато крачеше с мъка по изровения път, той разсъди внимателно и дълбоко. Бавно в главата му започна да се оформя план. Гениален план. Чисто злато. Първо — ще влезе. И второ — ще изпържи Уилсън с „телефона“.

Беше пет и петнайсет сутринта, когато наближи портата на ранчото. На дървен стълб до алеята имаше табелка с надпис „Б-Лейзи-Б“. „Адски шик“, помисли си Бърк.

На по-малко от километър нагоре по алеята градинско осветление разпръскваше мрака. Небето на изток започваше да изсветлява. Звездите гаснеха една по една.

Бърк пое по алеята и се стресна от хрущенето на чакъла под краката си. Не беше достатъчно светло да различи детайлите, но къщата изглеждаше внушителна — истински комплекс от дърво и камък, проснат на малка планинска ливада. Селско имение, каквото можеш да видиш в скъпарски ски курорт, помисли си Бърк.

Каменни стъпала извиваха през борова горичка към централния вход. Бърк заобиколи откъм задната страна на къщата, където друга

врата водеше към кухнята. Чувстваше се като крадец и се боеше, че оглушителният ритъм на сърцето му ще го издаде. Натисна дръжката и вратата се отвори послушно. „Сигурно спят“, реши той. Кое то нямаше смисъл, освен ако Бърк не грешеше за слънцестоеенето или ако Уилсън не се беше отказал от плана си.

Стоеше в кухнята с фалшивия телефон в ръка и чакаше очите му да се нагодят към мрака. Стори му се, че дочува в тишината едва доловима музика, все едно някой бе пуснал радио далеч сред планинските склонове. Тръгна на пръсти из къщата, от стая в стая, като се молеше Уилсън да няма куче. Електрошокът действа ли изобщо на кучета? Козината беше ли *проводник*?

Спалнята на Уилсън — петата стая, както ги преброи Бърк — се намиреше в другия край на къщата. Леглото не беше оправено, булчинско венче вехнеше на тоалетка, претъпкана с шишенца парфюм. До венчето имаше снимка в сребърна рамка. Бърк я огледа на лунната светлина. На снимката беше Уилсън във фрак, прегърнал през кръста блондинка с булчинска рокля. Стояха в беседка, заобиколени от кошници с цветя, а на главата си булката носеше венчето, което сега стоеше на тоалетката. Стълбовете от двете страни бяха декорирани с несъразмерно големи панделки в златно и сребърно, а пред прозорец от цветно стъкло горяха десетки свещи. Бърк не можеше да прецени дали са на закрито и позират пред нещо като филмов декор, или са навън, под открито небе. Но щастието в очите им не подлежеше на съмнение. Излъчваше се от тях на вълни. Двамата буквално грееха.

И не бяха тук. Бърк се облегна на прозоречната рамка. Не знаеше да се смее ли, да плаче ли — за пореден път. Беше изминал толкова път, а тук нямаше никого.

Излезе от къщата и пое обратно. Това беше, край. Само дето... ето я пак онази музика, придружена със смях. Женски смях сякаш, но... откъде идва? Завъртя се назад, после наляво и надясно, но звуците бяха изчезнали, претопени в шума на лекия вятър в клоните на боровете.

И тогава го видя — светло петно високо горе, при върховете на дърветата. Извисяваща се към небето конструкция от кръстосани греди. На около километър разстояние. Кула със стая на върха. Като в Уордънклиф.

Далечните планини тъмнееха на фона на розова ивица, която се разширяваше бавно. Бърк тръгна към кулата, сигурен, че ще завари там Уилсън с оръжието и с жена му.

Обади се първата птица и той ускори крачка. Нещата не отиваха на добре. Колкото и да бързаше, натрупаната умора изцеждаше силите от мускулите му и често го принуждаваше да спира приведен, с ръце на бедрата, едва поемащ си дъх. На всичкото отгоре въздухът на тази голяма надморска височина беше твърде разреден за непривикналите му дробове.

Най-сетне стигна до основата на кулата. Изчака минута дишането му да се успокои, заслушан в гласовете и музиката, които долитаха отгоре. Сетне стъпи на спираловидната стълба и пое нагоре. Стремеше се да не вдига шум, но стъпалата бяха метални и стъпките му ехтяха като ритъм на барабан.

— Джак?! — Гласът на жената, притеснен.

Бърк спря и активира зашеметителя. После продължи нагоре побързо, право към малката кабина на върха. Влизаше се през отвор в пода, чийто капак зееше отворен. В мрака на стълбата се чувстваше все едно се изкачва към слънцето.

Музиката беше спряла.

Още две площадки до върха. Спря отново да си поеме дъх и вдигна поглед към отвора в пода на кабината. Нямаше друг начин да влезе освен с главата напред. Ако Уилсън държеше горе бухалка за бейзбол например, това щеше да е краят. С един удар.

Бърк прецени възможностите си. Можеше да продължи нагоре. Или да се върне назад. Заизкачва се отново, по две стъпала наведнъж, и най-сетне стигна до отвора — останал без дъх и с дуло на автоматичен пистолет пред лицето си.

Жената от снимката стоеше до Уилсън с отворена уста и уплашени очи. Зад Уилсън Бърк мерна оръжието. Това трябваше да е. Приличаше на телескоп върху издигната основа. Насочено беше към небесата през нещо като капандура на покрива. Или май част от самия покрив беше подвижна.

— Кой си ти, по дяволите? — попита Уилсън. — Влизай. — И му даде знак с пистолета.

Бърк се вмъкна бавно през отвора. Ирина отстъпи назад. Беше се промушил наполовина, когато Уилсън му нареди да спре. Бърк

застина.

— Това какво е? — попита Уилсън и стъпи върху ръката му.

— Мобилен телефон — каза Бърк.

Уилсън се наведе, взе „телефона“ и го метна на един стол в ъгъла. После махна на Бърк да влезе в кабината.

— На кого се обаждаше?

Бърк мислеше на бързи обороти.

— На полицията. Идват насам.

Уилсън кимна.

— Никога няма да стигнат дотук — каза той. После се намръщи изведнъж. — Чакай, ти си онзи тип от Ирландия. — Засмя се невярващо. — Ти пък какво правиш тук?

Бърк отвори уста, но се отказа. Какъв беше смисълът? Уилсън само поклати глава.

— Ирина — каза той, — седни, моля те. Не позволявай хубавото вино да изветрее.

Посочи към два дървени шезлонга до малка масичка. На масата бяха поставени свещник, две високи чаши за шампанско и кофичка за лед. На пода имаше телефон.

Жената беше силно уплашена, почти в паника. Местеше трескаво поглед между двамата мъже.

— Всичко наред? — попита тя с пресекващ глас.

— Да — каза през смях Уилсън. — Наред е. Това е господин Ахерн...

— Бърк всъщност...

— Господин Бърк — поправи се с кимване Уилсън. Обърна се към Ирина. — Господин Бърк е много далеч от дома си.

— Като мен — каза тя с притеснена усмивка.

— Не — каза Уилсън. — Не като теб. Ти си си у дома. Това е твоят дом, любима.

Тя поруменя.

— Но той защо?...

Уилсън я прекъсна с жест.

— Боя се, че нямаме друга чаша — каза той. — Не очаквах гости. Това е нещо като старомодна традиция. Да будуваш цяла нощ, за да посрещнеш зората. Заради слънцестоенето. Такива неща.

Бърк се огледа. Свещникът беше единственият източник на светлина в кабината. Хрумна му, че Уилсън може и да е задействал вече преподавателя. Навън се зазоряваше, а тук, в пущинака, по какво може да разбере човек, че светът е свършил? Вярно, градинските светлилки бяха включени, но... дали още работеха?

— Натиснахте ли спусъка?

— Не още — каза Уилсън.

— Спусък? — дойде откъм Ирина.

„Той ще ме убие, помисли си Бърк, но не пред невестата си.“

— Това ли е? — попита Бърк и посочи преподавателя.

Уилсън кимна.

— Изглежда, знаете доста. Как ни открихте?

— Украинските булки — отговори кратко Бърк.

Ирина грейна.

— Познавате мадам Пулетска?

— Да — каза Бърк. — Стари приятели сме.

Уилсън погледна навън.

— Мисля, че е време — каза той. — Защо не седнете ей там? — Махна към стола, където беше захвърлил „мобилния телефон“.

Бърк седна.

— Направете ми една услуга — каза Уилсън.

— Каква?

— Не посягайте към телефона.

Погледна го предупредително, после остави пистолета на масата до преподавателя и се наведе да свърже кабел към лаптопа на пода.

Бърк го гледаше как подготвя делово оръжието и си мислеше за хората, които беше видял по телевизията, за съсипаните им от загубата лица. Знаеше много за загубата, точно както знаеше какво са почувствали хората в съдебната палата, когато вътрешната им температура е започнала да се покачва опасно. Бърк знаеше какво е да получиш тежки изгаряния. Ужасен начин да умреш. Куршумът несъмнено беше за предпочитане.

А той щеше да се сдобие с един-два в главата. Рано или късно. Затова спря да мисли и скочи от стола толкова бързо, че Уилсън не успя да грабне навреме пистолета си. Ирина изпищя, чаша се разби на пода, когато Бърк се вряза в по-едрия мъж и го изтласка до стената. Дватама паднаха, боричкайки се, на пода. Бърк държеше Уилсън с една

ръка през шията и го налагаше с другата, в която стискаше и телефона. Но не можеше да се мери с индианеца. Уилсън беше по-силен от него и толкова.

Макар да беше отдолу, Уилсън провря ръка към шията на Бърк и започна да го души. Бърк остана без въздух точно когато палецът му откри бутона, който активираше зашеметителя. Заби телефона във врата на Уилсън, чу се пукот на статично електричество и Уилсън започна да се отпуска. „Исусе Христе, помисли си Бърк, действа! Наистина...“

Светлината изчезна. Когато дойде на себе си след пет-шест минути, откри, че седи на един от дървените шезлонги, а здравето му ухо кърви там, където Ирина го беше ударила със свещника.

Уилсън стоеше до преподавателя. Ирина държеше на мушка Бърк с автоматичния пистолет и плачеше тихо.

— Защо лудият човек дошъл тук? — попита тя. — Какво иска? Джак!

Уилсън поклати глава, тракайки по клавиатурата.

— Иска нещата да останат такива, каквито са.

— Да повикаме полиция, да? — попита жената.

— Ами...

— Но той те нападна!

— Няма значение — успокой я Уилсън. После се обърна към Бърк. — Браво на теб, между другото — каза той. — Успя да ме изненадаш.

— Благодаря — отвърна Бърк, свали ръка от ухото си и погледна кръвта.

Уилсън насочи вниманието си към компютъра.

А после чуха звука — пулсиращ звук недалеч от кулата. Обърнаха се да погледнат и видяха източника му — хеликоптер, кръжащ на стотина метра от ранчото.

Бърк не можеше да повярва на очите си. Можеше да е единствено Коваленко. Беше му дал достатъчно информация, за да сглоби парченцата сам. След Калпепър и съдебната палата за Бюрото едва ли е било трудно да открие Уилсън и Б-Леизи-Б. Определено разполагаха с необходимите ресурси. И ето че кавалерията беше пристигнала. Уви, твърде късно.

— Твои приятелчета ли са? — попита Уилсън.

Бърк поклати глава. Би се разсмял, но залогът беше твърде голям, а и ухото го болеше ужасно.

— Не мисля, че хеликоптерът ще бъде голям проблем — каза Уилсън, без да вдига ръце от клавиатурата. — След минутка ще се срине. Както и всичко останало. — Погледна през прозореца. — Защо са при къщата?

— Защото началникът им е идиот, ето защо — обясни Бърк.

Уилсън кимна.

— Не се изненадвам.

— Защо има хеликоптер там? — попита Ирина.

— От полицията са — обясни ѝ Уилсън. — Дошли са да арестуват господин Бърк.

— Добре — кимна Ирина.

Уилсън се обърна отново към лаптопа. Някой викаше името му през рупор в далечината. Той поклати глава.

— Трябва да им кажем къде сме — настоя Ирина.

— След минутка — отвърна Уилсън.

— Мислех, че вие двамата се обичате — подхвърли Бърк.

Уилсън застина и се обърна да го погледне.

— Да, обичаме се — заяви гордо Ирина.

— Какво общо има това с теб? — попита Уилсън.

— Нищо, предполагам, но... ти ще я убиеш с това нещо — каза му Бърк. — Странен завършек на медения ви месец, ако питаш мен.

— Не знаеш за какво говориш — отвърна Уилсън. — Това не е бомба.

— Знам — каза Бърк. — Но... тя има пейсмейкър.

Уилсън го зяпаше сащисано. Накрая възкликна:

— Какво?!

— Ирина. Има пейсмейкър.

Уилсън примигна няколко пъти. После се изсмя.

— Добър опит — каза той. — Получаваш отличен.

Но Ирина започна да плаче.

— Ти откъде знаеш? — извика тя. — Това ми е тайна!

Хлиповете ѝ преминаха в раздиращото хълцане на уплашено дете.

— Ирина?

Уилсън отиде при нея. Гласът му беше толкова тих, че почти не се чуваше.

— Не исках да знаеш — изхлипа тя. — Аз повредена стока. Затова правили любов на тъмно. Да не видиш белег. Грозен. — Хълцането се извиси във вой. — Сега ти не ме искаш!

Странна усмивка се появи върху лицето на Уилсън. Той поклати леко глава. После клекна до нея.

— Покажи ми — каза той и взе пистолета от ръцете ѝ.

Тя се подчини с хълцане. Поемаше си шумно дъх, точно като дете. Замота се с копчетата на ризата, но най-последно я разтвори. Уилсън плъзна пръсти по грапавата повърхност на белега, после се наведе и го целуна. Бърк се почувства като воайор и обърна глава.

— Обичам те — каза ѝ Уилсън с глас, натежал от емоции.

— Аз... — не довърши Ирина, изгубила контрол над гласа си. Хлипите станаха още по-сърцераздирателни.

— Шшшш — прошепна Уилсън. — Обичам те. Винаги ще те обичам.

В ъгъла на стаята звънна телефон. Звукът беше толкова неочакван, че Бърк подскочи.

Уилсън целуна Ирина по главата и се опита да изтрие с палци сълзите ѝ. Хълцането утихна. Телефонът продължаваше да звъни.

Накрая Уилсън се изправи. Бърк се опита да разчете изражението му, но не успя.

— Свързан е към телефона в къщата — каза той и тръгна към апарата, който продължаваше упорито да звъни. Вдигна слушалката. Някой заговори от другата страна. Уилсън го изслуша, после сложи ръка върху микрофона и се обърна с усмивка към Бърк. — Някакъв тип на име Коваленко иска да изляза от къщата с вдигнати ръце. Известно му било, че съм там.

Бърк не знаеше как да реагира.

Уилсън каза в слушалката:

— Дайте ми минутка. — После затвори и бавно тръгна към преподавателя. Пръстите му легнаха на клавиатурата, той си пое дълбоко дъх. И се поколеба.

Бърк реши, че събира кураж да поразии света. Но грешеше дълбоко. Уилсън се люшкеше в личната си буря между две мечти и вълните го мятаха ту насам, ту натам, подклаждани от съмненията в

собственото му сърце. Любовта и отмъщението дебнеха в мрака и пееха като измамни сирени откъм рифовете, обграждащи неговия въображаем рай. Беше рискувал всичко, а ето докъде беше стигнал — да избира в кой риф да разбие кораба си. Любов или... отмъщение?

Накрая издиша шумно. Измъкна кабела от лаптопа, затвори компютъра и го тикна в ръцете на Бърк.

— Гледай да не се докопат до това. Би било много лошо.

Бърк кимна.

— Измъкни Ирина оттук — каза Уилсън. — Трябва да се отдалечите от къщата. Зад кулата има пътечка. Води към горещите извори. Тя ще ти покаже пътя.

— Не — извика Ирина. — Остана с теб.

Нито Бърк, нито Уилсън ѝ обърнаха внимание.

— Какво да правя като стигна там? — попита Бърк.

— Отърви се от лаптопа — каза Уилсън. — Има пещери и в най-западната има дупка, на десетина метра след входа.

— Дупка?

— Кладенец. По-точно минна шахта. На времето са добивали сребро. Шахтата е дълбока стотина метра, така че внимавай. На дъното ѝ има вода. Ако хвърлиш камък и преброиш бавно до шест, ще чуеш плисъка. Така че хвърли лаптопа в шахтата и забрави за него.

Бърк кимна. Дори не беше сигурен, че ще е в състояние да направи и крачка. Ребрата го боляха, а главата му туптеше. Но нямаше намерение да спори. Ако Уилсън беше решил да даде финален отпор, Бърк не държеше да е сред публиката.

— Ирина, любов моя. Искам да отидеш с господин Бърк — каза Уилсън.

— Не, не, Джак — проплака тя. — Неее. Остана с теб. Искам да...

Уилсън се усмихна закачливо.

— Вече? А само преди седмица обеща да ми се подчиняваш. Хайде — подкани я гальовно той, — обеща, помниш ли?

Бърк нямаше представа какви мисли минават през главата ѝ, но Ирина внезапно спря да плаче. Кимна тържествено с глава и целуна Уилсън по устните. Дълга целувка, която Уилсън прекрати, като се дръпна назад, обхванал с шепи лицето ѝ.

— Тръгвай — каза ѝ той.

Ирина се обърна. Отново плачеше, но се промуши послушно през отвора в пода. Бърк я последва.

Уилсън ги гледаше как се спускат по извитата стълба. Стъпиха на земята и се затичаха. Бърк буквално влачеше Ирина, макар да личеше, че го боли. Тя и за миг не свали очи от кулата зад себе си. А после двамата се скриха сред дърветата.

Телефонът извънтя и Уилсън вдигна слушалката. Гласът отсреща крещеше, за да надвика ритмичния вой на хеликоптера:

— Започвам да губя търпение!

— Ще имаш късмет, ако не изгубиш и друго — уведоми го Уилсън.

— Какво?! Нека ти обясня нещо — изрева онзи. — Имаш един-единствен шанс да излезеш от тази къща жив. Или ще излезеш сам, или... аз ще те извадя оттам! Кое предпочиташ?

Уилсън едва не се разсмя. Колебанията отпреди малко се бяха стопили, заменени от необичайна яснота и спокойствие. В затвора нямаше да се върне. По-скоро би умрял. И щеше. Скоро.

Би могъл да избяга, разбира се — поне за известно време. Ще хлътне сред дърветата и оттам — към планината. Ще заживее като отшелник. Ще се мести от място на място, ще краде храна и ще спи в пещери. Но в името на какво? По-добре да умре като мъж, отколкото да живее като куче. А и денят беше добър за умирање, както се казва — най-добрият. Денят на слънцестоенето.

— Уилсън! — изпука гласът на агента от ФБР по телефона.

— Мисля...

Всъщност вече беше взел решение. Но трябваше да привлече вниманието им, преди да са открили стрелба по къщата. Къщата трябваше да остане непокътната за Ирина. Сигурен беше, че на нея много ще ѝ хареса да живее там.

Грабна автоматичния пистолет, отиде при прозореца и счупи стъклото. Без дори да се прицелва, изстреля продължителен залп по посока на хеликоптера... после още един. И още един. Хеликоптерът се люшна, издигна се рязко и се обърна към наблюдателницата.

Уилсън остави пистолета на пода. После се изправи в пълния си ръст и се съблече до кръста. Рисунокът на духовете покриваше плътта

му — нескопосаните татуировки на полумесеца и водното конче, на звездите и птиците и думите на родния му език:

Когато земята трепери, не бой се.

Погледна за последно през счупеното стъкло и видя хеликоптера да се приближава към кулата. После подхвана танца си, припявайки песен без думи.

Бърк и Ирина тичаха през гората към горещите извори. Почти бяха стигнали, когато залп от автоматичен огън разцепи утринния въздух. На поредицата от изстрели скоро отговори далечен хеликоптерен пулс, който се приближаваше бързо и с някаква съдбовност.

„Мили Боже, помисли си Бърк, той иска да ги привлече към кулата.“ Ирина хлипаше. Бърк очакваше да чуе ответен огън, но вместо това последва странен, плътен звук, а след него ярък проблясък и ударна вълна, която повали и двамата на земята.

Ирина застина в ужас, докато дърветата наоколо се тресяха от втора, а после и от трета експлозия. Погледнаха нагоре и видяха колона от черен дим да се издига към небесата. Кулата я нямаше. Ирина изпищя. Бърк я стисна над лакътя и я повлече към горещите извори.

— Чакай ме тук — каза той и хукна към пещерите.

Бързо намери онази, за която му беше казал Уилсън. Беше тъмно и влажно. Навлезе предпазливо в мрака. Движеше се слепешката, следвайки стената с една ръка и влачейки крака по пода. Напипа ръб с дясното си стъпало, наведе се и побутна лаптопа през ръба. Заслуша се. Нищо, никакъв звук. А после, точно както беше обяснил Уилсън, се чу плисък.

Върна се и извика Ирина. Само че тя, разбира се, не беше там. Сигурно тичаше обратно към кулата. Към онова, което беше останало от нея.

ЕПИЛОГ

НАЙРОБИ

ФЕВРУАРИ 2006

Бърк седеше на маса пред кафене „Жираф“ и отпиваше от чашата силно, горещо кафе. Събираше сили за дълъг ден в министерството — предстоеше му да уреди необходимите разрешителни за конвой, който пренася хранителни и медицински доставки за Южен Судан. Да си пробиваш път през бюрокрацията, беше като да вадиш матрьошки. Отваряш и вадиш, отваряш и вадиш, докато не стигнеш до най-вътрешния бюрократ, чийто магически печат може да ти осигури преминаване през контролно-пропускателните пунктове.

Обикновено прекарваш времето си в отдалечени селца или бежански лагери, затова сега се радваш искрено на оживения град, на възможността да провери пощата си, да се обади по телефона, да почете вестници. Снощи беше говорил с Томи.

— Бизнесът върви страхотно — докладвал бе Стария. — Твърде добре, бих казал дори. Някакъв шанс да се върнеш?

Бърк се засмя.

— Добре де, поне да ме видиш? Кога?

Бърк отвърна, че не знае.

— Точно като Кейти. И тя все не знаеше. — Нова пауза. — Божке, за малко да забравя! Ето нещо, което ще те разсмее. Разбрах го от Били Ърншоу, той е колега на онзи тип от Гарда.

— На Дохърти? — попита Бърк.

— Същият!

— И?

— Помниш ли онова лайно Коваленко? Няма да повярваш, но му дават орден на тъпото копеле! За заслуги!

— Бъзикаш се.

— И да исках, такова нещо не мога си измисли, Майкъл. Голяма работа сте вие американците!

Пощата му се състоеше главно от сметки и рекламни брошури, но днес имаше и едно истинско писмо, при това в плик с цвят на лавандула. От Ирина.

След „събитието“ Бърк беше останал още няколко дни в Невада, колкото да ѝ държи ръката, толкова и да държи Коваленко далеч от нея. След това я закара до Фалън да я запознае с Манди. Двете се харесаха моментално и Манди взе Ирина под крилото си. Организираха заупокойна служба за Уилсън, на която присъстваха доста хора — приятели от гимназията и колежа, няколко учители и племенен представител на общността, която живееше около езерото Пирамид. Ели Залцберг и Джил Апъл също дойдоха въпреки голямото разстояние.

Именно Манди намери адвокат на Ирина. Правителството се заканваше да конфискува активите на Уилсън като придобити чрез „незаконна дейност“. Но Уилсън беше прикрил умело следите си, поне що се отнася до парите, и с помощта на адвокатата всичко остана за вдовицата. Ето какво му пишеше в писмото Ирина:

Шестима членове на мое семейство дойдоха при мене в ранчото. И имаме планове! Чичо Виктор ме води при племенния съвет на езеро Пирамид. Научили, че договор от 1847-а дава земите на Б-Лейзи-Б на племената, по-късно правителство взема обратно и продава на религиозни хора. Сега ние търси начин да върне земи на племе. После смятаме да отворим интернетски сайт за залагания с център в Б-Лейзи-Б! Мисля, той бъде първи в САЩ! Много вълнение! Пари за племе, пари за нас. Има и друго — голяма, голяма новина — ще имам бебе! Скоро. Момиченце! Моля да ми пишеш дали искаш да си кръстник!

Вечно ще ти благодаря за твоя помощ за мен.

Много целувки: Ирина

След като си изпи кафето, Бърк прекара остатъка от деня в министерството, като обикаляше от служител на служител, за да получи нужните разрешения. Макар пътуването с конвоя да беше най-опасната част от работата му — никога не се знаеше кога някое хлапе на пунктовете ще откачи, — Бърк най-много мразеше дните, прекарани в министерството. Всеки чиновник вървеше със своя данък във вид на време — три часа за този печат, два часа за онзи подпис, осем часа за издаване на паспорт.

Потеглиш ли на път обаче и за зла участ подбереш маршрут, който временно е попаднал в ръцете на бунтовническите сили, тези извоювани с мъка документи стават не просто безполезни, а направо опасни.

Бърк се размърда на стола си и протегна крака. Забелязал беше, че времето за чакане се увеличава пропорционално на ранга на чиновника, пред чийто кабинет висиш. Беше си нещо като мерна единица. А беше трудно да проявяваш търпение, когато познаваш ситуацията отблизо — че докато чакат пристигането на доставките, хора страдат и умират. Но Бърк беше научил по трудния начин, че възраженията и жалбите само удължават процедурата.

Накрая, в осем вечерта, разполагаше с всички нужни документи. Хапна с трима колеги от програмата за помощите. След като приключиха с вечерята и другите отидоха да пийнат по едно в бара, Бърк се качи в стаята си. Като повечето стаи, в които отсядаше напоследък, и тук въздухът имаше вкус на прах. Но той нямаше нищо против. За него вкусът на прах беше вкусът на Африка.

И беше щастлив, че отново е тук. Съблече се, изми си зъбите с бутилирана минерална вода, после се пъкна в леглото и нагласи мрежата против комари около себе си. Бавното ритмично потракване на вентилатора от тавана сигурно би подразнило повечето хора, но на него му действаше като приспивна песен. Всяка нощ, без значение дали спеше в легло, на нар или в каросерията на камион от конвоя, той заспиваше с благодарност.

Преди месеци се беше оплакал на Томи, че Кейт никога не идва при него насън, както идваше при баща си. Но щом се върна в Африка, Кейт се върна при него. Връщаше се всяка нощ в сънищата му. Сънища, които бяха балсам за изтерзаната му душа. Кейт беше жива и здрава, умна, забавна и пълна с идеи за работата му. Понякога

говореше сериозно за това какво е можело да бъде и какво е. „Живеем само в един миг, Майкъл, мигът, който наричаме настояще. Но този миг трае вечно, вечна е и любовта, която ни свързва.“

Понякога оставаше цялата нощ — освен ако той не се опиташе да я задържи. Тогава тя се разсипваше в мрака. Накрая Бърк осъзна, че единственият начин да я задържи е да я пусне. И го направи.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

За повече информация относно клането при Ундид Ний от 1890 г. и приложените в книгата цитати от Уовока вижте: www.bdsu.edu/departments/acs/1890s/woundedknee/WKmscr.html.

Разказът за търговията на Хаким с хашиш и начина на опаковане на пратката беше вдъхновен от описанието на подобна операция, което Хауърд Маркс дава във великолепната си автобиография „Mr. Nice“ (Martin Secker&Warburg, Ltd., London, 1996).

Друга автобиография — на бивш офицер от ЦРУ — разказва как той катастрофирал със самолет в Конго през 1965 г. и в раните му се загнездили пчели и други насекоми. Става въпрос за книгата „Американският агент“ от Ричард Л. Холм (St. Ermin's Press, London, 2003).

Четири са основните източника на информацията за живота и постиженията на Никола Тесла, включена в „Танцуващият с духове“. На първо място поставям книгата на Маргарет Чени „Човек извън времето“, която се чете на един дъх. Много куриози от живота и подвизите на Тесла бяха почерпени именно от нейните страници. „Блудният гений — животът на Никола Тесла“ от Джон Дж. О'Нийл е друг важен източник, както и „В търсене на Никола Тесла“ от Дейвид Пийт и „Тесла: изгубените изобретения“ от Джордж Тринкхаус. В интернет също се натъкнах на безценни детайли за Тесла и неговите изобретения. Сайтовете на полковник Том Биърдън са интересни и съдържателни, както и сайтовете, свързани с Рик Андерсън. Препоръчвам също сайтовете на Обществото на Тесла и Новото общество на Тесла, както и „Признанията на един теслианец зубрач“ от Марк Дж. Сейфър и есето на доктор Тимоти Вентура „Смъртоносният лъч на Тесла“, благодарение на което придобих представа как би действало подобно оръжие. „Радиращата енергия — най-голямата тайна на Тесла, Част 1“ от Кен Адачи (2001) (<http://educate-yourself.org>) разяснява популярно търсенията на Тесла в областта на електрическите явления, включително със снимки на изобретателя, на

част от изобретенията и експериментите му. Уебсайтът на музея на Никола Тесла (www.tesla-museum.org) предоставя истинско богатство от сведения за талантливия учен. Никой учебник по физика впрочем дори не се приближава до лесно разбираемия пример с гласа на оперна певица, който чупи стъкло — и до другите примери за „принудителен осцилиращ резонанс“ — от уебсайта www.straightdope.com.

Има много легенди за Тесла и Тунгуския инцидент, макар да са налице достатъчно доказателства, че сибирската област е станала жертва на невиджана катастрофа по същото време, когато Тесла е експериментирал с предавателя в Уордънклиф. Идеята, че експериментът на Тесла е причинил неволно катастрофата, остава в сферата на предположенията. Множеството истории, които твърдят, че адмирал Пири е бил планираният очевидец на обещаното от Тесла северно сияние, са очевидно митове — архивите показват, че Пири не е бил в арктическият район по времето на Тунгуския инцидент. Уилям Стефансон, широко известен за времето си арктически изследовател, е прекарал дълъг период зад арктическия кръг, точно както е описано в „Танцуващият с духове“. Но макар Стефансон да е бил там и по време на катастрофата, идеята, че именно той е бил „очевидецът“ на Тесла, е измислица на автора.

Различни интернет източници ми помогнаха да проумея в някаква степен природата на електромагнитния импулс, включително и обяснението на Е-бомбата като възможно терористично оръжие.

Макар да съм посещавал лично няколко затвора със строг тъмничен режим, за изясняването на архитектурните и организационни подробности дължа благодарност на незаменимата „Уикипедия“, където могат да се прочетат и отлични разработки върху енергийно насочваните оръжия.

През септември 2004 г. списание „Нешънъл Джогеографик“ публикува статия за северноамериканските индианци. Към статията беше приложена и карта на Северна Америка. От едната си страна картата представяше подробности за езиковите семейства на северноамериканските индианци и обитаваните от тях райони. От другата ѝ страна бяха обозначени племенните им територии в рамките на континенталните Американски щати към днешна дата. Отдолу бяха отпечатани четири по-малки карти, датирани от 1775 до 2004 г., които показваха нагледно и драматично преминаването на територии от

местното население към заселниците. Озаглавена „Дългата история на едно териториално отстъпление“, тази поредица от карти послужи като прототип на озаглавения по подобен начин училищен проект на Джек Уилсън.

Други онлайн източници, сред които „Бъркли Лоу Джърнъл“ (www.law.herkelev.edu), ми разясниха Закона за секретността на изобретенията от 1951 г. и приложението му до ден-днешен.

БЛАГОДАРНОСТИ

Бих искал да благодаря на Илейн Марксън и Гари Джонсън от агенция „Илейн Марксън“ за приятелското съдействие. Благодарен съм също на Роналд Джонсън и Езра Сидран за разясненията, които ми дадоха по някои технологични въпроси. Дейвид Гроув, пилот, ми обясни какво би станало със самолет, ударен от електромагнитен импулс.

Разбира се, всички евентуални грешки са по вина на автора и не могат да бъдат приписвани на неговите източници.

И накрая дълбока благодарност на всички в „Балантайн“, които помогнаха тази книга да стигне до книжарниците и библиотеките.

4 май 2006 г.
Шарлотсвил, Вирджиния

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.